

Thần Châu Kỳ Hiệp 4 - Giang Sơn Như Họa

Contents

Thần Châu Kỳ Hiệp 4 - Giang Sơn Như Họa	1
1. Chương 1: Giày Đen, Tất Trắng, Áo Vải Xanh.	2
2. Chương 2: Đại Hiệp Lương Đẩu.	12
3. Chương 3: Quảng Đông Ngũ Hồ.	21
4. Chương 4: Hòa Thượng Đại Đồ.	31
5. Chương 5: Người Trung Quốc Có Năm Tay, Văn Chương Và Chí Khí.	40
6. Chương 6: Kiếm Vương Và Hỏa Vương.	51
7. Chương 7: Trận Chiến Núi Đan Hà.	63
8. Chương 8: Trận Chiến Núi Vũ Di.	75
9. Chương 9: Khách Gõ Cửa Dưới Trăng.	87
10. Chương 10: Buổi Sớm, Chào Mọi Người.	100
11. Chương 11: Vô Cực Tiên Đan.	112
12. Chương 12: Một Trăm Ba Mươi Tư Vị Hảo Hán.	126
13. Chương 13: Ông Già Và Thiếu Nữ.	136
14. Chương 14: Mỹ Nhân Rắn Rết.	149
15. Chương 15: Mười Năm Sống Chết Mịt Mùng.	163
16. Chương 16: Đường Phi Và Lâm Công Tử.	171
17. Chương 17: Trận Chiến Đại Độ Hà.	186
18. Chương 18: Đường Cùng.	199
19. Chương 19: Giết Và Không Giết.	208

Thần Châu Kỳ Hiệp 4 - Giang Sơn Như Họa

Giới thiệu

Người dịch: ngo_ngoBiên tập: Nguồn: [www. tangthuvien. com](http://www.tangthuvien.com)Về tác giả Ôn Thụy An có lẽ không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-chau-ky-hiep-4-giang-son-nhu-hoa>

1. Chương 1: Giày Đen, Tất Trắng, Áo Vải Xanh.

Tiêu Thu Thủy vẫn chưa chết.

Mưa to, gió lớn, đêm đen, nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn chưa chết.

Hắn đang ở dưới vách đá, giữa dòng sông. Nước sông cuộn cuộn, trời đất vô tình, hắn biết Đường Phương không nhìn thấy hắn, nhưng hắn thì lại thấy Đường Phương.

Hắn có thể nhìn thấy mơ hồ, Đường Phương ở trên vách đá, khuôn mặt trắng bệch, thân hình mảnh mai. Hắn muốn hét lên, nhưng lại uống phải mấy ngụm nước.

Tiêu Thu Thủy không giỏi bơi lội, hắn chưa hề để tâm tập bơi bao giờ cả, bây giờ hắn gần ngạt hết một hơi chân khí mới có thể miễn cưỡng trôi được miệng mũi lên khỏi mặt nước.

Hắn thề, sau này nhất định phải tập bơi. Nhưng tập xong rồi sẽ thế nào, kể cả là đã tập được rồi thì thế nào? Có thể kêu lên được thì thế nào? Sông rộng như vậy, sóng nước ào ạt, Đường Phương không thể thấy, cũng không thể nghe.

Hắn biết, mấy người Đường Phương nhất định là tưởng hắn đã chết rồi. Nghĩ tới cảnh Đường Phương đau khổ, trong lòng hắn lại đau đớn... Hắn biết, chẳng có ai tin rằng một người không biết bơi, lại trúng phải kiếm của Khuất Hàn Sơn cùng gây chấn động của Bành Cửu mà còn có thể sống sót được.

Nhưng Tiêu Thu Thủy biết, mình nhất định có thể sống... Bởi vì nhát kiếm của Khuất Hàn Sơn căn bản không hề đâm trúng hắn.

Sở dĩ kiếm của Khuất Hàn Sơn không đâm trúng hắn chính là vì gây sát của Bành Cửu!

Trong khoảnh khắc kiếm Khuất Hàn Sơn đâm vào áo hắn, Bành Cửu đã đánh trúng hắn trước, đẩy hắn văng đi, rơi xuống vách đá.

Đây đương nhiên không phải trùng hợp, mà là Độc cước Bành Cửu cố ý làm vậy. Sai biệt chỉ trong một chút ít đó không thể coi là trùng hợp được.

Khuất Hàn Sơn tất nhiên là không ngờ rằng Bành Cửu sẽ cứu Tiêu Thu Thủy, cho nên cũng chẳng để ý mình không đâm trúng Tiêu Thu Thủy, hơn nữa kẻ địch còn đang ở trước mặt, sự tình cũng không cho phép lão suy nghĩ nhiều.

Bành Cửu muốn cứu Tiêu Thu Thủy, nhưng ở trước mặt Khuất Hàn Sơn, chẳng có kẻ nào dám công khai mà làm, vì thế ông ta chỉ có thể thuận thế đẩy rơi Tiêu Thu Thủy xuống Ly Giang, xóa sạch dấu vết.

Bành Cửu tất nhiên là sẽ không tay quá nặng, ông ta chỉ muốn đẩy bay Tiêu Thu Thủy chứ không muốn lấy mạng hắn.

Do vậy Tiêu Thu Thủy bình yên vô sự, hắn vừa không bị kiếm đâm, vừa không bị gây làm bị thương, chỉ ngã xuống nước, chìm chìm nổi nổi mà thôi.

Tiêu Thu Thủy lại biết tại sao Bành Cửu lại muốn cứu hắn... Trước đình Nhất Công, mấy người Thiết Tinh Nguyệt từng bắt được Độc cước phá Thiên Sơn Bành Cửu, Tiêu Thu Thủy lại tha không giết ông ta.

“Tôi không thể giết lão”.

Thứ nhất là vì Bành Cửu cụt chân, thứ hai là vì ông ta đã già.

Lần đó Tiêu Thu Thủy động lòng trắc ẩn, giờ lại khiến Bành Cửu bất chấp mạo hiểm có thể bị Khuất Hàn Sơn phát hiện cũng phải báo đáp.

... Đáng tiếc là Tiêu Thu Thủy không biết, lúc này Độc cước Bành Cửu đã bị Đường Bằng giết chết, mà Đường Bằng còn nghĩ hắn đã báo thù cho Tiêu Thu Thủy.

Nhưng hiện tại Tiêu Thu Thủy cũng tuyệt đối không dễ chịu. Hắn chìm nổi liên tục, không ít nước trào vào tai mắt mũi mồm, phía sau như xa tận chân trời mà cũng như gần ngay trước mắt. Tiêu Thu Thủy thân trong hiểm cảnh vậy mà vẫn nhớ tới cái đêm hắn lần đầu tiên gặp Đường Phương, đêm đó khiến hắn gần như không thể ngủ được, nhớ tới một bài dân ca:

Chàng ở một thôn, thiếp một thôn,

Núi cao nước xiết đường xa tấp;

Rồi đến một ngày sông núi đổi.

Chỉ nguyện hai thôn biến một thôn.

Bây giờ tiếng ca êm dịu lại trở nên thật thê lương. Tiêu Thu Thủy cố sức tới gần đường phương, cất lực bơi lại, nhưng liền bị nước sông cuốn đi càng lúc càng xa. Tiêu Thu không giỏi bơi lội, cố gắng hết sức cũng vô hiệu, thật sự giống như một giấc mơ.

Đường Phương ở phía xa, càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ bé, vách đá vẫn là vách đá, ánh trăng vẫn là ánh trăng, sóng nước ngập trời, bến bờ ở đâu?

Không còn thấy Đường Phương nữa!

Vách đá ánh trăng, trong lòng Tiêu Thu thủy lo lắng đến thế nào...

... Đường Phương, em phải chờ anh.

... Các anh em Thần Châu kết nghĩa, tôi còn chưa chết, mọi người đang ở đâu?!

Thế nhưng nước sông vẫn cứ thế chảy đi, cứ thế đẩy hắt ra xa. Tiêu Thu Thủy do không giỏi bơi lội nên cứ theo sóng mà trôi, chẳng mấy chốc đã trôi đi rất xa.

Ngay lúc đó, giữa đêm đen, qua chỗ ngoặt của khe núi, một con thuyền nhẹ đột nhiên phóng ra, cưỡi gió vượt sóng, chỉ chốc lát đã tới trước mặt Tiêu Thu Thủy.

Con thuyền này tới cực nhanh, đến nỗi đầu thuyền nhỏ hẹp vạch nên từng luồng bọt nước trắng xuống. Bấy giờ một hơi chân khí của Tiêu Thu Thủy đã không còn giữ được nữa, sắp sửa phải nghẹn thở, bỗng thấy bốn người trên thuyền đang thuận thực chèo đi, nhưng lại không sử dụng mái chèo mà dùng bốn cây trường côn hình tròn!

Bốn người lái thuyền đến trước mặt Tiêu Thu Thủy liền lập tức dừng lại, không tìm kiếm nữa. Tiêu Thu Thủy đang vùng vẫy dưới nước, ước chừng trông thấy một người, chỉ nghe người đó trầm giọng nói:

- Chính là tên nhóc này!

Tiêu Thu Thủy vô cùng kinh ngạc, hần không hề nhận ra bốn người này. Tâm niệm đang xoay chuyển, đột nhiên thấy một người cầm côn đẩy mạnh, thuyền xoay ngang ra trước mặt hần, một người khác vung côn lên, không thèm nghĩ ngợi đánh xuống, mũi côn xé gió thành một tiếng rít sắc nhọn, đập thẳng xuống đầu hần!

Tiêu Thu Thủy thân đang trong cảnh hiểm nghèo, lại gặp phải chuyện này, giật mình kinh hãi, nhưng sự trấn định cùng nhanh trí hơn người vẫn chưa hề biến mất, vọt hút hơi cúi đầu, nhanh chóng chìm xuống dưới nước!

Ầm! Một côn đánh trượt, nhưng lại trúng vào mặt nước, sóng nước sôi trào, Tiêu Thu Thủy tránh qua một côn nhưng liền bị nước tràn vào tai mũi, không thể chịu đựng được phải lao vọt lên khỏi mặt nước, thật sự khổ sở hết sức. Chỉ thấy người kia khẽ “a” một tiếng rồi lại đánh mạnh xuống!

Côn này đánh xuống càng nhanh, Tiêu Thu Thủy không chỗ mượn lực, cố sức tránh qua, “chát” một tiếng, đã bị đánh trúng vai, đau đớn thấu tim, không khỏi kêu lên thảm thiết. Một người khác thấy tình hình như vậy cũng cực kỳ hưng phấn, vung côn đánh xéo xuống!

Tiêu Thu Thủy bị đau tránh vội, nhưng không thạo bơi lội, dịch thì dịch sang được nhưng côn thì không tránh nổi, vẫn bị côn đánh trúng đầu. “Bốp” một tiếng, hần chỉ có cảm giác đầu óc tối đen, toàn thân mềm nhũn, nước sông không ngừng tràn vào tai mắt mũi!

Người đó lại muốn đánh tiếp, nhưng chợt nghe người đầu tiên lên tiếng:

- Chậm đã!

Người đang định đánh ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy?

Người đầu tiên mỉm cười âm hiểm:

- Tên này là con trai Tiêu Tây Lâu, để lại sẽ có tác dụng!

Kẻ muốn giết Tiêu Thu Thủy cũng tỉnh ngộ, nói:

- Xen ra muốn đòi mười vạn lạng cũng không thành vấn đề.

Tên đánh nhất đầu lại hỏi:

- Chỉ nghe Hoán Hoa kiếm phái đã bị Quyền Lực bang san bằng rồi, tự lo còn chẳng được, lấy đầu ra tiền trả?

Tên cuối cùng đang ổn định thuyền nói:

- Để ý làm gì, trước tiên cứ bắt hắn lại rồi hẵng nói. Người chết rồi là vô dụng.

Ba tên còn lại vỗ tay khen phải. Lúc này Tiêu Thu Thủy miệng trào máu tươi, đã chìm xuống lòng sông, chỉ thấy tên đầu tiên dùng côn khều nhẹ một cái, “rào” một tiếng, Tiêu Thu Thủy cả người lẫn nước bắn vọt lên không trung rồi rơi đánh rầm xuống thuyền, có thể thấy sức tay của kẻ này mạnh đến mức nào. Tiêu Thu Thủy đã bị thương, chủ yếu là vì người ở dưới sông, không chỗ mượn lực, lại uống vào không ít nước cho nên không thể tránh né, bây giờ đã lên đến thuyền, tuy ngã rất đau nhưng hắn trời sinh ý chí hơn người không còn có thể khôi phục tri giác. Chỉ nghe kẻ muốn đánh chết hắn cười hắc hắc nói:

- Chúng ta bám theo suốt dọc đường, hắn người đông thể mạnh, không tiện động thủ, ai ngờ hắn lại tự ngã xuống đây, vừa đúng lúc siêu độ cho ba tên oan hồn kia!

Tiêu Thu Thủy thật sự cảm thấy oan uổng, bản thân không quen biết bọn họ, tự đứng lại trúng độc thủ, vì thế cố giả vờ nói:

- Các người... là ai? Chúng ta... không thù không oán...

Tiêu Thu Thủy vừa mở miệng, bốn tên liền nhảy dựng lên, bọn chúng không biết Tiêu Thu Thủy vậy mà vẫn còn có thể nói chuyện. Tên đầu tiên do dự một chút rồi trầm giọng nói:

- Người không biết bọn ta là ai, bọn ta lại biết người là ai.

Kẻ muốn giết Tiêu Thu Thủy cười khắc khắc:

- Bọn ta thủ hạ của Trường Giang tam hiệp, thập nhị liên hoàn ổ thủy đạo thiên vương đại lão gia, Chu đại thiên vương, Tứ côn trong Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân.

Tên ra tay sau hung hăng nói:

- Bọn ta mỗi người một côn, đánh chết người, báo thù cho Tam anh!

Tên cuối cùng chỉ tên đầu tiên, nói:

- Hắn là Thường Vô Kỳ.

Chỉ vào tên muốn giết Tiêu Thu Thủy:

- Hắn là Tự Văn Đồng.

Tiếp đó chỉ tên ra tay lúc sau:

- Hắn là Kim Bắc Vọng.

Cuối cùng chỉ vào mình:

- Ta là Mạnh Đông Lâm.

Rồi cười hì hì nói:

- Người đã biết hết rồi, vậy nằm xuống đi!

Đoạn ra tay như chớp điểm vào Nhuyễn huyết, Á huyệt trên người Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy thân đã bị thương, lực chưa hồi, không thể tránh né, người mềm nhũn, gục xuống, nhưng đầu óc hẳn vẫn rất rõ ràng:

Bốn tên này là Trường Giang tứ côn. Bọn chúng tới để báo thù cho Trường Giang tam anh!

Trong trận chiến Kiếm Khí Trường Giang, ở Cửu long bên giang trấn Tỷ Quy, mấy người Tiêu Thu Thủy, Cẩm Giang tứ huynh đệ từng cứu Na viên ngoại, từng giao chiến với thủ hạ Chu đại thiên vương, kết quả là, Đặng Ngọc Hàm giết Phù Vĩnh Tường, Chiến Kỳ Lực và Tiết Kim Anh đều bị Phó Thiên Nghĩa giết, vì thế kết thành thâm thù đại hận với Chu đại thiên vương!

... Nếu nói hiện tại trên bộ là thể lực của Quyền Lực bang thì đường thủy là thiên hạ của Chu đại thiên vương, mà trong Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chương, Song thần quân, Tứ côn còn xếp cao hơn Tam anh, Tiêu Thu Thủy cho dù không bị thương, lấy sức một người cũng tuyệt không phải đối thủ của Tứ côn liên thủ!

Tiêu Thu Thủy mơ mơ hồ hồ, nhưng ý chí cầu sinh trong lòng vẫn vô cùng mạnh mẽ.

... Ta không thể chết được.

... Đại chí Thần Châu kết nghĩa còn chưa thành.

... Đường Phương, Tinh Nguyệt, Nam Cố, Siêu Nhiên, mọi người đang ở đâu?

Nước sông cuộn cuộn, trắng sáng rực rỡ, thuyền nhẹ chạy nhanh, thoáng cái đã vượt qua vô số khe, vô số núi, vô số dòng!

Cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày, vượt qua bao nhiêu sông, Tiêu Thu Thủy ở trong thuyền, chịu đựng không biết bao nhiêu lần đâm chọc, sỉ nhục, cả đời hẳn tới nay đây là một lần thử thách, rèn luyện cực lớn.

Hắn nằm ngửa, ngẩng mặt chỉ thấy mái trời biến đổi cùng bầu trời bất biến, những đỉnh núi lướt qua vùn vụt, sự tĩnh lặng thâm trầm cùng cực đó khiến hắn quên đi cả đau đớn trên người. Lần bị bắt này lại trở thành một cơ hội để suy nghĩ kỹ càng hiểm có trong suốt hai mươi năm nhiệt huyết sôi trào của đời hắn.

Thế nhưng, hôm nay, chiếc thuyền đã dừng lại, đây rõ ràng bên bờ sông, bên bờ tiếng rao hàng, tiếng ồn ào, tiếng gà chó cầm ỹ, vô cùng rối loạn.

Âm thanh đó đại biểu cho con người: dao chặt lên thớt, người bán trộm giấu đi một chút thịt, người mua lên bốc thêm một miếng thịt; búa sắt nện vào thanh thép bên lò, thợ rèn vừa mới rèn xong một cao dao mới; sọt đựng của di Vương rách mất rồi, gà vịt, cua cá bỏ đầy đất, có người che áo cười trộm, có đứa bé vỗ tay reo hò, còn cả một tên lưu manh, miệng nhếch ra, nói giọng Quảng Đông: Ai nha, khó xơi rồi!

Tiêu Thu Thủy nghe thấy âm thanh đó lại nhớ tới chuyện hắn thích náo nhiệt, nhưng cha mẹ luôn không yên tâm cho hắn ra ngoài, hắn bèn triệu tập đám trẻ con trong thôn tập trung trong viện cùng đốt pháo. Có lần đã châm pháo nhưng không kịp quăng đi, “bùm” một tiếng, nổ tung trên tay, đến hôm sau ngón cái dính thêm một vết đen xỉ, đến nay vết bóng đã mất nhưng hình ảnh vẫn còn lưu trong tim.

Đốt pháo là phải chạy nhanh, phải dùng cảm, phải ném đi chính xác.

Cũng giống như xuất kiếm vậy, nhanh, chuẩn, độc.

Đáng tiếc, Tiêu Thu Thủy không thể đứng dậy, cũng không thể cử động, nếu không với tính cách của hắn nhất định sẽ nhảy vào đám người, cùng họ làm rộn lên.

Hiện tại hắn chỉ có thể nhìn qua khe màn trúc quan sát bên ngoài, thấy bóng người qua lại, ồn ào mà bận rộn.

Nhưng so với những ngày lặng lẽ trên sông đã là tốt hơn nhiều rồi.

Tiêu Thu Thủy không biết mình đã đến chỗ nào rồi, nghe khẩu âm thì vẫn đang ở Quảng Châu nhưng giọng điệu thì không giống với Quảng Tây, trong lòng hắn buồn bực, không biết là mình đã tới Quảng Đông rồi.

Châu Giang là con sông lớn nhất tỉnh Quảng Đông, phần thượng lưu gồm ba con sông Đông Giang, Bắc Giang, Tây Giang, vì thế còn có tên địa phương là Tam Giang. Trong số này Tây Giang là dài nhất từ Quế vào Việt (tên gọi tắt của Quảng Tây và Quảng Đông), hợp dòng với Bắc Giang tại Tam Thủy, lại hợp với Đông Giang ở phía đông Quảng Châu, sau đó là thành Châu Giang.

Tiêu Thu Thủy bị Trường Giang tứ côn bắt giữ, theo Tây Giang vào Việt, hôm nay dừng ở Cao Yếu, tức là thành phố Triệu Khánh bây giờ, chỗ này cánh những danh thắng nổi tiếng Thất Tinh Nham, đình Ngũ Long không xa lắm.

Thuyền chậm rãi cập bờ, Thường Vô Kỳ ném dây thừng lên, vòng trúng cọc gỗ, kéo mạnh một cái, thân thuyền lập tức được buộc chặt, thủ pháp thuần thục không thể chê vào đâu được. Chỉ nghe hân trầm giọng nói:

- Chúng ta lên bờ ở đây, trước tiên phải mua chút vật phẩm rồi theo đường thủy tới Phật Sơn, chuyển sang Hà Nguyên, theo đường Lục Lộ tới sông Hàn Giang. Phải hành động nhanh, Thiên vương đã chờ sót ruột rồi, chúng ta...

Lời không nói hết nhưng không giấu được sự sợ hãi.

Sắc mặt Tự Văn Đống cũng có vẻ khẩn trương khôn tả, hân nói:

- Nghe nói lão khốn đó cũng đang ở Quảng Đông, chúng ta hành động, phải...

Thanh âm thấp dần xuống.

Chợt nghe Kim Bắc Vọng “ai nha” một tiếng:

- Nếu để đối phương phát hiện ra tung tích chúng ta thì thật là chết không chỗ chôn thây đó!

Mạnh Đông Lâm lại nói:

- Cùng lắm thì nhảy xuống sông là xong. Ở trên bờ, chúng ta không đấu lại lão, ở trong nước, người của Chu đại thiên vương còn phải sợ bọn chúng chắc!

Miệng nói thì tiêu sái nhưng thần sắc lại vô cùng khiếp sợ.

Mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên Tiêu Thu Thủy thấy Trường Giang tứ côn khẩn trương, sợ hãi như vậy, Nghe khẩu khí của bọn chúng hình như một mặt phải tuân đúng lệnh của Chu đại thiên vương, mặt khác lại sợ bị kẻ địch cực kỳ lợi hại phát hiện, chỉ có điều kẻ đối đầu đó là ai? Tiêu Thu Thủy cũng không biết.

Chỉ nghe Tự Văn Đống nói:

- Chúng ta đi mua sắm, để tên nhóc con này ở đây chung quy vẫn không tốt, không bằng cho hân....

Đưa tay chụm lại, làm thế chém xuống.

Thường Vô Kỳ lại lắc đầu đáp:

- Giết thì không sao, tùy tiện vứt xuống sông là xong chuyện. Nhưng Thiên vương muốn chúng ta tìm hung thủ giết Tam anh, bây giờ chỉ bắt được một tên, vẫn chưa đủ, không bằng đưa hân đến chỗ Thiên vương, lại dẫn dụ ba tên kia tới, xử hết một lượt. Đây cũng là một công lớn.

Tiêu Thu Thủy nghĩ thầm, có vẻ Trường Giang tứ côn không biết Đường Như và Đặng Ngọc Hàm đã chết, an nguy của Tả Khâu Siêu Nhiên cũng rất mơ hồ.

Mạnh Đông Lâm gật đầu khen phải, Kim Bắc Vọng nói:

- Vậy cứ quyết định như thế. Bây giờ cho người lên bờ mua sắm quan trọng hơn.

Thường Vô Kỳ gật đầu đáp:

- Ba người bọn tôi lên bờ, cậu ở đây coi thuyền, trông coi tên nhóc này cẩn thận.

Kim Bắc Vọng cười khổ:

- Đó là chuyện tất nhiên. Có điều lão đại, mấy người cũng phải về sớm, Cao Yếu là địa bàn của lão Kiếm vương ấy!

Thường Vô Kỳ cười lạnh:

- Làm xong việc tức khắc sẽ về. Trên giang hồ cậu cũng coi là có danh có tiếng rồi, đừng có rụt rè yếu bóng vía thế nữa.

Nói xong liền dẫn hai người Mạnh Đông Lâm, Tự Văn Đồng lên bờ.

Kim Bắc Vọng chờ một lúc, bóc mấy hạt lạc, ném vào mồm, nhai một chặp, nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, tức tối nói:

- Nuôi người trên thuyền, ăn ở miễn phí, chẳng bằng...

Khóe miệng hắn đột nhiên nở một nụ cười cực kỳ ác độc:

- Trước tiên cắt gân hai chân người trước, cũng cho người khỏi chạy trốn!

Nói đoạn hắn quả thật ngồi xuống, rút ra một con dao nhọn nhỏ như tai trâu, cười hung ác chuẩn bị hạ thủ. Lúc này trên bờ người qua lại rất đông, Tiêu Thu Thủy bị điểm huyết cam, không kêu lên nổi, thầm hô xong rồi. Đúng lúc ấy, đột nhiên có người gõ gõ mép thuyền, hỏi:

- Có ai ở bên trong không?

Kim Bắc Vọng giật mình, vội vàng thu dao lại, đẩy vẻ tươi cười bước ra ngoài. Tiêu Thu Thủy nhìn qua khe hở của màn trúc, trông thấy hai người trung niên ăn mặc như tiêu sư, dùng giọng kinh thành cực chuẩn, hỏi:

- Xin hỏi vị nhân huynh này, thuyền này có chỗ khách không?

Kim Bắc Vọng thoáng liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, chấp tay cười nói:

- Đây là thuyền tư, tại hạ là người trông coi, không thể làm chủ, phiền hai vị tìm chỗ khác cho.

Tiêu sư hơi béo bên trái cũng chấp tay cười:

- Đã làm phiền rồi, thật xin lỗi.

Tiêu sư bên phải vừa cao vừa lớn, mặt đầy râu ria, cười nói:

- Chúng ta qua bên kia tìm. Làm phiền rồi.

Kim Bắc Vọng nặn ra một nụ cười:

- Đâu có, đâu có.

Hai vị tiêu sư lùi lại, trước khi đi còn nhìn vào màn trúc trước khoang một cái.

Tiêu Thu Thủy vụt đối mặt với bọn họ, trong lòng không khỏi phát lạnh. Hóa ra hai người này, một người mũi hoàn toàn bẹp xuống, người lại chóp mũi sứt mất một miếng, mất mất một con mắt.

Nhưng trong con mắt còn lại của hắn lại đầy vẻ oán độc!

Tiêu Thu Thủy thoáng giật mình, nhưng vẫn không biết hai người này là ai.

Hai người đó đi khỏi, Kim Bắc Vọng lại đi vào trong khoang, nhất thời như là đã quên mất muốn cắt gân chân Tiêu Thu Thủy, hắn lẩm bẩm vài tiếng rồi lại ngồi bóc lạc.

Qua một lúc, Kim Bắc Vọng đột nhiên vỗ đùi, nhe răng cười:

- Đúng rồi, vốn định cắt gân chân người, thiết chút nữa thì quên mất rồi. Dù sao bọn họ cũng đã lên bờ, ta cắt hai chân người rồi sẽ chơi đùa sau.

Kim Bắc Vọng lại ngồi xuống, rút ra con dao tai trâu sắc nhọn, Tiêu Thu Thủy tự nghĩ không thể may mắn nữa thì đột nhiên, cửa thuyền lại vang lên hai tiếng lộc cộc. Kim Bắc Vọng tức giận quát:

- Sao lại đáng ghét thế chứ?!

Chỉ nghe người trên bờ cười cười nịnh bợ:

- Thật xin lỗi, vị đại gia này, còn có chuyện cần thỉnh giáo.

Rõ ràng là giọng nói của tiêu sư béo lúc này.

Kim Bắc Vọng cúi kính xông ra ngoài, chỉ thấy vị tiêu sư cao lớn kia đang rụt rụt rè rè leo lên thuyền. Kim Bắc Vọng giật giữ quát:

- Biển biến biến, đây là thuyền tư, không đón khách!

Tiêu sư béo kia vội vàng xua tay, cười tài bồi:

- Không đi không đi, bọn tôi biết mà, chỉ xin đại gia chỉ cho một con đường sáng, ở đâu có thuyền nhận chở?...

Kim Bắc Vọng nôn nóng đáp:

- Người không biết đi hỏi người bản địa sao?! Ta không rảnh lo việc cho các người.

Tiêu sư cao lớn ngần ra một chút:

- Đại gia ngài không phải là người bản địa sao?

Kim Bắc Vọng thật sự không có tâm trạng dây dưa, đáp:

- Người bản địa có khẩu âm này chắc?

Tiêu sư béo ngơ ngác một chút rồi lập tức cười nói:

- Vậy là đúng rồi.

Lần này đến lượt Kim Bắc Vọng ngạc nhiên, hỏi:

- Cái gì đúng rồi?

Tiêu sư béo cười cười, lộ ra hàm răng trắng ớn:

- Không phải người đúng rồi, mà là bọn ta tìm đúng rồi.

Kim Bắc Vọng còn đang muốn hỏi lại, hai người kia lại đột ngột ra tay.

Tiêu sư cao lớn nhanh như chớp từ bên cạnh ôm lấy Kim Bắc Vọng.

Kim Bắc Vọng vụt biến sắc, đang định giãy ra thì tiêu sư béo đã rút ra một cây gậy nhọn, đâm thẳng vào cổ họng hắn.

Kim Bắc Vọng kêu thảm, tiêu sư cao lớn lật tay bắt lấy hàm hắn, vặn mạnh một cái, Kim Bắc Vọng bị vặn trật khớp hàm, không kêu được ra tiếng nữa. Tay kia kẻ đó lại rút ra một mũi kim, cùng lúc đâm vào hậu môn Kim Bắc Vọng!

Kim Bắc Vọng như bị giật điện, cong người nhảy lên. Tiêu sư béo vận lực đâm mạnh, mũi gậy nhọn đâm ngập vào yết hầu Kim Bắc Vọng, hắn lập tức nhũn người, ngã vật xuống.

Tiêu sư cao lớn khom người, kẹp chặt lấy Kim Bắc Vọng, nhanh chóng xông vào trong khoang. Khi hắn chạy đi, tiêu sư béo cũng tiến vào khoang thuyền.

Hai tên giết người, phối hợp kín kẽ, thủ đoạn tàn độc, Tiêu Thu Thủy bình sinh ít thấy.

Tiêu Thu Thủy không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Tiêu Thu Thủy đã nhớ ra hai kẻ này là ai rồi:

Hai tên này chính là Chung Nhất Quật, Liễu Hữu Không từng ám toán bọn hắn trên lầu Giáp Tu bên sông Nam Minh. Vết thương trên mặt chúng chính là do Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ gây ra trong trận đó!

Hai tên này cũng là nhân vật trong Quyền Lực bang, đệ tử của Nhất Động thật ma Tả Thường Sinh.

Hai người xông vào trong khoang thuyền, nhìn Tiêu Thu Thủy, mỉm cười lạnh lẽo, lúc này Tiêu Thu Thủy mới thật sự biến sắc.

Rơi vào tay Trường Giang tứ côn, cùng lắm là chết, nhưng rơi vào tay hai tên quái vật xấu xí này thì so với chết còn khó chịu hơn.

Càng hướng hồ hai tên này còn từng chịu thiệt dưới tay Tiêu Thu Thủy, lại bị Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ đánh bị thương, tự nhiên là hận Tiêu Thu Thủy thấu xương.

Liều Hữu Khổng chính là kẻ cao lớn nhưng cầm kim thủ:

- Không sai, chính là hắn.

Chung Vô Ly thì là tên béo lùn, cầm gậy mũi nhọn dài:

- Lão nhị mắt tinh, thiếu chút nữa thì để tên nhóc này thoát mất rồi.

Liều Hữu Khổng cười lạnh đáp:

- Chúng ta diệt kẻ hỗ trợ hắn trước, chỉ một mình hắn không chạy thoát nổi.

Chung Vô Ly “ý” một tiếng, nói:

- Không đúng, hình như hắn bị người ta điểm huyết.

Xem ra hai kẻ này coi Kim Bắc Vọng là bạn bè của Tiêu Thu Thủy, cho nên mới vừa ra tay đã giết chết Kim Bắc Vọng, sau đó mới đối phó với Tiêu Thu Thủy.

Liều Hữu Khổng cúi người xuống xem xét một chút rồi hừ lạnh, nói:

- Hóa ra là bị những tên này bắt! Xem ra chúng ta giết nhầm người rồi!

Chung Vô Ly “hắc” một tiếng, nói:

- Giết nhầm thì làm sao? Tên nhóc này tại địa bàn của chúng ta cũng dám bắt người, Quyền Lực bang ta sẽ có quyền giết! Cậu xem hắn còn dấu dao nhọn, chúng ta không giết hắn, hắn sẽ giết chúng ta!

Liều Hữu Khổng thoáng trầm ngâm:

- Tên nhóc này thì sao? Hay là khoét mù hắn trước, để tôi xem hắn có còn trợn mắt nhìn chúng ta nữa hay không!

Chung Vô Ly xua tay:

- Không cần, dù sao thì huyết đạo của hắn cũng đã bị khống chế rồi. Kiếm vương còn tưởng hắn đã chết rồi, chúng ta đưa tới nơi, chắc chắn là một kỳ công, ngoài ra còn thuận thể dụ hai tên nhóc kia đến, chúng ta mới có thể báo thù được!

Tiêu Thu Thủy nghe vậy mà trong lòng phát lạnh. Kiếm vương chính là Khuất Hàn Sơn, nếu Khuất Hàn Sơn còn chưa chết, vậy không biết mấy người Đường Phương ra sao rồi.

Mắt và mũi Chung Vô Ly, Liều Hữu Khổng, bị Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ đánh thành thương, tự nhiên là muốn dụ bọn họ ra để trả mối thù này!

Liều Hữu Khổng nghĩ ngợi một chút, hỏi:

- Chúng ta cứ đưa hắn thể này tới Thất Tinh Nham gặp Kiếm Vương sao?

Chung Vô Ly cười lớn:

- Sợ cái gì?! Đây là địa bàn của chúng ta!

Trong tiếng cười, Chung Vô Ly quả thật đưa tay bắt lấy Tiêu Thu Thủy, tung người nhảy lên bờ, cứ ngang nhiên đi như vậy giữa đường. Trên đường có người thấy bất bình nhưng không ai dám can thiệp.

Liều Hữu Khổng ở đằng sau cười lớn, nói:

- Người bạn này của ta chẳng có tài cán gì, chỉ được cái uống nhiều, bây giờ đã say như chết rồi, nôn ọe lung tung, nếu chẳng may làm bẩn chỗ các vị thì xin thứ tội.

Những lời này nói ra, cho dù có người tò mò muốn hỏi thì cũng lần lượt ôm mũi, tránh sang một bên, chỉ sợ Tiêu Thu Thủy không nhận được sẽ nôn ra quần áo họ!

Con người chính là như vậy, nếu như anh em trong Thần Châu kết nghĩa ở đây thì chắc chắn sẽ không làm như thế.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ đều không phải người như vậy, Đường Phương tuy là nữ cũng có trái tim nghĩa hiệp, Tả Khâu Siêu Nhiên cũng là như thế.

Tiêu Thu Thủy cũng có thể nhìn ra, Tả Khâu Siêu nhiên vốn có thể lập tức kịp thời ra tay cứu mình, nhưng hắn không vì Tả Khâu Siêu Nhiên lần đó không ra tay cứu mình mà không thể tha thứ. Trong trận chiến với Phó Thiên Nghĩa, nếu không phải hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên quấn lấy Thiết Oản thần ma thì bây giờ hắn còn có mạng ở lại đây sao? Trong trận chiến ở thác Hoàng Quả, nếu không phải hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên khống chế hai chân Sa Thiên Đăng, sợ rằng Tiêu Thu Thủy đã sớm mất mạng dưới phi đao rồi!

Tiêu Thu Thủy chỉ nhớ tới ơn huệ của anh em, mà những người hắn biết có lúc sẽ có quyết định nhất gan, như ngược nhưng không nhất định có thể đại biểu cho nhân phẩm, đức độ của người đó!

Vì thế giờ phút này tuy Tiêu Thu Thủy bị bắt, hơn nữa còn trong cảnh muốn sống không được, muốn chết không xong nhưng trong lòng hắn vẫn trong sáng.

Đúng lúc đó, hắn nghe thấy một thanh âm bình phàm, ôn hòa, nhẹ nhàng nói:

- Người này không hề say, hắn chỉ bị điểm huyết thôi.

Tiêu Thu Thủy bị điểm huyết, lại bị bỏ đói mấy ngày vì thế đến cả sức lực để ngẩng đầu lên cũng không có. Hắn chợt cảm thấy Chung Vô Ly dừng lại, trước mặt hắn có một đôi chân, đi giày đen, mang tất trắng, vạt áo bằng vải xanh, có vẻ như đồ của văn sỹ.

Người đó không ngờ chỉ liếc nhìn đã biết Tiêu Thu Thủy không hề say, mà là bị khống chế huyết!

Giọng nói ôn hòa đó lại tiếp:

- Hai vị vội vàng lên đường, sao không giải huyết cho người này, vậy chẳng phải có thể đi càng nhanh hơn sao?

Thanh âm vô cùng bình hòa, nhẹ nhõm, khiến người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái, tuy không nhìn thấy những Tiêu Thu Thủy cũng có thể tưởng tượng người đó đang mỉm cười nói chuyện.

Giọng của Chung Vô Ly lại như gió lại thổi vào trong hang tối:

- Liên quan cái rắm gì đến người!

Người kia lại bật cười đáp:

- Đúng là không liên quan đến ta.

Chung Vô Ly Nghiến răng quát:

- Vậy người còn không rút ra?!

Đôi giày đen, tất trắng, vạt áo xanh kia quả nhiên dịch sang một bên, bình tĩnh nói:

- Được, ta nhường đường.

Chung Vô Ly vừa đi được hai bước, người đó đã lại nói:

- Có điều, người cũng nên bỏ thả người xuống.

Chung Vô Ly chợt quay phắt lại, Tiêu Thu Thủy lại trông thấy đôi giày đen, tất trắng, vạt áo xanh, chỉ nghe Chung Vô Ly tức giận hỏi:

- Tại sao?

Người đó ôn hòa đáp:

- Hẳn cũng là người, nhất định là hẳn không thích bị người ta kéo đi đường. Huống hồ hẳn có hai chân, hơn nữa vẫn còn trẻ tuổi.

Người đó phảng phất như mỉm cười một chút rồi nói:

- Ta nghĩ các hạ cũng không thích bị người ta xốc lên kéo đi đường nhỉ!

Nếu không phải Tiêu Thu Thủy đã bị điểm huyết thì hẳn nhất định sẽ phải phì cười. Chỉ cảm thấy Chung Vô Ly phần nộ đến mức nghiêng răng ken két, gần từng tiếng một:

- Nếu không phải ta thấy người là kẻ độc sách.

Khẽ dừng một chút, lạnh lùng tiếp:

- Ta đã sớm cho người phơi thây giữa đường rồi!

Người kia lại vẫn ung dung bình thản, nói:

- Nếu các hạ không thả người thanh niên này xuống thì ít nhất cũng cho hẳn cơ hội nói chuyện.

Chung Vô Ly nhất thời tức đến không nói nổi nên lời, Liễu Hữu Khổng bỗng nói:

- Dựa vào người?!

Người kia cười tao nhã:

- Ta không có ý đó.

Liễu Hữu Khổng rút lên từng chữ qua kẽ răng:

- Vậy thì người có ý gì?

Người đó không ngờ lại bật cười:

- Ý ta rất đơn giản, ta đã nói rồi, người thả người này ra đi.

Lần này thật sự khiến cả Liễu Hữu Khổng lẫn Chung Vô Ly tức giận đến nhảy dựng lên. Chung Vô Ly ném phịch Tiêu Thu Thủy xuống đất, giậm chân quát:

- Hẳn ở đây này, người có bản sự thì qua mà lấy!

Tiêu Thu Thủy ngã xuống đất bùn, mông đập vào đá xanh lót đường, toàn thân đau đớn, nhưng khi ngã xuống thì ngửa người lên, cho nên cũng nhìn thấy rõ mặt người kia.

Vẫn là đôi giày đen, tất trắng. áo vải xanh, ánh mặt chờ chiếu ngược vào khuôn mặt, người đó là một người bình thường, có một khuôn mặt bình thường, hai bên mép có hai chòm râu, cao ráo thanh thú, miệng mang nụ cười ôn hòa.

Tóc ông ta búi lên theo kiểu văn sĩ, tùy ý đung đưa trong gió nhẹ.

Chỉ nghe vị văn sĩ đó tặc tặc lưỡi, nói:

- Sao phải vậy! Sao phải tức giận như vậy, sao phải ném người!

Chung Vô Ly bị lửa giận thiêu đốt, không thể nhịn được nữa, gầm lên:

- Xen vào việc của người khác!

Vung quyền đánh về phía vị văn sĩ trước mặt!

2. Chương 2: Đại Hiệp Lương Đẩu.

Văn sĩ kia cười nói:

- Không cần nóng nảy.

Trong lúc nói, cũng không biết ông ta làm thế nào, một quyền của Chung Vô Ly đã đánh trượt.

Chung Vô Ly thoáng biến sắc, lại đánh ra một quyền, quyền này nhanh gấp đôi quyền đầu tiên, hơn nữa còn mạnh mẽ hơn nhiều, nắm tay phát ra tiếng gió rít ghê người!

Văn sĩ vẫn bình tĩnh nói:

- Xin đừng động thủ mà.

Quyền của Chung Vô Ly lại đánh trượt.

Chung Vô Ly gầm lên giận giữ, lại đánh ra một quyền. Lần này sắc mặt hắn đỏ bừng, gân xanh nổi lên, hiển nhiên là đã dùng đến mười hai thành công lực.

Văn sĩ bình thản nói:

- Tốt nhất là không phải đánh nhau.

Một quyền tan bị vỡ đá vậy mà không biết tại sao cũng vẫn đánh trượt.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới khẽ thở phào một hơi, biết võ công vị văn sĩ kia rất cao, không hề tầm thường, tuyệt không kém cha mình.

Văn sĩ lại giống như nhìn thấu tâm sự của Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Không cần lo, hắn đánh không lại ta.

Câu này thực khiến Chung Vô Ly tức giận cùng cực, hét lớn một tiếng, trở tay rút ra một cây gậy nhọn. Tiêu Thu Thủy giật mình, đang muốn cảnh báo nhưng lại khổ có miệng mà không nói được, chỉ nghe văn sĩ “ồ” lên một tiếng.

- Hóa ra các hạ là Chung Nhất Quật Chung Vô Ly tiên sinh, tại sao chớp mũi lại sút mất một miếng thế kia...

Cây gậy nhọn thoáng chớp động, “xoẹt” một tiếng, đâm tới, cùng lúc đó, Liễu Hữu Khổng đã lén đến sau lưng văn sĩ, nhanh như cắt đâm hai châm vào huyệt Ngọc Châm và thất lưng ông ta!

Lần này Tiêu Thu Thủy thật sự biến sắc, nhưng lại chỉ thấy thân hình vị văn sĩ kia khẽ xoay tròn, giống như sau lưng có mắt, hai châm đâm tới đều trượt.

Chỉ nghe ông ta khẽ than:

- Sao phải ra tay tàn độc như vậy.

Hai tên Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng lại càng không nói năng gì, hai châm một gậy toàn lực xuất kích, trong chớp đã đánh ra không biết bao nhiêu gậy, đâm ra không biết bao nhiêu châm!

Tà áo vị văn sĩ kia tung tay, chỉ toàn tránh né, không hề đánh trả một chiêu nào, nhưng hai người Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng lại chẳng chạm được tới vạt áo ông ta.

Kỳ thực, võ công của Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng tuyệt không dưới Tiêu Thu Thủy, nhưng hai người dốc toàn lực vẫn không thể làm vị văn sĩ kia đánh trả một chiêu. Ông ta dịch chuyển, tránh né nhưng thân hình vẫn không hề rời khỏi vị trí, bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới nhận ra, võ công người này sợ rằng còn cao hơn cả Âm Dương thần kiếm, Trương Lâm Ý!

Hai tên Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng điểm, đâm, chọc, đánh, xuất hết pháp bảo nhưng thủy chung vẫn không chạm được vào văn sĩ!

Cứ đánh như vậy một hồi, sắc mặt Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đều đã đỏ bừng, thở hồng hộc, xung quanh cũng có một đám đông quây lại xem, chỉ trở bàn tán. Vị văn sĩ cười nói:

- Được rồi mà, chúng ta cũng không phải loại bán thuốc, không cần diễn trò khỉ cho người ta xem nữa.

Người dân trấn Cao Yếu có vẻ rất quen thuộc với vị văn sĩ đó, lại cực kỳ thân thiết, một ông lão ăn mặc như thương nhân cũng lên tiếng:

- Diễn trò thì cũng không đến lượt các vị diễn đâu.

Một người trung niên dáng vẻ như viên ngoại nói:

- Luyện võ công trước mặt Lương đại hiệp đúng là đánh trống qua cửa nhà sấm.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy không khỏi chấn động: Lương đại hiệp? Chẳng lẽ là...?

Đúng lúc đó, đột nhiên có người quát lớn:

- Dừng tay!

Hai tên Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đã đánh đến phát cuồng, lại không thể xuống thang, chỉ có thể liều mạng dây dưa, nhưng nghe thấy tiếng quát đó, cả hai không ngờ lại đều ngoan ngoãn dừng tay.

Tiêu Thu Thủy nhìn lại, trái tim lập tức chìm xuống.

Có hai người đi tới, Tiêu Thu Thủy liếc nhìn đã nhận ra người bên trái:

Kẻ đó không phải ai khác mà chính là Nhất Động thần ma của Quyền Lực bang, Tả Thường Sinh!

Tả Thường Sinh chính là chủ tướng, phụng mệnh bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu, tấn công nhà họ Tiêu Hoán Hoa.

Nếu không phải có Tả Thường Sinh thì Chu Hiệp Vũ cũng sẽ không bị trọng thương.

Nhưng trong trận đánh ở Kiếm Lư, tuy Chu Hiệp Vũ đã bị thương nhưng Tả Thường Sinh cũng bị đôi tay sắt của Chu Hiệp Vũ đánh trúng một chiêu Song phong quán nhĩ, theo lý mà nói không chết cũng phải trọng thương. Chẳng ngờ Tả Thường Sinh lại xuất hiện ở đây, ngoài sắc mặt có hơi nhợt nhạt ra thì tuyệt không có vẻ gì là bị trọng thương cả.

Xem ra tên Tả Thường Sinh này, bụng thành một lỗ lớn mà vẫn còn sống, hơn nữa còn luyệt thành tài lại người nghe phải kinh hãi, quả thực là có sức sống hơn người.

Tiêu Thu Thủy trông thấy hấn, liền bắt đầu lo lắng cho vị “Lương đại hiệp” kia.

Trong lòng hấn lại hy vọng, “Lương đại hiệp” mau mau bỏ đi, đừng có chọc vào bãi nước đục Quyền Lực bang này, Quyền Lực bang không hề dễ trêu. Hấn lại quên mất rằng bản thân mình không những đã chọc đến Quyền Lực bang mà tính mạng còn đang rất nguy hiểm.

Một mình Tả Thường Sinh đã đủ khó đối phó rồi, mà trông người ở bên cạnh hấn có vẻ thân phận khí thế còn cao hơn cả Tả Thường Sinh.

Người đó tướng mạo đường đường, Tiêu Thu Thủy từng gặp mặt cùng chiến đấu với không ít ma đầu của Quyền Lực bang, bao gồm cả Phó Thiên Nghĩa, Sa Thiên Đăng, Khổng Dương Tần, Hoa Cô Phần, Tả Thường Sinh, Khang Xuất Ngư, Tân Hổ Khâu, Diêm Quỷ Quỷ, Liễu Thiên Biền, Đồ Cồn, Bành Cửu, Đồ Tuyệt, Dư Khốc Dư, Huyết Ảnh đại sư, nhưng không ai có thanh thế được như người này.

Người này ăn mặc trang phục của tiêu sư, rất giống với Chung Vô Ly và Liễu Hữu Khổng, Tiêu Thu Thủy lập tức nhận ra, hai tên Chung, Liễu sau khi bị thương dưới tay Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố trên lầu Giáp Tú, chắc chắn là đã chạy tới chỗ người này để tránh họa.

Rút cuộc thì người này là ai?

Lương Đại Hiệp lại mỉm cười, lập tức bóc trần thân phận của người đó:

- Thịnh lão quyền sư, tung hoành Tây Hồ, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới Quảng Đông dạo chơi thế? Hay là có Quyền Lực bang công việc bộn bề, cần tới đại giá của Thịnh lão sư?

- Thịnh lão quyền sư?!

“Đại vương long” Thịnh Giang Bắc: “Đại vương long” Thịnh Giang Bắc chính là Thần Quyền thiên ma trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang.

Trong mười chín nhân ma có đủ loại võ công khác nhau, có cao thủ kiếm thuật, có danh gia binh khí, cũng có sát thủ công phu chân tay, hỏa hầu quyền cước mười phần thâm hậu, nhưng là danh môn chính tông, các nhà các phái đều cực kỳ thông thạo, hơn nữa còn là cao thủ võ thuật số một số hai trong võ lâm chính thống thì chỉ có một mình Thịnh Giang Bắc mà thôi.

Thịnh Giang Bắc vốn cũng là một trong những hảo hán của hai đạo hắc bạch, giang hồ lục lâm, sau đó vì ham mê quyền lực, lại bị tài sắc dụ dỗ, không giữ được khí tiết, gia nhập vào Quyền Lực bang, nhất thời số đông đạo võ lâm bị ảnh hưởng của lão ta mà ra nhập Quyền Lực bang cũng không phải là ít.

Quyền cước, thoái cước của Thịnh Giang Bắc quả là chân tài thực học, là một kẻ không thể coi thường.

Hai người này vừa xuất hiện, quần chúng đã xông xáo hẳn lên, có người cúi đầu, ghé tai nói:

- Thịnh lão quyền sư tới rồi.

- Thịnh Giang Bắc không dễ đối phó đâu, cũng chẳng biết Lương đại hiệp...

- Nói bừa! Lương đại hiệp còn không đánh lại cái loại người ham mê quyền thế đó chắc?!

Tiếng nói đó vốn cực kỳ nhỏ, nhưng Thịnh Giang Bắc vụt xoay đầu lại, đồng thời đánh ra một quyền, xuyên qua mười người, tám người, “bốp” một tiếng, đánh trúng mặt một người. Người đó kêu thảm một tiếng, ôm mặt phun ra một ngụm máu, đã gãy mất bốn cái răng cửa!

Lương đại hiệp nhíu mày, nói:

- Thịnh lão sư hà tất phải tức giận đến như vậy, anh bạn này không biết công phu!

Thịnh Giang Bắc ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười như sấm, lại thêm thanh thế một quyền vừa rồi của lão đã dọa cho quần chúng tranh nhau chạy trốn, chỉ sợ chuốc họa vào thân. Thịnh Giang Bắc đảo mắt nói:

- Hẳn không biết võ công, vậy thì không cần phải nói!

Lương đại hiệp khẽ nhếch miệng cười bình thản:

- Không biết võ công thì không được nói? Vậy người thiên hạ không phải có tám chín phần đều là câm điếc?

Thịnh Giang Bắc trợn trừng hai mắt nhìn Lương đại hiệp, nói:

- Người muốn ra mặt cho hẳn?

Lương đại hiệp khẽ vô thanh đao đeo bên hông, chậm rãi nói:

- Ra mặt thì không dám nhận, Chỉ cần người cũng gãy bốn cái răng cửa thì coi như chuyện này bỏ qua.

Câu nói này khiến cho Thịnh Giang Bắc tức giận đến nhảy dựng lên, gầm lớn:

- Con thỏ nhát gan, mi có giỏi thì tới bẻ gãy răng ta đi!

Lương đại hiệp lại bình tĩnh cười, đáp:

- Ta không phải nha sĩ, cũng không phải là thỏ.

Vẫn ôn hòa như vũ, nói:

- Chỉ cần Thịnh lão sư đáp ứng về sau không được tùy tiện đánh gãy răng người khác thì coi như ta thay mặt người xin lỗi anh bạn kia là xong.

Phải đến khi Lương đại hiệp vừa nói chuyện vừa khẽ vỗ vỗ đao, Tiêu Thu Thủy mới chú ý tới bên hông ông ta có đeo một thanh đao.

Một thanh đao vô cùng bình thường.

Cũng giống như bản thân Lương đại hiệp.

Cây đao không hề có chút sát khí nào, nằm ở trong bao, ôn hòa giống như một cây thước đo bình thường.

Trên người Lương đại hiệp cũng chẳng hề có sát khí.

Chỉ có điều Lương đại hiệp là ai... Tiêu Thu Thủy nghĩ, nếu như Lương đại hiệp chính là Khí thôn Đan Hà Lương Đẩu danh chấn Quảng Đông, cùng tề danh với Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn thì Lương Đẩu làm người sẽ có giống như Khuất Hàn Sơn không, bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối nát...

Tiêu Thu Thủy rất nghi hoặc, hẳn không biết được.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy, một vị văn sĩ lại vì một người qua đường bị đánh gãy bốn chiếc răng cửa mà không tiếc đắc tội với Đại vương long Thịnh Giang Bắc, danh chấn hai đạo hắc bạch.

Thịnh Giang Bắc quả thực là giận đến phát điên, lão hoành hành giang hồ gần hai mươi năm nay, quả thực chưa bao giờ nghe thấy chỉ đánh gãy bốn cái răng của một kẻ tầm thường chẳng có chút trọng lượng nào lại là chuyện không thể làm.

Bình sinh lão đánh người, không cần hỏi qua ai cả. Lão từng đánh cho một người đến không còn một cái răng nào trong mồm, lại đánh gãy tay trái, bóp nát hết năm ngón tay phải, đến cả xương hông cũng bị đá lệch, lão kéo người đó dậy hỏi mình có đánh sai không, người đó còn cảm tạ lão không hạ sát thủ.

Thế mà nay...

Mặc dù Thịnh Giang Bắc hiểu rõ Tả Thường Sinh đang ra dấu phải nhẫn nhịn, nhưng lão vẫn cứ xông tới.

Lão quyết định bất chấp tất cả cũng phải dạy cho tên này một bài học!

Cho dù Kiếm vương trách tội, lão cũng mặc kệ!

Thịnh Giang Bắc lao tới gần, giơ tay lên, đánh ra “Băng bộ quyền” chính tông, chân bước “Thoán khiêu”, tay vung “Diệp trửu”, tất cả đều là chiêu thức sát của cao thủ cận chiến.

Lương đại hiệp thoáng biến sắc, thân như bướm vờn hoa, không ngờ cũng ra “Mai hoa quyền” gồm đủ cương nhu, dài ngắn tương hỗ, dùng chiêu “Hiển đào” phá thế tay, chiêu “Cổn bàng” phá thế cước, Thịnh Giang Bắc hoàn toàn không thể tấn công vào.

Cùng lúc đó, đường quyền của Thịnh Giang Bắc đã thay đổi.

Thịnh Giang Bắc dùng Đường lang quyền thuật chính tông, cộng thêm Phiên xa thủ và Lộc lộc chủy trong Đại phiên xa thức, lúc thì ra “Tả hữu hiển đào”, lúc thì ra “Dẫn châm yêu trảm”, quả thực chiêu chiêu đoạt mạng, khí thế bức người.

Lương đại hiệp khẽ mỉm cười, Mai hoa quyền chợt biến nhanh, trở thành “Mai hoa lạc quyền”, tương tự như “Phi như chưởng” gia truyền của Tiêu Thu Thủy, chỉ là càng phức tạp hơn, càng kín kẽ hơn nhiều.

Thịnh Giang Bắc công gấp một trận, không xâm nhập vào được liền hét lớn một tiếng, đường quyền lại biến!

Lần này lão sử dụng “Long hình bát quái chưởng”. Cái gọi là bát quái tức là gồm có tám quẻ chính, mỗi quẻ biến ra tám, tám tám thành sáu tư quẻ, gọi là quẻ biến, bát quái hợp nhất là thành hình rồng. Bộ Long hình bát quái chưởng này của Thịnh Giang Bắc đánh khắp nam bắc Đại Giang, chiêu thức quyền thuật gồm có tám đường, xà, đan, thuận, song, khẩu, tự, hợp, hồi, mỗi động tác đều để tiến bước, không hề ngừng nghỉ, trong lúc di chuyển lại có thể dùng biến hóa đánh người. Bộ quyền này luyện tới mức tối cao sẽ thành hình rồng, tuyệt không phải loại rồng rắn lẫn lộn, có hình không được ý. Số đường chưởng là tám, chưởng đầu tiên biến thành tám chưởng, tổng cộng tám tám sáu mươi tư chưởng, phù hợp số tám tám sáu mươi tư quẻ.

Thịnh Giang Bắc sử ra Long hình bát quái chưởng, bóng chưởng bay múa, vô cùng đẹp mắt. Lương đại hiệp lại thần sắc bất biến, không ngờ còn lấy chậm đánh nhanh, lấy nhu chế cương, sử ra Hình ý thái cực, tập trung vào eo, eo làm trục xe, lực phát từ lưng, hiện chiêu ở ngón tay. Chưởng pháp của Thịnh Giang Bắc tuy phức tạp nhưng bị Lương đại hiệp dùng thái cực chưởng pháp, “dùng ý không dùng lực”, “trong ngoài kết hợp”, “liên tiếp không ngừng”, “câu động trong tĩnh”, dẫn vào tuyệt cảnh.

Đánh được một lúc, Thịnh Giang Bắc mấy lần suýt nữa thì tay trái đánh trúng tay phải, hai tay hầu như đều bị dẫn lại đánh vào chính mình, cuồng nộ không ngớt, gầm lên một tiếng, chiêu pháp lại biến đổi.

Lần này vẫn là Bát quái chưởng nhưng là “Võ Đang bát quái chưởng”, chưởng nhu như cương, đảo lộn âm dương, đẩy, bắt, vít, kéo, thu, dẫn, nâng, thả, lên xuống tiến lui rõ ràng, nhất thời, đầu đầu cũng là bóng chưởng của Thịnh Giang Bắc.

Lương đại hiệp “ồ” một tiếng, vẫn mỉm cười nhưng đã đánh ra quyền pháp tinh yếu của Võ Đang bát quái chưởng là “Bát đoạn cầm”. Phần đầu của Bát đoạn cầm bắt nguồn từ Kim cương quyền Thiếu Lâm, cứng cỏi có lực, phần sau thì đi theo đường của Phật gia quyền, gồm đủ tinh khí thần, có thể cương, có thể nhu, Võ Đang bát quái chưởng của Thịnh Giang Bắc lập tức không còn đất dụng võ.

Thịnh Giang Bắc lúc này đã đỏ bừng cả mặt, liên tục gầm thét, nhưng lão dù sao cũng là danh gia quyền thuật, trong cơn phần nộ vẫn biết quyền lộ cương mãnh không thể chiếm được chút lợi thế nào trước Lương đại hiệp, quyền pháp vụt biến, đánh ra “Tập thức chủy” của “Hình ý môn”.

Tập thức chủy vốn là một bộ quyền thống nhất, tổng hợp các đường sở trường của “Hình ý quyền”, dung nhập lại với nhau, trong đó bao quát cả mười hai hình, từ tam tài nhất thức tới tam thức, chủ yếu dựa vào hai thế ứng, gấu, cương nhu kết hợp, nhất thời Thịnh Giang Bắc lại chiếm được ưu thế.

Lương đại hiệp lại chẳng chút hoảng loạn, chiêu thức biến đổi, quyền pháp Thiếu Lâm chính tông, “Tả xuyên hoa thủ”, “Hữu xuyên hoa thủ”, lúc thì “Hoàng oanh lạc giá”, lúc thì “Hoài trung bão nguyệt”, trái “Trung thiên pháo”, phải “Đỉnh tâm thì”, mới được bảy tam chiếu, Thịnh Giang Bắc đã toát đầy mồ hôi!

Đánh được một lúc, Thịnh Giang Bắc mồ hôi ướt đầm quần áo, đột nhiên rút lui khỏi trận chiến, mặt đỏ như quan công, gào lên:

- Người... Quyền pháp của người còn tạp hơn ta!

Thịnh Giang Bắc vốn dùng quyền pháp để dương danh lập vạn, lão tinh thông bốn mươi một loại quyền pháp, quyền pháp tạm hiểu qua cũng tới mười sáu loại, nhưng trận đánh vừa rồi, Lương đại hiệp chỉ áp dụng thủ thế, nhưng quyền chiêu sử dụng không loại nào không đa dạng hơn sở học của mình, hơn nữa còn rất tinh diệu. Thịnh Giang Bắc công lâu không được, biết rằng đánh tiếp cũng chẳng có ý nghĩa, trong lòng lại càng kinh hãi.

Lương đại hiệp lại cúi người, cười nói:

- Bàng môn tạp kỹ, không bằng Thịnh lão sư trọng ý khinh hình, đa tạ, đa tạ!

Trong lòng Thịnh Giang Bắc thầm kêu hổ thẹn, Tả Thường Sinh ở bên cạnh bỗng cười cười giả tạo, vai dài, nói:

- Nghe nói Lương Đẩu Lương đại hiệp kiến thức uyên bác, võ học sâu xa, hôm được thấy, quả là lời đồn không ngoa.

... Lương Đẩu!

... người này quả nhiên là Khí thôn Đan Hà, Lương Đẩu Lương đại hiệp!

Trong lòng Tiêu Thu Thủy đang kinh nghi bất định, đột nhiên thấy Tả Thường Sinh khom người, thân như sao băng bắn về phía Lương Đẩu Lương đại hiệp!

Tiêu Thu Thủy muốn kêu lên cảnh báo nhưng khổ là có miệng mà không nói ra được.

Thân hình Tả Thường Sinh nhanh đến mức nào, thoáng cái đã tới trước mặt Lương Đẩu, hai tay giang rộng, rút ra một đôi bặt đồng lưỡi sắc, một trên một dưới chém thẳng xuống!

Chiêu này có thể nói là nhanh chóng vô cùng, Lương Đẩu vừa không kịp lui cũng không cách nào nhảy lên hay hụp xuống, mà Tả Thường Sinh bặt trái cắt cổ, bặt phải cắt chân, chiêu thức vô cùng tàn độc!

Đúng lúc đó, hai tay Lương Đẩu đột nhiên vương ra!

Tả Thường Sinh giáp công trên dưới, nhưng ngực bụng lại có một thoáng mở rộng không phòng thủ!

Lương Đẩu phát sau tới trước, cú đẩy nhẹ nhàng hời hợt đó lại còn nhanh hơn cả đôi bặt sắc bén!

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại kinh hãi đến há hốc mồm:

Hắn biết Lương Đẩu muốn đẩy lùi Tả Thường Sinh trước khi đôi bạt đánh trúng người ông ta, nhưng khe hở của Tả Thường Sinh chắc chắn là được cố ý lộ ra, bởi vì Tả Thường Sinh không có bụng!

Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh không có bụng!

Lương Đẩu lại không biết.

Lần này, cả Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đứng bên cạnh cũng không khỏi mỉm cười độc ác.

Lương Đẩu đẩy hai tay ra, quả nhiên là đẩy trượt!

Lương Đẩu trong lòng phát lạnh, hai bạt đã cắt vào vạt áo!

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới biết Lương Đẩu ra tay nhanh đến thế nào: Chỉ thấy ông ta nhanh như chớp, biến chuyển thành tảo, hai tay hợp lại, đã bắt trúng xương sống Tả Thường Sinh, một nắm một quãng, vứt bay Tả Thường Sinh ra xa!

Vứt ra sau khi đôi bạt của Tả Thường Sinh cắt phá vạt áo ông ta nhưng chưa kịp cắt vào da thịt!

Tả Thường Sinh rơi bịch xuống đất, vẫn còn chưa biết đối phương biến chiêu như thế nào.

Ruột hắn đã rữa nát nhưng xương sống thì vẫn còn.

Hắn chỉ cảm thấy bị một luồng lực mạnh ném văng ra xa, ngay cả bạt đang cầm trong tay cũng không biết đã bay đi tận đâu, ngoài ra còn ngã đập mặt xuống đất bùn.

Hắn nằm mơ cũng không thể tin được vị văn sĩ bình phàm này ra tay lại nhanh như vậy, có sức mạnh kinh người như vậy.

Chỉ thấy Lương Đẩu nhặt vạt áo bị cắt đứt của mình lên, cười nói:

- Hiếm thật, hiếm thật, Tả huynh ra tay thật nhanh.

Tiêu Thu Thủy lập tức yên lòng... Bây giờ hắn mới biết, võ công của người này không những cao hơn Đường Bằng mà còn tuyệt đối không ở dưới Khuất Hàn Sơn.

Trong lòng Thịnh Giang Bắc cũng kinh hãi không thôi: Nếu như vừa rồi Lương Đẩu dùng thủ pháp sấm vang chớp giật đó công kích mình thì mình có còn mạng nữa không?

Tả Thường Sinh gãy giữa bò dậy, trong lòng thầm nghĩ: tuyệt chiêu của mình đã bị Lương Đẩu biết được, không giết hắn diệt khẩu không xong, nhưng bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ, trừ phi là cùng Thịnh Giang Bắc, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng, bốn người liên thủ...

Ngay lúc đó, chợt có một thanh âm ung dung có lực, vang vọng tận trời cao, cười nói:

- Quả nhiên là Khí thôn Đan Hà! Quả nhiên là đại hiệp Lương Đẩu! Tôi vừa đặt chân đến Quảng Đông, Lương huynh đã đại diện thân thủ rồi!

Nghe thấy giọng nói đó, Tiêu Thu Thủy mới thật sự tuyệt vọng.

Kể tới không phải ai khác, mà chính là Uy chấn Dương Sóc, Khuất Hàn Sơn!

Khuất Hàn Sơn râu dài ba chòm, tiên phong đạo cốt, thái độ ung dung, so với lão ra, Lương Đẩu lại bình dị hơn nhiều.

Nhưng người bình thường, không biết tại sao, về khí chất, về khí thế, đều không thua kém Khuất Hàn Sơn chút nào.

Sau lưng Khuất Hàn Sơn có một người.

Người mà Tiêu Thu Thủy không muốn gặp nhất.

Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư!

Sau lưng Khang Xuất Ngư cũng có một người.

Người mà Tiêu Thu Thủy căm hận nhất.

Khang Kiếp Sinh.

Lại là Khang Kiếp Sinh!

Lại là Khang Xuất Ngư!

Lại là Khuất Hàn Sơn!

Tiêu Thu Thủy muốn hét to lên:

... Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm Vương của Quyền Lực bang!

Nhưng hắn không thể hét lên được.

Khuất Hàn Sơn thì lại nói được. Bộ râu ba chòm tung bay, trong tay không hề có kiếm, khẽ liếc nhìn Tiêu Thu Thủy một cái, tiếp tục nói:

- Ai da, đây không phải lão tam nhà họ Tiêu sao?! Sao lại ở chỗ này?

Lương Đẩu ôm quyền, khiêm tốn nói:

- Hóa ra là Khuất huynh, ờ, còn cả Khang tiên sinh quang lâm Quảng Đông, không nghênh đón từ xa, thất kính, thất kính!

Nói đoạn, kéo tay Khuất Hàn Sơn, rõ ràng là vô cùng thân thiết:

- Tại sao tới đây mà không báo với tôi một tiếng, tôi cùng Quảng Đông ngũ hổ tới đón huynh.

Khuất Hàn Sơn cười khổ đáp:

- Lần này khởi hành vội vã, không kịp thông báo, thật là xấu hổ. Nghe nói Quảng Tây ngũ hổ cũng đã tới Quảng Đông rồi, không biết...

Lương Đẩu vỗ tay cười nói:

- Hoàn toàn chính xác, Quảng Châu thập hổ bọn họ, mỗi năm gặp nhau một lần, địa điểm tụ họp lần này là ở Cao Yếu. Chỉ không biết Lao Sơn Khang tiên sinh cũng đại giá quang lâm...

Khang Xuất Ngư vái dài, kéo Khang Kiếp Sinh tới bái kiến Lương Đẩu:

- Đây là thằng nhỏ Kiếp Sinh, nó vốn là bạn của vị Tiêu thiếu hiệp này. Lần này chúng tôi tới Quảng là để cứu Tiêu thiếu hiệp.

... Tiêu Thu Thủy thầm chửi trong lòng: Lão cáo già! Các người tới để cứu ta? Các người hại nhà họ Tiêu Hoán Hoa ta nhà tan cửa nát còn chưa tính...

Lương Đẩu “ồ” một tiếng, trầm ngâm:

- Hóa ra vị này là Tiêu thiếu hiệp. Tôi từng có duyên gặp mặt với đại ca cậu ta một lần, nhưng chưa từng gặp cậu ta. Thấy cậu ta tuy bị người khống chế nhưng khí độ bất phàm, nghĩ Quyền Lực bang làm ác đa đoan, thật sự khó có thể cho phép chúng công khai làm xằng làm bậy, cho nên mới nhúng tay vào chuyện này. Chẳng ngờ... Chẳng ngờ Khang tiên sinh lại tới vì chuyện đó! Khang tiên sinh đức cao vọng trọng, nhưng lại quan tâm cho hậu bối như vậy, quả thực là may mắn của võ lâm.

... Loạn rồi! Loạn hết rồi! Tiêu Thu Thủy thầm chửi.

... Nghe khẩu khí Lương Đẩu, tuyệt không phải là cùng một bọn với đám Khuất Hàn Sơn, hiển nhiên ông ta cũng không biết mấy người Khang Xuất Ngư cũng là người của Quyền Lực bang.

Trước nay trong võ lâm, thanh danh Khuất Hàn Sơn, Khang Xuất Ngư vẫn luôn rất tốt.

Tiêu Thu Thủy cũng phải đến bây giờ mới biết, ngụy quân tử đáng ghét đến mức nào.

Khuất Hàn Sơn cũng cười nói:

- Đại hiệp khách khí! Bao năm nay trượng nghĩa ôm bất bình vì bách tính, có ai ngoài Lương Đại hiệp vẫn miệt mài không nghỉ đâu!

Lương Đẩu cười khổ đáp:

- Chỉ là càng giúp càng rối, làm bị thương người vô tội xung quanh.

Khuất Hàn Sơn lại biến sắc, hỏi:

- Ai đã thương người?!

Khang Xuất Ngư đưa tay chỉ vào Thịnh Giang Bắc, nói:

- Chính là kẻ đó, đánh gãy bốn cái răng của một người đứng xem!

Thịnh Giang Bắc bị Khang Xuất Ngư chỉ vào, giật nảy mình, trừng mắt nhìn Khang Xuất Ngư, đang muốn quát lại, đột nhiên Khuất Hàn Sơn đã tung người phóng đến. Chẳng ai thấy rõ lão ta ra tay thế nào, “chát chát chát chát”, trên mặt Thịnh Giang Bắc đã trúng đủ bốn cái tát!

Mỗi cái tát một cái răng.

Bốn cái tát bốn cái răng!

Thịnh Giang Bắc cả giận quát:

- Người...

Chữ đằng sau lại thành phun ra một chiếc răng. Trong chớp mắt đó, Khuất Hàn Sơn đã điểm trúng huyệt đạo lão ta, Thịnh Giang Bắc ngã ngựa xuống đất.

Tả Thường Sinh càng cúi thấp đầu xuống, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng cũng không dám ngẩng lên.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Lương đại hiệp, có tôi và huynh ở đây, Quyền Lực bang sao dám hoành hành!

Khang Xuất Ngư cũng cười cười nói:

- Kẻ này đánh gãy bốn cái răng của người khác, bây giờ cũng bị người ta đánh gãy bốn cái, quả là báo ứng đến nhanh.

Lương Đẩu thở dài:

- Thân thủ Khuất huynh thật cao, từ sau lần chia tay ở núi Vô Đang, hôm nay tôi lại được mở rộng tầm mắt rồi!

... Trong lòng Tiêu Thu Thủy lại vừa vội vừa tức: Khuất Hàn Sơn, Khang Xuất Ngư làm hết phần người tốt, khiến Lương Đẩu không nghi ngờ đến hai người bọn chúng.

... Lương đại hiệp gặp nguy rồi!

... Tiêu Thu Thủy hận không thể lập tức hét lên: Khuất Hàn Sơn là tên lừa đảo, Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương!

Khuất Hàn Sơn đột nhiên nói:

- Chuyện ở đây cứ giao cho anh em là được, Lương đại hiệp tốt nhất là nên đi cùng Khang tiên sinh một chuyến.

Lương Đẩu không hiểu tại sao, hỏi:

- Có chuyện gì?

Khuất Hàn Sơn nghiêm mặt đáp:

- Cổ Thâm thiên sư tới rồi.

Lương Đẩu ngạc nhiên hỏi:

- Tung Sơn Cổ Thâm?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười:

- Chính là Cổ Thâm.

Lương Đẩu động dung, hỏi:

- Tại sao ông ta lại tới Quảng Đông?

Khuất Hàn Sơn mỉm cười đáp:

- Ông ấy tới Quảng Tây trước, tôi đã tiếp đại vài ngày, hôm nay ông ấy tới Quảng Đông, luận vai chủ khách, tôi thấy Lương đại hiệp vẫn nên đi một chuyến là hơn.

Lương Đẩu thoáng trầm ngâm:

- Ông ta tới rồi, tôi tự nhiên là nên đi. Chỉ là chuyện ở đây..

Khuất Hàn Sơn ung dung cười:

- Chỗ này tôi có thể thay Lương đại hiệp lo liệu.

Lương Đẩu chấp tay cảm ơn:

- Có Khuất huynh ở đây thì tôi yên tâm rồi.

Đoạn quay sang phía Khang Xuất Ngự, hỏi:

- Cổ Thâm thiên sư giờ đang ở đâu?

Khang Xuất Ngự chỉ đường:

- Đang ở gần Thất Tinh Nham.

Lương Đẩu suy nghĩ một chút, nói:

- Được vậy tôi đi.

Lại quay sang phía Tiêu Thu Thủy, khẽ cười cười, nhìn Khuất Hàn Sơn nói:

- Nên giải huyệt cho cậu ta trước, cậu ta chịu đựng lâu rồi.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Đó là tất nhiên, lão tam nhà họ Tiêu, vốn là con của bạn cũ, tôi không giúp cậu ta thì giúp ai?! Hơn nữa có Khuất Hàn Sơn tôi, còn ai dám động vào một sợi lông của cậu ta! Càng huống hồ còn có lời vàng của Lương đại hiệp!

... Lão cáo già!

Trong lòng Tiêu Thu Thủy lạnh ngắt, không cần biết Cổ Thâm thiên sư có tới hay không, nhưng Khuất Hàn Sơn đang cố ý dụ Lương Đẩu rời đi.

.... Đại hiệp Lương Đẩu đi lần này, sợ rằng sẽ mãi mãi không nhìn thấy mình nữa.

Tiêu Thu Thủy cũng biết Cổ Thâm thiên sư, trong “Kiếm Khí Trường Giang”, trên lầu Trích tiên, Tiêu Thu Thủy đại chiến Hung Thủ, từng sử dụng “Tiên nhân chỉ” nổi danh “Nhất chỉ phá thất thập nhị kỹ” của Cổ Thâm thiên sư đấu với Thiếu Lâm hổ trảo của Anh Kiếm Ba. Cổ Thâm thiên sư chính là bạn tốt của Tiêu Tây Lâu.

... Cổ Thâm có tới hay không thì không biết, nhưng Khuất Hàn Sơn quyết ý giết mình diệt khẩu là chuyện chắc chắn.

... Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương của Quyền Lực bang!

Tiêu Thu Thủy lại không thể nói ra được.

Đại hiệp Lương Đẩu cuối cùng cũng đi rồi.

3. Chương 3: Quảng Đông Ngũ Hồ.

Đại hiệp Lương Đẩu đi rồi.

Khuất Hàn Sơn giống như thềm thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng không còn ung dung như vừa rồi. Lúc này người trên đường đã vì sợ hãi đánh giết liên lụy đến mình mà bỏ chạy hết sạch, Khuất Hàn Sơn vùng tay lên, thoáng cái đã giải huyết cho Thịnh Giang Bắc.

Thịnh Giang Bắc vừa cử động được lập tức bật dậy, gầm lên:

- Người...!

Nhưng Tả Thường Sinh đã kịp thời ngăn lão lại, hạ giọng nói:

- Lão Thịnh, ông làm như vậy, không sợ “gia pháp” à?

Hai chữ “gia pháp” vừa ra khỏi miệng Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc liền lập tức dừng lại. Ánh mắt Khuất Hàn Sơn lóe sáng, tức giận quát:

- Thiếu chút nữa thì bị người làm hỏng đại sự! Võ công của Lương Đẩu, người không phải là không biết, đến cả hần mà người cũng dám chọc vào, có phải người sống lâu quá, phát chán rồi không?!

Thịnh Giang Bắc đầu cúi gằm, nhưng nắm tay lại siết chặt, rõ ràng là rất không phục. Khuất Hàn Sơn hừ lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Bang chủ còn muốn thu nạp hần, nhân vật cỡ đó không thể đắc tội được. Vì kể ngày hôm nay, cứ mau xử lý tên Tiêu Thu Thủy này đi, đỡ phải đem dài lắm mòng.

Tả Thường Sinh lại nói:

- Chỉ là giết Tiêu Thu Thủy thì biết ăn nói thế nào với Lương Đẩu?

Khuất Hàn Sơn cười lạnh:

- Chúng ta giết hần xong rồi ném xác xuống sông, ai mà biết hần đã chết? Ngày sau nếu nghe thấy tin tức gì về hần thì có thể nói là chúng ta thả hần đi rồi sau này mới gặp lại! Không có bằng chứng thực sự, Lương Đẩu cũng chẳng làm gì được chúng ta!

Ánh mắt vụt trầm, lại quay sang phía Thịnh Giang Bắc, lạnh lùng nói:

- Vừa rồi ta đánh người, kỳ thực là cứu người, nếu như Lương Đẩu thật sự ra tay thì người còn giữ được mạng sao?

Thịnh Giang Bắc không nhận được, cãi:

- Mấy người chúng tôi, cộng thêm ngài nữa, chẳng có gì mà không đấu lại Lương Đẩu cả!

Tả Thường Sinh quát:

- Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Kỳ thực võ công của Khuất Kiếm vương tất nhiên là còn cao hơn hần, chẳng qua là chưa tới lúc để ra tay thôi.

Lợi nịnh bợ thì ai mà chẳng thích nghe, cho dù là Khuất Hàn Sơn mừng giận không lộ ra mặt cũng không khỏi thoáng vẻ đắc ý, nói:

- Muốn giết Lương Đẩu, thật sự không khó, nhưng bang chủ đã có mệnh lệnh rõ ràng, lỗ mãng hành sự chẳng bao giờ tốt cả.

Khang Kiếp Sinh vẫn một mực im lặng đứng một bên đột nhiên mở miệng:

- Muốn giết Tiêu Thu Thủy thì không cần chờ vị động thủ, tôi và hần có thù riêng, để tôi ra tay là được.

... Khang Kiếp Sinh hèn hạ!

Tiêu Thu Thủy cơ hồ bị hấn làm cho tức chết. Khang Kiếp Sinh nằm vùng ở nhà họ Tiêu Hoán Hoa, cùng Khang Xuất Ngư ám sát nhiều người, nhóm Tiêu Thu Thủy còn từng thả cho hấn một đường sống, vậy mà nay hấn lại chỉ sợ Tiêu Thu Thủy không chết!

Khang Kiếp Sinh bước tới cạnh Tiêu Thu Thủy, chậm rãi rút kiếm, lạnh lùng nói:

- Tiêu Thu Thủy, ngươi không thể oán ta, là ngươi không giết ta nhưng ta thì phải giết ngươi!

Đoạn chậm rãi gơ kiếm lên. Khuất Hàn Sơn sức nhớ ra một chuyện, liền nói ngay:

- Chờ chút, phải ép hấn khai ra kiếm phổ của Đỗ Nguyệt Sơn rồi giết cũng không muộn!

Lúc này chợt nghe có người hô lên:

- Là ai giết lão tứ của ta?!

Khuất Hàn Sơn khẽ nhú mày:

- Là Trường Giang tứ côn?

Chung Vô Ly hạ giọng nói:

- Chúng tôi tìm thấy Tiêu Thu Thủy trên thuyền của mấy tên này. Lúc đó có một tên trong bọn chúng đang ở đó, sau lưng còn dấu dao nhọn, vì thế anh em tôi hợp lực giết hấn.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh:

- Dù sao thì thủ hạ của lão cáo già họ Chu đều đáng chết.

Lúc này ba người đã xông tới, dĩ nhiên là Thường Vô Kỳ, Mạnh Đông Lâm, Tự Văn Đống, từng bắt giữ Tiêu Thu Thủy.

Ánh mắt tả Thường Sinh chớp động, nói:

- Chỉ là sao Tiêu Thu Thủy lại cùng một bọn với lão cáo già họ Chu?

Nhưng bây giờ không còn thời gian để suy nghĩ lâu la nữa. Tự Văn Đống giận giữ quát:

- Là ai ám sát tứ đệ của ta?! Có gan thì bước ra!

Khuất Hàn Sơn trầm giọng nói với đám Tả Thường Sinh:

- Để ta ứng phó chỗ này, các người đưa hấn tới đình Ngũ Long ở Thất Tinh Nham trước, ta sẽ tới đó tìm các người, nhớ kỹ, phải lấy được kiếm phổ của Đỗ Nguyệt Sơn.

Tả Thường Sinh vội đáp:

- Vâng!

Hấn đưa tay nhắc Tiêu Thu Thủy lên, bỏ đi. Mạnh Đông Lâm vung trường côn, trợn mắt quát:

- Còn muốn chạy!

Khuất Hàn Sơn khẽ lắc mình, đã chắn trước mặt ba người, cười lớn:

- Có ta tiếp các người là đủ rồi.

Tiêu Thu Thủy bị Tả Thường Sinh vác đi, chỉ cảm thấy trước mắt cảnh vật trôi qua vùn vụt, bên tai gió thổi ào ào, chỉ một chốc đã tới Thất Tinh Nham.

Thất Tinh Nham cách Cao Yếu chưa tới bốn dặm, ba mặt đông, nam, tây tiếp cận với hồ Thất Tinh rộng gần bảy nghìn mẫu, phía bắc là núi Bắc Linh nguy nga, mang cả vẻ đẹp của núi non Quế Lâm lẫn sông nước Hàng Châu.

Thất Tinh Nham gồm bảy ngọn núi đá lớn nhỏ khác nhau, hình dạng đặc sắc. Có sáu ngọn Lăng Phong, Bình Phong, Thạch Thất, Thiên Trụ, Thiềm Thừ, Tiên Chương xếp ngang hàng nhau, thế như trân châu, A Pha Nham thì trấn giữ phía sau giống như chòm sao Bắc Đẩu, vì thế có tên là “Thất Tinh”.

A Pha Nham cách hồ Thất Tinh một đoạn ngắn. Hồ Thất Tinh quanh co khúc chiết, xuyên qua nam bắc, bao trùm đông tây, kéo dài hơn hai mươi dặm, lòng hồ thấp, bên hồ đá tảng chi chít như sao, có đình, đài, lầu, gác, cung, điện, quán, hàng, trong đó nổi tiếng nhất là đình Ngũ Long, cung Thủy Nguyệt, Lâu Hoa hiên, gác Đầu Trụ, cầu Thất Tinh.

Đám người Tả Thường Sinh tới đình Ngũ Long cảnh sắc tươi đẹp, Tả Thường Sinh ném mạnh Tiêu Thu Thủy xuống, nói với những tên còn lại:

- Chúng ta chờ Kiếm vương ở đây. Nghe nói lát nữa Huyết Ảnh, Sư công, Hồ bà cũng sẽ tới.

Thịnh Giang Bắc bị đánh gãy răng, cơn giận chưa tiêu, đá cho Tiêu Thu Thủy một phát, tức giận dùng dùng nói:

- Mau hỏi xem kiếm phổ ở đâu rồi xử tên nhóc con này!

Cú đá của Thịnh Giang Bắc trúng vào Á huyệt của Tiêu Thu Thủy, thân thể hắn vẫn không thể cử động nhưng đã có thể mở miệng nói chuyện. Chung Vô Ly cúi xuống gần, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Nhóc con, khôn hồn thì mau nói ra, nếu không sẽ cho mi hối hận tại sao lại sinh ra trên đời này!

Liều Hữu Khổng túm áo Tiêu Thu Thủy, bật cười hung ác:

- Người không nói, ta chọc mù hai mắt người trước!

Khang Kiếp Sinh suy nghĩ một thoáng, đột nhiên nói:

- Hay là tìm trên người hắn trước. Suốt dọc đường hắn luôn bị chúng ta truy đuổi, không thể có cơ hội cất giấu kiếm phổ đi chỗ khác được.

Liều Hữu Khổng nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói:

- Vậy cũng có lý!

Hắn đưa tay mò vào trong áo Tiêu Thu Thủy. Bấy giờ, Tiêu Thu Thủy đột nhiên lên tiếng, chỉ có một câu, cũng không phải nói, mà là một tiếng kêu, tiếng kêu khiến cho người ta không hiểu gì cả:

- Hòa thượng Đại Đổ! (hòa thượng bụng to)

Hòa thượng Đại Đổ?!

Hòa thượng Đại Đổ là thế nào? Trên giang hồ không có người này.

Thế nhưng ở đây thì lại có.

Chỉ thấy một vị hòa thượng béo đi tới. Vị hòa thượng này vốn ở đối diện bên kia đình, nhưng Tiêu Thu Thủy kêu lên, hắn lập tức bước tới gần.

Không phải theo hành lang, thuận đường đi đến nơi, mà trực tiếp từ đình bên đó sang đình bên này, nhảy rào, vượt nước mà tới.

Hòa thượng nhìn có vẻ ục ịch, chậm chạp, nhưng cử động lại vô cùng nhanh nhẹn, chớp mắt đã tới trong đình Ngũ Long.

Đám Tả Thường Sinh thì lại nhận ra người này:

- Liều Liều đại sư!

Danh tiếng Liều Liều đại sư trên giang hồ cũng không phải là nhỏ. Hắn vốn là một kẻ làm nghề mổ lợn trong xóm, cũng từng làm cả việc cắt tiết gà vịt, đánh trống, khua chiêng, đến cả trộm vặt, ăn chực cũng đã trải qua hết. Sau này hắn được Tiêu Thu Thủy ảnh hưởng, sinh ra hứng thú với võ học, gia nhập vào Thiếu Lâm, cũng coi là học được một thân võ nghệ, nhưng vì ăn thịt chó, uống rượu say mà bị trục xuất. Sau lại cảm thấy thích thú với Phật học, tự lập một nhà, chỉ là chùa lớn không chứa, miếu nhỏ không dung, làm một nhà sư lang bạt, tụng kinh niệm Phật gì cũng miễn vậy.

Liều Liều đại sư lại vẫn dương dương tự đắc, tự coi mình là cao tăng thiền tông nhưng thực chất chỉ là một tên hòa thượng cổ quái mà thôi.

Bởi vậy, người trong võ lâm đều gọi chệch hần là “Điểu Điểu đại sư”, nhưng lại kiêng dè một thân quái chiêu của hần, nếu mặt đối mặt thì chẳng ai dám gọi vậy cả.

Tả Thường Sinh lại không biết, vị Điểu Điểu đại sư này kỳ thật, chính là một trong những bạn chí cốt sớm mất của Tiêu Thu Thủy từ khi bắt đầu xông pha giang hồ. Tiêu Thu Thủy thấy bụng Điểu Điểu hòa thượng to phồng lên, trong Thiếu Lâm lại có Phật hiệu là “Đại Độ”, người ở quê nhà quen gọi hần là “Đại Đỗ” cho nên mới gọi thân mật là “hòa thượng Đại Đỗ”.

Vì thế hòa thượng Đại Độ biến thành hòa thượng Đại Đỗ, Liễu Liễu đại sư biến thành Điểu Điểu đại sư, Điểu Điểu đại sư và hòa thượng Đại Đỗ vốn là một người, chẳng trách đám Tả Thường Sinh cũng không nhận ra.

Hòa thượng Đại Đỗ, Điểu Điểu đại sư chạy tới gần, câu đầu tiên không phải “A di đà phật” mà là ba chữ “Con mẹ nó!”

Sau đấy mới nói tiếp:

- Tên nhóc con khôn kiếp nhà mi sau này không được gọi ta là hòa thượng đại đỗ nữa.

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Vậy thì gọi ông là Điểu Điểu đại sư nhé.

Hòa thượng Đại Đỗ càng tức giận:

- Mi còn nói, ta nện mi!

Xuất thủ như phượng, hai chỉ cùng điểm, đánh về phía Tiêu Thu Thủy!

Đám Tả Thường Sinh như đi trong sương mù, chẳng hiểu gì cả, nhưng mắt thấy hai chỉ của hòa thượng Đại Đỗ sắp sửa điểm trúng huyệt Thừa Vị của Tiêu Thu Thủy thì lại đột nhiên chuyển hướng, điểm huyệt Nhuyễn Ma đang bị khống chế của hần. Tiêu Thu Thủy nhảy vọt lên, nhưng do bị huyền đạo đã bị khóa suốt mấy ngày, toàn thân tê dại, không khỏi lại ngã gục xuống.

Tả Thường Sinh quát lên:

- Tên nhóc con, ngươi còn định chạy!

Hai bạt vung lên, chém về phía hòa thượng Đại Đỗ, hòa thượng Đại Đỗ chấp tay lợi, không ngờ lại bắt được đôi bạt. Hai người đều kéo mạnh về sau nhưng cả hai cùng không động đậy được chút nào. Đúng lúc đó, một bóng máu đỏ lóe lên, một người phóng tới, gầm thét:

- Thăng trọc thối, muốn tới dương oai phải hỏi Huyết Ảnh đại sư ta trước đã!

Kẻ tới chính là Ma tăng Huyết Ảnh đại sư, hai chưởng chia ra, chưởng đỏ như hai luồng lửa vồ thẳng vào hòa thượng Đại Đỗ. Võ công hòa thượng Đại Đỗ vốn đã hơi kém Tả Thường Sinh một chút, bây giờ đột nhiên hai mặt thụ địch, lập tức rơi vào thế yếu. Bỗng nhiên hòa thượng Đại Đỗ ngẩng mặt lên trời hô lớn:

- Ra đây, ra đây! Các người mà không ra thì Liễu Liễu quật hết nợ đó!

Trên đỉnh Ngũ Long có chạm năm con rồng, rồng vàng.

Từ đằng sau năm con rồng vàng đó có năm bóng người hạ xuống.

Năm người này không nhận ra Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy cũng không nhận ra bọn họ, nhưng Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy giống như đã gặp nhau từ trước, bởi vì năm người này có vẻ gì đó giống như năm người khác.

Quảng Tây ngũ hổ.

Có điều Tiêu Thu Thủy cũng không kịp cẩn thận nhìn kỹ, bởi vì châm, gậy của Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng đã đâm tới!

Lúc này, đột nhiên có một thanh niên cao gầy, tóc dài quá vai, mặt khỉ tay khỉ phóng tới, vung tay bắt lấy đôi châm của Liễu Hữu Khổng, nói:

- Ê, điếu điếu, mi muốn bọn ta cứu người này à?

Một thiếu nữ trông điên điên khùng khùng nhưng thoáng có chút tư sắc đưa tay ra, bẻ gãy đôi châm của Liễu Hữu Khổng, cũng kêu lên:

- Nay, Đại Đỗ, chân tay vững chắc thật đấy.

Lại có một người cao lớn, mặt hổ tai hổ, nhưng trên đầu chỉ lơ thơ hơn mười sợi tóc, vừa ra tay đã bắt lấy gậy nhọn của Chung Vô Ly, hô lớn:

- Đám người này hình như là người của Quyền Lực bang!

Lại một người thân thể không cao nhưng săn chắc tráng kiện, ngó ngó ngẩn ngẩn, nhưng một tay đã chặt gãy gậy dài, hô lên:

- Người của Quyền Lực bang không dễ chọc nha!

Còn một người phụ nữ thọt chân lợi hại hơn nữa, mặt mày khổ sở, hơi cúi người, chát chát hai tiếng, đánh văng Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng ra, kêu lớn:

- Không dễ chọc à? Quảng Đông ngũ hổ chúng ta, chuyên chọc những kẻ không dễ chọc!

Năm người, đầu khỉ tay khỉ, điên điên khùng khùng, mặt hổ tai hổ, ngó ngó ngẩn ngẩn, mặt mày khổ sở, đồng thanh nói:

- Quảng Đông ngũ hổ, chính là như vậy!

Giống như trước đó đã hẹn nhau sẵn.

Quảng Đông ngũ hổ!

Ánh mắt Tả Thường Sinh co rút lại, Thịnh Giang Bắc lập tức bầy thế.

Quảng Đông ngũ hổ!

Tiêu Thu Thủy nhớ tới Quảng Tây ngũ hổ, trong lòng lại thấy ấm áp.

Quảng Đông ngũ hổ!

Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng vừa tiếp xúc đã bị người ta đánh rùi, ngơ ngác đứng đó.

- Năm con hổ Quảng Đông.

Hòa thượng Đại Đỗ vừa giao đấu kịch liệt với Huyết Ảnh đại sư vừa lải nhải không ngớt:

- Máu giúp ta cứu kẻ đó. Hắn là kẻ thù của ta, cũng là bạn tốt của ta, càng là ân nhân của ta. Không cứu hắn, chúng ta còn không xứng làm bạn bè, các người sẽ là năm con chuột nhắt vô dụng nhất đất Quảng Đông!

Thiếu nữ điên điên khùng khùng kia đảo tròn hai mắt, quát:

- Quảng Đông lão hổ, sao lại là chuột nhắt!

Thanh niên đầu khỉ tay khỉ kia hét lên:

- Nhìn kỹ cho ta, chúng ta... đánh!

Nói đoạn liền gào thét xông về phía Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc.

Trong mắt Tiêu Thu Thủy thấp thoáng ánh lệ, trong lòng lại thực ấm áp.

... Không cứu hắn, chúng ta còn không xứng làm bạn bè....

.... Hòa thượng Đại Đỗ!

... Bạn bè!

Bạn bè!

Tiêu Thu Thủy từng vì hòa thượng Đại Đỗ mà xông pha nước sôi lửa bỏng, đến nay hòa thượng Đại Đỗ cũng vì hấn mà muốn chết không từ. Còn về hòa thượng Đại Đỗ từng làm gì cho Quảng Đông ngũ hổ, khiến cho Quảng Đông ngũ hổ có thể phỉ hòa thượng Đại Đỗ mà vai cắm hai đao, anh dũng xông pha thì Tiêu Thu Thủy không biết được, nhưng hấn biết, hòa thượng Đại Đỗ nhất định không làm bạn bè hấn phải thất vọng!

Cũng như Tiêu Thu Thủy không bao giờ khiến bạn bè mình thất vọng.

Năm người xông về phía Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc, đột nhiên lại quay về, người phụ nữ mặt mày khổ sở nói:

- Không được, chúng ta cứu người, cũng phải cho người ta biết cao tính đại danh của chúng ta.

Thiếu nữ điên điên khùng khùng bật cười, lập tức cướp lời:

- Đúng thế. Ta là Lưu Hữu, người Triều Dương, người ta gọi ta là Phong nữ.

Thanh niên mặt khỉ tay khỉ cùng người ngớ ngẩn ngẩn ngẩn gần như đồng thanh hô:

- Ta là Ngô Tài người Yết Dương.

- Ta là La Hải Ngưu người Bảo An.

Người cao lớn, mặt hổ tai hổ cũng vội nói:

- Ta là người Châu Giang, người ta hay gọi là A Sát, nguyên danh Sát Tử.

Người phụ nữ lên tiếng lúc đầu cũng nói:

- Còn ta, ta là A Thủy, A Thủy người Mai Huyện.

Phong nữ hoa tay múa chân:

- Bọn ta, chính là Quảng Đông ngũ hổ.

La Hải Ngưu thấp bé, sấn chắc, nói:

- Quảng Đông ngũ hổ mãi mãi không chia lìa.

- Quảng Đông ngũ hổ mãi mãi không chia lìa?

Thịnh Giang Bắc giận giữ quát:

- Ta phải đánh cho các ngươi thành con rắn chết trương!

- Lão chuột già không răng kia!

A Thủy Mai Huyện tuy là phụ nữ nhưng có vẻ lại là người hung hăng nhất trong năm người:

- Tổ tới dạy dỗ ngươi trước!

Vừa mới xông lên, có thể là vì nhanh quá, không ngờ lại ngã nhào ra.

Thịnh Giang Bắc há miệng to như cái chậu, cười lớn:

- Đồ thọt cũng học đòi...!

Chợt thấy A Thủy ngã xuống, thanh thế vẫn mạnh mẽ, Thịnh Giang Bắc vụt cảm thấy không ổn, liền bước chéo sang một bên tránh qua. “Ầm” một tiếng, A Thủy đánh một nhát cùi chỏ xuống, trúng vào một khối đá lớn, đá vỡ làm bốn!

Lần này đến cả Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng cũng đều lú lẫm, cón con hổ Quảng Đông còn lại thì đều cười sằng sặc, trêu chọc:

- Oa oa, thiếu chút nữa thì xong cái mạng già rồi.

- Hi hi, cái nắm xương tàn ấy không chịu nổi một đòn sấm sét của A Thủy đâu.

- Ke ke, giờ thì hối hận đã lắm lắm rồi nhỉ.

- Hắc hắc, bà mẹ người đẻ ra quả trứng nhất.

Bốn người nói loạn chữ loạn, càng khiến Thịnh Giang Bắc lửa giận bốc cao ba trượng, phần nộ cùng cực. Vừa ra tay khinh địch, lập tức mất hết uy thế trước mặt mọi người, lão hét lớn một tiếng, đánh ra “Bát bộ Dương gia quyền”, quyền phong ào ạt, phản công lại!

Bát bộ Dương gia quyền tổng cộng có mười sáu đường, mỗi đường tám thế. Thịnh Giang Bắc tuy đã lớn tuổi nhưng sử ra “Thông thiên pháo”, “Thôi sơn chưởng”, “Kỳ môn thủ”, “Phách thiết chưởng”, “Xuyên tâm thoái”, “Tạc tử quyền” vẫn đầy đủ uy thế, nhất thời ánh quyền như mưa, bao trùm lấy thân hình A Thủy.

Quyền pháp Thịnh Giang Bắc tuy lợi hại nhưng quyền pháp của A Thủy càng đánh lại càng hăng, đường quyền theo bộ “Tứ bát tiên”, kéo, đẩy, nâng, đung, xông, đảo, đỡ đều dùng cương kinh, đánh mạnh đỡ hung, một chiêu Thiết quả lý sử ra mạnh mẽ mà tinh xảo, Thịnh Giang Bắc dù đã luyện quyền tới bốn mươi năm hỏa hầu cũng không dám đấu cứng với người phụ nữ hung hăng này!

Tiêu Thu Thủy vận khí điều tức một hồi, tình thế tại trường đều thu hết vào trong mắt.

Kỳ thực khi hắn nghe Khuất Hàn Sơn sai đám Tả Thường Sinh đưa mình đến đình Ngũ Long tra hỏi, trong lòng đã mừng thầm. Bởi vì hắn biết, vào thời gian này hòa thượng Đại Đỗ thông thường đều hẹn Trung Sơn Lâm công tử gặp mặt luận võ, bây giờ hòa thượng Đại Đỗ quả nhiên đang có mặt, Lâm công tử tuy không đến nhưng lại có Quảng Đông ngũ hổ.

Quảng Đông ngũ hổ vô cùng, vừa thành thực nhiệt tình, lại hoạt bát lạnh lợi, cực giống Quảng Tây ngũ hổ, nhưng chiêu số võ công thì càng giống loại lưu manh phố phường, đánh loạn đấu vừa, sắc bén bá đạo, khiến người ta không biết đường nào phòng ngự.

Ai mà không biết Quảng Đông ngũ hổ, sợ dĩ có được thanh danh như hôm nay là đều thân trải trăm trận, từng bước từng bước, từng trận từng trận, từ lưu manh đường phố tầng đáy, đánh tới thành thổ hào thân sĩ, đến sau thì chống đỡ với cao thủ võ lâm, tích lũy từng chút từng chút danh tiếng một. Bọn họ cũng từng hỗ trợ Định Thanh bình định của xâm lược của Nùng Trí Cao, giữ nước an dân, lập được công lớn.

Vì thế võ công của họ có thể không quá đẹp mắt, nhưng đều rất thực dụng.

Tiêu Thu Thủy lại không khỏi nhớ tới Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ. Hai người bọn họ cũng tinh ranh cổ quái, thích ôm chuyện bất bình, võ công tự đi thành một đường riêng, há chẳng phải là người cùng kiểu cùng loại với Lương Quảng thập hổ sao?

Tiêu Thu Thủy ngẫm nghĩ, không ngờ lại có chút tức cười, hắn cảm thấy mình rất thích bọn họ, mà ngay bản thân cũng vô cùng tâm đầu ý hợp.

Tiêu Thu Thủy đang suy nghĩ, chiến cục đương trường đã lại có thay đổi.

Quyền lộ Thịnh Giang Bắc không thể khống chế cách đánh loạn xạ mà sắc bén của A Thủy, chiêu thức chột biến, sử ra tinh hoa của Bắc quyền chính tông: “Đạn thoái quyền”.

Đạn thoái quyền phân ra làm mười đường và mười hai đường, ca quyết của mười đường là:

“Đầu lộ trùng chiêu nhất điều tiên, nhị lộ thập tự bốn cước tiêm, tam lộ cái đả dạ hành thức, tứ lộ xanh xoa bả lộ lan, ngũ lộ giá đả, lục lộ đan triển, thất lộ song triển, bát lộ hồi chuyển, cửu lộ bính tảo, thập lộ tiền đàm.”

Mười hai đường thì chưa làm ba đoạn, ca quyết như sau:

“Cung bộ trùng chuy nhất điều tiên, tả hữu thập tự bốn cước tiêm; Phiên thân cái đả phách hựu bính, xanh xoa xuyên liêu bả thối đạn. Hộ đầu giá đả cước tâm quyền, phó bộ song triển sử liên hoàn; Đan triển quán nhĩ cước lai thích, mông đầu quắc đang thích lưỡng biên. Yêu gian bính tảo phân lưỡng chưởng, không trung tiền trừ phi thiên biên; Câu quả liên hoàn ky diệu xảo, phi thân phục hổ phản hoa sơn.”

Từ ca quyết có thể thấy, Đạn thoái quyền đi theo hướng linh hoạt, quyền như sao băng, mắt như điện, eo như rắn lượn, bước chân bám chặt, thân phải đầy đủ, khí phải trầm hùng, lực phải thông suốt, thể công thuần chính, chính là yếu pháp luyện quyền.

Chiêu quyền của Thịnh Giang Bắc tập hợp cả mười đường và mười hai đường, sử ra có thể gọi là tinh yếu võ học, tinh hoa Bắc quyền.

Đối mặt với quyền thuật tinh thuần như vậy, A Thủy dần dần lực bất tòng tâm. Nếu không phải Thịnh Giang Bắc bị Khuất Hàn Sơn đả thương trước, nhuệ khí giảm mạnh, lại bị Quảng Đông ngũ hổ chọc lên lửa giận, mất hết sự trầm ổn thì rất có thể A Thủy đã bị thương dưới chiêu thức của Thịnh Giang Bắc rồi.

Việc này khiến Tiêu Thu Thủy nhớ tới Quảng Tây ngũ hổ.

Quảng Tây ngũ hổ cũng nhiệt huyết sôi trào, võ nghệ cao cường, khiến cho đối phương không cách nào ứng phó, nhưng trong trận cầu Vạn Lý, lấy cứng đấu cứng với đám Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư, Đốc Cước thần ma Bành Cửu thì kết quả đều hơi kém nửa phần.

Thịnh Giang Bắc chiếm được thượng phong, mở miệng cười khắc khắc, nói:

- Để xem con mụ nhà ngươi còn hung hăng được nữa không?

Mai Huyện A Thủy đột nhiên thu quyền lùi bước, nói:

- Không đánh nữa.

Chợt “khục” một tiếng, phun ra một bãi đờm, bắn thẳng vào mặt Thịnh Giang Bắc. Thịnh Giang Bắc cả kinh, còn tưởng là ám khí sắc bén gì, một chưởng đưa lên chặn đường, chưởng kia năm ngón kẹp lại, liền bắt phải bãi đờm vào lòng bàn tay, nhất thời đỏ khốc đỏ cười.

Mai Huyện A Thủy cười hề hề:

- Lão già khốn kiếp nhà ngươi, còn không uống nước miếng của bà đây à!

Thịnh Giang Bắc giận giữ không kìm nổi, gầm lên một tiếng, vung quyền xông tới, lần này thực là liều cả tính mạng, sử dụng chiêu thức chém giết trong “Đoản đả quyền pháp”!

Bỗng nghe một người cười hắc hắc, nói:

- Thủy tỷ nghỉ ngơi đi, để La Hải Ngư tôi tiếp lão rùa đen này hai chiêu!

Nội dung Đoản đả quyền pháp của Thịnh Giang Bắc so với Dạn thoái quyền còn nhiều động tác di động, công kích hơn, hơn nữa còn nhiều bước gấp, tốc độ cùng chiêu thức động tác trên không phức tạp, thêm cả mã quyền lên xuống biến chuyển, tiến lui nhảy nhót, các động tác khóa cổ, bắt tay, vặn chưởng, quật chỏ, lên gối, tung cước, đẩy đỡ đều sử đến xuất thần nhập hóa, cho dù là cao thủ cũng khó mà chống đỡ được.

Tiêu Thu Thủy chưởng kiến tất cả, trong lòng không khỏi cảm khái Thịnh Giang Bắc võ học sâu xa, tinh thâm quảng bác, không hiểu tại sao lại bị Quyền Lực bang lung lạc, mua chuộc được, thực là đáng tiếc.

Nhưng La Hải Ngư thấp bé rần chắc này, chiêu thức lại không phức tạp, thậm chí có thể nói là cực kỳ đơn giản, một quyền là một quyền, một cước là một bước, tiến lên là lên đúng ba bảy, lùi về là mượn lực tránh né.

Nhưng bộ quyền đánh thẳng đá dọc, cùng với bộ pháp tiến lui này lại được La Hải Ngư sử dụng hết sức thuần thực, giống như là mộng du cũng có thể đánh ra được. Một tiến một lui đơn giản khiến quyền kích Thịnh Giang Bắc đánh trượt, một quyền một cước càng đơn thuần cũng gây áp lực rất lớn cho Thịnh Giang Bắc.

Chỉ nghe La Hải Ngư thấp bé cười hắc hắc, nói:

- Đây là “Không thủ quyền pháp” ta tự sáng tạo ra, người thấy thế nào?

Một quyền một cước đơn giản mà ẩn chứa phức tạp này đã được La Hải Ngư rèn luyện không biết bao nhiêu năm, đánh ra không biết bao nhiêu lần, lại có thể khiến Thịnh Giang Bắc không biết đường ứng phó. Thịnh Giang Bắc tức giận gầm lên một tiếng, thi triển “Công lực quyền”

Trong chớp mắt, Thịnh Giang Bắc đã đánh ra các chiêu thức “Tả hữu cung bộ hoành kích”, “Phân chưởng tịnh bộ”, “Trùng thiên pháo quyền”, “Tả hữu tam hoàn sáo nguyệt”, “Tả hữu cung bộ song trùng”, “Thác chưởng trùng chưởng”, khiến cho La Hải Ngư đơn giản mạnh mẽ cũng không chống đỡ được.

Tiêu Thu Thủy không khỏi tham thẳm:

“Lão Thịnh Giang Bắc này chiến đấu mấy trận, nhưng lại chưa một lần nào sử dụng quyền chiêu giống nhau, sở học phức tạp, thực xứng với cái danh “Đại vương long”.

Thế nhưng đúng lúc này, quyền của Đại vương long bỗng nhiên chậm lại.

Thịnh Giang Bắc đã thở dốc không ngừng, gân xanh nổi lên đầy mặt, mặt mũi đỏ bừng, bộ pháp cũng không còn linh hoạt nữa.

Đại vương long dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, hơn nữa còn tức đến chết đi sống lại, đánh đến lúc mệt mỏi, bây giờ, đủ loại bệnh của người già động loạt phát tác ra.

Quyền kinh và thoái phong sắc bén của La Hải Ngưu đang càng lúc càng gấp nhưng đột nhiên, hần lại thu chiêu về, cười nói:

- Không đánh nữa.

Thịnh Giang Bắc giật mình nhảy lùi lại sao, cứ nghĩ La Hải Ngưu cũng giống như A Thủy, sắp sửa nổ đom. Bảo An La Hải Ngưu cười hắc hắc:

- Võ công người cao, ta đánh không lại. Người thở dốc rồi, ta có thắng cũng chẳng có ý nghĩa, người cứ nghỉ ngơi một chút đi.

Giờ Tiêu Thu Thủy mới phát hiện, La Hải Ngưu có kiểu cười rất giống Đường Bằng, tiếng cười đều cực kỳ khó nghe nhưng tâm địa lại cực tốt, không hổ với ba chữ đại trượng phu.

Thịnh Giang Bắc vuốt ngực trừng mắt nhìn La Hải Ngưu, trong mắt không ngờ cũng lóe lên một tia cảm kích.

Ngô Tài vừa cao vừa gầy, đầu khỉ tay khỉ bỗng nói:

- Bọn ta à, cũng chẳng mong đợi gì, chỉ cần các vị giơ cao đánh khẽ, không làm phò người bạn này nữa thì chúng ta người đi đường người, ta đi đường ta, không ai động đến nhau...

Yết Dương Ngô Tài còn chưa dứt lời, Tả Thường Sinh đã hừ lạnh, nói:

- Cứu người à? Vậy phải hỏi đôi bạt trong tay ta đã.

Ngô Tài gãi gáy, lại thật sự cúi xuống nhìn đôi bạt đầy răng cưa sắc nhọn của Tả Thường Sinh, ngơ ngẩn hỏi:

- Hỏi nó à? Đồng nát sắt vụn đâu có biết nói.

Tả Thường Sinh vụt biến sắc, lớn tiếng quát:

- Nó nói không thể được!

Hai bạt vung lên, cắt tới hai má Ngô Tài.

Trong chớp mắt ngắn ngủi, thân hình Ngô Tài đột nhiên xoay tròn lưu loát, tư thế cực kỳ đẹp mắt, tránh thoát được công kích của đôi bạt.

Sắc mặt Tả Thường Sinh trầm xuống, không nói tiếp nữa, hai bạt như bướm vờn hoa, triển khai thế công như mưa gió về phía Ngô Tài!

Tư thế Ngô Tài lại giống như dáng múa, bộ pháp giống như bước múa, nhìn qua có vẻ không nhanh nhưng lại ung dung nhàn nhã, từ từ thoái mái hóa giải công kích sắc bén của Tả Thường Sinh, hơn nữa chiêu thức còn vô cùng đẹp mắt. Chỉ nghe Ngô Tài cười nói:

- Đây là điệu múa Phong Môn của ta, người đánh không trúng ta được đâu.

Tay áo vung lên, uyển chuyển như đang múa, Tả Thường Sinh lại cảm thấy cật lực.

Hóa ra Ngô Tài vốn là người tài Triều Châu, từ nhỏ học múa, thời cổ đại múa và võ tương thông với nhau, hơn nữa muốn học vũ kịch gì đó thì cần phải có thân thủ võ thuật tương đối tốt, Ngô Tài liền từ nghề múa rèn luyện ra võ nghệ như hôm nay.

Đôi bạt của Tả Thường Sinh tuy vô thường, sắc bén, âm độc, tàn nhẫn, nhưng dưới điệu múa ung dung của Ngô Tài lại chẳng làm hắn bị thương được chút nào.

Tả Thường Sinh đấu với Ngô Tài gần trăm chiêu, vẫn không chiếm được thượng phong, đường chiêu vụt gấp, liễu mạng dùng đòn hiểm, đôi bạt đập vào nhau đánh “choang” một tiếng, khiến Ngô Tài thoáng thất thần, hai bạt trái trên phải dưới, chém thẳng vào Ngô Tài.

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh quan sát, trong lòng chột lạnh, biết Tả Thường Sinh lại muốn sử dụng tuyệt chiêu, vội kêu lên:

- Cẩn thận...!

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Ngô Tài hơi xoay người đã tránh được hai bạt của Tả Thường Sinh, thoáng thấy phần thất lưng Tả Thường Sinh lộ ra một chỗ sơ hở, thời cơ chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, Ngô Tài không kịp suy nghĩ cái, chân trái nhấc lên, lập tức đá ra!

Thế nhưng hắn lại đã trượt.

Tả Thường Sinh không có bụng!

May mà hắn đã nghe được tiếng hô của Tiêu Thu Thủy, một cước đá trượt, vẫn có thể vững thân hình, nhưng trong khoảnh khắc đó, Tả Thường Sinh đã hợp đôi bạt lại, chém thẳng vào cổ Ngô Tài.

Một chân Ngô Tài còn đang lọt trong bụng Tả Thường Sinh nhưng lại vụt ngửa mình ra sau, đôi bạt dính sát qua mặt, quả thực là hiểm tử hoàn sinh.

Quảng Đông tứ hổ ở bên cạnh quan tâm lo lắng, không khỏi đều kêu ồ lên.

Ngô Tài tuy tránh được một chiêu đoạt mạng nhưng tình cảnh vẫn vô cùng nguy hiểm, một chân kẹt trong bụng Tả Thường Sinh, một chân chống đất, thân ngửa ra sau, Tả Thường Sinh sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tức khắc biến chiêu, đôi bạt xoay vòng bổ xuống!

Lần này Ngô Tài tránh không tránh được, lúi không lúi được, nhưng thân thể hắn không ngờ vẫn còn có thể ngửa ra sau nữa. Cú ngửa người này sau đến mức đầu chạm gót chân, gần như dính lại một chỗ, bụng nửa lên trời, một chân chạm đất, tránh được đôi bạt của Tả Thường Sinh trong đường tơ kẽ tóc!

Tả Thường Sinh lại ngẩn ra, hắn không ngờ được thân thể Ngô Tài lại dẻo như vậy, xương cốt lại mềm như vậy, có thể tránh được đôi bạt của hắn. Trong một thoáng thất thần đó, Ngô Tài đã quát lên một tiếng, lập tức lặn sang một bên.

Cú lặn này cùng cực kỳ nhanh chóng lưu loát, lặn đến cuối chuyển thành lộn người, liên tiếp lộn nhào mấy chục cái, hạ xuống sau lưng Phong nữa, khê lè lè lưỡi, bấy giờ mới phát hiện mình đã sớm thoát mồ hôi đầy mặt.

Mấy chiêu này vừa nhanh vừa gấp, vô cùng mạo hiểm, không gì so sánh được. Ngô Tài dựa vào một thân người dẻo xương nhẹ mới thoát được Quỷ môn quan, Quảng Đông tứ hổ đồng thời thở phào nhẹ nhõm, trong lòng như trút được một tảng đá lớn.

Tả Thường Sinh đang muốn truy kích thì chợt nghe một tiếng quát lớn, Châu Giang Sát Tử cao to cường tráng lao tới, tay trái cầm búa lớn, tay phải cầm chùy sắt, chẳng rào trước đón sau, nện thẳng xuống đầu hắn!

Tả Thường Sinh vừa nhìn đã biết một chùy một búa này ít nhất đều mang lực hơn trăm cân, cả hai cùng đánh xuống lại càng đáng sợ, nếu để tên hung thần ác sát này đánh trúng một phát thì làm sao còn mạng? Vội vàng tập trung tinh thần ứng phó.

Tiêu Thu Thủy một mặt lo lắng cho Quảng Đông ngũ hổ, mặt khác cũng cảm thấy thú vị. Quảng Đông ngũ hổ này cũng giống Quảng Tây ngũ hổ vậy, thà rằng lấy yếu chống mạnh, thân lâm hiểm cảnh chứ không nguyên lý nhiều đánh ít, tiến hành quần ấu.

... Bọn họ thật là giống anh em trong Thần Châu kết nghĩa.

4. Chương 4: Hòa Thượng Đại Đổ.

Tả Thường Sinh đang cực kỳ tập trung, đối phó với Sát Tử, Thịnh Giang Bắc thì bệnh hen suyễn tái phát, nhất thời không thể chiến đấu với La Hải Ngưu, Khang Kiếp Sinh ở một bên thì lại một mực nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Thủy.

Công lực Tiêu Thu Thủy chưa hồi phục, thể lực lại càng không được như trước.

Khang Kiếp Sinh biết thực lực của mình, nếu là bình thường, lấy một đấu một, võ công hẳn tuy không dưới Tiêu Thu Thủy, nhưng luận về ứng biến và cơ trí, cùng tài hoa khi tác chiến thì hẳn còn kém xa Tiêu Thu Thủy, có đánh cũng chỉ có đường thất bại.

Nhưng hẳn lại muốn giết Tiêu Thu Thủy.

Hắn không thể để Tiêu Thu Thủy tiếp tục sống.

Nguyên nhân chẳng vì gì khác, chỉ bởi vì hắn từng bán đứng Tiêu Thu Thủy, so nên hắn càng muốn giết Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy dựa vào lan can, đang vô cùng chăm chú theo dõi cuộc chiến.

Khang Kiếp Sinh nắm chuôi kiếm, bàn tay siết chặt đến mức nổi đầy gân xanh, đương trường lại không có ai chú ý tới hắn.

A Sát trời sinh thần lực, sức tay cực mạnh, Tả Thường Sinh võ công biến hóa khó lường, sức bén huyền bí, nhưng hẳn cũng không đáp trực tiếp đón đỡ thể công mạnh mẽ của A Sát.

Trong bụng hắn có một cái lỗ, nhưng áo mặc đã bị một cước của Ngô Tài phá nát, A Sát không phải quá ngốc đến mức lại mắc câu lần nữa, cho nên nhất thời hắn cũng không khổng chế được A Sát.

Hai tên Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng rục rịch muốn động nhưng lại sợ võ công của Quảng Đông ngũ hổ, mới lên có nửa chiêu đã hủy mất vũ khí của bọn chúng.

Ở bên cạnh, Huyết Ảnh đại sư đại chiến hòa thượng Đại Đổ, đánh đến mức long trời lở đất, trời trăng ảm đạm.

Huyết Ảnh đại sư vừa xông lên đã sử dụng khai bi thủ với hòa thượng Đại Đổ. Loại chiêu pháp lăng lệ này có thể phá đá vỡ gạch, áo cà sa của Huyết Ảnh đại sư đỏ tươi như máu, tung bay phấp phới, cột rồng gác phượng trong đình Ngũ Long bị chưởng lực mạnh mẽ của lão phá hủy mất hơn nửa.

Đôi chưởng của hòa thượng Đại Đổ dày chắc, nhiều thịt, cứng rắn có lực, một bộ quyền pháp sử ra quy quy củ củ, nhưng lại khác với chính tông Thiếu Lâm, gọi là “Bất bất quyền pháp”. Chiêu thức của bộ quyền pháp này căn cứ vào hàm ý mấy câu danh ngôn của hòa thượng Đại Đổ: “Bảo giả bất nộ”, “Khốc giả bất tiếu”, “Lão giả bất thiếu”, “Tử giả bất sinh”, “Cùng giả bất phú”, “Nhuyễn giả bất kiên”... (*) mà sáng tạo ra, lại có thể sử dụng lặp lại, ví dụ như “Tiếu giả bất khốc”, “Nộ giả bất bảo”... Đánh được một lúc, Đại khai bi thủ điên cuồng mạnh mẽ của Huyết Ảnh đại sư không ngờ lại bị Bất bất quyền ổn định của hòa thượng Đại Đổ chặn đứng.

Huyết Ảnh đại sư đánh lâu không được, kẻ này giết người thành quen, càng chiến càng cuồng, liền sử ra “Thần bí Huyết ảnh chưởng” thành danh đã lâu, vận chưởng như đao, một mảng đỏ máu. Hòa thượng Đại Đổ liếc nhìn, lập tức biết loại chưởng lực giết chóc này còn hùng hậu hơn cả “Chu sa chưởng”, vội bình tĩnh ứng phó.

Trong khoảnh khắc, lúc mọi người đang tập trung chú ý vào cuộc chiến thì “xoảng” một tiếng, Khang Kiếp Sinh đột ngột rút kiếm, đâm thẳng vào động mạch chủ sau cổ Tiêu Thu Thủy.

Hắn đã sớm lên tới sau lưng Tiêu Thu Thủy, một kiếm thề quyết dồn Tiêu Thu Thủy vào chỗ chết!

Tiêu Thu Thủy muốn tránh né nhưng đã quá muộn. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, chợt có một người, mười ngón tay như móc câu, bắt trúng trường kiếm của Khang Kiếp Sinh, há miệng cắn mạnh, rút mất cả một miếng thịt trên tay Khang Kiếp Sinh.

Khang Kiếp Sinh đau đớn kêu ầm cả lên, cũng sợ đến hồn phi phách tán, Chỉ thấy Triều Dương Phong nữ nhe ra hàm răng trắng bóng, cười hì hì nói:

- Ta đã sớm để ý người muốn làm gì rồi, người có muốn thử lại lần nữa không?

Khang Kiếp Sinh gào lên, vứt kiếm ôm tay, lùi ra bảy tám bước, kinh hãi bất định.

ở bên kia, cuộc chiến của Huyết Ảnh đại sư và hòa thượng Đại Đỗ lại có biến hóa.

Thần bí Huyết ảnh chương của Huyết Ảnh đại sư, trái phải cùng mở, nhanh như quỷ mị, hòa thượng Đại Đỗ dần cảm thấy không chống đỡ nổi nữa.

Huyết Ảnh đại sư co ngón tay lại, mười ngón tay như móc câu, từ hai bên đâm vào hòa thượng Đại Đỗ!

Cách đánh này cực kỳ tàn nhẫn, chỉ có loại người vô cùng háo sát như Huyết Ảnh đại sư mới có thể sử ra được.

Hòa thượng Đại Đỗ gấp khuỷu tay chống đỡ, lòng bàn tay hướng ra ngoài, ngón cái quặp sát, chiêu này “là Hạt giả bất khán”, vừa khéo chặn đứng thế công tàn độc của Huyết Ảnh đại sư.

Nhưng lúc này, hòa thượng Đại Đỗ đưa hai tay che mắt, Huyết Ảnh đại sư ra chiêu thất bại, đột nhiên xoay gấp mình, phát ra một tiếng vang rất lớn.

Hòa thượng Đại Đỗ lập tức biết Huyết Ảnh đại sư biến chiêu, hắn lập tức dịch chuyển hai tay, chỉ thấy bóng đỏ đầy trời, chẳng nhìn thấy rõ được gì!

Hóa ra khi Huyết Ảnh đại sư xoay mình, cựa sa đổ rục trên người lão liền trải rộng ra, che phủ tầm mắt của hòa thượng Đại Đỗ, mà đồng thời, đôi Huyết ảnh thủ của Huyết Ảnh đại sư đã đâm vào bụng hòa thượng Đại Đỗ!

Quảng Đông tứ hổ đều không khỏi kêu lên kinh hãi, thế nhưng cùng lúc ấy, hòa thượng Đại Đỗ đột nhiên cười lớn, sắc mặt Huyết Ảnh đại sư vụt biến!

Trong khoảnh khắc khi hai chương của Huyết Ảnh đại sư đâm trúng vào bụng hòa thượng Đại Đỗ, cứ tưởng có thể một đòn xé ra một lỗ lên trên người đối phương thì chợt cảm thấy hai tay như cắm vào một miếng rong biển, không những không hề có chỗ mượn lực mà hai tay còn bị da bụng giống như bọt biển của hòa thượng Đại Đỗ hút chặt, nhất thời không rút ra được.

Cùng lúc đó, hòa thượng Đại Đỗ đã đẩy ra hai chương, dùng một chiêu “Thôi giả bất cự”, “chát chát”, đánh trúng hai vai Huyết Ảnh đại sư.

Hóa ra khi Huyết Ảnh đại sư đánh trúng hòa thượng Đại Đỗ, Tiêu Thu Thủy không hề hoảng hốt, bởi vì hắn quen biết hòa thượng Đại Đỗ đã lâu, “Đỗ bì thần công” của hòa thượng Đại Đỗ, ăn càng no, tác dụng càng lớn, cũng giống như Tả Thường Sinh, cái bụng này chính là “vũ khí bí mật” của hắn!

Vì thế Huyết Ảnh đại sư đánh trúng bụng hắn cũng chẳng khác gì rơi vào cạm bẫy.

Có điều lão hổ rơi vào cạm bẫy, chỉ cần chưa chết thì vẫn có thể cắn người.

Huyết Ảnh đại sư không những là mãnh hổ mà còn là hung hổ.

Hai chương của hòa thượng Đại Đỗ đánh trúng lão ta, nhưng hai chương của lão lập tức biến thành trảo, Thiếu Lâm hổ trảo!

Tiêu Thu Thủy từng giao đấu với Hung Thủ, cũng là đệ tử của Huyết Ảnh đại sư. Hung Thủ từng dùng Hồ trảo liên tiếp phá bốn loại võ công, Tiên nhân chỉ, Phi như chương, Âm nhu cầm chương, Thiết tuyệt quyền pháp của Tiêu Thu Thủy, cuối cùng bị Hồ trảo công của Tiêu Thu Thủy đánh bại ngược lại. Hồ trảo công của Huyết Ảnh đại sư đương nhiên còn mạnh hơn Hung Thủ cả mười lần!

Hòa thượng Đại Đổ biến sắc, hần đã cảm thấy mười ngón tay như móc câu, đâm vào bụng cực kỳ đau đớn. Hồ trảo của Huyết Ảnh đại sư so với một con hồ thực sự còn sắc bén hơn, quả thật là có thể xé xác một con hồ sống thành hai mảnh!

Hòa thượng Đại Đổ chợt hít sâu một hơi, cái bụng liền co rút lại, tiếp đó thổ khí quát lớn, “păng” một tiếng, da bụng vụt căng phồng, dựa vào một hơi khí công, đẩy văng Huyết Ảnh đại sư ra ngoài!

Huyết Ảnh đại sư hét lên quái dị, người bị đánh bay ra nhưng lại lập tức như một con huyết ưng phi ngược trở về, vung tay sử dụng tuyệt kỹ sống còn của mình: “Hỏa diễm đao”!

Hỏa diễm đao như lửa.

Cả một mạch Thiếu Lâm, người hiểu được Hỏa diễm đao cũng không nhiều.

Huyết Ảnh đại sư cố gắng ở lại Thiếu Lâm là muốn học cho xong Hỏa diễm đao rồi mới bỏ đi.

Hỏa diễm đao như đao.

Một đao chém xuống, sắt đã cũng phải vỡ đôi!

Hỏa diễm đao là tinh hoa trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, độ khó luyện có thể so sánh với Tiên nhân chỉ của Cổ Thâm thiền sư.

Hỏa diễm đao có cái nóng rực của lửa, cùng cái sắc bén của đao!

Một đao chém xuống, chém trúng vào cái đầu trọc của hòa thượng Đại Đổ!

Hòa thượng Đại Đổ giống như không trông thấy Hỏa diễm đao, đưa đầu húc thẳng tới!

Mọi người cả kinh, Tiêu Thu Thủy lại chấn động, hô lên:

- Thiếu Lâm Thiết đầu công!

Thiết đầu công nghe qua thì chẳng có gì cả, đến loại giang hồ múa võ bán thuốc cũng đều biết chiêu này, dùng đầu đập vỡ mấy viên ngói cũng gọi là Thiết đầu công, nhưng Thiết đầu công chân chính của Thiếu Lâm thì không phải như vậy!

Sẽ là như thế nào?

Nhất đao cầu Hỏa diễm đao chém trúng đỉnh đầu hòa thượng Đại Đổ.

Bàn tay Huyết Ảnh đại sư lập tức oặt xuống, cổ tay giống như bị người ta bẻ gãy.

Lão không biết hòa thượng Đại Đổ cũng không chịu đi, trộm học cho xong môn Thiết đầu công này mới chịu rời khỏi chùa Thiếu Lâm. Thiết đầu công vốn là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Có điều chiêu đao chém trúng đầu hòa thượng Đại Đổ, hòa thượng Đại Đổ cũng lập tức cảm thấy trời đất xoay tròn, húc lên một tiếng, ngã ngối xuống đất.

Nhất thời, Hỏa diễm đao đấu với Thiết đầu công, ngang tài ngang sức, không ai chiếm được lợi thế.

Ở bên cạnh, Tả Thường Sinh cùng A Sát cũng đã đánh đến nóng máu. Chiêu thức của A Sát đi theo đường mạnh mẽ uy lực, chiến đấu kéo dài, chân lực liền dần giảm sút, Tả Thường Sinh đã từ từ nắm được cơ hội phản công.

Phong nữ ở một bên không chịu tịch mịch, khiếu chiến với Khang Kiếp Sinh, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng:

- Ê, ba người các ngươi có thể cùng xông lên, hợp công ta xem nào. Bảo đảm tên nào cũng phải bận rộn chân tay, không ai bị ghê lạnh đâu.

Chợt nghe có người nghiêm trang nói:

- Sao hôm nay Lưu nữ hiệp lại có hứng thú như vậy?

Tiêu Thu Thủy vừa nghe, trái tim lập tức lạnh hẳn, chìm hẳn, nặng nề hẳn.

Khuất Hàn Sơn, Khuất Hàn Sơn lại tới rồi.

Khuất Hàn Sơn vừa tới, mọi người đều ngừng tay, ngay cả hòa thượng Đại Đỗ và Huyết Ảnh đại sư cũng không phải là ngoại lệ.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười đứng cạnh đình Ngũ Long, dáng vẻ mười phần nhàn nhã, bộ râu dài ba chòm đung đưa theo gió, quả thực là vô cùng ung dung.

Tiêu Thu Thủy lại hận đến thấu xương, hận không thể lập tức xông lên, xé bỏ tấm mặt nạ quân tử giả dối của lão ta xuống.

Nhưng hắn cũng biết, mình không có cái khả năng đó.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười lên tiếng, vừa lên tiếng đã nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm! Tất cả đều là hiểu lầm!

Tiêu Thu Thủy đã từng nghe qua những lời này.

Trong trận đánh ở cầu Vạn Lý, Quảng Tây ngũ hổ trượng nghĩa xuất thủ, chính vì những lời này của Khuất Hàn Sơn mà bỏ tay bỏ đi, khiến cho cả nhóm mình thiếu chút nữa thì bị diệt tận dưới tay Quyền Lực bang!

Đến nay, Quảng Đông ngũ hổ ra tay, lại nghe phải những lời này...!

Chỉ nghe La Hải Ngưu buồn bực nói:

- Hiểu lầm? Sao lại là hiểu lầm?

Khuất Hàn Sơn cười ha ha, nói:

- Quảng Đông ngũ hổ, hành hiệp trượng nghĩa, nổi tiếng giang hồ, nhưng chư vị nhất định là đã hiểu lầm mấy người này là người của Quyền Lực bang!

Ngô Tài cung kính đáp:

- Chúng tôi cũng không rõ ràng. Vị Điều Điều đại sư này là bạn tốt của chúng tôi, hắn thấy người bạn này bị bắt giữ liền muốn ra tay giúp đỡ, chúng tôi cũng tới hỗ trợ, sau khi động thủ mới biết mấy vị này... Mấy vị này có vẻ.... là Huyết Ảnh đại sư, Thịnh Giang Bắc, Tả Thường Sinh của Quyền Lực bang, cho nên mới đánh đến nóng máu...

Khuất Hàn Sơn cười cười hòa nhã:

- Mấy vị nghĩa dũng hơn người, điểm ấy lão phu thực bội phục, chỉ là...

Lão hơi ngừng một chút rồi tiếp:

- Chư hiệp tuổi trẻ hứa hẹn, huyết khí phương cương, đôi lúc không khỏi bị cuốn vào phân tranh vô vị...

A Thủy lập tức hỏi:

- Chẳng lẽ bọn họ không phải người trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang?

Nụ cười của Khuất Hàn Sơn vụt tắt:

- Nếu là người của Quyền Lực bang thì lão phu còn nói giúp cho họ sao?

La Hải Ngưu, Ngô Tài, Sát Tử đều nói:

- Khuất đại hiệp đức cao vọng trọng, có ai không phục? Khuất đại hiệp nhất nhôn cửu đỉnh, chúng tôi tự nhiên là tin phục, chuyện này... Sợ là chúng tôi thật sự... đã sai lầm.

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn vẫn chẳng hề dễ coi, trầm giọng nói:

- Không chỉ sai lầm mà còn giúp đỡ nhầm nữa.

Đưa tay chỉ sang một bên:

- Những người này đều là bậc trung nghĩa quyết chí muốn tiêu diệt Quyền Lực bang.

Trở ngược chỉ lại, lạnh lùng nói:

- Hắn mới là phản đồ!

Lão chỉ thẳng vào Tiêu Thu Thủy.

Cả năm người Quảng Đông ngũ hổ đều biến sắc.

Tiêu Thu Thủy tự biết mình trẻ tuổi vô danh, có nói cũng có ai nghe, nhất thời không biết phải giải thích thế nào. Khuất Hàn Sơn than thở:

- Thật là nguy hiểm, thật là nguy hiểm!

Ngô Tài không nhịn được hỏi:

- Xin Khuất đại hiệp chỉ giáo.

Khuất Hàn Sơn vẫn nặng mặt nói:

- Thiếu chút nữa thì giúp giặc làm ác, hủy hoại hết thanh danh hiển hách của Quảng Đông ngũ hổ!

Những lời này khiến cho Quảng Đông ngũ hổ vô cùng hoang mang, Sát Tử làm người chân chất, liền sáng khoái nói:

- Chúng tôi không biết người này là người của Quyền Lực bang, giúp làm hắn!

Ngô Tài trầm ngâm hồi lâu rồi cũng nói:

- Nếu Khuất đại hiệp đã có lời, vậy chúng tôi cũng không nhúng tay vào nữa.

A Thủy tiếp lời:

- Vốn chúng tôi cũng cảm thấy vị tiểu huynh đệ này rất là hợp ý, chẳng ngờ...

La Hải Ngưu ngập ngừng nói:

- May được Khuất đại hiệp chỉ điểm mới không gây ra trò cười.

Phong ngũ khê cắn răng, cuối cùng nói:

- Ai là loại bại hoại của Quyền Lực bang, chúng tôi không thể biết được, nhưng Khuất đại hiệp là tiền bối mà chúng tôi bội phục, lần này chúng tôi nghe lời Khuất đại hiệp. Điều Điều, chuyện này bọn ta không quản nữa.

”.. Không quản nữa!”

Không quản nữa?!

Trong đầu Tiêu Thu Thủy vụt tối sầm, nhưng hắn không thể tiếp nhận được sự thực này, lại càng không thể chịu đựng được sự thực này, hắn điên cuồng gào lên:

- Nói dối! Lão ta đang nói dối!

Tả Thường Sinh cười ha hả, bổ thêm một câu:

- Các người đã từng nghe thấy chuyện Khuất Hàn Sơn Khuất đại hiệp mà cũng nói dối?

Đệ tử của hắn là Chung Vô Ly lập tức phối hợp:

- Tên nhóc con này có mắt không trông!

Một đệ tử khác là Liễu Hữu Khổng cũng rất biết tung hứng:

- Toàn chỉ nói bừa, tốt nhất là bịt tai không nghe!

Khang Kiếp Sinh lạnh lùng nói:

- Kẻ này đáng chết.

...Kẻ này đáng chết?

...Kẻ này đáng chết?!

Vậy là muốn lấy mạng Tiêu Thu Thủy rồi?

Những lời này lại được Khuất Hàn Sơn lặp lại một lần nữa:

- Kẻ này đáng chết!

... Những lời này không nghi ngờ gì, tương đương với tuyên án tử hình cho Tiêu Thu Thủy.

Tả Thường Sinh bước tới, hẳn biết Khuất Hàn Sơn đang ám chỉ với hắn, có thể ra tay rồi.

Hắn biết rõ, với võ công thể lực của Tiêu Thu Thủy lúc này, chắc chắn không thể chống đỡ nổi quá ba chiêu của hắn.

Ai có thể lên tiếng cho Tiêu Thu Thủy?

A Thủy cắn cắn môi, Phong nữ thầm thở dài, ánh mắt La Hải Ngưu ảm đạm, Sát Tử lắc lắc đầu, Ngô tài quay đầu đi không đành lòng nhìn nữa.

.... Mặc dù bọn họ biết rõ sự tình có lẽ có điểm kỳ quái, nhưng lại không thể trước khi biết rõ nội tình đã đắc tội với Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn, thanh danh vang dội khắp Lương Quảng.

Họ lại không biết Tiêu Thu Thủy mà chết, sự tình sẽ bị diệt khẩu, mãi mai không có ngày lộ ra ánh sáng nữa.

Tả Thường Sinh từng bước từng bước tiếp cận Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy cố sức vươn người, run run rẩy rẩy đứng dậy. Hắn quyết định liều một trận với Tả Thường Sinh. Hắn tuyệt không phải loại bó tay chịu chết.

Chỉ cần có một tia hy vọng, Tiêu Thu Thủy sẽ liều mạng.

Cho dù không có một chút hy vọng nào, Tiêu Thu Thủy cũng sẽ không tuyệt vọng.

Có lẽ bản thân hắn vốn là một vầng ánh sáng, tuyệt vọng vĩnh viễn không sinh ra, hoặc phủ xuống tâm trí hắn.

Đúng lúc đó, một âm thanh giống như đã bị đè nén rất lâu, phần nộ cùng cực vang lên:

- Có ta ở đây! Các người động vào hắn, ta sẽ liều mạng!

Người nói là Điếu Điếu đại sư, hòa thượng Đại Đỗ.

Hai tay hăm nắm chặt, trán nổi gân xanh, cái bụng lớn run run, hiển là không chỉ tức giận mà còn cả sợ hãi!

Nhưng hắn vẫn đứng ra nói.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy ấm áp.

... Bạ bè.

Sống lưng Tiêu Thu Thủy bỗng dựng thẳng, bước nhận tới, sóng vai cùng đứng với hòa thượng Đại Đỗ to béo, hai người đều không còn run rẩy nữa, nhìn thẳng vào Khuất Hàn Sơn.

... Bạ bè!

Tả Thường Sinh đột nhiên cảm thấy mình không thể đánh ngã được hai người này.

Không phải không thể, mà là không có cách nào.

Hai người này quả thực chính là một người.

Bất kỳ ai cũng không cách nào đánh ngã được người có chí khí cao ngất như thế.

Khuất Hàn Sơn là ngoại lệ, lão đương nhiên là có cách.

Lão thoảng biến sắc, thấy Quảng Đông ngũ hổ đều cúi đầu xuống, lão vội cố gắng tươi cười, nhìn hòa thượng Đại Đỗ, hỏi:

- Thiếu Lâm Đại Độ?

Hòa thượng Đại Độ chấp tay lại đáp:

- Đúng!

Khuất Hàn Sơn ung dung nói:

- Ta từng lên Thiếu Lâm hai lần, mười tám tăng nhân Đại Ma đường đều biết ta rất rõ.

Đột nhiên đổi đề tài, hỏi:

- Người bị Đại Ma đường trục xuất khỏi Thiếu Lâm đúng không?

Hòa thượng Đại Độ đáp:

- Đúng.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười nói:

- Chùa Thiếu Lâm thật sự là nơi tốt để tập võ, hơn nữa còn võ nghệ thâm sâu, suốt cả một đời cũng luyện không hết, sao người không ở lại Thiếu Lâm tiếp tục học võ.

Vừa rồi hòa thượng Đại Độ từng giao đấu với Huyết Ảnh đại sư, không thể thủ thắng, đến nay Khuất Hàn Sơn nội vậy, sức hấp dẫn quả thực là lớn hơn nữa, hòa thượng Đại Độ đáp:

- Thiếu Lâm trước nay không nhận lại đệ tử đã bị trục xuất.

Khuất Hàn Sơn bình thản nói:

- Hoặc là, ta có thể nói giúp người vài câu.

Trầm mặc hồi lâu, hòa thượng Đại Độ đáp:

- Đa tạ. Bất quá, so với van xin Thiếu Lâm giúp ta thì không bằng phiên Khuất đại hiệp thay ta biện hộ cho người anh em này.

Khuất Hàn Sơn biến sắc, hỏi:

- Người biết hắn là ai không?!

Hòa thượng Đại Độ đáp:

- Tiêu Thu Thủy.

Khuất Hàn Sơn lạnh lùng hỏi:

- Người biết hắn đã làm những gì không?

Hòa thượng Đại Độ đáp:

- Không biết

Trong mắt Khuất Hàn Sơn đã hiện sát khí:

- Người không biết gì cả mà cũng dám giúp hắn?!

Hòa thượng Đại Độ đáp:

- Đúng.

Khuất Hàn Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?!

Hòa thượng Đại Độ bình tĩnh đáp:

- Bởi vì nếu như hôm nay hai bọn ta đổi vị trí, hắn cũng sẽ giúp ta.

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn trầm xuống:

- Nếu chuyện hắn làm trời đất không dung thì sao?!

Hòa thượng Đại Đổ không chút do dự, nói:

- Tiêu Thu Thủy sẽ không làm chuyện trời đất không dung!

Khuất Hàn Sơn quát lên:

- Ta nói cho người biết, chuyện hắn làm bây giờ đáng phải đầy xuống mười tám tầng địa ngục!

- A di đà phật.

Hòa thượng Đại Đổ bình tĩnh đáp:

- Vậy thì ta cũng xuống cùng hắn.

Chợt mỉm cười nhìn Khuất Hàn Sơn, nói:

- Càng huống hồ, ta không vào địa ngục thì ai vào?

Quảng Đông ngũ hổ càng cúi gầm mặt xuống, tìm Tiêu Thu Thủy lại như bùng cháy!

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn co rút lại, đã biến thành sắc bén như kiếm.

... Suốt cả đời lão, chưa từng có một người bạn gần bó sống chết nào như vậy.

Vì thế lão phải lập tức tiêu diệt hai người này.

... Những thứ người khác có mà mình lại không có, sẽ luôn cảm thấy ngứa mắt.

Tận trong lòng Khuất Hàn Sơn biết, lão không phải là không thể đánh ngã được hai người này, mà là không cách nào phá hủy lòng tin của họ.

Hòa thượng Đại Đổ ngưng thần chờ đợi, hắn biết đối mặt với Khuất Hàn Sơn, có thể sẽ là trận chiến cuối cùng của hắn trên đời này.

Tuy thể lực Tiêu Thu Thủy vẫn chưa hồi phục nhưng đầu chí của hắn lại đầy tràn... Hắn phải chiến đấu vì hòa thượng Đại Đổ, phải chiến đấu vì Đường Phương trên vách đá, phải chiến đấu vì các anh em trên bờ vực.

... Loại tình cảm đó, phẳng phất như là tự nhiên mà có, hắn là vậy, ngay cả nói “cảm ơn” cũng là dư thừa.

Khuất Hàn Sơn tức giận nói:

- Vậy thì người xuống địa ngục đi.

Khẽ vung tay, ánh đỏ lóe lên, Huyết Ảnh đại sư lao thẳng tới chỗ hòa thượng Đại Đổ.

... Muốn giết bọn hắn thì trước tiên phải tách rời hòa thượng Đại Đổ và Tiêu Thu Thủy.

Bản thân Khuất Hàn Sơn nắm chắc có thể giết chết Tiêu Thu Thủy trong vòng hai chiêu.

Huyết Ảnh đại sư vốn đã hận hòa thượng Đại Đổ thấu xương, lập tức ra tay, tay trái Hảo điểm đao, tay phải Huyết ảnh chưởng!

Hòa thượng Đại Đổ hít sâu một hơi, cúi đầu, xông thẳng tới.

Hai người cũng sử dụng chiêu thức liều mạng, một khi giao đấu thì chẳng có thể tách rời hai tên xuất gia máu chiến này ra được.

Đúng lúc đó, chợt nghe có người cười nói:

- Liễu Liễu, sao lại phải nóng nảy thế?

Bóng người lóe lên, không ngờ đã chắn giữa hòa thượng Đại Đổ và Huyết Ảnh đại sư.

Huyết Ảnh đại sư tức giận quát:

- Cản ta là chết!

Hòa thượng Đại Đổ đẩy hai chưởng ra, một âm một dương: Tử giả bất sinh!

Người đó lại chẳng hề tránh né, mắt thấy dưới sự giáp kích của hai đại cao thủ, người này sắp sửa phải mất mạng.

Người đó quay người lại, quay mặt về phía hòa thượng Đại Đổ, chỉ đối mặt một cái, hòa thượng Đại Đổ chợt đột ngột dừng tay.

Người đó lại xoay người, hai chưởng của Huyết Ảnh đại sư đã tới nơi, biến chưởng thành trảo, Thiếu Lâm Hồ trảo đánh ra, muốn chọc thành mười lỗ máu trên thân thể người đó.

Người đó giơ tay lên, hồ trảo bắt trúng vào cánh tay, cũng không biết thế nào, Huyết Ảnh đột nhiên bay ra xa, là bị đẩy ngược ra xa.

Người tới lại như chẳng hề cảm thấy gì... Huyết Ảnh đại sư càng cảm thấy kinh hãi vô cùng. Hai trảo của lão bắt lấy cánh tay đối phương, nhưng ngay cả khi người đó chẳng hề ra tay thì vẫn có một luồng sức mạnh cực lớn hất văng lão ra ngoài.

Tiêu Thu Thủy vốn ngưng thần đối mặt với Khuất Hàn Sơn, tình thế bỗng đột nhiên biến đổi. Hắn quay lại sau, liền trông thấy một người.

Mặc áo vải xanh, mang tất trắng, đi giày đen...

Một người bình phàm.

Đại hiệp Lương Đấu.

Trong khoảnh khắc Tiêu Thu Thủy quay đầu lại, Khuất Hàn Sơn liền có hơn mười cơ hội có thể giết chết hắn.

Nhưng lúc này Tiêu Thu Thủy đã mừng rỡ tột độ, reo lên:

- Lương đại hiệp!

Khuất Hàn Sơn cảm thấy Lương Đấu đã nhìn sang phía này, lão không thể hạ thủ lấy mạng Tiêu Thu Thủy trước mặt Lương Đấu được.

Chỉ trong một thoáng thất thần đó, Lương Đấu đã cười dài, nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Thế nào rồi? Huyện đạo của cậu được giải rồi.

Tiếng chào hỏi vô cùng thân thiết, tại trường Quảng Đông ngũ hổ nhất tề ôm quyền cung kính nói:

- Lương đại hiệp!

Lương Đấu ôm quyền đáp lễ. Tại trường bỗng có thêm một người, một người mặt mày khổ sở:

- Lương đại hiệp lên A Pha Nham không gặp được Cổ Thâm, liền nói chỗ này rất gần đình Ngũ Long, muốn đến một chuyến, gặp một người.

Kể nói chuyện đương nhiên là Khang Xuất Ngư.

Lão không ngăn được Lương Đấu tới đây, sợ bị Khuất Hàn Sơn trách tội nên mới vội vã giải thích nguyên nhân.

Lương Đấu nhìn Khuất Hàn Sơn cười nói:

- Tôi vốn đã định tới đây rồi.

Khuất Hàn Sơn cũng cười hỏi:

- Lương đại hiệp muốn gặp ai vậy?

Lương Đấu chỉ vào hòa thượng Đại Đổ, cười nói:

- Muốn gặp vị Đại Độ này để nhắn một câu. Đông Hải Huệ Châu Lâm công tử không tới được, hẳn nhờ ta nhắn với Đại Độ như vậy.

Khuất Hàn Sơn cố gượng cười:

- Ồ, hóa ra là như thế.

Tiêu Thu Thủy bỗng gào lên khản giọng:

- Lương đại hiệp, lão ta, lão ta chính là Kiếm vương của Quyền Lực bang!

Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương của của Quyền Lực bang?!

... Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng nói ra được câu này.

5. Chương 5: Người Trung Quốc Có Năm Tay, Văn Chương Và Chí Khí.

Lần này quả thực là tất cả mọi người đều sững sờ.

Tiêu Thu Thủy biết bây giờ không nói thì sợ rằng sẽ không còn cơ hội nào để nói nữa.

- Khuất Hàn Sơn, lão ta là Kiếm vương của Quyền Lực bang, đám nhân ma Lương Quảng Lương Hồ đều do lão ta liên hệ! Tứ tuyệt Nhất quân đều bị lão ta giết, tiền bối Đỗ Nguyệt Sơn cũng bị lão giam giữ.

Sắc mặt Tả Thường Sinh, Thịnh Giang Bắc lúc đỏ lúc trắng, Quảng Đông ngũ hổ nhất thời mê mang không biết phải làm thế nào. Tiêu Thu Thủy hiểu rằng hắn mà nói không hết, Khuất Hàn Sơn sẽ không cho hắn cơ hội nói nữa. Có Lương Đẩu ở đây, Khuất Hàn Sơn sẽ không đến mức giết hắn khi hắn đang nói chuyện, bởi vì làm thế chẳng khác nào chưa đánh đã khai, Tiêu Thu Thủy hô lên:

- Các vị không tin, có thể kiểm tra mười hai yếu huyệt sau lưng lão ta, Cứu chỉ thần bộ Hồ Thập Tứ tăng khổng chế lão ta, để lại vết ngón tay... Đường gia Đường Bằng cũng từng quyết chiến với bọn chúng, mọi người có thể hiểu bọn họ!

Tiêu Thu Thủy nói những lời này kỳ thực cũng chẳng hề chắc chắn, khi Hồ Thập Tứ khổng chế Khuất Hàn Sơn có lưu lại dấu vết hay không thì không thể biết được, nhưng hắn biết nói như vậy sẽ làm Khuất Hàn Sơn ném chuột sợ vỡ đồ.

Tiêu Thu Thủy tiếp tục nói lớn:

- Lão Khang Xuất Ngư này là Vô Danh thần ma của Quyền Lực bang, lão ta giết Trương Lâm Ý, Tiêu Đông Quảng và Đường Đại...!

Tiêu Thu Thủy tự biết bản thân tuổi trẻ kém danh, nhưng hắn vẫn phải nói.... Đây có thể sẽ là cơ hội cuối cùng còn được nói trong đời hắn.

- Hoán Hoa kiếm phái đã bị Quyền Lực bang bao vây, chúng tôi hiểm tử hoàn sinh chạy trốn ra ngoài là để báo với người trong thiên hạ chuyện này!

“Xoảng” một tiếng, Khang Xuất Ngư rút kiếm, tức giận quát:

- Tên nhóc này ăn nói lung tung, đáng giết!

Một kiếm như mặt trời, đâm ra sáng rực!

Một bóng người chột lóe lên, chắn trước mặt Tiêu Thu Thủy.

Kiếm của Khang Xuất Ngư lập tức không đâm ra được nữa, vì người đó chính là đại hiệp Lương Đẩu.

Lương Đẩu chậm rãi nói:

- Để cậu ta nói tiếp.

Máu trong người Tiêu Thu Thủy lại nóng lên, mắt lại sáng lên.... Đại hiệp lương ẩu, nguyện ý lắng nghe một tên tiểu tử vô danh như hắn!

Chợt nghe Khuất Hàn Sơn cũng nói:

- Để hấn nói tiếp, xem hấn còn nói được gì nữa.

Khuất Hàn Sơn ở sau lưng Lương Đấu và Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy vẫn có thể cảm thấy trong lời Khuất Hàn Sơn không ngờ vẫn còn mang theo ý cười.

- Những lời này hiển nhiên là Quyền Lực bang sai hấn nói, dùng để chia rẽ chúng ta.

Lương Đấu cũng cười nói:

- Cũng không nhất định là có người dạy cậu ta nói, hy vọng chỉ là hiểu nhầm.

Trái tim Tiêu Thu Thủy lại muốn chìm xuống, chỉ nghe Khuất Hàn Sơn trấn định nói:

- Tên nhóc này không có bằng chứng, không ngờ những lời dối trá như vậy mà hấn cũng có thể nói ra được!

Tiêu Thu Thủy thoáng động linh cơ, chữ lớn:

- Ta có chứng cứ! Ta có chứng cứ! Hồ Thập Tứ ở ngay gần Quế Hoa hiên!

Khang Xuất Ngự tức giận quát:

- Nói láo! Hồ Thập Tứ đã sớm bị bọn ta...!

Còn chưa dứt lời, Lương Đấu và Khuất Hàn Sơn đã đều biến sắc.

Một tiếng rít gió cực kỳ sắc bén đánh thẳng về phía Lương Đấu!

Càng đáng sợ hơn là kiếm quang vô thanh mà tiếng rít mang theo!

Khuất Hàn Sơn đã xuất thủ toàn lực.

Tay trái chưởng, tay phải kiếm, quyết chí phải bắt ngờ giết chết Lương Đấu!

... Sau lưng Lương Đấu đương nhiên là không có mắt, ông ta đương nhiên cũng không ngờ được Khuất Hàn Sơn thực sự chính là Kiếm vương!

Kiếm vương lại muốn giết chết Lương Đấu trước, chỉ có giết Lương Đấu mới có thể ổn định đại cục. Trong lòng Khuất Hàn Sơn, Quảng Đông ngũ hổ còn chưa đủ đáng sợ.

... Giết Lương Đấu trước!

Một chưởng, một kiếm này, không nghi ngờ gì đã là toàn bộ thực lực của Khuất Hàn Sơn!

Chưởng phong vang lên, Lương Đấu liền đổi hấn sắc mặt.

Ông ta lập tức phóng lên trước, thân hình cúi xuống, kiếm của Khuất Hàn Sơn đâm vào sau gáy Lương Đấu liền đâm trượt.

Nhưng một chưởng thì vẫn đánh trúng Lương Đấu.

Lương Đấu ngã ra phía trước, người đánh vào cột chống, đình Ngũ Long đổ xuống rầm rầm.

Tiêu Thu Thủy kêu lên thất thanh:

- Lương đại hiệp!

Nhưng lại thấy giữa đám đổ nát tro bụi, đại hiệp Lương Đấu lại đứng dậy một cách thần kỳ.

Khi Lương Đấu đứng lên, Khuất Hàn Sơn toàn thân căng thẳng.

Nhưng lão lập tức phát hiện, Lương Đấu khoe miệng rỉ máu, sắc mặt tím tái, Khuất Hàn Sơn giờ mới thả lỏng ra.

Tiêu Thu Thủy vội chạy tới đỡ Lương Đấu, Lương Đấu thoáng cười khổ:

- Khuất huynh, chưởng pháp thật là lợi hại.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh đáp:

- Lương đại hiệp, quả nhiên là nội lực cao cường!

Lương Đẩu nhắm mắt cười khở, Khuất Hàn Sơn hỏi ngược lại:

- Làm sao người biết ta muốn ra tay?!

Lương Đẩu từ từ mở mắt ra, đáp:

- Lời người nói.

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn co rút lại:

- Lời ta nói!

Lương Đẩu không ngờ vẫn có thể cười được:

- Lời người nói.

Khuất Hàn Sơn bật cười:

- Ta không tin lời ta nói sẽ có sơ hở, ta cực kỳ bình tĩnh.

Lương Đẩu mỉm cười:

- Chính bởi vì quá bình tĩnh.

Lương Đẩu khẽ ngừng một chút rồi tiếp:

- Nếu không phải là người thì cần gì phải bình tĩnh như vậy. Người bị vu oan sẽ luôn cảm thấy có chút tức giận.

Nói xong bỗng ộc ra một ngụm máu. Khuất Hàn Sơn bộc phát sát ý, nghiêng răng nói:

- Xem ra người là một kẻ thông minh, giờ thì ta không giết người không xong rồi.

Lương Đẩu mệt mỏi nói:

- Nếu ta không có một chút thông minh còn con đó, chờ chuồng kiếm của người cùng tới mới tránh ra thì ta đã không còn mạng ở đây rồi.

Đoạn đưa tay chậm rãi vỗ vỗ lưng Tiêu Thu Thủy, nói:

- Cậu hộ pháp cho ta, ta phải vận công điều tức.

Tiêu Thu Thủy chợt thấy máu nóng sôi trào, đại hiệp Lương Đẩu thì đã ngồi khoanh chân, nhắm mắt lại.

... Đại hiệp Lương Đẩu, vậy mà lại giao cả tính mạng cho hắn như thế!

Hắn! Tiêu Thu Thủy! Tiêu Thu Thủy đến cả võ công còn chưa thành đường riêng!

Khuất Hàn Sơn mỉm cười hung ác:

- Hắn bảo vệ người? Hắn bảo vệ được chính mình đã là tốt lắm rồi.

Lương Đẩu vẫn nhắm nghiền hai mắt, phẳng phất như căn bản không hề nghe thấy lời lão nói.

Khuất Hàn Sơn cười lạnh:

- Vậy là người đang nhắm mắt chờ chết đây.

Chợt nghe có người nói:

- Ai bảo vậy?!

Một người khác nói:

- Ta bảo không phải.

Lại có một người nói:

- Có chúng ta ở đây, Lương đại hiệp sao lại gặp chuyện gì được?!

Một người khác nói:

- Ngay cả Khuất đại hiệp cũng không thể!

Còn một người cuối cùng nói:

- Cái gì mà Khuất đại hiệp, chỉ có Khuất đánh rắm thôi!

Ánh mắt Khuất Hàn Sơn vụt biến thành lạnh lẽo như mũi kiếm.

Người nói chính là Quảng Đông ngũ hổ.

Sát Tử trừng mắt nhìn Khuất Hàn Sơn, nói:

- Tại Quảng Châu, bọn ta chỉ bội phục hai người, một người là Lương đại hiệp, người còn lại là người.

Ngô Tài tiếp lời::

- Nhưng bây giờ thì chỉ còn lại một người thôi.

Khuất Hàn Sơn đột nhiên cười lớn, cười được một lúc, tiếng cười vụt tắt, nheo mắt hỏi:

- Chẳng lẽ các người không sợ chết sao?

La Hải Ngưu nhìn chằm chằm vào Khuất Hàn Sơn, ánh mắt lạnh lùng:

- Quảng Đông ngũ hổ bọn ta chưa từng sợ chuyện gì hết!

Phong nữ cười sảng sặc, lại nghiêm mặt nói:

- bọn ta chỉ sợ người người nghĩa sĩ, lại giống cái loại bất nhân bất tín bất trung bất nghĩa như người, bọn ta sợ không phải là người!

A Thủy lạnh lùng nói:

- Người bọn ta kính trọng nhất vốn là Lương đại hiệp, không phải người, chỉ cần người dám đụng đến một sợi tóc của Lương đại hiệp và Tiêu Thu Thủy, bọn ta sẽ liều với người!

Khuất Hàn Sơn nổi giận quát:

- Các người há là đối thủ của ta!

A Thủy vung chân đá ra, thanh thế bức người, Khuất Hàn Sơn vội lùi một bước mới tránh được thế công, đang định phản kích thì chợt Quảng Đông ngũ hổ mỗi người xuất ra một chiêu rồi lại kết thành trận thế. Khuất Hàn Sơn nhớ lại lời năm người bọn họ nói:

Trung Quốc nhân hữu quyền đầu, bút mặc dù chí khí.

Vĩnh viễn đã bất nhượng nhân vật lời trì nhất bộ...

....Đó hình như là câu thơ của ai đó?

Năm người liên thủ năm chiêu, không ngờ lại có thể ép Kiếm vương Khuất Hàn Sơn lùi lại năm bước!

Trong nháy mắt, Quảng Đông ngũ hổ lại phóng tới, lần này Khuất Hàn Sơn đã xuất kiếm, trước tiên khóa chặt thế công của năm người. Ngay lúc đó, chợt nghe một tiếng kêu kỳ lạ, Quảng Đông ngũ hổ, Tiêu Thu Thủy, hòa thượng Đại Đỗ quay đầu lại nhìn, tất cả đều biến sắc, còn đám Khuất Hàn Sơn thì cùng lộ vẻ vui mừng.

Có tám kẻ tới.

Trường Thiên ngũ kiếm.

Sư công, Hồ bà.

Đao ma Đỗ Tuyệt!

Chủ lực của Quyền Lực bang tới rồi.

Khuất Hàn Sơn cười lớn:

- Xem các người còn chạy đi đâu?

Tả Thường Sinh cũng cười vui sướng:

- Bọn ta phải cho các người chết không chỗ chôn thây.

Chung Vô Ly cười hung ác:

- Vứt các người xuống sông nuôi rùa là được.

Liễu Hữu Khổng cười lạnh:

- Có điều trước tiên phải để ta cắt lưỡi xuống đã.

Khang Kiếp Sinh cười quái dị:

- Tên Tiêu Thu Thủy đó phải dành lại cho ta.

Chỉ có Thịnh Giang Bắc cười khổ:

- Ta thấy các người lần này thật sự là có muốn chết cũng khó khăn rồi.

Khuất Hàn Sơn lập tức nói:

- Trường Thiên ngũ kiếm, lập thành kiếm trận, đối phó Quảng Đông ngũ hổ. Sư công Hồ bà, lão Thường, lão Thịnh, bốn người hỗ trợ ta tiêu diệt Lương Đẩu. Huyết Ảnh, Đỗ Tuyết giải quyết Đại Đỗ. Kiếp Sinh, Vô Ly, Hữu khổng, giết chết Tiêu Thu Thủy!

Bang chúng Quyền Lực bang đồng thanh hô:

- Rõ!

Với trận dung của Quyền Lực bang lúc này, mấy người Tiêu Thu Thủy thật sự đến một tia cơ hội, một đường sinh cơ cũng không có.

Sinh cơ vốn ở trong lòng người.

Những người sức sống dào dạt, sinh cơ mãi mãi không tuyệt diệt.

.... Đường Phương, Đường Phương, ta sắp phải liều mạng với bọn chúng rồi, nàng đang ở đâu?

... Siêu Nhiên, lão Thiết, A Cổ, mọi người đang ở đâu?

Bọn họ không tới.

Nhưng có năm người tới.

Năm người đồng thời từ thuyền nhảy lên trên đình, không làm bắn lên một giọt nước.

Chỉ nghe một thanh âm trầm hùng, có lực, nói:

- Kẻ nào bắt nạt Quảng Đông ngũ hổ, cũng giống như khi dễ bọn ta.

Một giọng nữ trong sáng, lạnh lạnh nói:

- Quảng Đông ngũ hổ chính là anh em của Quảng Tây ngũ hổ!

Lại có một giọng già nua, khàn đặc, nói:

- Bọn ta chính là Quảng Tây ngũ hổ.

Một thanh âm hào sảng, thẳng thắn nói:

- Lương đại hiệp là ân nhân của bọn ta.

Một giọng càng lạnh lùng, bùng nổ như pháo lớn, nói:

- Ai muốn giết ông ấy, bọn ta giết kẻ đó!

Tiêu Thu Thủy nghe ra giọng nói của năm người này, vô cùng mừng rỡ, buột miệng kêu:

- Quảng Tây ngũ hổ!

Chỉ nghe Quảng Đông ngũ hổ và Quảng Tây ngũ hổ cùng đồng thanh hô:

Loáng cái, năm người Thiếu Lâm Hồng Hoa, Cung bồng Lao Cửu, Táp hạc Thi Nguyệt, Kim đao Hồ Phúc, Thiết đỉnh Lý Hắc, Quảng Tây ngũ hổ đều đã tới.

Quảng Đông ngũ hổ, Yết Dương Ngô Tài, Triều Dương Phong nữ, Châu Giang Sát Tử, Bảo An La Hải Ngưu, Mai Huyện A Thủy đã sớm ước hẹn Quảng Tây ngũ hổ tới gặp mặt ở đây, bây giờ cứu binh đã tới, tự nhiên là mừng rỡ vô cùng.

Sắc mặt Khuất Hàn Sơn ẩn hiện khí tím, vội nói:

- Giết không cần bàn!

Lão vừa nói dứt lời, thân hình đã như tia chớp, vọt tới trước mặt Lương Đấu!

... Trước tiên phải giết Lương Đấu, sau đó ổn định đại cục.

Thân hình Khuất Hàn Sơn cực nhanh, nhanh không thể tưởng tượng nổi. Quảng Châu thập hổ không kịp ngăn cản, Tiêu Thu Thủy hét lớn, dùng toàn thân ngăn cản, chắn trước mặt Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn hừ lạnh một tiếng, lật khuỷu tay đánh lại, hất văng Tiêu Thu Thủy, đối mặt với Lương Đấu, đang chuẩn bị xuất kiếm, đột nhiên thấy ánh đao lóe lên.

Ánh đao lóe lên.

Một đao thật nhanh.

Đao lại quay về trong vỏ.

Vỏ đao bình phàm.

Đao thì sao? Đao có phải là một cây đao bình phàm không?

Người cầm đao là một người bình phàm.

Đại hiệp Lương Đấu có phải là một người bình phàm không?

Ánh đao bùng lên, Khuất Hàn Sơn lập tức bắn ngược ra xa.

Kéo theo một chùm máu tươi.

Máu tươi đỏ hồng.

Khuất Hàn Sơn vừa bắn ngược ra vừa hét lên:

- Lui...

Người của Quyền Lực bang lập tức phân tán ra bốn phía, thoáng cái đã không còn lại một ai.

Chỉ còn lại gió nhẹ, trời thanh, nước hồ dập dờn, lan can và đình gác yên lặng.

Đại hiệp Lương Đấu đang chậm rãi mở mắt ra.

Lương Đấu mở mắt ra, câu đầu tiên đã nói:

- Không phải bọn chúng rút lui mà là bao vây chúng ta.

Một lúc sau, hòa thượng Đại Đỗ mới lên tiếng hỏi:

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Chạy!

Đại hiệp Lương Đấu, Quảng Đông ngũ hổ, Quảng Tây ngũ hổ, hòa thượng Đại Đỗ, Tiêu Thu Thủy, tổng cộng mười ba người bắt đầu chạy trốn.

... Chạy, chạy tới chỗ nào đây?

- Chạy.

- Chạy trốn cũng là một chiến lược.

- Giống như lùi cũng là một cách phản kích.

- Khuất Hàn Sơn không biết ta đã vận khí điều tức, nội thương hồi phục, trúng phải một đao của ta, lão cần lập tức liệu thương cho nên không dám ham chiến, vì thế chắc chắn sẽ phải người theo dõi.

- Bọn chúng đang tụ tập tinh binh, xác định rõ lúc chúng ta không còn đường chạy nữa mới một lượt tiêu diệt chúng ta.

- Nghe nói Quỷ vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang cũng đã từ Thiểm Tây tới Quảng Tây.

- Chúng ta phải lùi đến chỗ nào không lo lắng sau lưng rồi mới có thể tính đến chuyện phản công.

Đó là những gì đại hiệp Lương Đẩu nói.

- Vậy chúng ta phải chạy đến đâu?

Đây là lời hòa thượng Đại Đỗ hỏi.

- Đan Hà, tới Đan Hà đi.

Lương Đẩu là ai?

Đại hiệp Lương Đẩu, ngoại hiệu Khí thôn Đan Hà.

Phía bắc Quảng Đông sông núi gấp ghềnh, lấy núi Đan Hà là cao nhất.

Đan Hà ngoài địa hình Đan Hà đặc thù ra, còn có thắng cảnh Lương quan, Nhất hạp, Tam phong.

Danh sơn Bách Việt, lấy cảnh đẹp Đan Hà liệt cốc xích nham làm đầu.

Lương Đẩu vốn dựng lều tại Cẩm Giang gần Tích Thạch Nham, được núi non vây lấy xung quanh.

Phong quá trúc lâm do kiến tự,

Vân sinh tích thủy canh tàng sơn.

Núi Đan Hà.

Chùa Biệt Truyện.

Chùa Biệt Truyện này không phải là chùa do Kim Bảo, di thần đời Vĩnh Linh nhà Minh, cũng tức là hòa thượng Đạm Quy, lập, mà là một ngôi chùa cổ trước thời Đạm Quy, do hòa thượng Ngưu Độc, thời Đường xây dựng, đương thời còn được gọi là trại Dưỡng lão.

Chùa Biệt Truyện cùng với chùa Nam Hùng ở Thiệu Quan, chùa Hạp Sơn ở Thanh Đạo là ba ngôi chùa lớn ở Lương Quảng. Từ khe Kinh Thạc ở chùa Biệt Truyện đi lên, leo “Thiên thê thiết tảo”, tới Hà quan, cùng Hải Sơn quan, hình thế càng hiểm trở, có cái thế một người giữ quan vạn người khó qua.

Theo đường núi lên trên nữa là tới cực đỉnh của Đan Hà, có Trường Lão phong, Hải Loa phong, Thất Châu phong, chỗ này gọi là Lương quan, Nhất hạp, Tam phong.

Mặt trời mọc trên Trường Lão phong là kỳ cảnh Đan Hà, sơn môn của chùa Biệt Truyện nằm cao ngất giữa vách đá núi Đan Hà, càng là tuyệt sắc Đan Hà.

Cẩm Giang uyển chuyển, Đan Hà xanh ngắt.

Bọn họ đã tới Đan Hà, trên lộ trình bốn ngày đường, gặp phải năm lần chặn giết.

Lương Đẩu không hề ra tay.

Quảng Châu Thập hổ, cộng với hòa thượng Đại Đỗ, Tiêu Thu Thủy đã đủ đuổi bọn chúng đi rồi.

- Những kẻ này chỉ là loại tốt đen của Quyền Lực bang mà thôi. Khuất Hàn Sơn phải bọn chúng tới để ép ta ra tay, xem xem thương thế ta như thế nào rồi triệu tập chủ lực tiêu diệt trong một trận.

- Lão ta đã bị thương nhưng ta cũng không biết thương thế như thế nào.

Khuất Hàn Sơn chỉ sợ Lương Đẩu mà người Lương Đẩu e ngại cũng chỉ có Khuất Hàn Sơn.

Nếu bọn họ tùy tiện ra tay thì cũng ngang với việc bộc lộ tình huống thương thế của mình, để đối phương biết được chân tướng.

Đó là nguyên nhân Lương Đẩu không hề ra tay.

Cũng là lý do tại sao Khuất Hàn Sơn một mực truy đuổi mà vẫn không tự mình ra tay.

Dọc đường đi, Tiêu Thu Thủy được lợi ích không phải là ít.

Ngoài cùng hòa thượng Đại Đỗ xa cách lâu gặp lại ra, hẳn còn kết giao được mười người bạn tốt khác, Quảng Đông ngũ hổ và Quảng Tây ngũ hổ!

Hắn cùng họ tán gẫu, khi tức giận thì cùng hoa tay múa chân, khi cao hứng thì cười nói vang vang, quả thực giống như bạn bè đã quen biết nhau cả nửa đời vậy. Mọi người đều như chẳng để ý sự truy sát của Quyền Lực bang, trong chỗ nghỉ giữa đêm lạnh, tất cả cùng vỗ đùi ca khúc khác khúc vi lô.

Có một lần, họ vừa hát, vừa đánh đối đờn tập kích của Quyền Lực bang.

Đại hiệp Lương Đẩu vuốt râu uống rượu, mỉm cười nhìn họ, có lúc cũng tham gia cùng, chẳng hề có chút tự ngạo nào về thân phận tiên bối, thực giống như là bạn bè của họ vậy. Trên đường chạy trốn, đã có mấy người còn kết làm anh em.

... Bạn bè!

Trong lòng Tiêu Thu Thủy cảm thấy thật ấm áp, nhưng cũng rất hoài niệm.

... Đường Phương, Tinh Nguyệt, Nam Cố, Siêu Nhiên, họ đang ở đâu?

Nếu có họ ở đây thì tốt quá! Càng náo nhiệt hơn!

Có lẽ sự vui vẻ bên ngoài của mấy người Tiêu Thu Thủy còn không bằng đau buồn bên trong, chỉ là đại địch ở trước mắt, họ không nhân lúc này mà cười một chút thì không biết chừng sẽ bị lo lắng và căng thẳng đánh dục. Đây cũng có thể chính là kết quả thanh thế “khoảng lặng lẽ trước bão tố” mà Khuất Hàn Sơn cố ý tạo ra.

Vì thế nhóm Tiêu Thu Thủy mặc sức vui vẻ, ăn miếng thịt lớn, uống rượu bát to, có lúc còn thiếu chút nữa đã trúng độc mà Quyền Lực bang bỏ vào trong rượu, may mà Cung bối Lao Cửu kinh nghiệm giang hồ phong phú, phát hiện kịp thời.

Tiêu Thu Thủy còn có một thu hoạch khác đó là, trên đường đi, Lương Đẩu đã chỉ điểm võ nghệ cho hắn.

Võ công của Tiêu Thu Thủy không bằng nổi một nửa Quảng Châu thập hổ, đương nhiên càng không bằng hòa thượng Đại Đỗ, nhưng chẳng biết tại sao, Lương Đẩu lại rất khen ngợi hắn.

... Mỗi khi Tiêu Thu Thủy ăn uống sẽ không bao giờ quên một người bạn nào của hắn có ăn có uống hay không?

... Mỗi khi Tiêu Thu Thủy đi qua một nơi địa hình đặc thù thì sẽ đều ghi nhớ lại, nghiên cứu nhiều lần trận thế và tình thế nếu như có một số ít người chiến đấu hoặc là trăm vạn hùng binh giằng co nhau.

... Tiêu Thu Thủy qua mắt là không quên, hơn nữa khi học bất kỳ chuyện gì đều có thể lập tức thông hiểu đạo lý. Công phu võ đạo của Ngô Tài, hắn chỉ nhìn qua có một lần, cũng chính là trận đánh giữa Ngô Tài và Tả Thường Sinh, nhưng Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn nhớ rõ, hơn nữa còn sáng ra một khúc hát, phối hợp với tiết tấu múa, diễn hóa thành một bộ kiếm thuật, điệu múa kiếm đó gọi là “Vấn kê khởi vũ”.

Quốc gia nhiều khó khăn, sinh linh đồ thán, rất cần những hào kiệt nhất kiếm trấn Thần châu, thư kiếm định giang sơn để cứu nước non như vẽ.... Lương Đẩu có tâm như vậy nên dốc lòng truyền thụ võ nghệ cho Tiêu Thu Thủy.

Nhưng cho dù Tiêu Thu Thủy thông minh thiên phú thì sự nghiệp võ học thâm sâu như biển, không phải dăm ba ngày là có thể nắm được tinh túy, còn phải dựa vào khổ luyện trường kỳ cần mẫn. Lại thêm võ công của Lương Đẩu tinh thâm, đã hóa bình thường thành thần kỳ, kém cỏi thành cao tuyệt, Tiêu Thu Thủy còn chưa thể hoàn toàn thể hội.

Giữa trưa ngày hôm đó, bọn họ đã tới chùa Biệt Truyện.

Buổi sáng, Đại Ấn và Ngọc Tỷ.

Ánh nắng chói chang buổi trưa, lười biếng bao trùm xuống mặt đất. Núi Đan Hà cây cỏ xanh ngắt, chùa Biệt Truyện thanh đạm nhàn nhã, lộ vẻ vắng lặng, u tịch.

Thế nhưng vẫn có sự sống, khói bếp ban trưa lượn lờ bay lên, phảng phất như chạm tới chân trời, đậm đặc không tan. Dưới vách đá nước chảy róc rách, dòng suối bắt nguồn từ trong khe núi sâu thẳm màu ngọc bích, len qua những khối đá to nhỏ đủ loại, chảy đi một cách mau lẹ, lưu loát.

... thực có dáng dấp của một dòng sông lớn!

Tiêu Thu Thủy khen thầm trong lòng.

Lương Đẩu nhìn thật sâu vào tự viện thanh tĩnh, giọng nói trầm trầm thoáng vẻ cảm khái:

- Đại Ấn thiền sư đã già như vậy rồi, vẫn còn nấu cơm.

Ông phảng phất như về lại chốn cũ, từ khói bếp cũng có thể nhìn ra ai đang nhóm lửa:

- Vậy thì hòa thượng Ngọc Tỷ chắc chắn là đang ở bên sông lấy nước.

Ông đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy ở bên bờ đối diện dòng suối trong sơn cốc, quả nhiên có một hòa thượng trẻ tuổi đang lấy nước.

Lương Đẩu mỉm cười nhìn Tiêu Thu Thủy, nói:

- Cậu và Hải Ngưu xuống chào hỏi một tiếng, nói Lương Đẩu đã về.

Lại quay sang mọi người, phất tay nói:

- Chúng ta đi vào thôi, Đại Ấn thiền sư là cao tăng đắc đạo, mọi người có thể tùy tiện nhưng không nên ồn ào quá mức.

Kim đào Hồ Phúc tự nhiên là hiểu ý Lương Đẩu, lập tức cười đáp:

- Lương đại hiệp cứ yên tâm, chúng tôi tới chùa Biệt Truyện tự nhiên là sẽ biết giữ ý.

Lương Đẩu cười thoái mái:

- Bốn mọi người ở trong võ lâm, cũng không cần tìm hiểu những thứ lễ tiết phức tạp đó. Đại Ấn thiền sư võ công cũng khá cao cường, kinh học uyên bác, nhưng bên trong chùa thường có tú tài đọc sách, bọn họ ở đây dựng lều khổ học, ngoài ra còn có các “bảo học chi sĩ” ở đây. Mấy vị đương nhiên là biết, những loại học sĩ trước mặt rồng này, tốt nhất là không nên chọc tới.

Nói đoạn cười ha ha, cất bước xuống núi, tiến về phía chùa Biệt Truyện.

Tiêu Thu Thủy của La Hải Ngưu đưa mắt nhìn nhau, cùng nhún vai cười. La Hải Ngưu nói:

- Cũng không biết hoàng đế nuôi cái đám gọi là bảo học chi sĩ này làm gì! Lũ này đều là loại nguyện hàng cầu hòa, khi giao chiến quân địch chưa tới, bọn chúng đã sợ đến mức tè cả ra quần rồi.

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Xưa nay thuốc đắng già tật, sự thật mất lòng, coi như bỏ đi. Nghe nói đại hiệp Lương Đẩu từng ở lại bên chùa Biệt Truyện rất lâu, quan hệ rất tốt với hai vị hòa thượng, một là Đại Ấn thiền sư, hai là vị Ngọc Tỷ kia. Chúng ta cứ xuống chào hỏi một chút đi.

La Hải Ngưu ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, cậu không quen biết Lương đại hiệp từ trước, sao lại biết được những chuyện đó? Tại sao tôi lại không biết nhỉ?

Tiêu Thu Thủy cười ngất:

- Tin tức thì một là từ đồn đại trên giang hồ, hai là ghi chép trong sách vở. Tôi đọc thấy chuyện này trong sách mới biết được.

Là Hải Ngưu “ồ” lên một tiếng:

- Sự tích cuộc đời Lương đại hiệp đã được ghi thành sách rồi à?

Tiêu Thu Thủy ngược nhìn mây bay hờ hững trên trời, trong sơn cốc nước sông lạnh lạnh, khe thở dài:

- Sự tích Lương đại hiệp lúc tuổi trẻ hành hiệp trượng nghĩa đã sớm được ghi vào trong sử sách cùng tâm trí của các hậu bối giang hồ sau này rồi.

Phật tướng trang nghiêm, hương khói lăng đăng, có vẻ cách đây không lâu vừa có khách hành hương thành kính tới thắp hương.

Bốn vị Kim Cương trong Đại Hùng bảo điện, dung nhan nhìn như phần nộ, nhưng không cần biết là vị cầm roi vàng hay vị ôm tỷ bà, đứng trước tượng Phật trên đài sen đều biến thành thần tướng bảo vệ cúi đầu thần phục.

Đại hiệp Lương Đẩu rất thích chỗ này, ông cười “ha ha” nói:

- Mời mọi người ngồi, ta vào chào trụ trì một tiếng rồi sắp xếp phòng nghỉ cho mọi người.

Chợt nghe “kẹt” một tiếng, một người trung niên áo trắng từ cửa nguyệt phía sau bước ra, mặt chữ quốc, dáng vẻ có chút giống như trọng thần đương triều nhưng lại một thân áo trắng. Lương Đẩu vái chào, cười nói:

- Ung học sỹ, từ sau Sử ký có nghiên cứu học vấn cao thâm gì không?

Người đó có vẻ không ngờ trong đại điện có người, thoáng giật mình, lập tức đáp:

- Giờ đọc Hán thư, Sử ký dù sao cũng suy đoán nói bừa là nhiều, không bằng Hán thư là kim thạch chi văn, chính khí chi ngôn, không hổ là pháp chế của nho giả!

Lập tức trừng mắt nhìn Lương Đẩu hỏi:

- Sao vậy? Vị danh hiệp Lương Quảng Ngoài xuống giang hồ dạo quanh một vòng rồi lại về tịnh thiền à?

Lương Đẩu khẽ cười đáp:

- Về để thính giáo học vấn học sỹ, cùng thiền sư đọc kinh, cãi nhau với Ngọc Tỷ.

Ung học sỹ xua tay, lắc đầu nói:

- Đọc sách à? Đệ có thể phùng bồi! Bây giờ Đại Ấn đang ở dưới bếp làm cơm, Ngọc Tỷ ở bên suối...

Lương Đẩu đáp:

- Lúc tới đã gặp rồi.

Đoạn quay sang phía Quảng Châu thập hổ và hòa thượng Đại Đỗ, nói:

- Vị này là đại học sỹ triều đình Ung Hi Vũ, mấy vị này là hỏa hán giang hồ, hào kiệt trong võ lâm.

Mọi người vội vàng đáp lễ, chỉ có thái độ học Ung Hi Vũ là vẫn kiêu ngạo, mọi người cũng chẳng có hứng thú lắm với ông ta. Ung Hi vũ bỗng nói:

- Chư vị xin mời ngồi, đối với cầm khí thiền Phật thì lão phu hiểu biết không nhiều, nhưng ngoài đọc sách nhiều một chút thì trà đạo cũng tạm được. Đan hà vốn nổi tiếng với địa hình, trồng trà cũng coi như nổi danh.

Vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một khay trà nho nhỏ:

- Đợi ta đun nước pha trà rồi sẽ luận đạo với chư vị.

Mọi người đương nhiên là chẳng có lòng dạ nào mà nghe cái mớ lý luận thủ cựu của Ung Hi Vũ, nhưng nghe nhắc tới uống trà thì lại mừng rỡ.

Kim đao Hồ Phúc đáp:

- Học sĩ đón tiếp nồng hậu, chúng tôi quả thực...

Đinh sắt Lý Hắc bỗng cướp lời:

- Ha! Đúng lúc tôi đang khát!

Sát Tử cũng reo lên:

- Hay quá, ông pha trà, tôi nhất định sẽ uống!

Lương Đẩu bật cười, Ung Hi Vũ lại biến sắc. Lương Đẩu vốn cũng nhìn loại nho sĩ câu nệ lễ tiết này không vừa mắt, liền mỉm cười ôm quyền nói với mọi người:

- Ta tới nhà bếp bái kiến một người, được rồi, các vị cứ đây, “tiếp” Ung học sĩ uống trà đi.

Mọi người cùng cười vang, luôn miệng nói được. Quảng Đông ngũ hổ còn sợ Ung học sĩ pha trà quá chậm, Triều Dương Phong nữ, Tập hạc Thi Nguyệt vội vàng đi nhóm lửa, A Thủy bỗng đưa tay giằng lấy trà trong tay Ung học sĩ, uống một hơi hết sạch, một mặt còn lẩm bẩm:

- Chén trà sao bé thế này, chẳng đủ cho bọn ta uống.

Ung học sĩ trợn trừng mắt, lầu bàu:

- Đám người này, thực là chà đạp lên trà ngon của ta, ẩm quý của ta.

Đại hiệp Lương Đẩu quay người đi vào trong nội điện, tiếng cười của Quảng Châu Thập hổ từ từ tắt hẳn.

Ánh mặt trời theo cột chống hắt vào, trong núi rất yên lặng, người của Quyền Lực bang có đuổi tới hay không? Lương Đẩu ngẫm nghĩ, ông nghĩ tới bang chủ Quyền Lực bang, trong võ lâm, trên giang hồ người người nghe tới phải biến sắc, tuổi trẻ mà tài nghệ trác tuyệt, Lý Trầm Chu.

Ông đi qua một đoạn hành lang dài, thông thả qua vườn rau, tới một lối cửa tròn, dừng chân trước một căn phòng nhỏ, khói bếp đang từ trong căn phòng đó bay ra.

Lương Đẩu khe khẽ gọi:

- Trụ trì.

Bên trong không có tiếng trả lời, nhưng Lương Đẩu biết người nấu cơm chắc chắn là Đại Ẩn. Chỉ có khi Đại Ẩn thiện sư nấu cơm thì khói bếp mới thanh nhã như vậy.

Lương Đẩu lại gọi một tiếng:

- Đại Ẩn.

Sau đó ông liền đẩy cửa ra. Cửa phòng két một tiếng, mở ra, Lương Đẩu chợt nhớ tới một câu thơ.

Nhật mộ yểm sài phi.

Bản thân ông cũng không hiểu tại sao mình lại nhớ tới cảnh tượng đó, cũng không hiểu tại sao mình lại nhớ tới câu thơ đó. Ông mở cửa ra, liền trông thấy Đại Ẩn thiện sư mình mặc áo vải thô, tấm lưng rộng quay về phía ông ta, ngồi xổm đối mặt với miệng bếp. Cơm gạo tẻ trong nồi còn chưa chín, trắng muốt như những hạt trân châu, mùi cơm nức mũi, khói bếp rất đậm, hơn nữa còn có chút cay nồng.

Lương Đẩu lại gọi một lần nữa:

- Đại Ẩn.

Đột nhiên cảm thấy trời đất xoay tròn, ông đưa tay bắt lấy cánh cửa, Đại Ẩn đột nhiên xoay lưng, đâm thẳng về phía ông.

Càng đáng sợ hơn là, trong lớp khói dày, một bóng người nhanh như chớp từ bên cạnh người Đại Ấn thiền sư phóng ra, một kiếm như hoa, đâm thẳng vào cổ họng Lương Đẩu!

.....

Tiêu Thu Thủy cùng La Hải Ngưu cẩn thận thuận theo những khối đá trơn bóng to nhỏ đủ kiểu hạ xuống vách núi, vị hòa thượng đang lấy nước kia càng lúc càng ở gần họ.

Trong khe núi phong cảnh như vẽ, nước suối từ trong lòng núi chảy ra, không những trong suốt mà còn mát lạnh. Tiêu Thu Thủy hô lên “Đại sư”, đối phương chỉ lo mức nước, giống như không hề nghe thấy. La Hải Ngưu “Ồ” một tiếng, Tiêu Thu Thủy ngăn lại

- Chúng ta đi lên thêm một chút rồi hẵng gọi.

Vì thế hai người lại đi lên.

Tiêu Thu Thủy vừa đi để ý tới đá cuội dưới chân bởi vì rất trơn trượt. Giữa đá có nước chảy qua, chất nước rất trong, nhưng kỳ lạ là chẳng hề có lấy một con phù du nào bơi lội xung quanh.

Tiêu Thu Thủy từng cùng Cẩm Giang tứ huynh đệ lên núi đá, xuống sông sâu, cũng từng qua đất bằng, nhưng phàm ở nơi khe núi nứt ra, tại chỗ gần nguồn nước thì tất phải có những sinh vật nhỏ bé bơi lội bên trong, chuyện này không khỏi khiến Tiêu Thu Thủy cảm thấy lạ lùng. Quay đầu nhìn lại, không thấy đường đi, đưa mắt nhìn ra xung quanh, chợt thấy cách đó không xa, trên một khối đá có một con sói chết, không ngờ lại là một con sói chết đói!

Lúc này hai người đã tới gần hòa thượng thanh niên kia, La Hải Ngưu hô lên:

- Này, Ngọc Tỷ sư huynh...

Vị hòa thượng đó ngừng lấy nước, từ từ quay lại...

6. Chương 6: Kiếm Vương Và Hỏa Vương.

Kiếm như rắn độc phun nọc, nhanh mà âm độc!

Trí mạng nhất là khói dày che khuất tầm mắt, thân thể Đại Ấn thiền sư lại đâm về phía Lương Đẩu!

Lương Đẩu muốn lùi về sau, nhưng sau lưng lại vang lên tiếng rít gió!

Tiếng thương xé gió, một đòn chặt đứt đường lui của Lương Đẩu!

Lương Đẩu đột nhiên xuất đao!

Ánh đao lóe lên!

Đao chặn lấy kiếm.

Hỏa lửa bắn tung.

Đao và kiếm lại lập tức biến mất.

Lương Đẩu đưa tay kia ra, hóa giải thế tới của Đại Ấn thiền sư!

Nhưng chợt nghe “roạt” một tiếng, từ sau lưng Đại Ấn thiền sư không ngờ lại có ba mũi tên ngắn bắn ra!

Cực ly gần, tên bắn gấp, lực đẩy cực mạnh, chắc chắc sức người không thể bắn ra được!

Lương Đẩu trong lúc gấp rút vội vã cúi người, nhất thương sau lưng đâm trượt, chỉ nghe một tiếng gào thảm, một người bay ngược ra ngoài, bị ba mũi tên mạnh bắn lùi lại hơn trượng, cắm vào giữa chữ “Phật” trên tường bao quanh viện!

Kẻ xuất kiếm cười lạnh một tiếng, thân hình cao lớn đã biến mất.

Lương Đẩu muốn đuổi theo nhưng ông đang vội xem rút cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Đại Ấn?

Rất nhanh chóng ông đã có kết quả:

Đại Dẫn thiên sư đã chết rồi.

Đại Ấn thiên sư một lòng với Phật học, nhưng tu vi nội công cực cao, cộng thêm Đại thủ ấn lại càng là tuyệt kỹ. Trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma, không có kẻ nào là đối thủ của ông ta.

Đại Ấn thiên sư đã chết như thế nào?

Gương mặt Đại Ấn bị đốt trụi, nhưng trên y phục lại không hề có chút dấu vết bị thiêu nào.

Hỏa vương! Hỏa vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang!

Ngoài Hỏa vương ra, trong thiên hạ không ai có thể vận dụng sức lửa tới mức xảo diệu như vậy.

Trong lớp áo sau lưng Đại Ấn có gắn cung cứng bắn đạn, ba mũi tên mạnh lúc này được bắn ra chính từ đó.

Cũng chính vì Lương Đẩu đã khẳng định đây là thân hình cùng trang phục của Đại Ấn thiên sư cho nên mới mạo hiểm chịu độc thủ.

Nhưng sở dĩ ông có thể đỡ được một kiếm bất ngờ của Khuất Hàn Sơn

Khói trắng trong phòng đáng lẽ không đậm như vậy. Đại Ấn nấu ăn rất giỏi, khi ông làm cơm không thể giống như một cô tiểu thư mới nhóm lửa lần đầu thế này.

Đại sư nhất định là sẽ nghe được tiếng ông gọi. Mỗi lần Đại Ấn thiên sư gặp ông đều mất vẻ điềm tĩnh của người nhà Phật, ôm lấy ông hỏi thăm nồng nhiệt.

Cơm gạo tẻ vẫn còn chưa chín, nhưng củi lửa đã gần tắt, đây không phải chuyện như thường ngày, Đại Ấn thiên sư thông thường cũng sẽ không bao giờ mất lỗi như vậy.

Chi nên Lương Đẩu lập tức có phòng bị.

Khói bốc lên khỏi ống khói thực sự là từ lửa do Đại Ấn nhóm, nhưng ngay lúc ông đang ở ngoài điện, chưa tiến vào nhà bếp thì kẻ địch đã hạ độc thủ, thiêu chết Đại Ấn, sắp xếp cung tên, bày bố cạm bẫy, còn mai phục cả một đồn tất sát của Kiếm vương.

Đại Ấn bị giết, bản thân bị đánh lén, Kiếm vương một đồn lập tức rút lui, Hỏa vương không có ở đây, vậy thì...

Ung đại học sĩ đang pha trà ở ngoài điện là địch hay là bạn?

Hòa thượng trẻ tuổi đang lấy nước bên bờ suối là ai?

Đại hiệp Lương Đẩu nghĩ tới chỗ đó, dưới chân đã như có lửa, lao vọt ra ngoài.

Trong lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Sơn cốc u tĩnh, hòa thượng thanh niên kia chậm rãi quay lại.

Nhưng cùng lúc đó, Tiêu Thu Thủy đột nhiên ngửi thấy một thứ mùi lạ cực kỳ cay xộc.

Nước sông trong mát, sao lại có mùi lạ?

Hòa thượng kia mỉm cười.

La Hải Ngưu bước lên một bước, hỏi:

- Đại sư phật hiệu Ngọc Tỷ?

Hòa thượng chấp tay đáp:

- A di đà phật.

La Hải Ngưu lại bước thêm một bước, nói:

- Có cố nhân tới thăm.

Hòa thượng cúi đầu:

- A di đà phật.

La Hải Ngưu chỉ sợ hòa thượng không biết Lương Đẩu đã tới, nói:

- Là Lương đại hiệp quay về.

Hòa thượng ngẩng đầu lên, Tiêu Thu Thủy đối mặt với hắn, chỉ cảm thấy đôi mắt hòa thượng sáng quắc như có lửa cháy, không khỏi khẽ giật mình. Hòa thượng đột nhiên nói một câu:

- Ta phải giết ngươi.

Đó là câu đầu tiên hắn nói.

Cũng là câu cuối cùng hắn lưu lại.

Vừa dứt lời, hòa thượng đã vung tay lên, một đốm lửa bắn ra, toàn bộ u cốc thanh tịnh lập tức biến thành biển lửa, hòa thượng cũng biến mất một cách thần bí trong ngọn lửa.

Khi Lương Đẩu phóng ra ngoài như một mũi tên, Lương Quảng thập hỏ vừa mới pha trà xong, lần lượt rót mấy chén, Thiếu Lâm Hồng Hoa, Triều Dương Phong nữ đang bưng trà lên miệng chuẩn bị uống.

Đúng lúc đó, tiếng Lương Đẩu quát lớn từ trong nội viện ầm ưc truyền ra, thanh âm vô cùng hoảng loạn:

- Trà đó không thể uống được.

Đinh sắt Lý Hắc vội ra tay, bình, chát, đánh văng chén trà trên tay Phong nữ và Hồng Hoa. Tạt hạc Thi Nguyệt, Sát Tử cùng đứng phát dậy, nhìn trừng trừng vào Ung học sĩ.

Ung học sĩ cười lạnh, tay cầm chén trà cũng khẽ run lên một chút.

Cung bồi Lao Cửu khà khàn hỏi:

- Ngươi vậy là có ý gì?

Ung học sĩ lại chẳng thèm nhìn Lao Cửu lấy một lần.

Hảo nhân Hồ Phúc tính tình tốt nhất cũng không nhịn được phải tháo đao đeo trên lưng xuống.

Cùng lúc đó, Lương Đẩu đã tới.

Ông chỉ tới sau tiếng quát có một chút, đến nơi nhìn hiện trường, biết chưa có chuyện gì xảy ra, trong lòng như trút được một gánh nặng.

- Đại Ân bị giết, Hỏa vương đã tới!

Quảng Châu cửu hỏ ngẩn ra, vội vàng hỏi:

- Đại Ân thiên sư đã chết?!

- Là Hỏa vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang sao?

- Vậy thì người kia là ai?

Câu hỏi cuối cùng khiến tất cả mọi người đều yên lặng. A Thủy nhặt lấy chén trà lên, quay sang phía Lương Đẩu, hỏi:

- Chén trà này...

Lương Đẩu sắc mặt nghiêm nghị, khẽ xua tay, ánh mắt nhìn thẳng vào Ung học sĩ. Mọi người theo ánh mắt Lương Đẩu nhìn lại, chỉ thấy Ung học sĩ thần sắc lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên một nét cười châm chọc, ngửa đầu uống một hơi hết sạch nước trà lấy từ cùng một ấm trong chén.

Lương Đẩu vãi dài nói:

- Đã đắc tội rồi...

Bỗng nhiên giật mình, hô lên thất thanh:

- Thu Thủy, hân....

Còn chưa dứt lời, thân ảnh đã biến mất khỏi đại điện.

Quảng Châu cửu hổ cùng hòa thượng Đại Đỗ nghe vậy cũng đều biến sắc.

... Nếu Đại Ấn thiền sư đã chết, sư đệ Ngọc Tỷ của ông sao có thể may mắn thoát nạn? Mà bây giờ Tiêu Thu Thủy cùng La Hải Ngưu lại đứng lúc đang đi tìm Ngọc Tỷ đại sư!

Ngọn lửa bốc thẳng lên trước mặt, La Hải Ngưu đứng ở ngay gần, kêu lên một tiếng, đưa tay che mặt, lập tức lùi lại nhưng lưng bàn tay đã bị thiêu bỏng. Lúc này quanh chỗ hai người Tiêu Thu Thủy đang đứng đều bốc cháy ngùn ngụt, hòa thượng tính kỹ bọn hân chắc chắn phải chết nên cũng không truy kích, lập tức rời đi.

La Hải Ngưu đau đớn hết sức, xông tới vài nơi nhưng giữa biển lửa, những khối đá to nhỏ bất đồng đó không ngờ lại tạo thành trận thế, bao trùm lấy một khu vực, La Hải Ngưu không thể xông ra được. Thế lửa lan tràn càng lúc càng nhanh, hai người đã sắp sửa bị chết cháy.

Hóa ra mùi cay xộc mà Tiêu Thu Thủy ngửi được chính là mùi dầu đen rất dễ cháy, chảy từ phía thượng du xuống, tích tụ lại tại các khe hở giữa những khối đá, một khi bắt lửa thì nóng bỏng kinh khủng. Tiêu Thu Thủy chính vì ngửi thấy mùi lạ nên chậm bước, không tới gần hòa thượng kia như La Hải Ngưu cho nên vừa rồi mới không bị đốt bỏng.

Nhưng lúc này thế lửa đã từ từ bao phủ, trận thế kỳ thạch kia cũng không thể phá vỡ ngay được, giữa những tảng đá lại là biển lửa, La Hải Ngưu xông ra ba lần không được, hơi nóng bức người, lại bị bỏng thêm vài chỗ, cực kỳ đau đớn, mắt thấy đã sắp bước một bước vào hố lửa.

Lúc này đại hiệp Lương Đầu đã tới.

Khi ông tới nơi, hòa thượng đã biến mất, u cốc đã thành biển lửa.

Cho dù Tiêu Thu Thủy, La Hải Ngưu đang ở bên trong thì ông cũng không có cách nào ứng cứu.

Nước suối vẫn tiếp tục bốc cháy rừng rực, một coi suối lửa từ từ chuyển động.

Lương Đầu giậm chân, nghiêng răng nói:

- Hỏa vương!

Bây giờ hòa thượng Đại Đỗ, Quảng Châu cửu hổ cũng đã tới nơi, cùng chứng kiến cảnh tượng này.

Không biết từ lúc nào Ung học sỹ cũng đã tới nơi, có vẻ còn đến nhanh hơn đám hòa thượng Đại Đỗ một chút.

Hòa thượng Đại Đỗ kêu lên:

- Mau dập lửa

Lý Hắc nôn nóng nhú mày:

- Dập bằng cái gì?

Dập lửa, chỉ có dùng nước.

Nhưng ngay cả nước suối cũng đã biến thành lửa.

Nước có thể dập lửa, nhưng lấy lửa khống chế nước để phát huy sức lửa thì chỉ một mình Hỏa vương làm được.

Đúng lúc đó, Ung học sỹ đột nhiên lao xuống.

Ông ta rơi thẳng xuống phía dưới, khi mấy người Phong nữ bật thốt lên kinh hãi thì ông ta đột nhiên chuyển người, lại đầu trên chân dưới thẳng băng hạ xuống đất, ngay cả đầu gối cũng không cong lại một chút.

Cùng lúc ông ta nhảy xuống, nước suối đột nhiên dâng mạnh, một lượng nước lớn nuốt chửng toàn bộ thế lửa, những phần dầu cháy chưa tắt thì bị đẩy dạt xuống hạ du.

Thoáng cái, ngọn lửa đã tắt ngấm.

Mọi người cực kỳ chấn động, nhưng quan trọng hơn là tìm kiếm Tiêu Thu Thủy và La Hải Ngưu.

Thế lửa mạnh mẽ như vậy, cho dù là Ung học sĩ mau chóng dập lửa thì thiết nghĩ hai người Tiêu Thu Thủy và La Hải Ngưu vẫn khó mà chịu đựng nổi.

Mấy người hòa thượng Đại Đỗ chỉ dám hy vọng có thể tìm được hài cốt của họ là tốt lắm rồi.

Nhưng chẳng hề có gì.

Những cục đá cuội trắng nõn đều bị đốt cháy đen, xác sói đã biến thành thịt nướng nhưng lại chẳng thấy tung tích Tiêu Thu Thủy cùng La Hải Ngưu đâu.

Yết Dương Ngô Tài thở phào một tiếng, nhưng lại càng lo lắng hơn:

- May mà họ không ở đây!... Nhưng họ đang ở đâu?

Châu Giang Sát Tử há miệng hô lớn:

- Đây... Tiêu huynh đệ... La đầu to... hai... người... đang... ở... đâu...!

Tiếng hô vang trời, vừa mới dứt lời thì chợt nghe có người đáp:

- Chúng tôi ở bên này.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Thu Thủy quần áo bị thiêu cháy mấy chỗ, đang ôm La Hải Ngưu đã ngất xỉu từ trong cửa miếu chạy ra.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tới đón Tiêu Thu Thủy, nhất thời cao hứng không nói được nên lời, chỉ nắm chặt tay hắn, cũng không biết nên làm thế nào. Có mấy người tới xem xét thương thế của La Hải Ngưu, lưng bàn tay, chân đùi đều bị bỏng nhưng không quá nghiêm trọng. Tiêu Thu Thủy mới chia tay mọi người một chốc mà đã như lâu ngày trùng phùng, dạo qua cửa địa ngục một vòng rồi quay lại. Thấy mọi người kích động như thế, quan tâm như thế, trong mắt Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi thấp thoáng ánh lệ.

Lương Đẩu vội chữa trị cho La Hải Ngưu, mọi người thù cùng hỏi Tiêu Thu Thủy chuyện đã xảy ra.

Hóa ra lúc đó ngọn lửa bức người, lại bị trận thế vây khốn, La Hải Ngưu nôn nóng phá vây, ngược lại còn bị thương, Tiêu Thu Thủy thì đứng yên bất động, vắt óc suy nghĩ. Khi tới gần hòa thượng, do trong nước không có sinh vật, lại thêm có sói chết đói ở đây nên hắn nghĩ tới một chuyện, đến cả sói cũng không thoát ra khỏi nơi này được, liền lập tức nhận ra những khối đá to nhỏ hỗn loạn này nhìn như sắp xếp lung tung nhưng kỳ thực lại là trận thế bố cục kín kẽ, sát phạt lạnh lẽo.

Vì thế khi tiến vào trong trận, tuy không rõ người bày trận là địch hay bạn nhưng hắn vẫn đặc biệt lưu ý.

Bà ngoại hắn là Phí Cung Nga nhà họ Phí, một trong ba đại gia tộc dịch dung “Một Dung, Thượng Quan, Phí”. Phàm những người am hiểu thuật dịch dung, thường thường đều có chút hiểu biết với trận thế, Tiêu Thu Thủy gia học uyên nguyên, mà hắn lại thông minh từ nhỏ, giỏi việc quan sát, để ý một chút quả nhiên phát hiện ra trận thế này được sắp xếp theo thế “Bát trận đồ”.

Bát trận đồ do Khổng Minh thời Tam Quốc sáng tạo, Đỗ Phủ có thơ khen:

Công cái tam phân quốc,

Danh thành bát trận đồ;

Giang lưu thạch bất chuyển,

Di hận thất thôn ngô

(*)

Tiêu Thu Thủy nghĩ ngợi một chút, đá tảng và nước sông này không hề tách rời mà kết lại thành một trận thế, cùng lúc đó mùi cay xộc truyền đến càng chỉ thẳng vào nghi vấn trong lòng hắn.

... Dùng trận thể vây khốn, sau đó dùng hỏa công.

Do vậy khi Tiêu Thu Thủy tới gần vì để cẩn thận đã lưu lại ký hiệu trên đá.

Hắn dùng mũi chân đẩy nghiêng những cục đá sang một bên. Những cục đá được ngâm trong nước đã lâu, một khi lộ ra, so với những tảng phơi nắng lâu ngày sẽ có khác biệt rõ ràng, mà lại rất dễ đánh dấu.

... Đi vào từ đâu thì đi ra từ đó là được.

Chỉ là thân trong biển lửa, bị lửa làm hoa mắt, nhất thời không xông ra khỏi trận này sẽ rất dễ dàng bị thiếu chết. Tiêu Thu Thủy sở dĩ đứng yên bất động là muốn tìm đường ra trong ánh lửa mãnh liệt.

Một khi tìm được đường ra, hắn liền mau chóng rút lui.

Trên người hắn cũng có vài vết bỏng, tuy võ công La Hải Ngưu cao hơn hắn nhưng do quá kích động nên bị thương nhiều chỗ, đau đớn muốn chết. Tiêu Thu Thủy giữ chặt lấy hắn, kéo ra ngoài.

Hắn vừa rời khỏi biển lửa liền lập tức xông lên vách núi, vượt tường mà vào, muốn thông báo với mấy người đại hiệp Lương Đẩu ở bên trong, hòa thượng Ngọc Tỷ không phải người tốt, càng phải cẩn thận với những người khác trong chùa Biệt Truỵen.

Nhưng cùng lúc đó, Lương Đẩu đã dẫn mọi người xông ra cứu bọn hắn, chứng kiến thể lửa, cứ nghĩ hai người đã chôn thây trong biển lửa rồi. Sau khi Ung học sĩ dập lửa, mọi người đang nghi hoặc sao không thấy hai người thì Tiêu Thu Thủy ở trong chùa tìm kiếm khắp nơi mà không thấy ai, liền chạy ra bên ngoài, thấy mọi người có mặt, hai bên gặp nhau thực như vừa trải qua cả một kiếp người.

Tiêu Thu Thủy kể lại mọi chuyện, quả là kinh hiểm vạn phần, mọi người đều vô cùng mừng rỡ vì Tiêu, La có thể thoát hiểm, mà Lương Đẩu lại càng cực kỳ tán thưởng Tiêu Thu Thủy.

... Tên nhóc này thông minh nhanh trí, ứng biến hơn người, trước nay cũng chẳng được mấy người có thể thoát thân từ hỏa trận của Hỏa vương. Võ công của La Hải Ngưu tuy cao hơn Tiêu Thu Thủy nhưng lần này vẫn nhờ Tiêu Thu Thủy cứu mới có thể thoát hiểm.

A Thủy đột nhiên quỳ xuống, hướng Tiêu Thu Thủy dập đầu “bình bình bình” ba cái. Tiêu Thu Thủy cuống quýt đỡ dậy, tay chân rối loạn, vội vã nói:

- Sao có thể! Sao có...!

A Thủy thần tình kiên nghị nói:

- Chúng tôi vùng tiểu La là huynh đệ kết nghĩa, cậu cứu mạng hắn cũng tức là cứu mạng chúng tôi, tôi phải khấu tạ đại ân của cậu!

Nói đoạn lại dập đầu bình bình.

Lương Quảng bát hồ còn lại nghe vậy cũng đều quỳ cả xuống, Tiêu Thu Thủy lần này kinh hải không phải thường, cũng vội vàng quỳ xuống, mọi người dập đầu loạn cả lên. Lương Đẩu mỉm cười đứng nhìn, Ung học sĩ lại hừ lạnh một tiếng.

Lương Đẩu ngẩng đầu mỉm cười:

- Đám giang hồ hảo hán này lễ tục khác với triều thần, mong Ung tiên sinh đừng trách.

Ung Hi Vũ cười lạnh hỏi:

- Huynh đang nói tôi cổ hủ, không hiểu người võ lâm trọng nghĩa khinh lợi, lúc nào cũng có thể vì bằng hữu mà đổ máu nóng, dâng tính mạng à?

Lương Đẩu cười đáp:

- Ung huynh muốn tôi nói thật hay là nói dối?

Ung Hi Vũ xòe quạt ra, không hé răng. Ngô Tài lại không nhịn được hỏi:

- Nói thật thì là thế nào?

Hồ Phúc cũng hỏi theo:

- Nói dối thì nói thế nào?

Lương Đẩu ung dung cười nói:

- Nói thật thì Ung học sĩ không phải là Ung học sĩ. Một chiêu Dĩ thủy mạn hỏa vừa rồi, trong thiên hạ không có quá ba người sử ra được.

Lương Đẩu ngừng một chút rồi lại nói:

- Tôi biết trong Quyền Lực bang có một Thủy vương nhưng Thủy vương hẳn là sẽ không phá hỏa trận của Hỏa Vương.

Khẽ cười cười rồi mới tiếp:

- Còn nếu như nói dối thì Ung học sĩ chính là Ung học sĩ. Ung học sĩ thích trà đạo, thích đọc sách.

Ung Hi Vũ vẫn nặng mặt ra không hề lên tiếng, mọi người đang muốn truy vấn, thì La Hải Ngưu bị bỗng ngất xỉu bỗng rên lên một tiếng, giống như sắp sửa tỉnh lại, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào hắn.

La Hải Ngưu khẽ rên lên, câu đầu tiên đã hỏi:

- Tiêu huynh đệ đâu?

Tiêu Thu Thủy vội đáp:

- Tôi ở đây, tôi ở đây.

Lương Đẩu vui vẻ nói:

- Hẳn không nguy hiểm nữa.

Mọi người đang muốn thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa, ngay cả chùa Biệt Truyện cũng rung động liên tục. Ung Hi Vũ cau mặt lại, nói:

- Quyền Lực bang đã phong tỏa đường lui của chúng ta.

Ông ta đưa mắt nhìn ra phía ngoài, trên đỉnh núi, trời xanh mây trắng, lạnh lùng nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ có hai đường, một là đầu hàng, hai là xông ra ngoài.

Mọi người nhìn nhau không nói. Lương Đẩu mỉm cười bình thản:

- Còn có đường thứ ba.

Ung Hi Vũ hỏi:

- Còn đường gì?

Lương Đẩu đáp:

- Chúng ta không đầu hàng, cũng không xông ra. Chúng ta thủ lại ở chỗ này, quyết một trận tử chiến với Quyền Lực bang.

Mấy người Tiêu Thu Thủy, Lý Hắc, Sát Tử, hòa thượng Đại Đỗ suốt dọc đường đi chịu đủ truy kích, đã sớm không được nữa rồi, giờ nghe thấy vậy, máu nóng sôi trào, kêu lên:

- Hay!

Lương Đẩu nheo mắt nhìn Ung học sĩ, ánh mắt vốn bình phàm giờ lại đầy vẻ trí tuệ:

- Chỉ không biết huynh muốn ở, hay là muốn đi?

Ung học sĩ bỗng cười gượng, từ từ lấy ra bình trà màu đỏ trong ống tay áo, hộp lấy một ngụm, chậm rãi nói:

- Huynh xem tôi giống muốn ở hay là muốn đi?

Ánh mắt Lương Đẩu đã trở nên sắc bén như lưỡi đao, nhưng vẫn từ từ nói:

- Huynh không đi được.

Ung học sĩ thoáng biến sắc:

- Huynh muốn ép tôi ở lại?!

Lương Đẩu bật cười, lắc lắc đầu:

- Là Quyền Lực bang ép huynh.

Lao Cửu, A Thủy đều không nhin được, buột miệng hỏi:

- Rút cuộc thì ông là ai?

- Rút cuộc thì hần là ai?

Sắc mặt Ung học sĩ lúc xanh lúc trắng, đại hiệp Lương Đẩu cười cười, không nói thêm nữa.

Đến bữa cơm trưa, bữa cơm này là do Thi Nguyệt, Phong nữ làm. Ngô Tài do xuất thân từ tạp kỹ, diễn múa cho nên cũng biết nấu nướng thức ăn. A Thủy tuy là phụ nữ nhưng bình thường thô lỗ, căn bản không biết món nữ công này, chỉ có chế củ là được.

Đồ ăn họ nấu dù chắc chắn không bằng Đại Ẩn nhưng cũng có thể nuốt trôi.

Trong bữa cơm, Tiêu Thu Thủy rất nhớ nhing Tiêu phu nhân mẹ mình. Mỗi lần trước sau khi quyết chiến, Tiêu phu nhân đều nấu mấy món ăn ngon, khiến mọi người lừa nhanh gấp vội. Có thể được ăn một bữa cơm ngon lành như thế, phảng phất như đồ mỡ hôi, chảy máu cũng đáng giá.

Sau bữa cơm, Lương Đẩu cùng Ung học sĩ đều khoanh tay đứng trước cửa chùa, đối mặt với biển mây núi lớn, tâm thần lắng đọng, đều tự có tâm sự riêng.

Lương Đẩu nhìn mọi người nói:

- Quyền Lực bang đã phá nổ đường sau núi Đan Hà, chính là muốn quyết một trận tử chiến với chúng ta ở đây. Trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang, theo như ta biết đã có Kiếm vương và Hỏa vương tới nơi. Thực lực trọng yếu của bọn chúng, ít nhất còn có đám Đỗ Tuyệt, Khang Xuất Ngư, Huyết Ảnh đại sư, Thịnh Giang Bắc, Tả Thường Sinh trong Thập cửu nhân ma, cùng với Khang Kiếp Sinh, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng, Sư công Hồ bà, Trường Thiên ngũ kiếm. Xét về thực lực, chúng ta ở vào thế yếu, địch tới ta sáng, chúng ta không bằng cứ tử thủ ở chùa Biệt Truyện, tránh để bọn chúng làm phân tán sau đó tiêu diệt lần lượt.

Kim đao Hồ Phúc là người khá có kiến giải trong Lương Quảng thập hổ:

- Hiện tại Quyền Lực bang vẫn chưa tấn công, là đang chờ cái gì?

Lương Đẩu trầm ngâm:

- Chờ viện binh, hoặc chờ trời tối...

Lương Đẩu ngược nhìn tầng mây mờ mờ mịt mịt, chìm nổi không ngừng, thở dài:

- Bây giờ chúng ta chiếm Hải Sơn môn, chỉ cần phòng thủ phía bên này, chẳng kẻ nào có thể qua được Thiên thể thiết tỏa, dễ thủ khó công, nhưng một khi trời tối....

Ung học sĩ ở bên cạnh, sắc mặt nặng nề, bổ thêm một câu:

- Chúng ta sẽ thành khó thủ dễ công...

Tiêu Thu Thủy đột nhiên nói:

- Cũng không phải là dễ công. Quyền Lực bang sở dĩ bây giờ còn chưa tấn công là muốn dụ chúng ta tấn công trước. Chúng ta xuất kích, bọn chúng mai phục ở chân núi, một khi chúng ta ngay cả cứ điểm này cũng mất thì sẽ là chết không còn đường lui.

Ung Hi Vũ hơi biến sắc, rất không hài lòng, hỏi:

- Vậy ngươi không muốn phá vây, cứ chịu chết ở đây?

Tiêu Thu Thủy không chút do dự, đáp:

- Đợi. Chỉ có thể đợi. Đối phương chính là muốn chúng ta nôn nóng, nôn nóng chỉ có đi chịu chết. Chúng ta thủ ở đây ít nhất còn có chỗ an thân.

Ung học sĩ cười lạnh:

- Chùa Biệt Truyện ngoài hậu viện có một chút rau cỏ, gà vịt linh tinh thì chẳng còn gì cả, một khi hết sạch chúng ta có thể đợi đến khi nào? Quyền Lực bang người đông thể mạnh, hậu viện lại tới thì ngươi làm thế nào? Còn nữa bọn chúng nổi điên lên cho một nắm lửa thì ngươi có trốn được không?

Tiêu Thu Thủy nhất thời tắc họng, không nói được gì, đại hiệp Lương Đẩu lại khẽ đưa mắt khen ngợi hần, cười nói:

- Ung huynh không cần lo lắng, chúng ta có thể đợi, kẻ gấp sẽ là Quyền Lực bang. Quyền Lực bang nếu điều được tiếp viện thì đã sớm tới rồi, hơn nữa còn sớm lên tiêu diệt chúng ta. Theo tình thế lúc này, Quyền Lực bang cũng đang có đại địch trước mắt, không rút được nhân thủ tới chi viện, cho nên đám Kiếm vương mới chần chừ chưa phát động.

Đoạn lại cười cười, nói:

- Còn về phóng hỏa, có Ung huynh ở đây, chúng ta không sợ.

Chỉ thấy Ung học sĩ lại biến sắc, Lương Đẩu lập tức đổi đề tài:

- Trong trận ở đình Ngũ Long, chúng ta đánh cho vang dội, võ lâm Quảng Đông đại khái sẽ truyền tin ra ngoài. Quyền Lực dù có tiếp viện, chẳng lẽ không sợ chúng ta cũng có cứu binh sao? Trên đường đi, tôi đều để lại ký hiệu, Quyền Lực bang giằng co lâu dài với chúng ta, chung quy cũng không phải sách lược tốt.

Ung học sĩ cười lạnh đáp:

- Dưới gầm trời này, có môn phái nào dám đối đầu với Quyền Lực bang?! Chỗ bọn chúng tới cứu, quả thực là nằm mơ!

Lương Đẩu nghiêm mặt nói:

- Cho dù các môn phái lớn kiêu dè Quyền Lực bang người đông thể mạnh thì ít nhất hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cũng sẽ trượng nghĩa xuất thủ.

Ung học sĩ nghe tới hai phái “Thiếu Lâm”, “Võ Đang” cũng không dám nói lung tung. Mấy trăm năm nay, hai phái này đã giống như tông chủ võ lâm, chuyện lớn bằng trời cũng gánh vác được, Ung học sĩ trầm giọng nói:

- Đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần.

Lương Đẩu lại ung dung cười:

- Nhưng nơi này còn gần sông. Người của Chu đại thiên vương, thống lĩnh thủy đạo Trường Giang tam hiệp, cũng luôn không hòa thuận với Quyền Lực bang, nói không chừng còn có thể kiềm chế cái gọi là “Thiên hạ đệ nhất bang” này.

Ung học sĩ không nói thêm thì nữa, Lương Đẩu lại tiếp:

- Chuyện trước mắt là phải thủ chắc trước sau chùa Biệt Truyện, tránh để hai mặt thụ địch. Nhưng phải duy trì thông tin chặt chẽ, không để kẻ địch lợi dụng cơ hội. Càng quan trọng hơn là phải thủ vững con đường duy nhất phía trước, Hải Sơn môn của Đan Hà quan.

Quảng Châu thập hổ cùng Tiêu Thu Thủy, hòa thượng Đại Đỗ đều cung kính đáp:

- Chúng tôi xin nghe Lương đại hiệp sai khiến.

Lương đại hiệp cười nói:

- Không thể nói là sai khiến, là hợp tác phòng ngự. Chúng ta ở đây đã là tiến vào đường cùng rồi, lui nữa cũng không có đường đâu.

Ung học sĩ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt rất khó coi. Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Theo tình hình trước mắt, Quyền Lực bang nhân số, thực lực đều chiếm thượng phong nhưng địa lợi lại không bằng chúng ta. Bọn chúng bây giờ không chịu đầu hàng mà dùng cạm bẫy ám sát, tất là binh lực chênh lệch không quá xa, cho nên muốn vây khốn chúng ta trước. Đầu tiên là dụ chúng ta xông xuống dưới núi, tự làm loạn trận cước; hai là giả tạo tình hình, ép chúng ta phải khẩn trương, sinh ra sợ hãi, vì thế chúng ta hẳn là nên thoả mái, bình tĩnh đối địch.

Lương Đẩu gật đầu khen:

- Lời này rất đúng. Chúng ta không những phải lập lưới liên lạc mà còn phải trong lúc tử thủ, sáng tạo cơ hội phản công, tiêu diệt một hai tên địch nhân chủ yếu, có thể giảm nhẹ áp lực, giành lấy chiến thắng.

Lương Đẩu ngẩn đầu nhìn trời, khe khẽ thở dài, nói:

- Giờ đã qua lúc nghỉ ngơi, chúng ta lập tức phải bắt đầu bố trí.

Giữa trưa, xông quan.

Vốn trời đang nắng, bỗng trút xuống một cơn mưa rào, ở sơn cốc phía xa, mây mù biến ảo khôn lường. Tiêu Thu Thủy thủ trước Đan Hà, thang sắt khóa mây, ở đằng xa, trên đỉnh núi vươn cao tận trời có một con thác đổ xuống cuộn cuộn. Tiêu Thu Thủy nhớ tới Đường Phương.

... Tóc của Đường Phương. Áo của Đường Phương... Đường Phương, Đường Phương, nàng có nhớ tới ta lúc này?

Ánh mắt trời xuyên qua làn mưa thảng sáu chiếu xuống mặt đất, ánh lên trên màn nước thành một tấm lưới ánh sáng màu vàng. Tiêu Thu Thủy đứng nhìn làn mưa bụi nhẹ nhàng, nhưng lại là nơi hiểm trở thảo mộc giai bình này, trong lòng chợt sinh đại chí.

Có một ngày, hần sẽ tới Trường thành vạn dặm, đuổi Tây Hạ, đánh quân Kim, có một ngày hần sẽ tới Mông Cổ thét dài...

Có một ngày, hần sẽ cùng Đường Phương và các anh em, đi khắp non sông gấm vóc, truyền bá tinh thần Thần Châu kết nghĩa...!

- Thế nào? Có động tĩnh gì không?

Hần cao giọng hỏi, hòa thượng Đại Đỗ đang thủ ở đỉnh núi phía sau Hải Sơn môn chỗ hần, hần thì thủ trước cửa quan, chẳng may có chuyện thì trước sau có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Hòa thượng Đại Đỗ không trả lời, Tiêu Thu Thủy thoáng rung mình, cứ tưởng hòa thượng Đại Đỗ đã gặp chuyện, bước nhanh vài bước, lao lên đỉnh núi. Trên phía đỉnh núi lại càng cao vút, gió mạnh mưa phùn, có thể trông thấy địa hình đặc thù của sông núi Đan Hà cùng bóng bóng chùa Biệch Truyện, hòa thượng Đại Đỗ trông như đang đả tọa nhưng lại phát ra tiếng ngáy, hóa ra là đã ngủ rồi.

Tiêu Thu Thủy thật sự tức giận, cường địch đang ở trước mắt thế này, vậy mà Đại Đỗ lại ngủ được. Hần từ nhỏ đã quen biết hòa thượng Đại Đỗ, biết tính tình hần ta, cái tên này một là muốn ngủ, say là đánh người, chẳng ai làm gì được cả.

Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu hít sâu một hơi, đột nhiên phát hiện có năm bóng người từ phía dưới lao lên, nhanh chóng tiếp cận Hải Sơn môn.

Năm người thế tới hùng hổ, hơn nữa còn không khỏi thỉnh thoảng quay đầu, giống như sợ hãi điều gì. Tiêu Thu Thủy hét dài một tiếng, hét dài là tín hiệu thông báo kẻ địch đã tới do Lương Đẩu định ra. Hần đá cho Đại Độc một cước, phi thân xuống dưới, muốn đoạt lấy cửa quan trước khi năm người kia vượt qua Đan Hà quan.

Đan Hà quan là nơi hiểm yếu trấn danh, người kinh công có ao cũng chỉ có một con đường xích sắt hiểm trở duy nhất để đi lên. Sơn Hải môn quả là một người giữ quan, vạn người khó vượt, công phu có cao đi nữa,

một người giữ chặt cửa quan là thật sự không dễ cướp đường, có thể nói là đất chết. Lương Đẩu thấy Tiêu Thu Thủy võ công không cao nhưng thông minh nhanh trí liền để hấn canh giữ cửa quan trọng yếu này.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy một lòng muốn đoạt lấy cửa chính. Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Tiêu Thu Thủy từ trên lao xuống, tận lực rút ngắn khoảng cách, lao đến chắn trước cửa quan. Năm người từ dưới lao lên, không ngờ thể tới lại chẳng hề kém Tiêu Thu Thủy, xông vào trong quan!

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, cơ hồ chỉ cách nhau một sợi tóc, Tiêu Thu Thủy chắn trước cửa quan, năm người kia cũng vừa lúc tới nơi.

Năm người ngẩn ra, giống như không ngờ Tiêu Thu Thủy lại phản ứng nhanh như vậy, lại trẻ tuổi như vậy mà cũng dám chắn trước mặt họ.

Tiêu Thu Thủy hít sâu một hơi, nhìn lại thấy là năm ông lão mặc áo xám, huyết thái dương nhô cao, ánh mắt lấp lánh có thần, nhưng lại chưa từng gặp qua, liền cao giọng hỏi:

- Năm vị là...?

Lời còn chưa dứt một ông lão mặt áo xám đốm đen đã quát lên như sấm sét:

- Thằng hề ở đâu cũng dám cản đường!

Hai người vụt đối mặt nhau, ông lão chợt rút phất trường kiếm ra, kiếm thân phát ra một trảng tiếng “lắc rắc” kỳ lạ như cây đổ núi sập. Tiêu Thu Thủy nhìn qua đã biết người tới tu vi kiếm pháp còn cao hơn mình, sự tình lại có chút kỳ lạ nhưng bản thân không thể né tránh, lại càng không thể rút lui, chỉ cần rời đi nửa bước sẽ bị người ta đoạt mất cửa qua. Tiêu Thu Thủy định hạ quyết tâm, đâm nhanh một kiếm ra ngoài!

Hiện tại võ công kiếm pháp hấn tinh diệu, đã vượt xa chính mình mấy ngày trước đó, lần phản kích này khiến cho ông lão phải giật mình, nếu đâm trúng Tiêu Thu Thủy thì bản thân cũng ăn trúng một kiếm. Ông ta vốn không thù không oán với Tiêu Thu Thủy, hấn vừa lên đã dùng cách đánh liều mạng thực khiến ông ta kinh hãi một chút.

Kinh nghiệm đối địch của ông lão vô cùng phong phú, lập tức lâm nguy không loạn, thể kiếm thu lại, tiến bước tránh qua một kiếm. Nhưng đường núi cực kỳ chật hẹp, phía dưới là vực sâu vạn trượng, ông lão thu kiếm lại liền không có chỗ đặt chân, bị ép lùi xuống ba bậc.

Bậc đá chỉ vừa cho một người đứng, ông lão phái trước vừa lùi, bốn người đằng sau không khỏi chen vào một chỗ, cũng không thể không lùi. Một bước lùi này giống như là Tiêu Thu Thủy dùng một kiếm ép lùi năm người họ, mà năm người lại là tiền bối cực kỳ nổi danh trong võ lâm, cực tức này làm sao có thể nuốt trôi được, ông lão đầu tiên hét lên một tiếng, vung kiếm xông tới!

Lần này nơi mũi kiếm chỉ tới phát ra tiếng ong ong vang dội. Tiêu Thu Thủy trong lòng cả kinh, Tiêu Tây Lâu cha hấn là một trong bảy đại danh kiếm đương thời, từng nhắc tới loại “Đằng lồi kiếm pháp” này với hấn. Tiêu Thu Thủy lập tức dùng Hoán Hoa kiếm pháp kín kẽ âm nhu, tiêu sái tự nhiên, thủ chắc trung môn, kiếm pháp ông tuy cao nhưng Tiêu Thu Thủy một người giữ quan, lại từ trên đánh xuống, ông lão không thể tiến thêm được nửa bước.

Ông lão không xông quan được, bốn người phía dưới tự nhiên là sốt ruột, nhưng do đường núi chật hẹp, chẳng có chỗ trống nào để trợ giúp, gấp đến mức quát tháo liên tục.

Tiêu Thu Thủy chiếm được tình thế có lợi, thủ chặt cửa quan, võ công ông lão kia vốn cao hơn hấn, nhưng gần đây võ công Tiêu Thu Thủy tiến nhanh, thua kém ông lão một chút, lại có lợi thế địa hình, thành ra ép ngược khiến ông lão cuống quýt chân tay

Năm người còn chưa lên núi đã bị một tên nhóc trẻ tuổi cản đường, tự nhiên nổi giận hết sức, quát tháo không ngừng. Chợt nghe một tiếng hét dài, một ông lão áo xám vọt ngấn khác bỗng tung người nhảy lên cao, giữa vách đá cao vạn trượng không ngờ lại phóng lên trước, đến cả Tiêu Thu Thủy cũng phải toát mồ hôi hột, kêu lên:

- Cẩn thận!

Ông lão đó lại không nghiêng không lệch, hạ xuống đúng đầu ông lão sử dụng Đẳng lôi kiếm pháp, một chân chạm đầu, “roạt” một tiếng rút kiếm. Tiêu Thu Thủy nghiêng đầu sang bên, chỉ cảm thấy trên đầu phát lạnh, tiếp đó mới nghe thấy ba tiếng “xoẹt, xoẹt, xoẹt”, hóa ra thể kiếm cơ hồ so với âm thanh còn nhanh hơn, cho dù Tiêu Thu Thủy nhanh nhẹn tránh né thì da đầu cũng đã bị thương một chút.

Tiêu Thu Thủy kinh hãi không phải là thường, vội vàng phần chấn tinh thần. Hai ông lão một dùng “Thiểm điện kiếm pháp”, một dùng Đẳng lôi kiếm pháp một trên một dưới nhưng lại phối hợp không chút sơ hở, chẳng hề ảnh hưởng tới kiếm pháp vẫn dụng chút nào.

Lấy một đánh hai, Tiêu Thu Thủy hoàn toàn ở vào hạ phong nhưng chiếm được địa lợi, vẫn không chế được thể công sắc bén của hai người.

Hai ông lão hợp chiến Tiêu Thu Thủy không ngờ vẫn không đánh ngã được hẳn, chẳng những kinh ngạc mà còn cảm thấy mất mặt. Hai người gầm lên một tiếng, chỉ thấy ông lão áo xám đốm bạc đằng sau quát nhẹ một tiếng, một ông lão áo xám viền lam khác thì hét lớn, trái phải cùng lên, không ngờ lại hạ xuống hai bên vai ông lão sử dụng Đẳng lôi kiếm pháp, đồng loạt xuất kiếm, Tiêu Thu Thủy càng thêm nguy hiểm.

Bốn người phối hợp, giống như đã tập luyện nhiều năm, hợp tác chặt chẽ. Hai người phía sau một sử dụng “Hồ điệp kiếm pháp”, một sử dụng “Uyên ương kiếm pháp”, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến kiếm chiêu của hai người dùng Đẳng lôi kiếm pháp và Thiểm điện kiếm pháp ban đầu, Tiêu Thu Thủy mấy lần hiểm tử hoàn sinh.

Tiêu Thu Thủy bỗng nhớ tới Trường Thiên ngũ kiếm, năm ông lão này tuy không phải Trường Thiên ngũ kiếm nhưng ứng dụng kiếm trận năm người cực diệu, rất giống Trường Thiên ngũ kiếm!

Rút cuộc thì năm người này là ai?

Tiêu Thu Thủy đã không có thời gian suy nghĩ nữa, chợt nghe “roạt” một tiếng, một kiếm từ dưới đâm lên, đâm vào bụng dưới hẳn!

Tới khi hắn phát hiện thì đã muộn, kiếm đã tới bụng, nếu như Tiêu Thu Thủy không lùi thì sẽ bị xuyên thủng ruột.

Nếu như thu kiếm về đỡ thì phía trên sẽ bị cả bốn thanh kiếm tập kích.

Nếu như lùi, cửa quan sẽ bị đoạt.

Nhát kiếm này tới không hề có chút dấu hiệu, khi bốn kiếm thu hút sự chú ý của Tiêu Thu Thủy thì ông lão áo xám viền xanh thứ năm, đột nhiên chui xuống dưới háng ông lão đầu tiên sử dụng Đẳng lôi kiếm pháp, đâm nhanh ra một kiếm!

Đoạn môn kiếm pháp!

Loại kiếm pháp ác độc này còn có tên là “Tuyệt tử tuyệt tôn kiếm”.

Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng kêu quái dị, có người hét lên:

- Đã báo với Lương đại hiệp!

Sáu chữ nói ra nhanh, xuất thủ càng nhanh, cũng cúi đầu chui qua háng Tiêu Thu Thủy, tay chụp lại thành thể A di đà phật, bắt chặt thân kiếm!

Người tới chính là hòa thượng Đại Đỗ vừa mới ngủ trưa dậy.

Bài thơ Bát trận đồ của Đỗ Phủ

Công rầy thời Tam Quốc,
Dang lòng Bát trận đồ.
Sông trôi, trơ đá cũ,
Để hận chẳng bình Ngô.
(dịch giả Trần Trọng San)

7. Chương 7: Trận Chiến Núi Đan Hà.

Hai chưởng của hòa thượng Đại Đỗ chặt chặt lấy thân kiếm của ông lão sử dụng Đoạn môn kiếm pháp, nhưng thể công của bốn người kia lại càng thêm sắc bén.

Hai chưởng của hòa thượng Đại Đỗ không chế kiếm của một ông lão, nhìn thì có vẻ hay nhưng vốn võ công hòa thượng Đại Đỗ còn cao hơn Tiêu Thu Thủy, ít nhất cũng có thể kiềm chế thể công của hai người, bây giờ hai chưởng hợp lại, cùng với ông lão kia đều phải dừng lại.

Nhưng một mình Tiêu Thu Thủy làm thế nào chống lại sự hợp kích của bốn ông lão kia?

Đúng lúc đó, chợt nghe một tiếng hét vang, phát ra từ trên đỉnh núi, kéo dài xuống sườn núi, trong chớp mắt đã tới sau lưng Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên: Áo vải xanh, tất trắng, giày đen!

Lương Đầu!

Lương Đầu vừa tới đã đưa tay bắt lấy một thanh kiếm.

Năm người cùng hô lên, ba thanh kiếm nhất tề đâm vào Lương Đầu.

Lương Đầu xuất đao. Ánh đao lóe lên rồi vụt biến mất.

Năm người cùng quát tháo, dịch người lùi lại bảy tám bước, thiếu chút nữa thì đã cùng nhau rơi xuống dưới vách đá.

Chỉ có ông lão trường kiếm đang bị giữ là không thể thoát thân, biến thành trước cửa Đan Hà quan, một mình ông ta đối đầu với hòa thượng Đại Đỗ, Tiêu Thu Thủy cùng đại hiệp Lương Đầu.

Trong mắt Lương Đầu chợt lóe lên sát khí, bỗng nghe sau lưng có người nói:

- Dừng tay!

Năm ông lão kia giống như nghe thấy thánh chỉ, lập tức dừng lại, ông lão đang giằng co kiếm với hòa thượng Đại Đỗ không ngờ cũng bỏ kiếm lùi về sau. Năm người đứng thẳng, chấp tay trước ngực, ngón giữa tay phải dựng lên, ngón út tay trái cong lại, cung kính hô:

- Thủy thượng long vương, thiên thượng nhân vương.

Chỉ thấy người tới là Ung học sĩ, ông ta cũng đứng thẳng, đọc hai câu:

- Thượng thiên hạ địa, duy ngã thị vương.(*)

Người ngoài nhìn vào hiển nhiên là thấy địa vị của Ung học sĩ cực cao, thần sắc của năm ông lão kia vô cùng cung kính. Lương Đầu bỗng cười nói:

- Huynh quả nhiên là...

Ung học sĩ khẽ cười lạnh:

- Huynh đoán không sai.

Lương Đẩu ánh mắt chớp động:

- Vậy năm vị này chính là “Ngũ kiếm Thần tẩu” trừ giang hai bờ Trường Giang rồi?

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Ngũ kiếm Thần tẩu, là Ngũ kiếm trong Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân dưới trướng Chu đại thiên vương?!

Năm người kia hừ lạnh không đáp, Lương Đẩu cười nói:

- Chính là bọn họ. Còn vị này thì chính là Nhu Thủy thần quân đại danh鼎鼎鼎鼎 trong Song thần quân. Ông ta và Liệt Hỏa thần quân là cao thủ đặc lực nhất của Chu đại thiên vương, suốt một dải Trường Giang, Ung tiên sinh quả thực là vô cùng nổi danh.

Nhu Thủy thần quân Ung học sĩ cười lạnh nói:

- Nghe nói tại Tử Quy, người cùng mấy tên thủ hạ giết Trường Giang tam anh, hơn nữa còn ở Cao Yếu xung đột với Trường Giang tứ côn...

Tiêu Thu Thủy bỗng ngắt lời ông ta:

- Không phải thủ hạ, mà là anh em.

Nhu Thủy thần quân biến sắc, ông ta hoành hành giang hồ, làm gì có ai dám bất kính như vậy bao giờ. Càng hướng hồ đối với ông ta mà nói, Tiêu Thu Thủy chỉ là loại vãn bối của vãn bối, vậy mà cũng dám nói năng với ông ta như vậy! Nhu thủy thần quân đang muốn phát tác, Lương Đẩu đã nói:

- Chỉ không biết tại sao Quyền Lực bang cũng liệt cả Ung thần quân vào đối tượng phải tiêu diệt?

Nhu Thủy thần quân nặng mặt đáp:

- Quyền Lực bang trước nay luôn coi người của Chu đại thiên vương là cây gai độc trong thịt.

Lương Đẩu cười nói:

- Chu đại thiên vương há lại chỉ là một cây gai độc với Lý Trầm Chu!

Sắc mặt Nhu Thủy thần quân hơi hòa hoãn lại:

- Tôi nói là gai độc, là trí mạng, trí mạng với Quyền Lực bang!

Lương Đẩu hỏi:

- Vậy thì tại chùa Biệt Truyện, Hỏa vương trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang vốn tới để phục kích huynh?

Nhu Thủy thần quân trầm giọng đáp

- Ban đầu tôi cũng nghĩ Lương Quảng thập hổ đều là người của Quyền Lực bang. Chúng ta tụ hợp lại ở đây, có thể nói là hoàn toàn trùng hợp.

Lương Đẩu nói:

- Có điều vậy cũng khiến Kiếm vương và Hỏa vương tập trung lại.

Hòa thượng Đại Đỗ cười lạnh:

- Sợ cái gì, chúng ta liều với chúng một trận!

Lương Đẩu cười nói:

- Bây giờ Ngũ kiếm cũng tới rồi, với võ công của năm vị lão tiền bối, tự nhiên là tăng cường thực lực cho chúng ta rất nhiều. Nhưng kỳ lạ là tại sao Quyền Lực bang lại để các vị lên được trên núi?

Ông lão dùng Hồ điệp kiếm đáp:

- Chúng ta lên núi, cũng không gặp phải cản trở gì.

Ông lão dùng Uyên ương kiếm cũng nói:

- Chuyện đó khiến ta cũng thấy rất kỳ lạ.

Lương đầu nhìn sắc trời, chiều tà đang xuống.

Sương mù dày lên.

Chùa Biệt Truyện nằm trong sương mù dày đặc, như ẩn như hiện. Vách núi khí thế trầm trọng giống như đang đè nặng xuống.

Tại sao Quyền Lực bang lại chẳng có chút động tĩnh nào?

Vừa không phát động, lại càng không tấn công.

Rút cuộc là bọn chúng đã xâm nhập vào xung quanh chùa Biệt Truyện, hay là vẫn chỉ triển khai bao vây quanh sườn núi?

Trên núi tĩnh lặng, đến một tiếng chim kêu cũng không có, trong núi sương chiều bao phủ.

Buổi chiều. Sáo, nhị hồ, đàn cầm.

Rút cuộc là Quyền Lực bang đang ở đâu? Bọn chúng đang làm cái gì?

Tiêu Thu Thủy nhìn màn sương dày từ từ bốc lên, bao trùm Hải Sơn môn, trong lớp sương này rút cuộc là có bao nhiêu kẻ địch?

Nhưng Tiêu Thu Thủy nhìn sương mù, lại thấy ẩn hiện ra hình bóng Đường Phương.

... Đường Phương, Đường Phương, Đường Phương.

Đột nhiên tinh quan lóe lên từ trong màn sương, bắn thẳng về phía Tiêu Thu Thủy.

... Chẳng lẽ là Đường Phương tới đây?

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, không ngờ lại quên cả tránh né. Bỗng thấy một bóng người lướt tới, áo vải xanh, tất trắng, giày đen, đưa tay bắt lấy ám khí, vung tay lên, bắn ngược ám khí vào trong sương mù, trong màn sương truyền ra một tiếng kêu thảm.

Cùng lúc tiếng kêu thảm vang lên, trong sương mù liên tiếp truyền ra tiếng hô hét rối loạn, kỳ lạ. Chỉ thấy không ngừng có bóng người cao thấp, tiến lùi, thân pháp nhanh nhẹn, cũng không biết là có bao nhiêu kẻ địch kéo tới.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy rừng mình sơn gai ốc, tay không khỏi nắm chặt chuôi kiếm. Đúng đó, Lương Đầu chợt đưa tay kéo hắt đi, trong nháy mắt đã vượt ra ngoài năm sáu trượng, Chỉ thấy trước cửa Hải Sơn quan chỗ hắt vừa đứng bỗng “âm” một tiếng, bùng lên một ngọn lửa mãnh liệt!

Thế lửa cực mạnh, nhưng khói lại rất dày, cộng thêm sương mù đậm đặc, căn bản không thể thấy được động tĩnh của kẻ địch.

Lửa lan đi rất nhanh, thoáng cái hai phía đông nam đã đồng thời bốc lửa, nhanh chóng lan tràn, hơn nữa do trong núi ẩm thấp, lửa mạnh mang theo khói đặc càng không thể thấy rõ công thế của lửa.

Ngay lúc đó, đột nhiên đổ mưa.

Kỳ thực không phải trời mưa, mà là nước suối.

Nước suối từ trên trời đổ xuống, bao phủ khắp nơi.

Thế lửa bị nước bao trùm, sức lửa giảm mạnh, chỉ thấy ở chỗ hòa thượng Đại Đỗ đứng lúc nãy trên sườn núi có một ngọn thác đổ xuống. Lương Đầu mừng rỡ nói:

- Nhu Thủy thần quân dẫn nước suối theo kênh đào tới đây!

Thế lửa bị kiềm chế, đột nhiên có một người vọt ra từ trong ánh lửa, người đó giống như đang mặc một đám lửa, toàn thân ánh lửa lập lòe, ngay cả đầu tóc cũng sáng bùng.

Người này vừa hiện, ánh lửa lại bùng lên, lại sáng lên, thể lửa lại càng mạnh mẽ. Cùng lúc đó, một người bỗng nhảy xuống từ trên vách đá, mặt hình chữ quốc, ăn mặc như nho sinh, ông ta vừa xuống liền giống như hắt một chậu nước, lướt ngang qua người trong lửa đang ở giữa không trung kia. Người sáng bừng ánh lửa kia lập tức âm đạm, còn Nhu Thủy thần quân ăn mặt như nho sinh thì biến thành một đám lửa, gào lên một tiếng lao về phía đỉnh núi.

Hai người bọn họ một nước một lửa, giao đấu một chiêu đều cùng bị thương.

Hỏa vương vừa lùi, thể lửa lập tức tắt ngấm, nhưng lại nghe có tiếng bước chân vừa nhẹ vừa gấp truyền tới, từ trong sương mù khói đậm, ba người đã xông lên Hải Sơn môn! Lương Đẩu hét lớn một tiếng, Tiêu Thu Thủy lao ra, ánh kiếm biến thành một làn nước thu, khóa chặt ba người. Ba người đó dùng ba loại binh khí khác nhau, phản công lại, một tràng tiếng binh khí va chạm, Tiêu Thu Thủy đại hiển thần uy, không ngờ lại sử ra kiếm pháp của Đỗ Nguyệt Sơn, nhất thời đẩy lùi cả ba người kia xuống.

Ba người vừa lùi, lại có hai người khác lao lên, Tiêu Thu Thủy không hề lùi lại nửa bước, mượn ưu thế địa lợi, tranh giành vị trí với người của Quyền Lực bang.

Hai người đó giao đấu với Tiêu Thu Thủy bảy chiêu, lại bị Tiêu Thu Thủy dùng thể mượn lực đánh lực do Lương Đẩu chỉ viện, ép lùi về sau. Lúc này lại có hai người một trước một sau xông lên.

Tiêu Thu Thủy kiếm quang lóe lên, dùng chiêu Thiên tế Trường Giang, ngăn chặn người đi trước, người đó bị đẩy xuống dưới. Người đằng sau xông lên, vung đao chém xuống, Tiêu Thu Thủy thu kiếm đâm ra, chính là Mãn thiên hoa vũ của Hoán Hoa kiếm phái, người đó kêu thảm, trúng kiếm rơi xuống vách đá.

Tiêu Thu Thủy xuất kiếm thẳng lợi, trong lòng đắc ý, một người khác lại xông lên vách đá. Tiêu Thu Thủy vừa xuất kiếm, đang muốn ra chiêu thì đột nhiên từ trong sương mù lóe lên ánh kiếm, kiếm của Tiêu Thu Thủy gãy đôi. Ánh kiếm lại lóe lên, Tiêu Thu Thủy không kịp chống đỡ, kiếm thể cực nhanh, không gì cản nổi, đúng lúc này, ánh đao chợt bùng lên, đao kiếm giao kích, hai bên cùng phát ra một tiếng hừ lạnh.

Lúc này kẻ lao lên đoạt Hải Sơn môn, thần sắc âm lãnh, sát khí bừng bừng, lưng quay về vách đá, chính là Kiếm vương Khuất Hàn Sơn!

Người xuất đao chính là đại hiệp Lương Đẩu, ông đang giằng co với Khuất Hàn Sơn.

Tiêu Thu Thủy kinh hồn chưa định, lại có ba người tiến lên trên núi.

Tiêu Thu Thủy phấn chấn tinh thần, dùng một đôi tay thịt ngăn chặn, chợt nghe tiếng sáo u nhã, tiếp đó là đàn cầm, nhị hồ đau thương, Tiêu Thu Thủy không khỏi thoáng ngẩn ra, ba người đã xông vào Đan Hà quan.

Tiêu Thu Thủy thì thào nói:

- Là các vị...

“Xoẹt”, chợt có một thanh kiếm bay tới, Tiêu Thu Thủy vung tay tiếp được, chỉ nghe có người trầm giọng nói:

- Chính là chúng ta, tuy từng quen biết, hôm nay gặp lại đã là tử địch, người không cần nhường nhịn.

Tiêu Thu Thủy giơ ngang kiếm trước ngực, thở dài nói:

- Đúng, mời ba vị ra chiêu đi.

Ba người này không phải ai khác, chính là Tam Tài kiếm khách “Nhị hồ, sáo, đàn cầm” mà Tiêu Thu thủy từng gặp tại Quê Hồ sau khi xông ra khỏi Hoán Hoa kiếm lư Thành Đô.

Đằng Diêu Lương, Giang Tú Âm, Ôn Diễm Dương.

Sương mù càng lúc càng đậm, Tiêu Thu Thủy cố sức nhìn kỹ nhưng lại không thấy được rõ ràng.

Trong sương trắng, cô gái vung động sáo ngọc, thể tay nàng cũng không phải quá nhanh, nhưng lỗ sáo lại phát ra tiếng “huýt huýt” sắc gọn, so với kiếm phong còn chấn động lòng người hơn.

Mặt khác Đăng Diêu Lương cũng rút trường kiếm ra khỏi nhị hồ, Ôn Diễm Dương rút ra bảo kiếm dưới đáy đàn, khi kiếm rời vỏ phát ra một tiếng đàn cầm trong trẻo.

Đúng lúc này, tiếng kiếm sáo của Giang Tú Âm đột nhiên tăng nhanh, phá sương đêm ra, Tiêu Thu Thủy cúi đầu tranh qua, nhanh chóng trả lại bốn kiếm, nhưng bốn kiếm này của hắn lập tức bị cản lại, kiếm phong của Đăng Diêu Lương, Ôn Diễm Dương đồng thời đánh tới!

Bây giờ Tiêu Thu Thủy đã lịch lãm giang hồ hơn nhiều, một thân võ công được Lương Đẩu chỉ điểm, lại tự tu kiếm pháp của Đỗ Nguyệt Sơn, quyết không phải như võ công lúc mới xông ra khỏi nhà họ Tiêu Tứ Xuyên có thể so bì được. Hắn lấy một địch ba, không ngờ lại càng chiến càng dũng, tuy trước đây hắn từng bại dưới sự hợp công của Tam Tài kiếm khách nhưng hiện tại lại có thể chiến đấu tương đương, không đến mức thất bại.

Nhưng khi hắn phản kích mới biết tiến cảnh của đàn cầm, hồ, sáo ba kiếm cũng không phải bình thường, trong lòng thoáng giật mình. Kiếm vung như bay, Tiêu Thu Thủy sử ra toàn bộ tinh yếu của Hoán Hoa kiếm pháp lại, thêm cả Mông Giang kiếm pháp của Đỗ Nguyệt Sơn, cố sức cầm cự ba người, không để cho ba người đàn cầm, sáo, nhị hồ chiếm được cửa quan.

Nhưng Tiêu Thu Thủy đã không thể phân thân ngăn địch nữa, chỉ nghe một tiếng huyết dài, lại có hai người xông vào quan, chính là Sư công Hồ bà bồm sư mặt hổ. Chợt nghe một tiếng hét lớn, một người từ trên trời phóng xuống, đầu trọc bụng to, chính là hòa thượng Đại Đổ, quần lấy Sư công Hồ bà.

Lúc này, tiếng hô hét vang lên không dứt, bao trùm khắp bốn mặt núi, nhưng để lên vách đá lại chỉ có một đường, trong nháy mắt đã có sáu bảy nhóm người muốn xông lên nhưng đều bị các cao thủ từ trong chùa Biệt Truyện, Lý Hắc, Hồ Phúc, A Thủy, Phong nữ, xông ra chặn đánh ở trước thang sắt, bên sườn núi, ngoài sơn môn.

Bây giờ trước Đan Hà quan đang đánh tới sôi trào, nếu không thủ được cửa quan này thì sẽ không còn đường lui, chỉ có bị vây tại chùa Biệt Truyện, bốn phía thụ địch. Mọi người đều hiểu, chỗ này không thể để mất dù chỉ một tắc, phải liều mạng tử thủ.

Trước sơn môn chùa Biệt Truyện, tại Thiên thê thiết tọa, mọi người tử thủ vững như vòng sắt, nhưng kẻ địch càng lúc càng đông, thế công càng lúc càng mạnh, đánh cho đất đỏ rơi xuống rào rào. Tiêu Thu Thủy khổ chiến Tam Tài kiếm khách, lúc bắt đầu ba thanh kiếm của đối phương giống như cửu thiên thần long, tiếp đó lại cảm thấy ngay cả đàn, nhị hồ, sáo của đối phương cũng là vũ khí, là ba thanh kiếm khác.

Tiếp tục chiến đấu, kiếm phong dẫn theo tiếng gió, nhạc khí dẫn theo âm vận, lại là sáu thanh kiếm khác, kiếm kiếm hoa mắt văng tai!

... Không thể chiến đấu thêm nữa!

Tiếng đàn thê lương đó, tiếng sáo cao vút đó, tiếng nhị hồ vắn vút đó, đan xen nhau thành một bức tranh đau buồn. Đường Phương, lần đó ở Quế Hồ, Đường Phương, Tả Khâu, Ngọc Hàm tới chi viện!

...Các anh em, mọi người đang ở đâu?

Tiêu Thu Thủy dần dần bị ánh kiếm làm mê loạn, bị tiếng nhạc làm rối rắm, kiếm pháp từ từ chậm lại. Chợt nghe một tiếng quát nhẹ, nhị hồ, sáo cùng áp chặt kiếm trong tay phải Tiêu Thu Thủy, đàn cầm chắn chướng trái Tiêu Thu Thủy, ba kiếm chỉ thẳng vào cổ họng Tiêu Thu Thủy!

Ba mũi kiếm sắc nhọn đột nhiên dừng lại, ở cách cổ họng Tiêu Thu Thủy chưa tới một phân.

Da cổ Tiêu Thu Thủy cũng cảm nhận được hơi lạnh từ ánh kiếm truyền tới, toàn thân nổi da gà. Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, giống như trận đánh ở Linh Hương các, từ từ nhắm mắt lại.

... Tài không bằng người, còn gì để nói nữa đâu?

Nhưng ba người lại không hề đâm xuống.

Ba người đều nói, nói rất vội vàng, thanh âm cũng rất thấp.

Giang Tú Âm nói:

- Lần trước tại Linh Hương Các, bọn ta bại dưới tay bạn bè người, người cũng không giết bọn ta.

Ôn Diễm Dương nói:

- Vì thế bọn ta cũng không giết người. Càng hưởng hồ nếu lấy một đầu một, bọn ta đều không phải đối thủ của người.

Đặng Điều Lương nói:

- Bọn ta phụng mệnh đoạt quan, không thể không đánh. Bọn ta tìm tới người, là không muốn người chết trong tay người khác, cho dù thể nào đi nữa thì người cũng coi như tri âm của bọn ta.

... Nếu Tiêu Thu Thủy không phải là tri âm của họ thì cũng sẽ hai lần đều bị tiếng nhạc mê hoặc, thất bại thảm hại.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy vô cùng cảm kích nhưng hắn có chuyện muốn hỏi: Rút cuộc là họ có biết rằng Tam Tuyệt kiếm ma Khổng Dương Tồn đã chết trong tay bọn hắn hay không?

Khổng Dương Tồn chính là chủ môn của Tam Tài kiếm khách!

Hắn đang định mở miệng hỏi thì bỗng nhiên bên vách núi vang lên một tiếng huyết gió!

Tiếng huyết gió vang lên, Tam Tài kiếm khách đưa mắt nhìn nhau, ba thanh kiếm chỉ vào cổ họng Tiêu Thu Thủy liền đột ngột biến mất.

Chỉ còn lại nhị hồ, sáo, đàn cầm.

Loáng cái, đến cả nhị hồ, sáo, đàn cầm cũng đều biến mất.

Chỉ còn lại ba người.

Loáng cái, đến cả ba người cũng không thấy đâu nữa, mà không chỉ có ba người này, tất cả những người tấn công đều đột ngột biến mất, rút lui, ẩn vào trong sương mù. Thoáng cái đã chỉ còn lại những cao thủ trên vách đá, khấn trương phòng ngự, từ từ lùi lại, cùng về trước Đan Hà quan, sơn môn chùa Biệt Truyện.

Mọi người thủ chắc phía sau sơn môn chùa Biệt Truyện, Quyền Lực bang tấn công hung hãn, mạnh mẽ như hổ báo lang sói, trong lúc tử thủ may không mất mất người nào nhưng bị thương mất mấy người, khiến cho người ta phải run sợ.

Mọi người lùi về đến sơn môn chùa Biệt Truyện, sương mù càng đậm, mang theo ánh tích dương chiếu vào vách đá, hóa ra đã tới hoàng hôn rồi.

Hoàng hôn, rút lui.

Tà dương phủ núi, chỉ chốc lát nữa mặt trời sẽ lặn.

Mặt trời lặn sẽ là một khoảng thâm trầm.

Mọi người vẫn nhìn sâu vào trong làn dương dày, không khỏi có chút lo lắng, chẳng biết lúc nào sẽ lại có một tiếng huyết gió, sẽ lại xuất hiện một đám sát thủ.

Đại hiệp Lương Đẩu bỗng trầm giọng nói:

- Phải rút lui rồi.

Lao Cửu khàn khàn hỏi:

- Rút lui?

... Rút khỏi mảnh đất khổ chiến mới tranh giành được này!

Lương Đẩu thần sắc bình thản, đáp:

- Đúng vậy.

Hồ Phúc không nhịn được hỏi:

- Sao lại làm vậy?

Lương Đẩu hướng tầm mắt ra xa, như dừng lại trên đỉnh núi Đan Hà, ánh tà dần tắt:

- Đến lúc trời tối sẽ chẳng nhìn thấy gì nữa, ở đây không phòng thủ được, hơn nữa còn trở thành trọng điểm công kích, không bằng lùi vào trong chùa.

Chợt nghe một người khác tiếp lời:

- Đúng thế. Trong chùa Biệt Truyện, chúng ta tập trung lại, ít nhất cũng tốt hơn ở lại vách núi này bị người ta chia cắt tấn công.

Người nói là Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân lúc này chẳng có chút nào là “nhu thủy” nữa, đơn giản là đã bị đốt tới tối tăm mặt mũi.

... Nhưng chính ông ta đã đánh lui Hảo vương.

Nếu không nhờ ông ta, thế lửa lan tràn, Quyền Lực bang đã sớm thừa cơ tấn công lên, thế không thể cản.

Lương Đẩu từ từ quay lại, mỉm cười nhìn Nhu Thủy thần quân, nói:

- Ung huynh cao kiến, đệ rất tán đồng. Vừa rồi nguy hiểm, nếu không phải có Ung huynh đẩy lui Hảo vương, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhu Thủy thần quân không ngờ cũng ôn hòa đáp:

- Vừa rồi áp trận toàn nhờ vào cả Lương đại hiệp, nếu không phải Lương đại hiệp giữ chặt Kiếm vương thì ở đây đã không có phần cho chúng tôi nói chuyện rồi.

Hai người trải qua chiến dịch này đều không khỏi thân thiện với nhau hơn một chút.

Lương Đẩu nói:

- Trận tiếp theo còn chưa biết thế nào đây! Chúng ta cứ quay về trước đã, đến tối....

Ông cười cười một chút rồi tiếp:

- sợ rằng sẽ còn có một trận tử chiến nữa.

Ánh tà vàng ối nhanh chóng chìm xuống, hoàng hôn so với sương mù còn thâm trầm hơn, gió đêm thổi qua, Tiêu Thu Thủy lại phát hiện sau lưng áo Lương Đẩu đã ướt đầm mồ hôi.

... Tuy trong trận đánh vừa rồi, trên vách đá, đại hiệp Lương Đẩu đối đầu với Kiếm vương Khuất Hàn Sơn, hai người chỉ giao chiến có một chiêu rồi một mực giằng co, không hề ra đến chiêu thứ hai.

Bọn họ tử chiến một trận, bảo vệ được Đan Hà quan nhưng lại phải lập tức rút lui.

Bởi vì đêm đen như tóc rối, sắc núi dần tối lại, ngay cả sương mù cũng chuyển ngược lại.

Hoàng hôn đã qua.

Đêm tối, khúc hát quanh lò.

Trong chùa Biệt Truyện.

Họ đốt một chậu lửa, để ở đại điện, lại nhóm một lò lửa ở trong viện.

Người ở trong điện, trong điện, bốn phía, chỗ nào cũng đề phòng chuẩn bị chiến đấu. Họ đều biết, lúc này Quyền Lực bang đã bao vây quanh họ rồi.

Bên ngoài chùa Biệt Truyện, trong màn đêm sâu thẳm có vô số kinh dịch.

Trong trận chiến Hải Sơn môn, đã đẩy lui kẻ địch nhưng bên phía họ cũng có năm người bị thương.

Hồ điệp kiếm tẩu cùng Thiếu Lâm Hồng Hoa cùng bị chút thương nhẹ, Châu Giang Sát Tử, Yết Dương Ngô Tài cùng Đoạn môn kiếm tẩu đều bị thương hơi nặng.

Sát Tử do quá liều mạng, đánh lui Khang Xuất Ngự sát lực lạng lẹ nên không để ý bị Khang Kiếp Sinh ở bên cạnh đánh lén đả thương. Đoạn môn kiếm tẩu trong một chiêu liều mạng, chém bị thương một người trong Trường Thiên ngũ kiếm nhưng bị mất thăng bằng, ngã xuống dưới vách đá, may nhờ Nhu Thủy thần quân kịp thời ném dây lưng xuống kéo lại nhưng vẫn bị đá núi sắc nhọn làm bị thương. Ngô Tài thì lại vừa đánh vừa chơi, chơi đến quên mình, bị Đỗ Tuyệt ở bên cạnh chém trúng một đao. May mà hắn kịp thời xuất cước, đá văng Đao ma ra nếu không cả cánh tay trái đã bị phế đi rồi.

Ba người này thương thế không nhẹ. Sát Tử trời sinh thần dũng, bị thương vẫn có thể chiến đấu. Đoạn môn kiếm tẩu bị thương vài chỗ nhưng phần nhiều là va đập thành thương, không quá lo ngại. Ngô Tài bị thương tới tận xương nhưng là tay trái, ảnh hưởng cũng không lớn.

Để có một điểm ánh sáng giữa trời đất, họ nhóm lên một lò lửa hừng hực, ngồi vây quanh lò lửa, nói chuyện, hạ giọng ca một khúc hát quanh lò của hảo hán giang hồ, lãnh khách thiên nhai...

Lương Đẩu nhìn sắc trời, nói:

- Quyền Lực bang tấn công một lần, sẽ còn quay lại. Chúng thấy chúng ta bày kế không thành ở Đan Hà quan, mới đầu chưa chắc đã dám tiến lên, nhưng sau khi bao vây bố trí ổn thỏa xong, bọn chúng chắc chắn sẽ lại tiếp tục tấn công mạnh.

Lao Cửu bổng đâm một quyền xuống đất, giận giữ nói:

- Mẹ nhà chúng nó chứ, bọn chúng người đông, không dứt khoát tụt cả đám xông lên quyết chiến thì thôi, lại còn...

Hảo nhân Hồ Phúc lại xua tay nói:

- Không chắc, không chắc. Bọn chúng cũng chưa chắc là người đông, nếu không đã sớm xông cả lên, ăn thịt chúng ta rồi.

Lương Đẩu cười nói:

- Chúng ta đánh bậy đánh bạ lại tới được chỗ này, cùng liên thủ với tâm phúc bên cạnh Chu đại thiên vương.

Lý Hắc cười “khắc khắc”:

- Cũng đủ cho chúng bận rộn rồi.

Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Có điều chúng ta cũng không dễ dàng. Vốn Hỏa vương vây giết chúng ta lại vì thế mà liên thủ cùng Kiếm vương ra tay.

Lương Đẩu cười đáp:

- Dù gì chúng ta cũng cùng kẻ vai tác chiến rồi.

La Hải Ngưu cười hắc hắc:

- Cùng nhau xông cả lên, thống khoái, thống khoái!

Uyên ương kiếm tẩu nghiêm mặt nói:

- Xem ra lúc này, Quyền Lực bang đang vượt qua Đan Hà quan, tiến hành bao vây chùa Biệt Truyện.

Lương Đẩu cũng chỉnh sắc:

- Vì thế chúng ta phải lập tức gia tăng phòng thủ.

Đoạn quay sang phía Nhu Thủy thần quân, vái dài, nói:

- Có chuyện xin thỉnh giáo.

Sau trận ở Đan Hà quan, Nhu Thủy thần quân cùng đại hiệp Lương Đẩu đã trọng tài lẫn nhau, cũng không khỏi khách khí hơn. Nhu thủy thần quân đáp:

- Lương đại hiệp có gì xin cứ nói.

Lương Đẩu nói:

- Lần này huynh đài bị khốn ở Đan Hà, mà Kiếm vương lại giết chiết Trường Giang tứ côn ở Cao Yếu. Đệ biết giữa Chu đại thiên vương và Lý Trầm Chu đã có thù oán, tình hình như thế này rõ ràng là hai hổ tranh. Chỉ không biết Quyền Lực bang ngoài Kiếm vương, Hỏa vương ra, chẳng thấy sáu vương còn lại trong Bát đại thiên vương tới chi viện, với chỉ hiệu lệnh thiên hạ của Quyền Lực bang, đáng lẽ phải không như vậy. Còn về Chu đại thiên vương danh chấn hai đường thủy bộ, hảo hán lực lâm không ai không thần phục, nhưng không biết tại sao một Thần quân bị truy sát tới đây, cứu binh không đến, ngay cả Liệt Hỏa thần quân cùng tề danh với Ung huynh cũng không tới, rút cuộc là có nguyên nhân gì?

Sắc mặt Nhu Thủy thần quân tối sầm lại, một lúc sau mới đáp:

- Lương đại hiệp hỏi rất hay.

Đúng lúc đó, đột nhiên bên ngoài tường bao chùa Biệt Truyện có một cái đầu nhô lên, bắn ra một mũi phi tiễn, nhanh như sao băng, hướng thẳng vào Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân chập hai tay lại, bắt lấy mũi tên, thần sắc không đổi, nói:

- Người đâu, lấy rượu.

Bốn người chưa bị thương trong Ngũ kiếm Thần tẩu đồng thanh đáp lời, rót đầy các chén. Đại Đỗ hòa thượng không nhịn được nói:

- Quyền Lực bang tới nhanh quá!

Lương Đẩu cười đáp:

- Đúng là rất nhanh.

Nói đoạn nâng chén nhìn Nhu Thủy thần quân, nói:

- Mời.

Cùng lúc đó, chợt nghe “rầm” một tiếng, tường bao bị đánh thủng một lỗ, một nắm tay thò vào bên trong, hóa thành chưởng, đảo lại, “xoẹt, xoẹt xoẹt”, ba đốm sáng lạnh bắn thẳng vào Lương Đẩu.

Lương Đẩu thần sắc như thường, ngẩng đầu uống cạn chén rượu, rồi đưa tay lên, xoay vòng ba lần, “bình” một tiếng, hạ chén xuống bàn đá. Ba mũi ám khí đều bị thu hết vào trong chén rượu, đáy chén thì đã khảm nhập vào trong đá.

Trong mắt Nhu Thủy thần quân thoáng hiện vẻ tán thưởng:

- Nội lực cao cường.

Lương Đẩu cười đáp:

- Ám khí có độc, không chạm vào được, chỉ có thể lưu lại trong chén.

Nhu Thủy thần quân cười nói:

- Đến đây, tôi mời huynh.

Lương Đẩu đáp:

- Đa tạ.

Một hơi uống cạn, nhưng lại rót đầy một chén, vung ra phía ngoài, cao giọng nói:

- Đêm nay trăng sáng sao thưa, bọn ta ở trong chùa uống rượu luận anh hùng, các vị lại ở bên ngoài ăn sương nuốt gió, thực là vất vả, mời uống một chén.

Nói đoạn lại ngửa cổ uống cạn.

Bên ngoài viện quả là một đêm trăng thanh gió mát.

Hóa ra đêm đen đã phủ xuống rồi.

Đêm muộn, đoạn hành lang vừa xa vừa dài.

Nguyệt minh tinh hi,

Ô thước nam phi;

Nhiều thụ tam tấp,

Vô chi khả tê. (**)

Tiêu Thu Thủy bỗng nhiên cao giọng hát, tiếng ca bi tráng. Những hảo hán giang hồ lưu lạc giang hồ, những lãng tử lang bạt thiên nhai cũng hòa vào cầm đũa gõ nhịp hát theo.

Tiếng hát chấm dứt, Lương Đẩu vỗ tay khen:

- Hay! Hay!

Nhu Thủy thần quân cũng không khỏi có chút tán thưởng, nhất thời cảm thấy vô cùng tâm đầu ý với với những anh hùng hào kiệt ở đây.

Lương Đẩu chợt nói:

- Ung huynh, huynh bán mạng cho Chu đại thiên vương, là tự nguyện, hay bị ép.

Nhu Thủy thần quân biến sắc hỏi:

- Lương đại hiệp sao lại nói như vậy?

Lương Đẩu nghiêm mặt đáp:

- Tôi ăn nói thẳng thắn, không giấu gì Ung huynh. Trong võ lâm, Ung huynh tuy không phải bậc đại hiệp, nhưng cũng rất ít khi làm ác, nhiều lần trừ bạo giúp yếu, duy có một mạch Chu đại thiên vương lại thanh danh tàn tạ, chẳng từ việc ác nào. Ung huynh cam tâm làm thuộc hạ dưới trướng Chu đại thiên vương, thực chẳng phải phúc của võ lâm, cũng không phải chí nguyện của huynh đệ.

Ngũ kiếm Thần tẩu ở đằng sau đồng loạt biến sắc, rục rịch muốn trở mặt, sắc mặt Nhu Thủy thần quân khê đối, đưa tay ngăn lại, chậm rãi nói:

- Tôi là một trong Song thần quân dưới trướng Thiên vương, có thể nói là dưới một người mà trên vạn người. Tôi thật sự phải cảm tạ Thiên vương tài bồi, còn về công danh đời sau, thực chẳng bằng quyền vị lúc sống. Lương đại hiệp đã có lời, huynh đệ xin tâm lĩnh vậy thôi.

Đoạn hai tay kính Lương Đẩu một chén, nói tiếp:

- Hôm nay chúng ta tương ngộ nơi đất chết, kẻ vai tác chiến, quả là có duyên. Nhưng ngày sau nếu có thể thoát khỏi chốn này, tương kiến giang hồ, chúng ta lập trường bất đồng, Lương huynh tự nhiên có thể lấy binh khí gặp lại, không cần cố kỵ hay quyến luyến tình cảm hôm nay làm gì. Còn về huynh đệ tôi, vốn tâm ngoan thủ lạt, giang hồ biết tiếng, Lương đại hiệp nếu có thể giết tôi thì cứ giết đi, không cần lưu tình. Nếu tôi giết được Lương huynh thì cũng như vậy, Lương đại hiệp không cần khuyên nhủ nữa.

Lương Đẩu cười khổ:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Một hơi uống cạn chén rượu rồi nhìn mọi người nói:

- Nào nào nào, chúng ta không nói những chuyện mất hứng đó nữa, vì tiêu diệt Quyền Lực bang, mọi người cùng uống rượu đi.

Mọi người cũng sinh hứng thú, lần lượt rót đầy chén, sảng khoái uống cạn, Nhu Thủy thần quân nói:

- Tôi biết trong nhà bếp còn có ít thức ăn, để làm đồ nhắm cũng tốt.

Tiêu Thu Thủy vốn không uống rượu, lập tức nói:

- Để tôi đi lấy.

Đằng lòi kiếm tẩu từng đánh với Tiêu Thu Thủy trong trận Đan Hà quan, rất tán thưởng tinh thần anh dũng không lùi của hần, sợ hần đi một mình gặp chuyện, liền nói:

- Ta cũng đi.

A Thủy cũng nói:

- Vậy ba người chúng ta đi.

Nhà bếp cách đại điện một đoạn không ngắn.

Ánh trăng như nước.

Ai cũng biết ba người đi chuyến này không chỉ vì để lấy thức ăn mà càng quan trọng hơn là do thám tình hình bao vây quanh chùa Biệt Truỵn.

Họ đi qua hành lang thật dài.

Hành lang không một bóng người, bên ngoài cây cỏ đung đưa, là bóng cây, hay bóng người?

A Thủy vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên cao:

- Nếu lần này có thể sống sót thoát ra, tôi nhất định phải thật quý trọng cuộc đời này, làm một vài chuyện, không thể lang bạt giang hồ suốt nhày như trước nữa.

Tiêu Thu Thủy nhìn nghiêng sang khuôn mặt kiên định dưới ánh trăng của chị ta, gật đầu nói:

- Kỳ thực với tài năng của Lương Quảng thập hổ, cứ ở một góc đông nam này quả là đại tài tiểu dụng.

Đằng lòi kiếm tẩu lại cười lạnh:

- Trong ngoài viện này không biết có bao nhiêu kẻ địch, các người còn nói tới cái gì tương lai?

A Thủy trừng mắt sắp sửa muốn phát tác, Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Vậy thì tiên bối muốn nói chuyện gì?

Đằng lòi kiếm tẩu mỉm cười hung ác:

- Nói chuyện giết người!

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Giết người?

Đằng lòi kiếm tẩu ung dung nói:

- Người biết ta giết người phải mất bao lâu không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Ồ?

Đằng lòi kiếm tẩu cười tàn độc:

- Bình thường ta bắt sống một người, muốn giết hần, ít nhất có thể giết trong sáu ngày, nhiều thì có thể giết trong mười sáu ngày. Có một lần ta bắt được một tên, mỗi ngày cắt một miếng thịt, rắc một nắm muối, nấu lên ăn ngay trước mặt hần.

Nói đoạn Đằng lòi kiếm tẩu hướng về phía bụi cỏ đen rậm, lạnh lẽo nói:

- Kẻ nào dám phạm ta, ta quyết không tha cho hần!

Tiêu Thu Thủy khẽ thở dài, hần biết Đằng lòi kiếm tẩu cố ý nói cho người của Quyền Lực bang nghe, nhưng hần cũng biết Đằng lòi kiếm tẩu kinh nghiệm giang hồ đời này, trong lòng cũng đã cảm thấy sợ hãi.

Chỉ có người trong lòng sợ hãi mới mở miệng đe dọa người khác.

Ánh trăng như sương.

Chùa Biệt Truyện nhìn trong bóng đêm huy hoàng có vẻ vừa trầm mặc, vừa an tường.

Vì thế họ đẩy cửa tiến vào nhà bếp.

Trong nhà bếp có thức ăn, trong thức ăn không có độc.

Đằng lôi kiếm tẩu lịch duyệt giang hồ vừa tiến vào đã dùng châm bạc thử xem thức ăn có độc hay không.

Chuyện này lại khiến Tiêu Thu Thủy nhớ tới Đường Phương. Đường Phương là người của Đường gia, người Đường gia đều rất cẩn thận, cho nên rất khó hạ độc được người Đường gia.

... Ngoại trừ một lần, trên lầu giáp tú...

Đằng lôi kiếm tẩu đang muốn mở cửa bước ra ngoài thì đột nhiên, sáu đốm sáng lam bắn tới. Đằng lôi kiếm tẩu giật chỗ đánh lùi A Thủy đang sắp bước ra ngoài, vụt đóng cửa lại. Bụp bụp bụp, bụp bụp bụp, âm khí đánh ngấm vào cửa.

Cửa đóng sập lại, trong nhà bếp tối đen.

A Thủy tức giận quát:

- Ông đánh ta....

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Không ổn.

Đằng lôi kiếm tẩu hỏi:

- Cái gì không ổn?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Không thể bị vây ở đây.

Đằng lêu kiếm tẩu nói:

- Đi ra làm bia ngấm cho ám khí?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Làm bia ngấm cho ám khí cũng phải ra phối hợp với Lương đại hiệp.

A Thủy nói:

- Tôi tán thành!

Tiêu Thu Thủy gói hết thức ăn vào trong giấy dầu, lần lượt cất vào trong áo. Đằng lôi kiếm tẩu cuối cùng cũng nói:

- Được rồi, bị khốn ở đây cũng chỉ có một đường chết.

Tiêu Thu Thủy đẩy tung cửa ra, ánh trắng như nước, hành lang như một đoàn trường chinh dài đằng đằng. Tiêu Thu Thủy vụt hít vào một hơi khí lạnh, quyết đoán nói:

- Xông ra ngoài!

Bên Tiêu Thu Thủy vừa ra khỏi cửa, đối phương đã phát động thế công.

Hai chỗ cửa sổ phòng bếp đóng kín đồng loạt bị phá vỡ.

Ánh trắng như kiếm mang, chiếu sáng phòng bếp, đao phong lóe sáng, ít nhất có sáu người từ cửa sổ nhảy vào.

Nhưng cùng lúc đó, ba người Tiêu Thu Thủy đã đều lao ra ngoài.

Nhóm Tiêu Thu Thủy đi được một đoạn, hành lang rất dài, ít nhất có ba bốn mươi món ám khí đồng loạt đánh về phía họ.

Tiêu Thu Thủy nhảy, tránh, né, dịch, hai tay bắt, kéo, đánh, đẩy tránh khỏi cùn đánh văng hơn mười món ám khí, hành lang dài đằng đằng, thể xông của Tiêu Thu Thủy không giảm.

Bấy giờ bỗng nhiên có hai người xông ra, một thanh quỷ đầu đao, một cây lưu kim đáng, trái phải giáp kích. Tiêu Thu Thủy hạ người xuống, lưu kim đáng suýt soát lướt qua người. Hắn hạ thấp người nhưng vẫn không hề dừng lại, “bình” một tiếng, hoa lửa bắn tung, đỡ lấy quỷ đầu đao, mượn thế đẩy qua, ném người đó ra ngoài.

Lúc này Tiêu Thu Thủy đã tới gần cuối hành lang, chạy thêm mười bước sẽ vào trong điện, trong điện có cường viện là mấy người Lương Đẩu. Cùng lúc đó, một đoàn kiếm mang sáng chói như mặt trời vụt bùng lên trong đêm tối.

Quan Nhật thần kiếm!

Mặt trời không quá gắt, nhưng trong bóng tối cũng vô cùng sáng lạn.

Nhất kiếm này hiển nhiên không phải Khang Xuất Ngự ra tay, mà là Khang Kiếp Sinh.

Tiêu Thu Thủy biết không thể hàm chiến, một khi bị Khang Kiếp Sinh ngăn cản, người của Quyền Lực bang nhất định sẽ tới vây giết. Hắn nổi máu lên, phóng hết tất cả ám khí bắt được ra!

Khang Kiếp Sinh giật mình hoảng sợ, vội vàng múa kiếm đánh văng ám khí, Tiêu Thu Thủy đã xông qua, lao vào trong cửa, đá tung cửa ra, hét lớn:

- Có địch tấn công.

Bấy giờ hắn vốn có thể xông vào trong viện, Quyền Lực bang tuy sắp trọng binh bốn phía nhưng tạm thời vẫn chưa dám xâm nhập vì sợ hãi uy danh của các cao thủ do đại hiệp Lương Đẩu dẫn đầu. Nhưng cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy bỗng nghe thấy A Thủy ở đằng sau chưa tới mười bước, phát ra một tiếng kêu thảm!

Tiêu Thu Thủy lập tức lao ngược ra.

Hắn không thể chờ mấy người Lương Đẩu chạy tới rồi mới tính. Cứu người như cứu mạng, Tiêu Thu Thủy thà đi chịu chết, biết rõ sức mình bộ ngựa chống xe nhưng cũng không thể thấy chết không cứu!

(*) Dưới nước là long vương, trên trời là nhân vương. Trên trời dưới đất chỉ có ta là vương.

(**) Một đoạn trong bài “Đoạn ca hành”, hình như là của Tào Tháo =.=

,
;
,
.

Trăng sáng sao thưa,

Chim thước về nam;

Lượn quanh ba vòng,

Chẳng cảnh đáng đau.

8. Chương 8: Trận Chiến Núi Vũ Di.

Tiêu Thu Thủy lao ngược ra ngoài, khuỷu tay phải đảo lại đâm ra một kiếm. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, một bang chúng Quyền Lực bang trúng kiếm, đánh rơi vũ khí lùi ra sao.

Tiêu Thu Thủy quay người, thấy A Thủy sắc mặt trắng bệch, đã ngã ngồi xuống đất, Đẳng lôi kiếm tẩu rống giân liên tục, kiếm như sấm sét, giao chiến với Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư.

Lúc này, hai thanh đơn đao, một cây khóa hổ lam đã bỏ tới A Thủy đang ngồi dưới đất.

A Thủy giống như đau đòn không chịu nổi, cố gắng chống đỡ, chân quét ngang ra, đá ngã đại hán cầm khóa hổ lam, nhưng hai thanh đơn đao thì không tránh né nổi nữa.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy đã tới.

Hắn đâm ra một quyền, đánh cho một người ôm mũi lùi lại.

Tay phải cầm kiếm vạch ra một vết thương dài trên tay phải người còn lại, người đó vứt luôn cả đao, bỏ chạy trốn chết.

Tiêu Thu Thủy đã thoát rồi không ngờ lại quay về, khiến cho bang chúng Quyền Lực bang không thể ngờ được, thực như thiên binh hạ phàm. Tiêu Thu Thủy đánh lùi hai người, đưa tay đỡ A Thủy dậy, sau đầu bỗng vang lên tiếng gió rít.

Trong lúc gấp rút, Tiêu Thu Thủy vụt cúi đầu, mấy sợi tóc bay lên không.

Kẻ xuất kiếm là một trong Trường Thiên ngũ kiếm.

Tiêu Thu Thủy không hề để tâm chiến đấu, hắn đỡ A Thủy bỏ chạy.

Ngọc Chấn thần kiếm trong Trường Thiên ngũ kiếm lại đâm tới một kiếm, A Thủy một tay vẫn phải vịn vào Tiêu Thu Thủy nhưng đã kịp đá ra một cước.

Ngọc Chấn thần kiếm hốt hoảng tránh qua, Tiêu Thu Thủy đã chạy mất rồi.

Tiêu Thu Thủy chạy lên mười bảy, mười tám bước, chỉ nghe ở đằng sau mũi kiếm của Đẳng lôi kiếm tẩu đã phát ra tiếng sấm nổ, quát tháo không ngớt, hiển nhiên là đã đánh với Khang Xuất Ngư đến sôi máu.

Hành lang vừa sâu vừa dài, Tiêu Thu Thủy khẽ cắn răng, quyết tâm trước tiên đưa A Thủy vào trong điện, sau đó quay lại cứu tiếp Đẳng lôi kiếm tẩu!

Đúng lúc này, ánh đao lóe lên, một tên sử quỷ đầu đao chắn trước mặt, A Thủy đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, khàn giọng nói với Tiêu Thu Thủy:

- Cậu cứ mặc tôi...!

Tiêu Thu Thủy nhận ra kẻ dùng quỷ đầu đao này chính là tên bị mình vận lực ném văng đi lúc nãy, thế xông không giảm, hét lớn một tiếng. Cũng chẳng biết tại sao, có thể là do Tiêu Thu Thủy khí thế ép người, đại hán dùng quỷ đầu đao kia không ngờ lại bị dọa lùi ba bước, tránh qua một bên.

Tiêu Thu Thủy một bên liều mạng, một bên hỏi:

- Chị làm sao rồi...?

A Thủy nhin đau đáp:

- Ruột tôi... Ai... Đau quá không nói nổi nữa.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới biết A Thủy vốn bị ruột thừa, trong lúc kịch đấu đột ngột phát bệnh, vừa phát tác là không thể vận hồi được. A Thủy là phụ nữ, Tiêu Thu Thủy cũng mặc kệ cái gì nam nữ thụ thụ bất thân nữa, túm lấy thắt lưng chị ta, một nâng, một đẩy, đẩy A Thủy vào trong điện, vụt quay đầu lại, bỗng thấy một người đã chắn trước hành lang dài.

Người đó cao lớn uy mãnh, tóc trắng râu bạc, vẻ mặt hồng hào, chính là Đại vương long Thịnh Giang Bắc.

Cùng lúc ấy, Tiêu Thu Thủy lại nghe Đẳng lôi kiếm tẩu kêu lên thảm thiết.

Hắn nhìn sang, chỉ thấy Khang Kiếp Sinh đã gia nhập vào ác chiến, Đẳng lôi kiếm tẩu đương nhiên không thể địch nổi, lại trúng một kiếm.

Tiêu Thu Thủy bất chấp tất cả, lao thẳng tới giống như phát điên!

Thịnh Giang Bắc vung tay lên chặn lại, quát lớn:

- Người đừng tới thì tốt hơn!

Tiêu Thu Thủy nóng lòng cứu người, sao còn để ý nữa, rõ ràng biết mình tuyệt không phải đối thủ của Thịnh Giang Bắc nhưng vẫn toàn lực xông đến. Thịnh Giang Bắc thoảng ngẩn ra, thầm nghĩ gã thanh niên này đã hai lần thoát ra được vậy mà còn quay lại hang ổ lần thứ ba, quả là can đảm kinh người.

Vì thế liền ngừng thần vận khí, toàn lực ứng phó.

Không ngờ mắt thấy Tiêu Thu Thủy sắp sửa lao vào Thịnh Giang Bắc lại đột nhiên cong vẹo người xuyên qua sườn phải Thịnh Giang Bắc, thoát ra được. Lúc này Tiêu Thu Thủy gấp rút muốn cứu Đằng lôi kiếm tẩu, không muốn chiến đấu với Thịnh Giang Bắc cho nên mới dùng tới cách đó. Thịnh Giang Bắc đang chuẩn bị để khổ chiến, không thể ngờ đối phương lại thay đổi đột ngột như vậy, hơi thất thần một chút, Tiêu Thu Thủy đã lướt sát qua người.

Nhưng chỉ trong chớp mắt đó, Thịnh Giang Bắc đã định thần lại, biết dụng ý dương đông kích tây của Tiêu Thu Thủy.

Trong khoảnh khắc hai người lướt sát qua nhau, Tiêu Thu Thủy hoàn toàn để lộ sau lưng.

Tiêu Thu Thủy nóng lòng cứu người, cũng không kịp để ý tới sơ hở sau lưng.

Thịnh Giang Bắc là một trong mười chín nhân ma, tuy hơi bộc trực nhưng dù sao cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lão sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được.

Lão lập tức vươn chưởng ra, chưởng phải chu sa, chưởng trái hắc sa.

Thân hình Tiêu Thu Thủy nhanh, chưởng của lão còn nhanh hơn.

Nếu chưởng này của lão đánh trúng Tiêu Thu Thủy, với tốc độ chạy của Tiêu Thu Thủy, Thịnh Giang Bắc chỉ có thể đánh trúng tới đa ba phần lực đạo, còn bảy phần lực trượt mất.

Nhưng cho dù chỉ đánh trúng ba phần lực đạo thì dưới sức mạnh hai chưởng, Tiêu Thu Thủy không chết cũng trọng thương.

Nhưng ngay vào lúc sắp sửa đánh xuống, hai chưởng Thịnh Giang Bắc lại đột nhiên ngừng lại một chút, chậm lại một chút.

Điểm này ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng có thể cảm nhận được.

Thời cơ thoảng qua là mất, chỉ trong sai biệt một sát na đó, thân hình Tiêu Thu Thủy đã nằm ngoài phạm vi hai chưởng của Thịnh Giang Bắc.

Thịnh Giang Bắc không ngăn cản được Tiêu Thu Thủy, bang chúng Quyền Lực bang hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Vốn giữa chỗ của Thịnh Giang Bắc và chỗ của Khang Xuất Ngư còn có một đội khoảng bốn năm người nữa nhưng một vì không dự tính được, hai vì Tiêu Thu Thủy khí thế hùng hổ, không ngờ lại không kịp ngăn cản, để Tiêu Thu Thủy xâm nhập vào cuộc chiến của Khang Xuất Ngư!

Bấy giờ, Khang Kiếp Sinh đã khóa chặt kiếm của Đằng lôi kiếm tẩu.

Khang Xuất Ngư dắt kiếm một vòng, cánh tay trái Đằng lôi kiếm tẩu mang theo một vòi máu, rơi xuống!

Đằng lôi kiếm tẩu gào thảm một tiếng, lắc lư muốn ngã.

Đúng lúc này, Tiêu Thu Thủy đã tới, một tay đỡ Đằng lôi kiếm tẩu, một tay cầm kiếm phản công cha con họ Khang!

Kẻ thù gặp nhau lần này, đều cùng đổ ngẫu cả mắt.

Đằng lôi kiếm tẩu vừa cất lực huy động trường kiếm vừa gầm lên:

- Người đi mau...

Khang Kiếp Sinh cười hắc hắc:

- Người rõ ràng đã đi rồi lại còn quay lại chịu chết, thật là trời cũng bỏ người!

Khang Xuất Ngư cười nói:

- Người muốn chết sớm một chút, lão phu sẽ thành toàn cho người!

Hai kiếm một ngăn một đâm, đều hướng vào Tiêu Thu Thủy, Đằng lôi kiếm tẩu muốn hỗ trợ nhưng lại bị Ngọc Chấn thần kiếm ngăn cản.

Mới được có ba chiêu, Tiêu Thu Thủy cùng Đằng lôi kiếm tẩu đã hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Ngay khi đó, giữa bầu trời bỗng bùng lên một ánh đao.

Đang mang cong cong.

Mờ ảo như ánh trăng trên trời.

Trắng sáng chiếu rọi hành lang, hành lang sâu dài.

Ở cuối hành lang, có một người tà tà bay ra.

Áo vải xanh, tất vải trắng, giày vải đen.

Người đó phóng ra như một con chim lớn, vừa xuất hiện đã chém xuống một đao.

Ánh đao vừa hiện, bên ngoài liền vang lên tiếng huýt gió.

Dưới ánh trăng, dưới ánh đao, vẻ mặt Khang Xuất Ngư trắng bệch, kinh hãi hô lên:

- Rút...!

Lão không hề đỡ nhất đao này, lập tức vượt tường ra ngoài.

Ngọc Chấn thần kiếm trước nay tự phụ, hắn có đi cũng phải tiếp được một đao này rồi mới đi.

Hắn đâm ra một kiếm, đâm thẳng vào huyền ngọc chấn của “người đang phóng tới”, giống như đã đâm Tiêu Thu Thủy lúc này.

Sau đó tay hắn liền giống như đang không cầm kiếm.

Bởi vì tay hắn không còn thuộc về mình nữa.

Tay hắn đã bị chặt đứt.

Bị một đao của “người đang phóng tới” chặt đứt.

Hắn cơ hồ ngất xỉu, Thịnh Giang Bắc lập tức tắc bắt lấy hắn, phóng ra ngoài tường.

Còn Khang Kiếp Sinh cùng các bang chúng Quyền Lực bang thì ngay từ lúc tiếng huýt vang lên, trước khi Ngọc Chấn thần kiếm thử đỡ một đao của “người đang phóng tới”, đã lần lượt tản ra, biến mất.

Người tới đương nhiên là Lương Đẩu.

Đại hiệp Lương Đẩu.

Đại hiệp Lương Đẩu nhìn ra tường bao, bên ngoài tường tối đen, cổ đại um tùm.

Lương Đẩu lẩm bẩm nói:

- Thịnh Giang Bắc cũng không quá xấu xa, trong Quyền Lực bang chẳng có nhiều kẻ chịu cứu giúp đồng môn.

Chợt nghe có tiếng vỗ tay, một người từ trên trời hạ xuống, cười nói:

- Kỳ thực cậu thiếu niên này cũng không tệ, cho dù là người trong chính đạo, nguyện xả thân cứu người, lại còn đi rồi quay lại như vậy thực cũng chẳng có nhiều...

Người đến là Nhu Thủy thần quân, vốn ông ta lược trận cho Lương Đẩu, Quyền Lực bang vừa rút, ông đã nhanh chóng đi tới, khóa hết mấy huyết đạo trên người Đằng lôi kiếm tẩu, giúp ông ta cầm máu. Thiểm điện kiếm tẩu cũng chạy tới, “ôi chao” một tiếng, vội vàng đỡ Đằng lôi kiếm tẩu vào trong điện chữa trị.

Lương Đẩu nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Cậu ta họ Tiêu, là con thứ ba của Tiêu Tây Lâu tiên sinh ở Hóa Hoa Thành Đô, võ công chẳng ra sao nhưng can đảm hơn người, chí khí cao ngang trời, trọng nghĩa khí, có thể đảm đương một mặt.

Nhu Thủy thần quân nhìn Tiêu Thu Thủy, cười lạnh nói:

- Chính phái hay không chính phái vốn chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng cậu ta cứu trợ Đằng lôi như vậy, oán thù giữa cậu ta và Trường Giang tam anh coi như xóa bỏ. Tôi cũng thích loại người biết giảng nghĩa khí, trọng bạn bè, ngày sau cũng có thể còn thu cậu ta làm đồ đệ.

Tiêu Thu Thủy lại đáp:

- Tiền bối khen ngợi, tại hạ cảm kích. Chỉ là tiền bối thân ở dưới trướng Chu đại thiên vương, tuy võ công cái thế nhưng không phải chính đạo. Mong tiền bối có thể ước chế hành vi, trong sạch vô lâm, nếu như vẫn một mực chấp mê bất ngộ, vân bối liền không dám bái lễ.

Nhu Thủy thần quân biến sắc:

- Trong môn hạ của Thiên vương, ta giữ chức Thần quân, trong vô lâm có kẻ nào dám mạo phạm? Ta có ý phá lệ ban ơn thu người làm đồ đệ, người ngược lại còn dám chê ta không phải người trong chính đạo?

Tiêu Thu Thủy vẫn cung kính nhưng kiên trì nói:

- Vân bối chỉ mong tiền bối đem một thân kỳ công cái thế dùng vào việc ngay thẳng!

Nhu Thủy thần quân đang muốn phát tác, đại hiệp Lương Đẩu đã cười lớn:

- Hay! Thu Thủy, hay! Ta thích cái tính cách này của cậu!

Lại quay sang phía Nhu Thủy thần quân nói:

- Ai da, huynh làm sao lại phải chấp nhặt, bực tức với hậu sinh tiểu bối như thế? Nào nào nào, chúng ta vào trong điện trước rồi sẽ cẩn thận thương lượng tiếp.

Mọi người lại quay vào trong điện.

Bốn phía tối đen, không có dù chỉ một bóng người.

A Thủy cũng đã hồi phục hơn nữa, ôm bụng nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, trong mắt đầy vẻ cảm tạ.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười đáp lễ, quay đầu nhìn lại hành lang vừa ác đấu sống chết lúc trước, yên tĩnh, vắng lặng, hành lang thực dài.

Đèn khuya vắng, uống rượu luận anh hùng.

Mọi người ngồi về chỗ cũ, Tiêu Thu Thủy không ngờ còn lấy thức ăn trong người ra, nói:

- May mà không làm mất.

Lao Cửu tính cách có chút thô lỗ, không khỏi lẩm bẩm:

- Mẹ nó! Chỉ vì mấy miếng ăn mà suýt nữa mất cả mạng, thật chẳng ngờ được.

Hảo nhân Hồ Phúc lại nghiêm mặt nói:

- Lao Cửu, ông hiểu lầm rồi. Mấy người Lương đại hiệp muốn lấy thức ăn chỉ là thứ yếu, quan trọng là muốn thử xem thực lực bao vây của Quyền Lực bang.

Lý Hắc gật đầu khen phải:

- Hành lang, nhà bếp, nhìn như chỉ một góc nhỏ nhưng đã có đám đại địch Khang Xuất Ngự, Thịnh giang Bắc, Ngọc Châm kiếm khách, Khang Kiếp Sinh mai phục, những vị trí khác đương nhiên là càng bố trí chặt chẽ hơn. Quyền Lực bang không những không tản đi mà còn tăng viện nữa.

Thị Nguyệt tính tình cẩn thận, bày hết thức ăn lên bàn, lại châm đủ rượu, mặt khác Ngô Tài ở bên cạnh đang hâm rượu. Thị Nguyệt nói:

- Chúng ta bị vây ở đây, chẳng có ai biết cả.

Ngô Tài nói:

- Nhưng Quyền Lực bang tăng viện không ngừng, chúng ta như thú bị vây ở đây cũng không phải là cách.

Nhu Thủy thần quân đột nhiên nói:

- Chuyện đó cũng chưa chắc.

Lương Đẩu thoáng mỉm cười:

- Ồ?

Nhu Thủy thần quân nhìn Lương Đẩu, hỏi:

- Lương huynh có biết nguyên nhân tôi bị vây khốn ở Đan Hà? Liệt Hỏa thần quân vốn không tách rời tôi lúc nào lại đi đâu rồi?

Lương Đẩu đáp:

- Xin được nghe giải đáp.

Nhu Thủy thần quân uống một hơi, cạn chén rượu, nói:

- Lương đại hiệp có biết Yến Cuồng Đồ danh chấn thiên hạ hai mươi năm trước cùng “Vong Tình thiên thư” nổi tiếng giang hồ của lão ta không?

Lương Đẩu vẫn luôn bình thản trấn tĩnh lần này cũng phải động dung, thất thanh nói:

- Thần quân đang nói đến Vong Tình thiên thư vô địch vô lâm, vừa xuất hiện đã làm dậy lên gió tanh mưa máu, người trong giang hồ tranh đoạt không ngừng sao?

Tiêu Thu Thủy chỉ thấy Ngũ kiếm Thần tẩu cùng Lương Quảng thập hổ đều biến sắc, chỉ duy có hắn và hòa thượng Đại Đỗ là chẳng hề biết Vong Tình thiên thư là thứ gì?

Nhu Thủy thần quân sắc mặt nặng nề, khẽ thở dài:

- Chính nó.

Lương Đẩu biến sắc:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ, Vong Tình thiên thư lại tái hiện vô lâm rồi?!

Chỉ thấy đám Quảng Châu thập hổ vừa nghe đều lập tức ngổng hết cổ dậy, hai nhóm hảo hán phổ phường Quảng Đông, Quảng Tây, vậy mà đối với bộ Thiên thư này lại chẳng thể “Vong tình” đến thế, những người khác chẳng cần nghĩ cũng biết. Tiêu Thu Thủy không khỏi cảm thấy vô cùng tò mò.

Nhu Thủy thần quân xua tay đáp:

- Không phải.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng đều không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Nhu Thủy thần quân lại đáp:

- Theo thuộc hạ của Chu đại thiên vương tìm hiểu, Vong Tình thiên thư chỉ là ngụy trang, thứ dẫn đồng đạo vô lâm tự tàn sát lẫn nhau không phải là nó, thế nhưng Yến Cuồng Đồ lại là người hoàn toàn có thật!

Lương Đẩu nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên. Nếu không có Yến Cuồng Đồ thì không có Lý Trầm Chu, nếu không có Lý Trầm Chu thì không có Quyền Lực bang. Quyền Lực bang có thể tung hoành vô lâm, chính là vì Lý Trầm Chu quân lâm thiên hạ. Lý Trầm Chu sở dĩ có thể đánh đâu thắng đó, nếu không được Yến Cuồng Đồ truyền thụ tuyệt nghệ, thì dù thiên tư hơn người, cơ ngộ tuyệt diệu cũng chưa chắc đã có được ngày hôm nay!

Nhu Thủy thần quân cười khổ:

- Nghe nói Lý Trầm Chu chẳng qua chỉ được Yến Cuồng Đồ truyền thụ một nửa võ công mà thôi.

Lương Đẩu nói:

- Cho nên mới có nhiều kẻ truy tìm Vong Tình thiên thư thủ bút của Yến Cuồng Đồ như vậy, nghe nói nó là tinh hoa võ học của cả đời ông ta, mà nay Ung huynh lại nhắc tới chuyện này...

Nhu Thủy thần quân cười khổ đáp:

- Nhân vật trong ba sáu đường thủy đạo Trường Giang chúng tôi, đốt nhà cướp của, cũng chẳng phải là loại tốt lành gì. Nhưng dù chúng tôi giết người nhiều, cộng hết cả lại vẫn không bằng được một mình Yến Cuồng Đồ. Người này không chính không tà, hành sự quái dị, tâm khí cao ngạo, lại lạnh lùng tàn độc, luyện được một thân tuyệt nghệ kinh người, sau này bị người ta truy sát, cũng là chuyện mà cả hai đạo hắc bạch đều phải khen là tuyệt diệu.

Bấy giờ chợt nghe một tràng tiếng chùy gấp, nện vào tường bao.

Hòa thượng Đại Đỗ khẽ biến sắc, nhưng Lương Đẩu đã lên tiếng:

- Không cần hoảng hốt, đối phương cố ý tạo thanh thế như vậy để khiến chúng ta lo lắng, phân tâm.

Nhu Thủy thần quân bình thản nói:

- Chúng ta không để ý tới nó là được.

A Thủy nhệch mồm nói:

- Mẹ nó, có gan thì nhảy vào, bà đây phải báo thù.

Tiêu Thu Thủy nghiêng người hỏi:

- Chị... Bụng chị không sao rồi chứ?

A Thủy tuy lưu lạc giang hồ đã lâu nhưng giờ được hỏi thăm ân cần như vậy cũng không khỏi thoáng đỏ mặt, đỏ:

- Không sao... Ruột thừa phát tức một trận, bây giờ tạm có thể dùng nội lực khống chế.

Lương Đẩu kính một chén rượu cho Nhu Thủy thần quân, hỏi:

- Xin mời kể tiếp.

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Trước khi Quyền Lực bang quật khởi, Lương đại hiệp chắc cũng biết, khi ấy thiên hạ đệ nhất đại bang, không nghi ngờ gì chính là thiên hạ của Chu đại thiên vương.

Lương Đẩu gật đầu:

- Điểm ấy là chắc chắn. Khi đó quý bang bảy đại trưởng lão đều khỏe mạnh, nếu không phải trong trận chiến với Yến Cuồng Đồ ở núi Vũ Di...

Nhu Thủy thần quân cảm hận nói:

- Bảy đại trưởng lão của chúng tôi hợp chiến Yến Cuồng Đồ, vậy mà lại không thể chiến thắng, bảy trưởng lão, chỉ có hai người... trở về...

Lương Đẩu vuốt cằm:

- Là hai vị tiền bối Chương Tàn Kim, Vạn Toái Ngọc, nghe nói giờ hai vị đó là trưởng lão của quý bang cũng là hộ pháp của Chu đại thiên vương.

Nhu Thủy thần quân cười khổ:

- Hai vị trưởng lão Chương, Vạn, sinh tử đồng tâm mới có thể hợp lực tiêu trừ một đòn trí mạng của Yến Cuồng Đồ nhưng cũng bị trọng thương. Còn năm vị trưởng lão khác thì đều hy sinh vì nhiệm vụ.

Lương Đẩu động dung, nói:

- Võ công Yến Cuồng Đồ cực cao, người người đều biết. Nghe nói năm ông ta mười tuổi đã tự nghĩ ra tuyệt nghệ, năm mười ba tuổi đã nghiễm nhiên là một vị tôn chủ, đến năm hai mươi tuổi đã danh chấn giang hồ. Ngày đó Chu đại thiên vương lệnh cho bảy vị trưởng lão vây giết, hiển nhiên là tình thế bất buộc, tại sao lại....

Nhu Thủy thần quân thở dài, đáp:

- Đó đều là vì võ công của lão khốn Yến Cuồng Đồ đó thật sự quá cao. Có điều bị bảy vị trưởng lão vây công, Yến Cuồng Đồ cũng mệt mỏi kiệt sức, sau đó Chu đại thiên vương Chu Thuận Thủy tiên sinh cũng tới, nhân cơ hội đánh cho lão ta bị thương, nhưng lại để lão chạy thoát được... Mà Chu đại thiên vương cũng vì trận này mà đại thương nguyên khí, bảo tọa thống lĩnh trong vô lâm dần dần bị đám người Lý Trầm Chu thay thế.

Lương Đẩu trầm giọng nói:

- Vô lâm thị phi thành bại, như trời mọc trăng lặn, lên xuống vô chừng, thế sự chìm nổi, hôm nay chưa kết thúc, ngày sau ra sao cũng còn khó nói... Chỉ không biết chuyện này thì có liên quan gì tới việc các hạ vị vây ở Đan Hà cùng tách rời với Liệt Hỏa thần quân?

Nhu Thủy thần quân trầm ngâm một hồi, đáp:

- Hôm nay chúng ta cùng chung hoạn nạn, chống cường địch, đối với nhân cách, phẩm đức của Lương đại hiệp lại càng tôn kính, thế nên cũng xin dốc hết lời gan ruột... Sáu người chúng tôi lên núi lần này, là vị nhận được tin tức của Trường Giang tứ côn, trong năm vị trưởng lão tuần chức năm xưa, có một mình trưởng lão Thiệu Lưu Lệ là chưa chết...

Lương Đẩu cả kinh, hỏi:

- Là “Biệt nhân lưu lệ tha thương tâm, tự kỷ lưu lệ nhân đoạn tràng”(*) Thiệu Lưu Lệ, Thiệu lão tiền bối danh chấn giang hồ ba mươi năm trước?!

Nhu Thủy thần quân bật cười:

- Kỳ thực cũng không phải “lão tiền bối” gì, “tiền bối” thì chính xác. Ông ta xuất đạo cực sớm, hai mươi ba tuổi đã nổi tiếng giang hồ, hai mươi tám tuổi đã thành trưởng lão của tệ bang, ba mươi tuổi liền tham gia trận chiến với Yến Cuồng Đồ, đến nay còn chưa tới năm mươi tuổi, tuổi tác so với chúng ta cũng không chênh lệch là bao. Có điều Thiệu Lưu Lệ trưởng lão và Sầm Thương Tâm trưởng lão, ngày trước trong vô lâm được tôn là “Thiên địa nhị tuyệt” cũng không phải chỉ có hư danh... Đáng tiếc, đáng tiếc Sầm Thương Tâm đã chết dưới tay Yến Cuồng Đồ...

Lương Đẩu nhíu mày hỏi:

- Nghe lời Ung huynh nói thì hình như Thiệu Lưu Lệ chưa chết?!

Lúc này, ngoài tường lại truyền tới tiếng động càng gấp rút hơn, là dùng chưởng đánh vào tường. Hảo nhân Hồ Phúc nhíu mày, không nhịn được nói:

- Chưởng lực Thịnh Giang Bắc thật mạnh.

Nhu Thủy thần quân hít một ngụm rượu, thở dài một hơi rồi mới nói:

- Không những chưa chết mà nghe nói còn lấy được một đôi “Vô Cực tiên đan”!

Cùng lúc đó, bên ngoài chợt vang lên một tiếng nổ “ầm”, một mảng tường bao đổ xuống, tro bụi bắn tung, mọi người tập trung nhìn lại thì chẳng thấy bóng người nào tiến vào trong viện.

Lương Đẩu nói:

- Quyền Lực bang dùng tới thuốc nổ rồi.

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Chúng tự nhiên loạn tâm thần, ta tự uống rượu tán chuyện.

Lương Đẩu nâng chén cười:

- Tôi mời huynh.

Nhu Thủy thần quân cũng bình thần nói:

- Hôm nay chúng ta cùng bị khốn ở đây, cũng coi là tình trong hoạn nạn. Đến đây, đến đây, ta mời mọi người.

Mọi người một hơi uống cạn, chẳng để ý tới không khí chiến tranh dày đặc bên ngoài.

Lương Đẩu khẽ cười, nói:

- Vừa rồi Thần quân nhắc tới Vô Cực tiên đan, tôi thực sự chấn động. Vô Cực tiên đan này vốn là chí bảo vô lâm, Yến Cuồng Đồ sở dĩ có thể mới hai mươi lăm tuổi đã quán tuyệt vô lâm chính là vì đã uống tổng cộng sáu viên Dương Cực hoàn, Âm Cực hoàn trong Vô Cực tiên đan, vậy mới có công lực như thế. Mà Vô Cực tiên đan là dùng toàn dược vật linh dị trên thế gian chế thành, mấy loại có thể đã không còn nữa....

Nhu Thủy thần quân gật đầu đáp:

- Vô Cực tiên đan chẳng qua chỉ có mười hai viên, mà Yến Cuồng Đồ được cả, hơn nữa còn uống hết sáu viên... Vô Cực tiên đan không những tăng cường công lực, uống hai viên Âm Cực, Dương Cực có thể tăng tu vi nội lực một giáp(**), là chí bảo vô lâm. Vô Cực tiên đan còn có công hiệu cải tử hoàn sinh... Thiệu trưởng lão có thể không chết, chính là vì thế!

Lương Đẩu động dung:

- Ô, nói như vậy, Thiệu trưởng lão đã được một phen kỳ ngộ với Vô Cực tiên đan rồi.

Đây là lần thứ hai Tiêu Thu Thủy thấy Lương Đẩu động dung. Lương Đẩu không màng danh lợi nhưng lại có vẻ vô cùng chú ý tới Yến Cuồng Đồ. Vong Tình thiên thư, Vô Cực tiên đan, có lẽ là vì ba thứ này đối với người học võ mà nói, đều những thứ cực kỳ động lòng.

Kỳ thực Tiêu Thu Thủy không biết, nếu nhắc đến ba thứ bảo vật này mười lăm trước, những người đang ở cùng một chỗ không thể không trước tiên cứ đánh đến đầu rơi máu chảy cái đã.

Nhu Thủy thần quân vuốt cằm nói:

- Tất nhiên là vậy, bởi vì trong trận chiến trên núi Vũ Di mười lăm năm trước, Thiệu trưởng lão thực sự bị Yến Cuồng Đồ đánh trúng một chưởng, lại bị một cước đá trúng huyệt thái dương, cộng thêm một kiếm đâm ngược xuyên thủng bụng. Bị trọng thương như vậy, Thiệu trưởng lão chắc chắn phải chết... Đây đều là những gì hai vị trưởng lão Chương, Vạn đã tận mắt chứng kiến.

Lương Đẩu đáp:

- Nếu Vô Cực tiên đan quả thực có công hiệu cải tử hoàn sinh thì Thiệu trưởng lão có thể vẫn sống trên đời cũng không phải là chuyện lạ... Chỉ là chuyện đã cách nhau mười lăm năm, Thần quân từ đâu mà biết được vị tiên bối đó vẫn còn sống?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Là Trường Giang tứ côn gặp được Thiệu trưởng lão ở phụ cận Quảng Đông. Thiệu trưởng lão chẳng những không chết mà võ công còn tinh tiến, Trường Giang tứ côn hỏi ra mới biết, Thiệu trưởng lão đã uống hai viên Vô Cực tiên đan mới giữ được tính mạng.

Lương Đẩu hỏi:

- Nhưng Vô Cực tiên đan không phải trong tay Yến Cuồng Đồ sao?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Năm đó Yến Cuồng Đồ đấu với bảy vị trưởng lão, lấy một diệt bốn, nhưng đã mệt mỏi kiệt sức, Chu đại thiên vương đuổi tới, tất cả hợp công đánh bị thương Yến Cuồng Đồ. Thiệu trưởng lão nóng lòng lập công, từ sau xông lên tấn công, nhưng lại để Yến Cuồng Đồ đâm ngược ra sau một kiếm, xuyên thủng bụng, lại nghe tiếng đoán chỗ, đánh trúng Thiệu trưởng lão một chưởng, một cước. Mọi người còn muốn giết tới, Yến Cuồng Đồ đã phi thân nhảy lên, rơi xuống xe ngựa lão đã chuẩn bị từ trước, giục ngựa chạy cuồng, cứ bỏ chạy như vậy....

Lương Đẩu than thở:

- Yến Cuồng đồ bị tám đại cao thủ vây công vậy mà vẫn có thể trốn thoát, hơn nữa còn không quay người đã đánh cho Thiệu trưởng lão vô công tinh kỳ, ba đòn trọng thương, thật sự là anh hùng cái thế, không thể khinh nhờn.

Ánh nền lập lòe, chiếu lên ba bức tượng di đà to lớn giữa đại điện, hình bóng lắc lư, sáng tối đan xen.

Nhu Thủy thần quân bình tĩnh nói:

- Không phải tôi dát vàng lên mặt người khác. Nghe Chương trưởng lão kể lại, kếm của Yến Cuồng Đồ đâm ngập vào người Thiệu trưởng lão, không ngờ lại không rút ra được. Lão liền lưng hướng Thiệu Trưởng lão, tung mình nhảy ra hơn năm trượng, lao vào xa ngựa, ngựa lập tức hí dài, tung vó chạy đi, mọi người đều không thể theo kịp... Chỉ bằng phần khinh công đó thôi đã thật sự là...

Lương Đẩu gật đầu:

- Thật sự là kinh tài cái thế. Yến Cuồng Đồ cả đời hành vi quá mức kịch liệt, nhưng trí tuệ, võ công, can đảm dũng khí đều là hạng nhất.

Nhu Thủy thần quân nói tiếp:

- Thiệu trưởng lão sở dĩ không chết, có thể nói là được Yến Cuồng Đồ cứu sống. Sau trận chiến ở núi Vũ Di, giang hồ đồn đại không dứt, nhưng Yến Cuồng Đồ vẫn một mực không xuất hiện trên võ lâm. Có người nói lão ta bị Chu đại thiên vương đánh bị thương quá nặng mà chết, cũng có người nói Yến Cuồng Đồ sau đó bị hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang phái mười hai đại cao thủ vây công mà chết, tóm lại lời đồn đều không giống như, nhưng Yến Cuồng Đồ thủy chung cũng không xuất hiện lại nữa, đồ đệ duy nhất của lão ta Lý Trầm Chu thì lại dần lộ nanh vuốt.

Lương Đẩu hỏi:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Ung huynh từ Trường Giang tứ côn biết được Thiệu trưởng lão giờ đang ở trên chính núi Đan Hà?

Nhu Thủy thần quân nghiêm mặt đáp:

- Đúng vậy. Trường Giang tứ côn tình cờ gặp được Thiệu trưởng lão, Thiệu trưởng lão sai họ chuyển lời lại, nói ông ta đang bị cao thủ cực kỳ lợi hại truy sát, sự tình không kịp kể lại rõ ràng nhưng cực kỳ quan trọng có liên quan đến tung tích của Vô Cực tiên đan, bảo Trường Giang tứ côn lập tức thông báo tới Chu đại thiên vương, phái người tới chi viện, ông ta có vật rất quan trọng muốn dâng lên bang chủ...

Lương Đẩu nói:

- Cho nên Thần quân liền tới đây?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Không chỉ mình tôi, mọi người đều tới, vì để kiểm chế binh lực của Quyền Lực bang. Ngoại trừ Liệt Hỏa thần quân đã phát động tấn công tới Quyền Lực bang.

Lương Đẩu ngạc nhiên hỏi:

- Trường Giang tam thập lục thủy đạo muốn xuống tay với Quyền Lực bang, sao lại lựa chọn lúc này?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Thiệu Lưu lệ nhấn tin vội vã, ông ta ẩn nấp trong chùa Biệt Truyện Đan Hà, một trong Nam Hoa cổ sát, muốn tránh né sát tinh, xin Chu đại thiên vương mau phái người tới chi viện. Chu đại thiên vương nhận được tin tức này, lần theo dấu vết để lại liền kết luận chỉ có Quyền Lực bang dám đối địch với chúng tôi, vì thế lệnh cho Liệt Hỏa thần quân xuất binh tới Quyền Lực bang, giả như công kích, kỳ thực là hấp dẫn chủ lực của Quyền Lực bang, tiện cho việc cứu viện Thiệu trưởng lão. Chu đại thiên vương tự tới Nam Hoa cổ sát, hai vị trưởng lão Chương, Vạn cùng tôi và Ngũ kiếm thì tới Đan Hà...

Lúc này, âm thanh bên ngoài đột nhiên ngừng lại. Ánh nến bập bùng, lay động không ngớt. Mọi người nín thở, lắng nghe.

Nhu Thủy thần quân lại nói:

- Trên đường tới Đan Hà, chúng tôi lại được tin Thiệu Lưu Lệ trưởng lão xuất hiện ở gần chùa Lục Dung. Hai vị trưởng lão Vạn Toái Ngọc, Chương Tàn Kim lập tức tới Lục Dung cứu viện, tôi cùng Ngũ kiếm tiếp tục tới chùa Biệt Truyện, Đan Hà. Khi tới đây...

Nhu Thủy thần quân uống một chén rượu rồi nói tiếp:

- Tìm không thấy Thiệu trưởng lão, đến cả Đại Ấn, Ngọc Tỷ thiên sư cũng không thấy đâu. Tôi vốn muốn rút lui, nhưng nghĩ lại thì Đại Ấn, Ngọc Tỷ đều là cao tăng đắc đạo, vốn ít kết oán với người khác, mà một thân võ công cũng vô cùng vững chắc, người thường tuyệt không phải là địch thủ, tại sao lại mất tích được? Mà chùa Biệt Truyện lại là thánh địa vua ban để học sĩ tiềm tu, tại sao một người đọc sách ẩn cư cũng không có? Ta liền dừng lại đây một chút, quả nhiên thấy có chuyện khác thường liền lập tức đề phòng, mới tránh được độc thủ của Quyền Lực bang!

Lương Đầu “ồ” một tiếng, hỏi:

- Nói như vậy, Quyền Lực bang đã tới đây từ trước rồi?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Kỳ thực bọn chúng đã sớm tới đây rồi, đại khái cũng phải tìm khắp cả Đan Hà vẫn không thấy Thiệu Lưu Lệ bèn phục kích chúng tôi ở đây, ngoài Hỏa vương trong Bát đại thiên vương tự thân tới ra còn có có một đám bang chúng Quyền Lực bang nữa. Sáng sớm nay tôi nhờ Ngũ kiếm tới sườn núi thử đánh mở một đường máu, bọn họ đi được nửa đường, thấy đối phương mai phục quá đông, cho nên chỉ có thể lùi về trên núi.

Lương Đầu trầm ngâm nói:

- Như vậy, chuyện Thiệu tiên bối mang theo bảo vật, Quyền Lực bang cũng đã biết rồi.

Bên ngoài yên lặng đến ghê người.

Đêm thâm trầm.

Sơn vũ dục lai phong mãi lâu.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Biết là chắc chắn rồi, có điều bọn chúng không thể phái thêm người nữa, bởi vì bây giờ bọn chúng cũng đã đủ bận rồi.

Liệt Hỏa thần quân tấn công Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương ở Nam Hoa, Vạn Toái Ngọc, Chương Tàn Kim ở Lục Dung, lại thêm Hoán Hoa kiếm pháo, Hoán Hoa Quảng Tây, Đường môn Tứ Xuyên cùng loạn, Quyền Lực bang cũng quá đủ chuyện cần ứng phó rồi.

Lương Đầu ngẫm nghĩ một thoáng, nói:

- Chẳng trách Kiếm vương dọc đường đi vẫn luôn không phát động chủ lực công kích. Hóa ra hẳn thấy chúng tôi chạy tới Đan Hà, cho rằng chúng tôi cũng vì Vô Cực tiên đan mà tới liền dứt khoát vây khốn tất

cả trong chùa Biệt Truyện, xem xem chúng tôi có thể tìm được Thiệu Lưu Lệ hay không rồi một lưới bắt sạch.

Nhu Thủy thần quân gật đầu:

- Chỉ có thể là vậy, lấy Hỏa vương và Kiếm vương liên thủ. Lúc đầu tôi thấy mọi người tới, cũng không dám xác định có phải là người của Quyền Lực bang hay không, phải đợi tới khi bọn chúng phát động công kích với mọi người mới dám chắc chắn.

Lương Đẩu cười đáp:

- Chuyện đó cũng khó trách. Biết người biết mặt ai biết được lòng, đến cả Uy chấn Dương Sóc Khuất Hàn Sơn danh lừng Lương Quảng cũng là người của Quyền Lực bang, chứ vị không thể không cẩn thận một chút.

Nhu Thủy thần quân cười khỏ:

- Lương đại hiệp có thể thứ tội, huynh đệ quả thực cảm tạ... Nhưng trong chùa Biệt Truyện chẳng có chút manh mối nào của Thiệu trưởng lão, đám Khuất Hàn Sơn hưng sư động chúng, ép mọi người lên núi, triển khai bao vây, thà chết không nhả là để làm gì?

Lương Đẩu nhất thời không biết nói gì. Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Không biết... Tôi...

Lương Đẩu cười nói:

- Thu Thủy, có gì thì mau nói.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tôi có chút ý tưởng, không biết có nên nói không?

Lương Đẩu đáp:

- Mau nói, mau nói, chúng ta đều là người trong hoạn nạn, còn có gì để tính nữa đâu.

Tiêu Thu Thủy cúi người:

- Đa tạ tiền bối...

Lương Đẩu ngắt lời:

- Có cái gì tiền bối với không tiền bối, bây giờ đại địch trước mắt, chẳng biết ai sống ai chết, ai phải trông cậy vào ai. Nhìn qua là biết, dựa vào trí tuệ, đảm sắc của cậu, ngày sau tất là tông chủ một phương, cậu còn khách khí nữa là coi thường Lương Đẩu ta đó! Đến đây, đến đây, uống rượu, nói chuyện.

Nói đoạn ngừng cổ uống cạn chén rượu rồi lại rót đầy một chén khác.

Lương Đẩu nói như vậy, Tiêu Thu Thủy nghe mà máu nóng sôi trào, cao giọng nói:

- Tại hạ cho rằng, Khuất Hàn Sơn sở dĩ dẫn binh xông lên núi, là bị ảnh hưởng của Trường Giang tứ côn.

Lần này, cả Nhu Thủy thần quân lẫn Lương Đẩu đều ngạc nhiên không ngờ tới, cùng “Ồ” lên, nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy liếm liếm môi, kể lại chuyện bị đám Khuất Hàn Sơn ép rơi xuống vách đá, phân tán với Đường, Thiết, Khâu, rơi xuống sông liền bị Trường Giang tứ côn bắt sống, sau tới Cao Yếu lại bị đám Khuất Hàn Sơn khống chế, cuối cùng nhắc tới đoạn Kiếm vương đấu Tứ côn.

Tiêu Thu Thủy nói tiếp:

- Với võ công của Khuất Hàn Sơn, Trường Giang tứ côn tất không phải địch thủ...

Vừa nói vừa nhìn sang Nhu Thủy thần quân, Nhu Thủy thần quân không khỏi gật gật đầu.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Trường Giang tứ côn hần là đã thất bại bị bắt, vì để cầu sinh, hy vọng Ung thần quân ở gần nhất có thể ra tay cứu giúp, cho nên liền nói núi Đan Hà là nơi Thiệu trưởng lão thực sự có mặt, dụ đám Kiếm vương tới giao đấu với Thần quân, hy vọng được cứu. Chỉ có điều họ không biết Thần quân sớm đã bị Hỏa vương bao vây, Kiếm vương thấy người quen hợp lại, cho rằng lời Trường Giang tứ côn nói có lý, vì thế liền tập trung hỏa lực tấn công chỗ này, mặt khác chắc chắn sẽ phái người thông báo với Quyền Lực bang...

Hòa thượng Đại Đỗ nói:

- Nói như vậy, chỗ này không thể ở lâu, Quyền Lực bang có bận rộn hơn cũng sẽ phái viện quân tới đây.

Phong nữ lúc này không hề có chút diên khùng nào nữa, trầm giọng nói:

- Vô Cực tiên đan là tiên đan người trong võ lâm nằm mơ cũng muốn có được, Quyền Lực một khi biết được, tuyệt không thể bỏ qua.

Nhu Thủy thần quân hỏi:

- Như vậy thì mấy người Trường Giang tứ côn đã rơi vào tay Kiếm vương?

Tiêu Thu Thủy do dự đáp:

- Đó đều chỉ là suy đoán thôi!

Lương Đẩu xen vào:

- Có điều suy đoán rất có lý.

Nhu Thủy thần quân cười khổ:

- Đáng tiếc, nơi này vừa không có Thiệu trưởng lão, lại vừa không có Vô Cực tiên đan, chỉ có chúng ta thủ không ở đây, chống lại Quyền Lực bang thôi.

Bên ngoài trời đất tĩnh mịch, trong điện ánh nến chiếu lên ba bức tượng phật to lớn. Khói hương sớm đã tắt ngấm, phật vẫn mỉm cười, không ngờ lại có chút mờ ám, dữ tợn.

(*) Kẻ khác rơi lệ, kẻ đó thương tâm. Bản thân rơi lệ, người khác đứt ruột

(**) Một giáp là sáu mươi năm.

9. Chương 9: Khách Gõ Cửa Dưới Trăng.

Yên lặng đến đáng sợ.

Màn đêm thăm thẳm.

Bên ngoài hoàn toàn tĩnh mịch.

Oi bức.

Lý Hắc gượng cười nói:

- Ha! Cậu đoán xem bọn chúng đang làm gì ở ngoài đó?

Chỉ có Lương Đẩu rót rượu, dòng rượu trong suốt. Lương Đẩu nâng chén hướng về phía tường bao ẩn hiện trong bóng tối, cười lớn:

- Chư vị ở bên ngoài nuốt gió, hưởng muối, bọn tại hạ lại trong phòng ấm áp, rượu nóng luận anh hùng, thực là có chỗ thất kính, xin được bỏ quá cho. Tại hạ chỉ có một chén rượu nhạt, xin mời chư quân.

Nói đoạn liền ngửa cổ uống cạn...

Màn đêm nặng nề.

Không một tiếng động.

Trăng đã lên quá đỉnh trời, giờ chính là lúc nửa đêm.

Nửa đêm, ánh lửa bùng bùng.

Không khí áp bức đến cùng cực.

Vạn vật tĩnh lặng.

Bỗng nghe “hu” một tiếng, lửa nển xung quanh vách tường đột nhiên biến thành màu lục, vươn dài. Sắc mặt mọi người xanh lại.

Mùi cay nồng xộc vào tận mũi.

Nhu Thủy thần quân quát:

- Không ổn, phóng hỏa!

Lời còn chưa dứt, ở bên ngoài tường, ánh lửa đã bùng lên tận trời.

Nhất thời, bốn phía tường bao không đâu là không bốc lửa.

Ánh lửa chiếu sáng bóng đêm, trăng tàn ảm đạm.

Trong ánh lửa lập lòe, tượng phật âm trầm mà quỷ bí.

Đứng trong hơi nóng kinh khủng, sức mặt mọi người càng thêm khó coi.

Lương Đẩu thấp giọng hỏi:

- Thần quân có thể lấy nước chế lửa không?

Nhu Thủy thần quân nhìn ra bên ngoài, ánh lửa ngập trời, thanh thế hung mãnh, thực quá kinh người, trầm giọng đáp:

- Không thể.

Mọi người kinh ngạc nhìn Nhu Thủy thần quân.

Nhu Thủy thần quân xua tay nói:

- Ta có thể dẫn nước dập lửa, nhưng cũng phải có nước để mà dẫn. Bây giờ bọn chúng đã phóng hỏa bên ngoài tường trước, chặt đứt đường nước, ta cũng không có cách nào.

Lửa càng cháy càng mạnh, nhưng lại chưa thiêu vào đến bên tường.

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

Lửa không thể cháy vào trong này.

Sát Tử cùng A Thủy nôn nóng hỏi:

- Có lý do gì à?!

- Quyền Lực bang còn có tình nghĩa gì với chúng ta nữa sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Quyền Lực bang vây khốn chúng ta, là muốn đoạt Vô Cực tiên đan. Không dám xông vào trong, là sợ Thiệu tiên bối có ở đây, bọn chúng không phải đối thủ.

Lao Cửu cẩu kính hỏi:

- Cái đó và lửa có cháy vào hay không thì liên quan gì đến nhau?

Lương Đẩu lại mỉm cười:

- Cậu ta nói đúng. Nếu lửa cháy được vào trong, cho dù thiêu chết chúng ta thì Vô Cực tiên đan cũng mất tiêu.

Nhu Thủy thần quân nhìn ngọn lửa, cũng vuốt cằm nói:

- Không sai, thể lửa không phải hướng vào trong mà hướng ra ngoài.

Đoạn lại than thở:

- Ngọn lửa xảo diệu như vậy, cũng chỉ có Hỏa vương Tổ Kim Điện mới có thể phóng ra được!

Ngô Tài như trút được một gánh nặng, nói:

- Vậy chúng ta không phải sợ đám lửa này.

Nhu Thủy thần quân lại sắc mặt lạnh lẽo, đáp:

- Hỏa vương đốt chỗ lửa này có mục đích gì, đến giờ ta còn chưa hiểu được rõ ràng. Có điều ít nhất cũng có một mục đích, là muốn chúng ta tiêu đời.

Hòa thượng Đại Đổ ngạc nhiên hỏi:

- Hắn vẫn muốn chúng ta chết cháy sao?

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng đáp:

- Không phải.

Hòa thượng Đại Đổ trừng mắt:

- Thế thì sợ cái gì?

Nhu Thủy thần quân lãnh đạm nói:

- Hắn muốn chúng ta nghệt thở.

Thấy mọi người không hiểu, lại tiếp:

- Hắn đốt lửa xung quanh chùa Biệt Truyện, sẽ khiến cho chúng ta ở trung tâm nghệt thở mà chết, bởi vì ngọn lửa mãnh liệt bốn phía sẽ khiến cho không khí ở giữa bị thiêu đốt hết, không cần lấy lửa đốt người cũng đủ trí mạng.

Hồng Hoa trầm mặt hỏi:

- Vậy... Vậy chúng ta phải làm thế nào?...

Hòa thượng Đại Đổ khịt mũi:

- Không bằng xông ra ngoài!

Lương Đẩu gơ tay ngã lại, nói:

- Chờ đã. Xem ra có vẻ Thần quân đã định liệu trước.

Nhu Thủy thần quân mỉm cười:

- Liệu trước thì không dám nhận, nhưng muốn không nghệt thở thì cũng không khó. Ở đây tuy không đủ sức nước...

Ánh mắt Nhu Thủy thần quân hướng về chỗ phía trước tượng phật mình vàng khoảng bảy bước, quan sát một chút rồi chậm rãi nói:

- Từ chỗ đó đào xuống bảy thước, sẽ có nước suối chảy lên, xối ướt toàn thân, cũng có thể đổi lấy không khí mới. Tuy không thể dùng lâu nhưng đối phương cũng không cách nào thiêu đốt kéo dài, trong thời gian ngắn sợ là còn chưa làm chúng ta nghệt chết được.

Nói đoạn, ánh mắt thoáng về cười:

- Đào sâu bảy thước xuống nền đất cứng này, dựa vào công lực của chư vị còn chưa làm khó được chúng ta, đúng không?

Nửa đêm, khách không mời mà đến.

Ngọn lửa càng lúc càng âm đậm, biến thành màu lục, chuyển sang xanh nhạt, cuối cùng thì biến mất.

Lửa nền bốn vách tường do không khí hồi phục nên đã trở về nguyên trạng, ánh lửa vàng nhạt, ngọn lửa ổn định.

Xung quanh tuy khói mù đậm đặc nhưng cũng không còn oi bức như lúc này.

La Hải Ngưu bỗng sinh ý, nói:

- Kỳ thực, nhân ngọn lửa lớn vừa rồi, người của Quyền Lực bang cũng buộc phải lùi xa ba bước, chúng ta vừa khéo có thể lao ra, đánh cho chúng không kịp trở tay...

Tiêu Thu Thủy không đồng ý, nói:

- Anh lao ra ngoài, bọn chúng chỉ cần chặn giết ở lưng chừng núi. Chúng ta một bên phải chống lửa, một bên phải chống địch, thật sự không có lợi.

Đại hiệp Lương Đẩu gật đầu:

- Huống hồ lửa mạnh chói mắt, sườn núi tối tăm, địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, xông ra như vậy chắc chắn là phải chết.

Nhu Thủy thần quân cười nói:

- Nếu như Liệt Hỏa thần quân ở đây thì tốt rồi, tôi biết tính khí hấn ta, nhất định sẽ lấy độc trị độc, mượn lửa dùng lửa, chúng ta cũng có thể nhân thế lửa phản công, lấy cứng đấu cứng với bọn chúng.

Ánh lửa tắt hết, bên ngoài lại hoàn toàn yên lặng, mùi cay xộc càng ập tới.

Lý Hắc hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Lương Đẩu cười đáp:

- Vậy thì phải xem bọn chúng làm thế nào trước đã.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Đúng vậy.

Hồ Phúc đợi một hồi lâu, cười nói:

- Xem ra Quyền Lực bang vẫn đang án binh bất động.

Lý Hắc cũng bật cười:

- Không bằng chúng ta xông ra trước, trêu bọn chúng.

Kỳ thực ai cũng có thể nhận ra, trong lòng mọi người không ai là không bị tình thế áp bức, chờ đợi trước bão tố này ảnh hưởng, làm cho khấn trương.

Đúng lúc này, Lương Đẩu chợt nói:

- Có người.

Nhu Thủy thần quân lập tức nghiêng tai lắng nghe, gần như đồng thời, ở cửa đã có người gõ nhẹ.

Có người lên tiếng hỏi:

- Có ai ở nhà không?

Lại gõ một lúc, người đó nói tiếp:

- Gõ gõ cửa, có ai trong đó không, có người nói người đi kéo củi...

“Kéo củi” theo tiếng địa phương ở đây còn có ý “vấn bím tóc”, “nghẹn thở”.

Lương Đẩu cười nói:

- Có người tới rồi.

Nhu Thủy thần quân cũng cười:

- Mọi người cùng nhau lên.

Lương Đẩu nói:

- Không thể để khách chờ lâu.

Bỗng thấy Tiêu Thu Thủy ngưng thần nhìn tượng Phật, ánh mắt có chút quái dị, bèn hỏi:

- Cậu sao vậy?

Tiêu Thu Thủy sức tỉnh, vội đáp:

- Không... Không sao cả.

Lương Đẩu nói:

- Không sao thì tốt. Kẻ địch ở ngay trước mặt rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên lần thứ ba, chỉ nghe người đó dài giọng nói:

- Có người trong nhà không? Nếu không có ai thì ta tiến vào đó.

Lương Đẩu cười lớn, bước lên trước, nói:

- Chờ chút, chờ chút, có người trong nhà, không thể tự tiện mà vào, ta ra mở cửa đây.

Người kia cười đáp:

- Nửa đêm tới thăm, quấy rầy giấc ngủ, thật là có lỗi!

Lương Đẩu cười dài:

- Chẳng lẽ là khách không mời, nổi hứng mà tới?

Đoạn lập tức hạ giọng nói với mọi người:

- Người tốt không tới, đã tới thì chẳng tốt lành gì, để ta đối phó.

Tiếp đó nhìn Nhu Thủy thần quân:

- Cảm phiền Ung huynh lược trận cho tôi.

Nhu Thủy thần quân chân thành đáp:

- Đó là chắc chắn rồi.

Lương Đẩu ôm quyền cảm tạ Nhu Thủy thần quân rồi quay người bước nhanh đến trước, vừa đi vừa cao giọng nói:

- Khách gõ cửa dưới trăng, bọn tại hạ bàn bạc xong, sẽ tới nghênh tiếp ngay đây!

Cách cửa “kẹt” một tiếng, mở ra, một người vẻ mặt tươi cười tiến vào.

Vừa thấy người này, sắc mặt Nhu Thủy thần quân lập tức biến đổi.

Biến thành màu xanh mét cực kỳ khó coi, giống như bộ dạng của một người bước lên võ đài, bỗng nhiên phát hiện một chuyện rất khó xử là đối thủ mạnh hơn mình rất nhiều, nhưng lại không thể lập tức chạy xuống khỏi võ đài.

Người đó chăm chú nhìn Lương Đẩu, mỉm cười vái chào, nói:

- Đêm tối trời đổ tuyết, có thể uống một chén không?

Lương Đẩu cười đáp:

- Vừa gặp lửa lớn, lấy đầu ra tuyết, có điều hiêm khi khách đến chơi, rượu gặp bạn hiền ngàn chén ít, chỉ không biết tôn giá có phải là tri kỷ hay không?

Người đó cười rất cao hứng:

- Có phải tri kỷ hay không, đại hiệp uống một chén là biết.

Đại hiệp Lương Đẩu cười nói:

- Đáng tiếc không có rượu, chẳng bằng mời động thân vào bên trong uống.

Người đó lại đưa tay đặt lên môi, khẽ “suyt” một tiếng, yên lặng mảy mò trong ống tay áo, lấy ra một bầu rượu nhỏ, thấp giọng nói:

- Rượu ở trong này.

Lương Đẩu nhú mảy hỏi:

- Rượu gì?

Người kia cao hứng đáp:

- Rượu ngon.

Đưa rượu lên phía trước.

Lương Đẩu đưa tay đề lên phía kia bầu rượu, đẩy trả về phía người kia.

Hai người dừng lại ở đó, không chút động đậy.

Hai người vẫn cười hì hì, bộ dạng giống như bạn cũ lâu ngày mới gặp mặt, nắm tay nhau thân thiết.

Nhưng sắc mặt Nhu Thủy thần quân lại biến đổi, trở thành trắng bệch, cực kỳ khó coi.

Tiêu Thu Thủy không nhận được, hỏi:

- Kẻ tới là ai?

Bấy giờ Nhu Thủy thần quân bỗng “a” lên một tiếng.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Lương Đẩu và người kia vẫn cười như trước, hai người đều đẩy bầu rượu, từ bên ngoài không thể nhận ra điều gì, nhưng nếu nhìn kỹ lại thì xung quanh hai người đều có một tầng khí xanh cực kỳ khó thấy.

Khí xanh ánh lên khuôn mặt tươi cười lạ lùng của họ lộ vẻ cực kỳ đáng sợ.

Nhưng hai người vẫn cười hì hì, đẩy bầu rượu.

Nhu Thủy thần quân kêu lên thất thanh:

- Được vương! Được vương tới rồi!

Hai chữ “Được vương”, nếu ở trong Quyền Lực bang thì không nghi ngờ gì, chính là “Độc vương”, Dụng độc chi vương, Độc vương Mạc Phi Oan!

Lương Quảng thập hổ, Trương Giang ngũ kiếm cùng kêu lên:

- Được vương?!

... Được vương tới rồi, lại thêm Hỏa vương, Kiếm vương, thanh thế tăng mạnh, chỗ này sao có thể thủ được nữa?

... Tiếp viện của Quyền Lực bang quả nhiên là tới rồi.

Lúc này khí xanh càng lúc càng thịnh, về mặt, y phục hai người càng lúc càng yêu dị, Nhu Thủy thần quân hoảng hốt nói:

- Cách sơn độc ngư, tiềm độc!

Trong nội công có đòn “Cách sơn dã ngư”, là mượn đánh lực, mượn vật đánh vật, mà trong dùng độc cũng có mượn một vật làm trung gian, lan truyền độc tính, các cao thủ dụng độc lại càng có thủ đoạn tùy ý sử dụng bất kỳ vật nào cũng có thể tiến hành mượn vật độc người.

Nhu Thủy thần quân giậm chân lo lắng:

- Lương đại hiệp thật không nên lấy tay chạm vào bầu rượu.

Hòa thượng Đại Đỗ nói:

- Nhưng ngay lúc đầu Lương đại hiệp cũng không biết hấn chính là Dược vương.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tôi thấy là Lương đại hiệp muốn mượn vật phát lực, trước tiên làm đối thủ bị thương, nhưng không ngờ đối phương dùng độc, Lương đại hiệp đang dùng nội lực khổ sở chống đỡ,

Nhu Thủy thần quân liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, trong lòng thầm bội phục tên thiếu niên này có kiến thức. Bấy giờ Lý Hắc nói:

- Sao chúng ta không tới giúp Lương đại hiệp một tay?!

Nhu Thủy thần quân quả quyết đáp:

- Không được!

Lúc này, trong lớp khí xanh, trên trán Lương Đấu đã ẩn hiện đầy mồ hôi.

Nhu Thủy thần quân nói:

- Tuyệt không được làm vậy. Hiện tại nội lực của Lương đại hiệp và độc tính của Dược vương đang tranh đấu quyết liệt, một khi có người xâm nhập vào, cả độc lẫn lực nhất định sẽ như bài sơn đảo hải, ập về phía người thứ ba, thần tiên cũng khó sống.

Mọi người đều thở dài, La Hải Ngư lại nói:

- Chúng ta có thể tới đó, phân tán tâm thần Dược vương cũng tốt.

Nhu Thủy thần quân thở dài:

- Nhưng chúng ta vừa xuất hiện, Quyền Lực bang sẽ lập tức phái người tăng viện, chiến đấu như vậy, ngược lại sẽ khiến đối phương biết rõ chúng ta trong này không có Thiệu trưởng lão. Một khi Thiệu trưởng lão không có mặt, với thực lực của bọn chúng thì chẳng cần phải kiêng dè gì nữa.

Nhu Thủy thần quân lại nói:

- Bọn chúng phái Dược vương Mạc phi oan tới lần này là muốn thử ném đá dò đường.

Lúc này, thân thể đại hiệp Lương Đấu đã bắt đầu run rẩy.

Nội lực của Lương Đấu cũng dần dần không khắc chế được độc lực của Dược vương.

Chẳng ai biết được, trong lòng Tiêu Thu Thủy nghĩ cái gì.

... Kỳ thực, Tiêu Thu Thủy cũng chẳng nghĩ gì cả, chỉ là hấn quyết định một chuyện.

Hấn phải cứu Lương Đấu, không tiếc tính mạng.

Hấn thích Lương Đấu, kính phục Lương Đấu, cảm thấy Lương Đấu chết, không bằng để hấn chết thay.

Vì thế hấn quyết ý phải lao ra ngoài, phá vỡ vòng quyết chiến giữa Lương Đấu và Dược vương.

Bấy giờ thân hình Lương Đấu càng lúc càng run gấp.

Tiêu Thu Thủy bỗng nhiên xông tới.

Mọi người cả kinh, không kịp ngăn cản, Tiêu Thu Thủy đã tới nơi.

Tiêu Thu Thủy vung chưởng đẩy ra, đánh vào bầu rượu.

Hắn không muốn đánh lén từ sau lưng Mạc Phi Oan.

Mạc Phi Oan trông thấy Tiêu Thu Thủy, sắc mặt bỗng biến đổi.

Thấy Tiêu Thu Thủy vung hai chưởng đánh tới, lão không ngờ lại buông bầu rượu ra, quỳ xuống trước mặt Tiêu Thu Thủy, nói:

- Bang chủ...

Cứ như vậy, áp lực lập tức giảm, Lương Đẩu đoạt được bầu rượu, nhưng phát lực quá gấp, không thể thu hồi, liên tiếp lùi lại bảy tám bước mới đứng thẳng được người, ngón tay vô thức vận lực, “bụp” một tiếng, bầu rượu vỡ tan, rượu bắn tung tóe.

Một thân công lực của Dục vương quả là không tầm thường, không ngờ lại có thể nói phóng là phóng. Vốn khi cao thủ võ lâm so đấu chân lực, một khi đã bắt đầu thì bất kỳ bên nào rút tay trước cũng sẽ rất dễ bị kinh lực đối phương truy ép, hoặc là bị kinh đạo mình thu hồi về làm bị thương, Mạc Phi oan lại muốn thu là thu, khiến cho Lương Đẩu không giữ lại được

Mạc Phi Oan quỳ xuống đất, hai chưởng của Tiêu Thu Thủy đánh trượt, người lại ngậy ra đó, chẳng hiểu đầu của tai nheo gì.

Chuyện xảy ra khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tiêu Thu Thủy luống cuống nói:

- Người... Ta không phải....

Mạc Phi Oan vừa nghe giọng nói, vụt ngừng phất dậy, giận giữ quát:

- Người không phải bang chủ!

Tiêu Thu Thủy vốn nghĩ mình đánh ra một chưởng rồi chắc chắn phải chết, chẳng ngờ lại thành cục diện thế này, cười khổ đáp:

- Ta là bang chủ của người hồi nào!

Dục vương gầm lên một tiếng, vẻ mặt vặn vẹo. Cùng lúc đó, bỗng nghe Lương Đẩu kêu lên kinh hãi, hai tay ông ta đã biến thành màu xanh xám.

Mạc Phi Oan vốn tức giận cùng cực, thấy Lương Đẩu như vậy lại biến thành cười, nói:

- Ha! Mi giả mạo bang chủ tới cứu hần, có điều bây giờ hần vẫn trúng độc trong rượu của ta, Hạc Đỉnh Hồng, đỏ biến thành xanh! Ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy quát:

- Người...!

Lương Đẩu thở dốc, giãy giụa bước tới gần, đột nhiên ngã xuống, Tiêu Thu Thủy vội vã đỡ lấy. Lương Đẩu giậm giữ chỉ vào Dục vương, khàn giọng nói:

- Người là Độc trong độc, Mạc Phi Oan?!

Mạc Phi Oan lạnh lùng bước tới, mỉm cười kiêu ngạo:

- Ta là Dục vương.

Lương Đẩu bỗng quát:

- Dục vương cái con khỉ!

Ánh đao vụt lóe lên.

Đao nhanh như điện!

Mạc Phi Oan biến sắc, khi vừa biến sắc, thân hình lão đã động, thân hình vừa động, trên người đã bắn ra máu tươi.

Máu tươi bắn ra, ánh đao đã biến mất.

Ánh đao biến mất, Mạc Phi Oan đã bay lùi lại phía sau.

Lão vừa lui lại vừa che miệng vết thương, khuôn mặt đầy vẻ oán độc.

Ánh đao biến mất, lưỡi đao quay về trong vỏ.

Sau đó Lương Đẩu liền ngã xuống.

Tiêu Thu Thủy cố sức nâng đỡ, chỉ thấy trên mặt Lương Đẩu có ánh xanh, hơi thở dồn dập.

Lương Đẩu nói nhanh:

- Đỡ ta quay về, ta phải ép độc.

Tiêu Thu Thủy tức khắc đỡ Lương Đẩu chạy ngược về.

Lúc này Tiêu Thu Thủy nhớ tới Đường Đại.

... Tại Kiếm lữ Hoán Hoa, Đường Đại bị Bách Độc thần ma hạ độc.

Tiêu Thu Thủy bỗng cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

... Ở đây không thể lại có một tên Tân Hồ Khâu hoặc Khang Xuất Ngư ám sát Đường Đại nữa.

Khang Xuất Ngư xuất hiện rồi.

Lão đỡ lấy Mạc Phi Oan rút lui.

Không nghi ngờ gì, Khang Xuất Ngư cũng chẳng phải là một kẻ can đảm, nhưng Mạc Phi Oan lại là Dực vương.

Dực vương là một trong Bát đại thiên vương, hơn nữa còn là thân tín của Lý Trầm Chu.

Chỉ dựa vào điểm ấy, Khang Xuất Ngư đang muốn lập công, cho dù nguy hiểm cũng sẽ chạy tới cứu viện.

Kỳ thực với vết thương của Dực vương, không có lão cứu viện cũng chẳng thể có vấn đề gì. Lương Đẩu lúc ấy đã trúng độc, nhát đao chém ra tuy đủ nhanh nhưng đã mất độ chuẩn, càng hướng hồ Mạc Phi Oan cũng tránh lùi đủ nhanh.

Mạc Phi Oan rút lui, bốn phía lại trở nên yên lặng.

Canh ba, thế công tiêu thổ.

Hơi thở Lương Đẩu đã dần dần ổn định, ánh mắt ông nhìn thật sâu vào Tiêu Thu Thủy, ai cũng có thể nhận ra vẻ cảm kích sâu sắc trong đó.

- Từ khi ta xuất đạo tới nay, luôn không nợ ơn của ai, giờ lại thiếu tình của cậu.

- Hôm nay cậu không tiếc tính mạng cứu ta, ngày sao ta cũng có thể vì cậu mà bất chấp sống chết.

Công lực Lương Đẩu không phải là yếu, sau một lúc, trên trán từ từ bốc lên khói trắng, hai tay đã dần dần mất màu xanh xám, hiện thành đỏ hồng.

Lý Hắc lẩm bẩm nói:

- Không được, không được.

Lao Cửu giậm chân:

- Cứ đánh tiếp thế này, Quyền Lực băng sẽ còn tăng viện nữa, làm sao được!

Thi Nguyệt dứt khoát nói:

- Vẫn là bất chấp tất cả, xông ra ngoài thì tốt hơn.

Lương Đẩu thở dốc, than:

- Ôi, chỉ sợ không thể xông ra được.

La Hải Ngưu khó hiểu hỏi:

- Tại sao?

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng đáp:

- Người lên tường bao nhìn thử là biết.

La Hải Ngưu trầm ngâm một thoáng rồi gọi Lý Hắc, hai người như hai đứa bé hưng phấn bồng bồng, cùng chạy ra bên ngoài.

Lương Đẩu không nhịn được kêu:

- Phải cẩn thận một chút.

Lý Hắc, La Hải Ngưu chạy tới dưới tường, đưa mắt trao đổi, cúi người, bật nhảy, hạ xuống trên tường bao, thân hình hai người đều cứng lại.

Sau đó cả hai gấp rút chạy về.

Sát Tử không khỏi lớn tiếng hỏi:

- Chuyện gì!?

Lý Hắc u ám nói:

- Lửa lớn...

La Hải Ngưu ngơ ngác nói:

- Tiêu thổ!

Sát Tử cùng A Thủy đều hỏi:

- Cái gì mà tiêu thổ!

Ở đằng xa Nhu Thủy thần quân lạnh lẽo nói:

- Thế công tiêu thổ! Gà chó không tha! Đó là lửa của Hỏa vương Tổ Kim Điện, thiêu đốt sạch sẽ mọi vật trong phạm vi mười trượng xung quanh chúng ta, chúng ta đi ra ngoài, sẽ trở thành...

Lương Đẩu lúc này không ngờ vẫn còn cười được:

- Bia tên, bia đao, bia ám khí...

Nhu Thủy thần quân lạnh lùng tiếp:

- Cho nên bây giờ chúng ta càng không thể xông ra ngoài, chỉ có tử thủ!

Phong nữ kích động hỏi:

- Vậy phải thủ tới bao giờ nữa?

Nhu Thủy thần quân đáp:

- Thủ đến khi bọn chúng xông vào.

Phong nữ lại hỏi:

- Vậy nếu bọn chúng thật sự xông vào thì chúng ta phải làm thế nào?

Lương Đẩu bỗng lên tiếng:

- Bọn chúng đã xông vào rồi.

Vừa dứt lời, đã có ba người bước vào trong điện.

Ba người này dùng ba phương thức khác nhau để “đi” vào.

“Ừ” một tiếng, một đoàn lửa thiêu đốt vào trong.

Sau đó ngọn lửa biến thành màu lục, ảm đạm xuống, bấy giờ mới biết đoàn lửa đó giống như là mọc ra từ trên thân một người.

Người đó mặc áo cà sa màu đỏ thẫm, đầu trọc lóc, khuôn mặt bóng loáng không một sợi lông.

Kẻ này chính là thủ hạ của Lý Trầm Chu, Hỏa vương Tổ Kim Điện trong Bát đại thiên vương.

Một người khác là một đạo kiếm quang.

Từ xanh nhạt tới xanh lam, cửa sổ vỡ nát, một người phóng vào trong.

Ánh kiếm biến mất, trên tay người đó lại trở thành không một chút kiếm khí.

Người đó có bộ râu dài ba chòm, bộ dạng tiên phong đạo cốt, khuôn mặt mỉm cười.

Kẻ này chính là Khuất Hàn Sơn, vừa là Uy chấn Dương Sóc trong võ lâm, vừa là Kiếm vương của Quyền Lực bang.

Người thứ ba thì chậm chạp bám vào song cửa, “đi” vào.

Bởi vì từ bụng đến chân trái lão ta có một vết đao rất dài.

Nhát đao đó đương nhiên là do Lương Đấu chém.

Đương nhiên lão chính là Dục vương Mạc Phi Oan.

Ba người đó đồng loạt tiến vào, giống như đã phát quyết án tử hình cho nhóm Lương Đấu.

Hỏa vương Tổ Kim Điện đưa hai ngón tay gõ gõ cửa, cánh cửa liền “bụp” một tiếng, bốc cháy. Tổ Kim Điện bỗng hỏi:

- Lương đại hiệp đã chết chưa?

Lương Đấu vậy mà lại ưỡng người, cười đáp:

- Cảm ơn thịnh tình, ta còn chưa chết.

Tổ Kim Điện không ngờ cũng tặc lưỡi, nói:

- Ô, chịu độc của Dục vương mà không chết, hình như không được mấy người. Trúng độc xong còn có thể chém trúng Dục huynh một đao sợ cũng là chỉ có một mình ngươi thôi.

Nói dứt lời còn nhìn sang phía Mạc Phi Oan đầy vẻ đắc ý.

Mạc Phi Oan đứng dựa vào tường, trong mắt lại như bắn ra độc hỏa.

Nhu Thủy thần quân bỗng hiện thân nói:

- Chiều muộn hôm nay ta còn tắm cho ngươi một trận, chẳng ngờ bây giờ ngươi lại chạy tới đây nổi gió nổi lửa rồi.

Tổ Kim Điện quay đầu nhìn thẳng vào Nhu Thủy thần quân, lúc này hai mắt hắn giống như trào ra dung nham.

Khuất Hàn Sơn mỉm cười hòa khí:

- Tổ huynh nếu nổi giận thì Nhu Thủy thần quân sẽ biến thành nước sôi rồi. Còn về khoái đao của Lương đại hiệp, ta đã lĩnh giáo qua, có điều độc của Mạc huynh có thể giết người ngoài trăm bước mà không thất thủ.

Những lời này của Khuất Hàn Sơn toàn là khiêu khích, ly gián.

Lão biết Nhu Thủy thần quân không dễ đối phó, lại từng chịu thiệt dưới tay Lương Đấu, vì thế lão hy vọng Tổ Kim Điện và Mạc Phi Oan ra tay trước, lão có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Thế nhưng Hỏa vương, Dục vương tuy tức giận, lại vẫn biết rõ ý đồ của lão, Mạc Phi Oan hừ lạnh:

- Nghr nói Khuất Kiếm vương có thù oán với Lương đại hiệp, nếu đã như vậy, ta cũng nhường Kiếm vương thanh toán ân thù trước.

Khuất Hàn Sơn cười ha ha, đáp:

- Nói đùa, nói đùa rồi, ta và Lương đại hiệp một ở Quảng Đông, một ở Quảng Tây, ngẫu nhiên gặp mặt, sao có thù oán gì được.

Mạc Phi Oan lúc đầu lên núi chi viện, liền bị hai người Khuất, Tổ lừa vào trung chùa, tưởng là quả ngọt không hề khó hái, kết quả lại chịu thiệt ngay tại chỗ, vì thế trong lòng rất ô mận, biết Kiếm vương, Hỏa vương cố ý để lão đánh tiên phong, thăm dò Thiệu Lưu Lệ có ở bên trong miếu hay không, cơ hồ khiến lão hi sinh đương trường!

Lão lập tức trầm mặt, không nói gì nữa.

Tổ Kim Điện lại lạnh lùng nói:

- Nước lửa tương khắc, Khuất huynh hiểu ta không tiện, tới tiếp Nhu Thủy thần quân đi.

Khuất Hàn Sơn thần sắc không đổi:

- Cái gì?! Lửa của Tổ huynh không phải vừa khéo khắc chế nước sao? Nếu không phải lửa kỵ nước thì vẫn mời Tổ huynh tự mình ra tay là hơn!

Lương Quảng thập hổ thấy ba người bọn chúng bàn tới bàn lui, giống như coi mấy người mình đã là đồ trong túi vậy, liền tức giận đến phát rui

Lương Đẩu vẫn cười nói:

- Các người cứ nhường qua nhường lại như thế, ta thấy trời sắp sáng tới nơi rồi đấy.

Khuất Hàn Sơn nghe vậy cười đáp:

- Lương huynh không cần nôn nóng, Diêm Vương chú định canh ba chết, ai dám giữ người đến canh năm đâu?

Được vương bỗng nói:

- Nếu đã như vậy thì ba người chúng ta dứt khoát cùng lên cho xong.

Phong nữ giận giữ quát:

- Được! Thế mới sảng khoái!

Hỏa vương cười lạnh:

- Vậy thì bọn ta cho các người được sảng khoái.

Cùng lúc đó, Nhu Thủy thần quân đột nhiên ra tay.

Nhu Thủy thần quân vừa động, Hỏa vương đã lập tức tới đón đỡ.

Thân hình hai người lóe lên một lần, hai người, phía bên Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy khô nóng như rang, phía bên Khuất Hàn Sơn chợt cảm thấy toàn thân ẩm ướt.

Tiếp đó Được vương liền xông lên.

Được vương vừa mới xông đến, Lương Đẩu đã phóng xuống.

Nhưng Khuất Hàn Sơn lập tức gia nhập chiến đoàn.

Một khi Kiếm vương gia nhập cuộc chiến, Lương Đẩu và Nhu Thủy thần quân sẽ lập tức hiện thế bại.

Lúc này, Lương Quảng thập hổ, không cần biết là đã bị thương hay chưa đều cùng lao tới.

Nhưng đồng thời, một đám người cũng tiến vào chùa Biệt Truỵn.

Đỗ Tuyết, Khang Xuất Ngư bắt lấy Hồ Phúc, Lý Hắc, La Hải Ngư, Ngô Tài, bắt đầu giao chiến.

Thịnh Giang Bắc một đôi chưởng thép đấu với Sát Tử.

Khang Kiếp Sinh, Chung Vô Ly, Liễu Hữu Khổng ba người hợp chiến Phong nữ.

Sư công, Hồ bà đại chiến A Thủy và Thi Nguyệt.

Hồng Hoa cùng Lao Cửu đang khổ đấu Nhất Động thần ma Tả Thường Sinh.

Hòa thượng Đại Đỗ hét lên điên cuồng, hai chưởng mở rộng, xông lên trước.

Nhưng hần lập tức bị người ta chặn lại, người đó giống như một tấm màn máu, chính là Huyết Ảnh ma tăng.

Trường Thiên ngũ kiếm, năm kiếm giao nhau, hợp lại thành một lưới kiếm, xông vào trong điện.

Trường Giang ngũ kiếm cũng quát lên một tiếng, biến thành năm đám sương màu, chặn lại giao chiến.

Mọi người đánh đến mức khó phân khó giải, sức lực tương đương, nhưng Lương Đẩu cùng Nhu Thủy thần quân thì lại cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ cần bên này Nhu Thủy thần quân và Lương Đẩu có một người ngã xuống, những cuộc đấu khác gì có đánh tốt hơn cũng vô dụng.

Nhưng Tiêu Thu Thủy thì sao?

Khi mọi người đang bỏ mặc sống chết để chiến đấu thì hần ở đâu?

... Tiêu Thu Thủy đang làm gì?

Tiêu Thu Thủy chỉ làm một chuyện.

Hần không ngờ lại nhảy lên trên tượng Phật vàng giữa đại điện.

Sau đó vận lực vào hai chưởng đẩy ra.

Hần làm như vậy chỉ vì một nguyên nhân.

... Trong lúc vô tình hần trông thấy tượng Phật rơi lệ.

Đêm khuya, một khuôn mặt lệ rơi đầm đìa.

Trời sắp sáng rồi.

Một tia rạng đông, hòa với ánh nến mờ mờ, chiếu vào tượng Phật vỡ vụn.

Bên trong tượng có một người ngã ra.

Một người đang rơi lệ.

Người đó chảy nước mắt nhưng lại không thể nói chuyện.

... Tiêu Thu Thủy lập tức phát hiện Á huyệt của ông ta đã bị phong tỏa.

Càng đáng sợ hơn, Tiêu Thu Thủy lập tức phát hiện, trên thân người này có ít nhất hơn ba mươi huyệt đạo bị phong tỏa.

Tiêu Thu Thủy lập tức giải huyệt nhưng không ngờ lại vô hiệu.

Thủ pháp của người điểm huyệt, Tiêu Thu Thủy bình sinh chưa từng gặp.

Đúng lúc đó, trong mắt người đang rơi lệ đột nhiên lộ vẻ hoảng hốt.

Loại cảm giác đặc biệt mãnh liệt của Tiêu Thu Thủy lại xuất hiện, hần ngay tức khắc tránh qua một bên. “Chát”, một luồng chưởng phong quét trúng, hần ngã ra ngoài.

Kẻ đánh lén là Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn vẫn luôn hận Tiêu Thu Thủy thấu xương.

Tiêu Thu Thủy trúng trường, đổ người tới trước, trong lòng phát ngoan, mượn chưởng lực của Khuất Hàn Sơn, chuyển hết vào trong tay, “chát” một tiếng, đánh trúng Á huyết của người rơi lệ!

Người đó “a” lên, Á huyết đã được giải.

Nhưng trên thân người rơi lệ còn ít nhất là hai mươi chín huyết đạo chưa được giải, người đó vừa thoát Á huyết lập tức vội vã kêu lên:

- Nội lực không đủ! Đánh huyết Bách Hội của ta!

Phải biết rằng huyết Bách Hội là một trong những tử huyết quan trọng của con người, Tiêu Thu Thủy nhất thời không biết có nên xuống tay hay không, Khuất Hàn Sơn đã lại quay người về.

Người đó quát:

- Người còn không...!

Tiêu Thu Thủy nổi máu lên, đánh xuống một chưởng. Khuất Hàn Sơn đã tới nay, đâm ra một kiếm, Tiêu Thu Thủy cố sức tránh né, nhưng Tiêu Thu Thủy một kiếm biến thành ba kiếm, “vụt vụt vụt”, ép Tiêu Thu Thủy lùi lại ba bước.

Nếu đổi lại là Tiêu Thu Thủy bình thường thì đã sớm chết dưới kiếm của Khuất Hàn Sơn rồi, nhưng mấy ngày gần đây, Tiêu Thu Thủy được đại hiệp Lương Đẩu chỉ điểm, lại có Song Phân kiếm pháp của Đỗ Nguyệt Sơn tham khảo, võ công đại tiến, không ngờ lại có thể tránh qua năm lần tấn công của Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn thấy võ công Tiêu Thu Thủy tiến nhanh như vậy, càng giận giữ không kiềm nổi, kiếm pháp vụt biến. Tiêu Thu Thủy đến giờ mới biết, thế nào là kiếm pháp...

Lưới kiếm này quả thực khiến cho hẩn nhìn không thấu, xuyên không qua, thậm chí không thể hít thở.

Đúng lúc này, lưới kiếm đột nhiên biến mất.

Ngàn vạn điểm kiếm phong đều biết mất.

Chỉ còn lại một kiếm.

Kiếm nhanh mà gấp, chuẩn.

Khi Tiêu Thu Thủy phát hiện ra thì đã không thể tránh được nữa.

Kiếm tới cổ họng.

Nhát kiếm này không nghi ngờ gì, Khuất Hàn Sơn đã quyết ý lấy mạng Tiêu Thu Thủy.

10. Chương 10: Buổi Sớm, Chào Mọi Người.

Đúng lúc này, Khuất Hàn Sơn bỗng thấy trước mắt hoa lên, có thêm một người xuất hiện.

Ngay khi lão phát hiện ra có thêm một người, người đó đã vung hai tay từ trên dưới chụp lại, lòng bàn tay bắt chặt lấy kiếm của lão.

Khuất Hàn Sơn được tôn là Kiếm vương, kiếm của lão đã bao giờ bị người ta bắt được?

Khuất Hàn Sơn kinh hãi vô cùng, liền sau đó lại trong thấy một khuôn mặt.

Một khuôn mặt nước mắt đầm đìa.

Khuất Hàn Sơn không khỏi hô lên thất thanh:

- Thiệu Lưu Lệ!

Tiếp theo lão bỗng bay ngược ra ngoài, lệ rơi đầy mặt.

Bởi vì một quyền của Thiệu Lưu Lệ đã đánh trúng sống mũi lão, làm người bắn ra xa.

Tuyến lệ của lão mắt không chế, chưa rơi xuống đất nước mắt đã tuôn như mưa.

Tiếng hô kinh hãi này của Khuất Hàn Sơn khiến mọi người đều chấn động, ngừng tay lại.

- Thiệu Lưu Lệ.

.... Thiệu Lưu Lệ?!

Thiệu Lưu Lệ, người sống sót sau lần truy sát vô lâm đệ nhất dị nhân mười lăm năm trước, không ngờ lại xuất hiện ở đây?

Thiệu Lưu Lệ, cao thủ duy nhất uống được Vô Cực tiên đan mà giang hồ đồn đại những ngày gần đây, thật sự đang ở nơi này?!

... Vậy còn Yến Cuồng Đồ đang ở đâu? Vong Tình thiên thư đang ở đâu? Còn cả Vô Cực tiên đan đang ở đâu?

Đó là chí bảo mà người người trong trong vô lâm luôn khao khát! Là thánh điển mà người người trên giang hồ đều muốn có được!

Thiệu Lưu Lệ đứng trên điện thờ, không nói gì, chỉ đưa tay chỉ chỉ người của Quyền Lực bang, rồi lại chỉ chỉ ra ngoài, ý của ông ta rất đơn giản, chỉ có hai chữ:

- Cút ra!

Nhưng Hỏa vương và Dục vương đã đồng loạt xông tới!

Khuất Hàn Sơn cũng bật người nhảy lên bởi vì lão biết, thành bại chỉ trong một thoáng chốc!

Chỉ được thành công, không được thất bại

Tổ Kim Điện vung tay lên, “ầm” một tiếng, hương án chột nổ tung!

Lương Đầy vụt biến sắc.

Ông nhận ra được, thứ Tổ Kim Điện sử dụng chính là chất nổ của Phích Lịch đường Giang Nam.

Phích Lịch đường Giang Nam trước nay vốn là chí hữu của Đường môn Tứ Xuyên, bây giờ chất nổ của Phích Lịch đường không ngờ lại rơi vào tay Hỏa vương của Quyền Lực, chỉ e Đường môn đất Thục đã không còn nắm giữ được đại thế nữa rồi.

Mảnh vỡ bắn tung, nhưng thân pháp Thiệu Lưu Lệ lại còn nhanh hơn cả mảnh vỡ.

Ông ta vọt lên, Dục vương lập tức chặn lại.

“Bụp”, một nắm phấn xanh bắn lên ngập trời!

Mọi người kinh hãi, giận giữ, quát tháo, Dục vương dùng độc không ngờ lại mặc kệ chuyện sống chết nguy hiểm của tất cả mọi người có mặt, kể cả bang chúng Quyền Lực bang.

Thiệu Lưu Lệ phát tay áo, phấn xanh liền biến mất như ảo thuật.

Khuất Hàn Sơn đột nhiên xuất hiện, đâm ra một kiếm.

Thiệu Lưu Lệ lại chấp hai tay, một lần nữa bắt trúng thân kiếm.

Mọi chuyện xảy ra liên tục, nhanh chóng vô cùng.

Ngay lúc này, Tổ Kim Điện đã tới sau lưng Thiệu Lưu Lệ, đánh ra một đoàn lửa màu lục.

Thiệu Lưu Lệ chột cúi người xuống, đoàn lửa ập thẳng tới trước mặt Khuất Hàn Sơn.

Khuất Hàn Sơn quát lớn một tiếng, mau chóng lùi về, trường kiếm trong tay chỉ có thể bỏ lại.

Khuất Hàn Sơn lùi quá nhanh, phá vỡ cả song cửa sổ ra ngoài, nhưng Mạc Phi Oan đã lại xông lên.

Lão vừa xông lên liền trông thấy một luồng kiếm quang như ánh chớp.

Thiệu Lưu Lệ xuất kiếm, tuyệt đối không chậm hơn Khuất Hàn Sơn.

Mạc Phi Oan vội tránh, kiếm của Thiệu Lưu Lệ bắn ra khỏi tay phóng đến, Mạc Phi Oan vận lực bắt lại, cũng bắt trúng được kiếm nhưng một luồng sức mạnh cực lớn ập tới, đẩy Mạc Phi Oan bắn ra bảy thước, phá vỡ cả tường đá, rơi ra ngoài chùa!

Đây là sức mạnh cỡ nào vậy?

Tổ Kim Đoạn phát ra “Âm hỏa” không ngờ lại ép lùi Kiếm vương, đang muốn tấn công tiếp thì bỗng thấy Thiệu Lưu Lệ quay đầu lại.

Một gương mặt nước mắt đầm đìa.

Sau đó Thiệu Lưu Lệ vung tay áo lên, Tổ Kim Điện chỉ thấy một nắm phấn mù bắn thẳng vào mặt.

Tổ Kim Điện lần này kinh hãi không phải là thường. Hắn biết đây là Độc sa của Mạc Phi Oan, hắn từng chứng kiến một bang chúng Quyền Lực bang không cẩn thận dùng đầu ngón tay khê chạm vào một chút, kết quả là thối rữa suốt ba tháng ròng, đến tháng thứ tư, toàn thân kẻ đó giống như một quả hồng đã hỏng suốt nửa năm, vừa thối vừa nát.

Hỏa vương hú lên quái dị, vội vàng lùi lại, đập nát cả cửa chùa bị hắn thiêu cháy mà không đỡ lúc này!

Ba Thiên vương trong Bát đại thiên vương giao đấu với Thiệu Lưu Lệ, chỉ vừa đối mặt, ba đại cao thủ Hỏa vương, Dục vương, Kiếm vương đã đều bị ép ra khỏi chùa!

Đến bây giờ Tiêu Thu Thủy mới hiểu, thế nào gọi là: “Biệt nhân lưu lệ tha thương tâm, tự kỷ lưu lệ nhân đoạn tràng”! Thiệu lưu lệ!

Trăng chìm về tây, đã quá nửa đêm.

Hừng đông nhuộm màu thê lương, lạnh lẽo.

Sắc trời mênh mông, mờ mịt.

Ba người Khuất Hàn Sơn, Tổ Kim Điện, Mạc Phi Oan đồng thời ra tay, bọn chúng chẳng hề tính đến chuyện, sau khi ba người cùng hành động, không ngờ lại đều hội hợp bên ngoài chùa.

Trong ánh bình minh, chỉ thấy ngôi chùa hướng mặt về đông, sau lưng là một mảng tối đen, gió mây mịt mù, giống như một con rồng đang muốn bay lên, ba người Khuất, Tổ, Mạc dù tung hoành giang hồ, chinh chiến liên miên vậy mà cũng không có dũng khí tái chiến.

Bấy giờ hừng đông ló rạng, ba người bọn chúng chợt nghe thấy một tiếng cười trong trẻo như chuông bạc vang lên, nói:

- Buổi sớm, chào mọi người.

Thanh âm đó truyền tới từ phía bình minh vừa hiện.

Hỏa Vương, Dục vương, Kiếm vương lập tức biến sắc, ba người đồng loạt lộ vẻ tôn kính, không ngờ còn cúi người vái chào, nghênh đón hướng bình minh hiện lên.

Bình minh, Tống Minh Châu áo hồng.

Thiệu Lưu Lệ chỉ dùng vài chiêu đã ép ba người trong Bát đại thiên vương phải lùi ra khỏi chùa, khiến cho người của Quyền Lực bang cả kinh, bỏ chạy tán loạn.

Nhu Thủy thần quân mừng rỡ nói:

- Thiệu trưởng lão, võ công ngài lại tinh tiến rồi!

... Vốn như ngày trước, võ công Thiệu Lưu Lệ tuy cao thì tối đa cũng chỉ có thể lấy một đánh một, đẩy lùi một tên trong Bát đại thiên vương, vạn vạn lần không thể lấy một đánh ba, lại càng không cần nói giành được toàn thắng như bây giờ.

Nhưng sắc mặt Thiệu Lưu Lệ lại lạnh lẽo, nói:

- Anh bạn trẻ vừa cứu ta, mời qua đây.

Tiêu Thu Thủy không hiểu gì cả, theo lời bước tới.

Thiệu Lưu Lệ nói:

- Ta sắp không xong rồi...

Còn chưa dứt lời, trước cửa bỗng có một bóng áo hồng lóe hiện, tiếng cười trong như chuông gió vang lên.

- Buổi sớm, chào mọi người.

Người của Quyền Lực bang vừa nghe, có mấy tên đã lập tức quỳ xuống, sắc mặt Thiệu Lưu Lệ vụt biến, trên mặt cũng không còn nước mắt nữa.

Một cô gái mặc trang phục đỏ hồng như ớt chín, rung động lòng người, thân mang dây lưng đen, giày cưỡi ngựa đen, kẹp tóc hồ điệp màu đen, tươi mới như một cơn gió sớm khẽ lướt vào.

Làn da cô gái đỏ trắng nõn như tuyết.

Đôi mắt trong sáng như minh châu.

Vẻ đẹp của nàng hấp dẫn tất cả mọi người.

Cô gái lại như rất thân thiện, cười hỏi:

- Ta tới rồi, ai đang rơi lệ?

Cô gái này nhìn qua cùng lắm cũng chỉ hơn hai mươi, đôi mắt sáng đen trắng phân minh. Thiệu Lưu Lệ không còn rơi lệ nữa, trầm giọng đáp:

- Ta.

Dứt lời, ánh mắt bỗng co rút lại, nói:

- Cô là Triệu Sư Dung?

Thiệu Lưu Lệ vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi.

... Triệu Sư Dung?!

... Người phụ nữ của Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung?!

... Nữ chủ nhân của Quyền Lực bang, Triệu Sư Dung?!

Cô gái áo hồng bật cười nói:

- Đâu có, ta sao lại là chị Sư Dung được? Ta làm gì có tư cách để là chị Sư Dung chứ?!

Nói đoạn lại cười như hoa rơi nước chảy, hoa bay theo gió:

- Ai nha, sao ngươi lại nhầm người ta là Triệu tỷ chứ? Ta mà có phúc phận như vậy thì tốt quá!

Giọng nói ngọt ngào vô hạn.

Sự phong tao, uyển chuyển của cô gái khiến cho mấy người Ngô Tài, La Hải Ngưu, Hồ Phúc nhìn đến như say như mê, ánh mắt sắp lồi hết cả ra.

Thiệu Lưu Lệ nghe vậy vẻ mặt rõ ràng là thả lỏng hẳn ra, nhưng vẫn lạnh giọng hỏi:

- Vậy ngươi là ai?

Cô gái đó không cười nữa, nghiêm sắc tựa hồng han, ánh mắt sáng bừng, đáp:

- Ta là đệ tử của Lý bang chủ, người của công tử Liễu Ngũ.

Thiệu Lưu Lệ biến sắc:

- Song sí, Nhất sát, Tam phượng hoàng của Liễu Tùy Phong, ngươi là ai?!

Cô gái rạng rỡ đáp:

- Ta là Tống Minh Châu.

Tiêu Thu Thủy chỉ thấy sắc mặt Nhu Thủy thần quân cùng Lương Đẩu đều đại biến.

Thiệu Lưu Lệ lại bắt đầu rơi nước mắt:

- Người là Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu?

Thiệu Lưu Lệ rơi nước mắt là muốn giết người.

Mọi người đều không khỏi lo lắng cho cô gái Tống Minh Châu này.

Cô gái kia lại thất sự gạt đầu, nói:

- Đúng đó, ta chính là Hồng phượng hoàng, không phải bạch phượng hoàng, cũng không phải Tử phương hoàng.

Đồng tử Thiệu Lưu Lệ co rút lại, nước mắt đã rơi xuống.

Giang hồ có lời đồn: ông ta rơi lệ là sắp ra tay, là phải giết người.

Tống Minh Châu không ngờ vẫn ung dung bước tới.

Lúc này đột nhiên có hai người vọt ra.

Hai người này chính là Cung bối Lao Cửu trong Quảng Tây ngũ hổ và Yết Dương Ngô Tài trong Quảng Đông ngũ hổ!

Yết Dương Ngô Tài, trước nay tự cho là phong lưu, thấy Tống Minh Châu tới, lập tức có lòng thương hương tiếc ngọc. Hắn từng thấy Thiệu Lưu Lệ ra tay, ngay cả ba Thiên vương cũng không chống đỡ nổi, cô gái yếu đuối này làm sao có thể chịu đựng được?

Một vị khác là Lao Cửu, tuy dung mạo xấu xí nhưng kỳ thực tâm địa lại cực tốt, sợ Tống Minh Châu trúng độc thủ, lập tức ngăn cản.

Tống Minh Châu thấy hai người bước ra, chớp chớp mắt hỏi:

- Các người...?

Ngô Tài lễ độ cúi người nói:

- Xin cô nương dừng bước.

Lao Cửu thì quát lên:

- Quay về!

Tống Minh Châu răng trắng như ngọc, thản nhiên cười đáp:

- Ta không về!

Lao Cửu tức giận quát:

- Không về cũng phải về.

Ngô Tài đang muốn nói thì đột nhiên ánh hồng lóe lên.

Sau đó liền có chuyện xảy ra.

Lao Cửu hét lên điên cuồng, hai bên huyết thái dương đều có cắm một cây trâm cài, xuyên vào tận óc, hội tụ lại ở sau gáy!

Ngô Tài kinh hãi vô cùng, lập tức một tay đỡ lấy Lao Cửu, một tay đánh về phía Tống Minh Châu!

Gần như đồng thời, Ngô Tài cũng phát ra một tiếng kêu thảm.

Ngô Tài ngã xuống, Lao Cửu ngã xuống, một tay Ngô Tài vẫn đỡ lấy Lao Cửu. Hồ Phúc, La Hải Ngưu lao tới như chớp, đỡ Ngô Tài, Lao Cửu quay về, hai người nước mắt đầm đìa, kích động đến toàn thân phát run.

A Sát gào lên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?!

Bởi vì mọi việc diễn ra quá nhanh, mọi người cũng không hiểu là đã có chuyện gì xảy ra.

Chỉ nghe La Hải Ngưu run run nói:

- Lao Cửu... Lao Cửu... Chết rồi!

Đau thương nghẹn lời.

Hồ Phúc rên lên đau đớn, không nói nên nổi một tiếng.

Mọi người đều nhìn ra, Ngô Tài ngoài cánh tay liễu chết đờ lấy Lao Cửu ra thì một tay hai chân còn lại đều đã bị phé rồi.

Ngô Tài cùng La Cửu lo cho an nguy của Tống Minh Châu, vậy mà lại rơi vào cảnh một chết một tàn phế, Tống Minh Châu ra tay tàn độc khiến cho người ta không rét mà run.

Quần hiệp đều phần nổi, Lương Quảng bắt hổ lại càng tình nghĩa như chân tay, bị phần cùng cực, đều muốn động thủ, Thiệu Lưu Lệ bỗng quát lên:

- Dừng tay.

Tống Minh Châu mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóng, nói:

- Đây, lão ta bảo các ngươi dừng tay kìa.

Mọi người nổi giận quát lớn, Lương Quảng bắt hổ lại càng xông ra. Đúng lúc này, chợt nghe “roạt roạt” một tràng, lướt qua trên đầu mọi người, Thiệu trưởng lão đã hạ xuống phía trước mặt.

Tống Minh Châu cười nói:

- Xin chào.

Thiệu Lưu Lệ đáp:

- Ta biết ngươi chào người ta là muốn giết người.

Tống Minh Châu cười:

- Nhưng ngươi không chào, ngươi đang rơi nước mắt.

Thiệu Lưu Lệ lãnh đạm nói:

- Ta rơi nước mắt vì kẻ sắp phải chết.

Nói dứt lời, ông ta lập tức ra tay.

Ông vừa ra tay, lửa nén bốn phía đều tắt ngấm.

Mọi người ồ lên, Tống Minh Châu đã biến mất.

Tiếng cười trong trẻo như chuông gió của cô ta đã tới bên ngoài chùa.

Thiệu Lưu Lệ lập tức ra ngoài chùa. Bên ngoài hoàn toàn quang đãng.

Cỏ dại, bụi rậm, cây cối lúc trước đã bị thiêu đốt sạch sẽ.

Thiệu Lưu Lệ ra đến bên ngoài mới biết trời đã sáng.

Sương sớm ban sáng thấm lạnh cả cơ thể.

Đột nhiên hai luồng kinh phong ập tới, hai tay Thiệu Lưu Lệ bắt lại, bắt được hai thứ sáng trong như sương mai, cẩn thận nhìn lại, hóa ra là hai viên minh châu.

Sáng sớm, tuyết đầu trong sương mù.

Thiệu Lưu Lệ đang muốn ném đi, nhưng chợt có hai luồng khí lạnh từ lòng bàn tay xâm nhập vào cơ thể. Thiệu Lưu Lệ vụt rùng mình, áo hồng lóe qua, Tống Minh Châu đã tới!

Hai cây trâm cài, đâm vào hai mắt Thiệu Lưu Lệ như ánh chớp.

Thiệu Lưu Lệ vùng tay, ấn xuống hai cây trâm cài, trâm cài đâm vào minh châu, minh châu vỡ nát.

Mảnh vỡ bắn về phía Tống Minh Châu.

Tống Minh Châu mặt phấn cũng biến sắc, thân hình đã lùi gập, biến mất trong màn sương.

Nhưng gần như đồng thời, sau lưng Thiệu Lưu Lệ lại vang lên tiếng rít gió!

Hai cây trâm cài!

Trái đâm vào Kỳ môn, phải đâm vào Mệnh môn!

Tống Minh Châu không ngờ đã đến sau lưng Thiệu Lưu Lệ!

Thiệu Lưu Lệ quay phắt lại, hai chưởng đánh mạnh ra!

Chưởng phong sắc bén xé rách sương dày của tự nhiên.

Tống Minh Châu thân pháp quỷ dị, loáng cái đã lại tới sau lưng Thiệu Lưu Lệ.

Hai châm này đâm ra, Thiệu Lưu Lệ không kịp quay người nữa!

Ông ta không chút nghĩ ngợi, hai chưởng ngưng lại, đánh ngược ra sau!

Cùng lúc đó, ông ta chỉ cảm thấy hai vai tê rần, đã bị đâm trúng.

Nhưng ông cũng cảm giác được, mép chưởng chạm vào thân thể một người, người đó lập tức bắn ngược ra xa.

Nhưng ông ta vẫn đánh trúng đối phương rồi.

Sau đó ông ta cảm thấy trời đất xoay tròn, sắp sửa ngã xuống rồi...

Sắp ngã rồi, đáng lẽ đã sớm ngã xuống rồi.

Nhưng ông cố gượng một hơi khí, chân khí Vô Cực tiên đan còn dư lại trong cơ thể vụt chân động, khiến ông ta miễn cưỡng giữ thăng được thân mình.

Chỉ nghe âm thanh vốn như chuông bạc kia oán hận nói:

- Chúng ta đi!

Giọng nói đó vốn đầy ý cười, bây giờ cũng không cười nữa, thậm chí còn có chút suy yếu.

Sau đó người của Quyển Lực bang lùi vào trong sương dày.

Sương mù tan đi rồi, bởi vì mặt trời đã lên.

Mặt trời buổi sớm xua tan sương mai, khi khung cảnh bốn phía trở nên rõ ràng, Thiệu Lưu Lệ liền ngã xuống, ngã xuống một mảnh đất trơ trọi.

Buổi sáng, khi mặt trời lên cao.

Khi Thiệu Lưu Lệ tỉnh lại, ánh mặt trời đã lên cao.

Nhưng sinh mệnh của ông vĩnh viễn không còn được như mặt trời rực rỡ nữa.

Thiệu Lưu Lệ biết mình phải nắm lấy cơ hội để nói, nếu không ông ta mãi mãi không thể nói được nữa:

- Bọn chúng đã đi chưa?

- Đi rồi.

Nhu Thủy thần quân đáp. Ai cũng có thể thấy, Thiệu Lưu Lệ đã khó thoát được số trời rồi. Thiệu Lưu Lệ gượng cười nói:

- Người gặp Thiên vương, phải thay ta nói với lão nhân gia người, ta từ muôn sông nghìn núi trốn ra, là muốn đưa mấy thứ tới làm thọ lễ cho lão nhân gia, nhưng mà...

Nhu Thủy thần quân không khỏi rơi nước mắt:

- Tôi biết rồi, tôi biết rồi...

Thiệu Lưu Lệ cười khổ:

- Phải nói với Thiên vương, lần đó vây giết Yến Cuồng Đồ, chúng ta đã làm nhục mệnh....

Nhu Thủy thần quân cố gắng gạt đầu, nói:

- Thiên vương hiểu. Lần đó Thiên vương cũng đã tới, không kịp cứu ngài, lão nhân gia người cũng rất đau đớn...

Thiệu Lưu Lệ cố vận chân khí, nói:

- Thiệu Lưu Lệ ta sở dĩ có ngày hôm nay, đều nhờ Thiên vương tài bồi... Ngày sau phải trông vào các người phụng dưỡng lão nhân gia người rồi....

Nhu Thủy thần quân cùng Trường Giang ngũ kiếm đáp trong nước mắt:

- Vâng, vâng....

Mấy người người Tiêu Thu Thủy cũng không khỏi rầu rĩ.

Thiệu Lưu Lệ lại nói:

- Đám Tống Minh Châu chịu rút đi là vì thấy ta trúng phải hai nhất châm của ả mà không ngã, nghĩ công lực ta hơn xa ả nên mới không dám ở lâu, lại không biết ta đã là nổ mạnh hết đà, vốn dựa vào một hơi dư khí của Vô Cực tiên đan chống đỡ, đến nay sớm muộn gì cũng tiêu tan, lại thêm hai châm của ả đâm trúng yếu hại, ta không sống lâu được nữa...

Nói đoạn lại cười khổ:

- Kỳ thực ta đáng lẽ đã phải chết từ mười lăm năm trước rồi.

Nhu Thủy thần quân thấy Thiệu Lưu Lệ đã hít vào thì ít, thở ra thì nhiều, vội vã hỏi:

- Thiệu trưởng lão, ngài còn gì muốn giao lại không.

Thiệu Lưu Lệ thở dốc mấy hơi, đáp:

- Mười lăm năm trước, ta vốn đã chết dưới tay Yến Cuồng Đồ, nhưng hấn lại cứu ta sống lại, sử dụng một viên Vô Cực tiên đan. Nguyên nhân hấn cứu ta là vì thấy trong mọi người, ta là kẻ dám liều mạng nhất, hấn nói trên đời này kẻ không sợ hấn quá ít, nếu trong lúc vô ý đã đưa ta lên xe ngựa thì cũng không muốn thấy ta cứ chết đi như vậy... Cứ như thế, ta nhẫn sống nhẫn chết, phục dịch bên người hấn suốt mười lăm năm. Cho đến tháng trước, ta chờ đến lúc hấn đã hoàn toàn tin tưởng ta, mới nắm lấy cơ hội, đánh thuốc mê hấn, đâm hấn hai kiếm, đánh hấn hai chưởng, vậy mà hấn vẫn không chết, còn đánh lại ta một chỉ...

Yến Cuồng Đồ chưa chết! Tin tức đó khiến tất cả mọi người đều biến sắc.

Chỉ có Tiêu Thu Thủy cảm thấy rùng mình sởn gai ốc. Thiệu Lưu Lệ nhẫn nhục chịu đựng, trải qua suốt mười lăm năm, không ngờ lại là để hạ độc thủ như vậy với người cứu mạng ông ta, chẳng lẽ ân oán trong võ lâm đều là như thế sao?

... Nếu muốn thành danh trên giang hồ thì đều phải như vậy sao?

.... Đây là “không độc thì không phải trượng phu” sao? Đây là “chỉ có đại anh hùng mới có thể có bản sắc” sao?

... Nhưng hấn cùng các anh em trong Thần Châu kết nghĩa đều không phải như vậy.

... Vấn đề là: Bọn hấn cũng là người giang hồ, người trong gian hồ, sẽ không bị giang hồ đồng hóa ư?

... Cho dù là người như Tiêu Thu Thủy, thông minh, đĩnh ngộ, có chí khí, biết quyết đoán, một khi bị kích thích quá mạnh cũng sẽ biến thành tâm ngoan thủ lạt hơn bất kỳ ai khác.

Thiệu Lưu Lệ từ từ nhắm mắt lại, mệt mỏi nói:

- Đúng. Yển Cuồng Đồ chưa chết.

Tiếp đó, khê thở dài:

- Ta cho hần công kích trí mạng, hần vẫn không chết... Nhưng ta thì sắp phải chết rồi.

Đột nhiên lại mở mắt ra, hỏi:

- Các người biết Tống Minh Châu đi lần này, lúc nào cũng có thể quay lại. Không biết chừng ả ta còn đem theo trợ thủ đắc lực của Lý Trầm Chu, Liễu Tùy Phong tới, sao các người còn không đi?!

Mọi người đều ngẩn ra, Thiệu Lưu Lệ chợt “à” một tiếng, nói:

- Ra cứ giao Vô Cực tiên đan cho các người trước đã... Ta đã thương Yển Cuồng Đồ, tưởng rằng hần đã chết, tới lục soát trên người hần, tìm ra năm viên còn lại, đang muốn rời đi thì hần đột nhiên tỉnh lại, đánh ta một chưởng... Ta trúng một đòn, vẫn trốn thoát được...

Nói tới đây, khoe miệng Thiệu Lưu Lệ đã rỉ máu. Nhu Thủy thần quân không nhịn được hỏi:

- Vậy... Vậy tiên đan đâu?

Thiệu Lưu Lệ gắng gượng lấy ra năm viên thuốc.

Năm viên thuốc tròn, ba viên đỏ sậm, ba viên đỏ tươi.

Nhu Thủy thần quân run run tiếp lấy, Trường Giang ngũ kiếm đều ngẩng cổ lên nhìn. Nhu Thủy thần quân nhanh chóng khép tay lại, run giọng nói:

- Đây... Đây là Vô Cực tiên đan...?!

Thiệu Lưu Lệ yếu ớt đáp:

- Đúng...

Lại tiếp:

- Đây là ta liều mạng cướp về được, không được quên... Dâng cho Thiên vương.

Nhu Thủy thần quân lẩm bẩm:

- Đó là đương nhiên. Đó là đương nhiên..

Chợt nói:

- Quyền Lực bang lúc nào cũng có thể tới, chúng ta phải lập tức rời đi.

Thiệu Lưu Lệ chậm rãi nhắm mắt lại, nói:

- Các người đi thôi, mang theo ta chỉ thành gánh nặng... Ta... Sắp không xong rồi.

Nhu Thủy thần quân cắn răng, nói:

- Vâng.

Đoạn đứng vụt dậy, chấp tay hướng mấy người Lương Đẩu, nói:

- Gặp nhau ở Đan Hà lần này, nhờ ơn chư vị ra sức không ít, ngày sau gặp lại trên giang hồ sẽ báo đáp, bây giờ xin cáo biệt.

Hòa thượng Đại Đỗ vội nói:

- Chúng ta phân tán xuống núi như vậy, không sợ Quyền Lực bang mai phục sao?

Nhu Thủy thần quân cười lạnh:

- Dãy núi Đan Hà, đường mòn vô số, bọn chúng thất bại bỏ chạy, đã không còn dũng khí ngăn cản nữa.

Nói đoàn liền dẫn Trường Giang ngũ kiếm nhanh chóng bỏ đi.

Thiệu Lưu Lệ cười khổ, từ từ nhắm mắt, không rõ sống chết.

Lương Đẩu thăm mũi ông ta một chút, cười khổ lắc đầu.

Thiệu Lưu Lệ đã ngậm cười mà chết.

Lương Đẩu nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, hỏi:

- Tiêu lão đệ, giờ cậu muốn đi đâu?

Câu hỏi này khiến Tiêu Thu Thủy chợt cảm thấy tương lai mịt mờ, chẳng biết sẽ ra sao, nhất thời cũng như biển mây Đan Hà, không biết đặt mình ở đâu, chỉ biết mặt trời đang ở trên cao, ánh dương buổi sáng thật rực rỡ.

Ôi, một ngày sống chết chỉ cách nhau một đường tơ, phong vân biến ảo.

Tiêu Thu Thủy trầm giọng đáp:

- Tôi còn phải tới Quảng Tây, tìm mấy người đại ca, rồi quay về cứu viện Thành Đô.

Tiêu Thu Thủy vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn trời, trời cao biển mây vô tận, nhưng ánh mặt trời vẫn thực chói chang, thực rạng ngời.

Tiêu Thu Thủy khẽ quyết ánh lệ bên khóe mắt:

- Tôi ra đi, vốn là để trở về.

Lương Đẩu chăm chú nhìn hắn, sau một lúc liền vỗ vỗ vai Tiêu Thu Thủy, nói:

- Người anh em, ta muốn đi cùng cậu, nhưng giờ thì không thể...

Tiêu Thu Thủy nhìn vị đại hiệp không ngờ lại gọi hắn là “anh em” này. Hắn chờ ông nói tiếp.

- Bây giờ ta phải lập tức lên Thiếu Lâm, Võ Đang, bẩm báo Thiên Chính đại sư, Thái Thiện chân nhân. Giang hồ gặp tình thế nguy hiểm như vậy, mười sáu môn phái không thể không kết thành một mạch... Muốn diệt Quyền Lực bang, tất phải đồng tâm hợp sức!

Lương Đẩu nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy, trịnh trọng nói từng tiếng một:

- Có điều dù ở chân trời góc biển, ta cũng phải tìm cho được cậu.

Lương Đẩu bình tĩnh tiếp:

- Kể cả Thiên Chính, Thái thiện không quản việc này thì ta cũng chỉ hết sức mà làm, không cần biết họ quyết định thế nào, ta cũng phải đi tìm cậu.

Lương Đẩu khẽ mỉm cười, chân thành nói:

- Nếu như cậu không chê cười, ta lại có một ý này, chúng ta kết làm anh em, không phân già trẻ, có được không?

Lương Đẩu lại tiếp:

- Có thể cậu sẽ cảm thấy tôn ti có bậc, hơn nữa võ công trước mắt còn không bằng ta, nhưng với nhân phẩm, năng lực của cậu, có một ngày thanh danh cậu sẽ còn lớn hơn ta, võ công còn cao hơn ta. Bây giờ xưng huynh gọi đệ với cậu cũng là được hưởng sái của cậu thôi. Cậu không được từ chối nữa, được chứ?

Tiêu Thu Thủy nắm chặt tay lại.

Hắn nhìn Lương Đẩu, không nói gì khác, chỉ nói một chữ:

- Được.

Lương Đẩu ôm quyền, lập tức quay người, nói:

- Người anh em, vậy thì tạm biệt.

Tiêu Thu Thủy cũng chấp tay:

- Sau này gặp lại.

Họ không nói thêm gì nữa. Gió lớn, vạt áo phấp phới, Lương Đầu bắt đầu xuống núi.

Hảo nhân Hồ Phúc cũng nhìn Tiêu Thu Thủy, chấp tay nói:

- Chúng ta gặp lại ở Thành Đô.

Tiêu Thu Thủy hoảng hốt:

- Các vị...

Hồ Phúc thở dài:

- Lao Cửu đã chết, Ngô Tài tàn phế, Lương Quảng thập hổ chúng tôi mười người một lòng, bây giờ cũng chẳng có gì để nói nữa. Chúng ta sẽ cùng Tiêu huynh đệ xông pha giang hồ, nhưng là...

Thi Nguyệt tiếp lời:

- Chúng tôi trước tiên phải tới Quảng Đông, Quảng Tây, thu xếp mọi việc rồi mới yên tâm cùng cậu đi thay trời hành đạo, trừ mạnh giúp yếu.

Sát Tử nhìn thẳng vào Tiêu Thu Thủy, cao giọng nói trong gió lớn:

- Tiêu huynh đệ, chúng ta sẽ còn gặp lại!

Bọn họ cùng chấp tay, La Hải Ngưu mắt nhắm lệ công Lao Cửu, Hồ Phúc đỡ Ngô Tài, xuống núi giữa ánh mặt trời chói chang.

Chỉ còn lại hòa thượng Đại Đỗ và Tiêu Thu Thủy ngơ ngẩn trên núi.

Một hồi lâu, hòa thượng Đại Đỗ và Tiêu Thu Thủy vẫn không nói gì.

Mây trắng bay bay.

Hòa thượng Đại Đỗ nhìn Tiêu Thu Thủy tay chấp sau lưng, ngón tay nắm vào, rồi lại mở ra, đột nhiên cảm thấy trong lòng Tiêu Thu Thủy đang rất tịch tịch.

Giống như một vị tướng già, chứng kiến những chiến sĩ sát trá phong vân, những anh hùng ảm ma bi ca, tất cả đều lần lượt tiêu tan, lần lượt ngã xuống.

Hòa thượng Đại Đỗ trầm than một tiếng, hần và vị “đại ca” này quen biết gần mười năm, biết Tiêu Thu Thủy tính tình hiếu động, thích chơi đùa, nhưng kỳ thực trong lòng lại mang cả trăm vạn hùng binh, ý chí bao trùm vạn vật.

Chỉ không biết, hần có hiểu sự cô tịch của anh hùng, lên cao gió lạnh hay không?

Hòa thượng Đại Đỗ hắng giọng, cuối cùng cũng mở miệng:

- Chúng ta cùng xuống núi đi.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy xa xăm không thấy bờ, hỏi:

- Anh muốn đi đâu?

Hòa thượng Đại Đỗ đáp:

- Giờ chúng ta đụng phải Quyền Lực bang, còn chưa đủ để đấu với chúng, không bằng trước tiên tới Trung Sơn hội hợp với Lâm công tử, dựa vào võ công của hần, ít nhất cũng có thể giằng co được với Tổng Minh Châu kia.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh nói:

- Tôi là người Hoán Hoa, không thể không tới Hoán Hoa trước, anh cứ tới Đông Hải, mời Lâm công tử ra.

Hòa thượng Đại Đổ chần chờ một thoáng, nói:

- Chúng ta cứ đi một đường đi, tránh khi gặp phải Quyền Lực bang lại thiếu một người phối hợp.

Tiêu Thu Thủy bình thản đáp:

- Anh tới tìm Lâm công tử rồi nhanh chóng đến chi viện, đó mới là việc chính. Còn hướng hồ tôi còn phải đi tìm mấy người lão Thiết, tiểu Cố...

Nói tới đây, tâm trạng lại bay xa:

- Bọn họ đều là loại huynh đệ ăn đòn giống như anh vậy...

Hòa thượng Đại Đổ cao hứng, cười ha hả, nói:

- Khi chúng ta tập hợp thì sẽ náo nhiệt rồi!

Tiêu Thu Thủy cũng phấn chấn lên, hứng khởi đáp:

- Ha ha, nếu anh để lão Thiết gặp được thì hẳn sẽ cho anh một đám, lần trước...

Tiếng cười làm sơn cốc hoang vắng nổi lên hai tiếng vọng nhỏ bé.

Mây bay trên sơn cốc.

Ngọn núi ẩn mình giữa hư vô, mịt mù.

Tiêu Thu Thủy cười cười, dừng lại một chút, rồi lại cười một chút.

Ở phía xa bên sườn núi kia, có mây tía rực rỡ, không biết đó là một thế giới xa xăm như thế nào.

Tiêu Thu Thủy ngưng cười, nói:

- Anh cứ đi trước đi.

Hòa thượng Đại Đổ không trả lời.

Tiêu Thu Thủy nhìn thi thể trên mặt đất, nói:

- Ít nhất trước khi đi tôi cũng muốn mai táng ông ta đã.

Người hẳn nói đương nhiên là Thiệu Lưu Lệ.

Hòa thượng Đại Đổ ngừng ra hồi lâu, tiếp đó phát tăng bào, bước đi.

Tiêu Thu Thủy cứ nhìn theo tấm tăng bào vá rách trăm chỗ, vừa vắn vừa nát, nhưng lại màu sắc tươi sáng đó đi xa, đến khi không thấy nữa mới từ từ thu hồi ánh mắt.

Sau đó liền ngừng ra một lúc rồi mới khẽ thở dài.

Lại quay về chỗ vừa rồi, tìm một vị trí thích hợp, bắt đầu đào đất, đào một cái hố thật sâu.

Sau đó hắn bắt đầu chuyển xác Thiệu Lưu Lệ.

Thiệu Lưu Lệ rõ ràng là đã chết, nhưng thân thể ông ta nặng hơn hắn dự tính nhiều.

Hắn dùng hai tay tới đỡ, đúng lúc đó, một chuyện kinh người xảy ra.

Cổ Tiêu Thu Thủy bị người ta bóp chặt.

Hắn lập tức cảm thấy nghẹt thở.

Người bóp cổ hắn là Thiệu Lưu Lệ.

Người bóp cổ hắn lại chính là Thiệu Lưu Lệ.

11. Chương 11: Vô Cực Tiên Đan.

Người bóp cổ hắn chính là Thiệu Lưu Lệ.

Hóa ra Thiệu Lưu Lệ không hề chết.

Thiệu Lưu Lệ không khóc, ngược lại còn mỉm cười nhìn hắn.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nhìn lại, thậm chí còn không buông tay.

Thiệu Lưu Lệ cười hỏi:

- Người ở lại nhặt xác cho ta?

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đáp:

- Ta không biết ông chưa chết.

Trong mắt Thiệu Lưu Lệ lóe qua một tia cảm động, gật đầu nói:

- Ta ở trong tượng Phật thấy người cố sức cứu người mà quên cả thân mình, điểm ấy ta tin người.

Thiệu Lưu Lệ cười như một con cáo già狡 hoạt, nói:

- Có điều người cũng rất tinh minh, rất bình tĩnh.

Nói đoạn liền không còn nét cười.

- May mà võ công người không cao... Kỳ lạ là ta không ngờ lại có chút sợ người.

Thiệu Lưu Lệ lạnh lẽo hỏi:

- Người biết ta khê dùng sức là có thể giết người không?

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng đáp:

- Ông giết đi.

Thiệu Lưu Lệ ngạc nhiên hỏi:

- Người không sợ chết?

Tiêu Thu Thủy thản nhiên đáp:

- Sợ đến muốn chết.

Thiệu Lưu Lệ cười nói:

- Thật không nhìn ra được.

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đáp:

- Sợ thì vẫn phải chết.

Thiệu Lưu Lệ nói:

- Ta có thể để người không chết.

Tiêu Thu Thủy cười lạnh:

- Đó là tùy ông.

Thiệu Lưu Lệ nheo mắt nhìn hắn:

- Khá lắm!

Nói đoạn liền buông tay ra.

Tiêu Thu Thủy cũng bỏ tay đang đỡ ra, sờ sờ cổ họng, nói:

- Ta không hiểu.

Thiệu Lưu Lệ cười đáp:

- Người không hiểu tại sao ta phải giả chết?

Tiêu Thu Thủy không trả lời, dù rằng hắn cũng đang muốn hỏi câu này.

Thiệu Lưu Lệ nói tiếp:

- Bởi vì ta thật sự sắp phải chết. Nhưng ta muốn giết vài người trước khi chết.

Sắc mặt trước khi chết vụt trầm xuống, nghiến răng nói:

- Người đầu tiên chính là Chu đại thiên vương!

Tiêu Thu Thủy nghe mà giật mình kinh hãi.

Thiệu Lưu Lệ cắn hận nói:

- Trong trận chiến ở núi Vũ Di mười lăm năm trước, chính lão từ sau lưng đẩy ta người Yến Cuồng Đồ, Yến Cuồng Đồ vì phải đối phó với ta nên mới trúng một chưởng của lão, nhưng cũng đánh cho ra trọng thương, thuận tiện mang theo lên xe.... Người nghĩ xem, ta có hận lão hay không? Ta có nên hận Chu đại thiên vương hay không?

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Vậy ông đem Vô Cực tiên đan cho lão ta làm gì?

Thiệu Lưu Lệ cười hắc hắc, đáp:

- Đó là độc dược.

Đoạn xòe tay ra, trong lòng bàn tay không ngờ lại có năm viên thuốc hoàn toàn giống hết năm viên mà lão ta giao cho Nhu Thủy thần quân. Thiệu Lưu Lệ cười nói:

- Đây mới là hàng thật.

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Ông thật sự muốn hạ độc chết Chu đại thiên vương?!

Thiệu Lưu Lệ hung ác nói:

- Bọn ta liều chết bán mạng làm việc cho lão, lão lại vì đoạt bảo vật, lấy mạng kẻ địch mà hy sinh tính mạng bọn ta! Ta sống như chó suốt mười lăm năm, nguyện vọng lớn nhất chính là giết lão!

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- vậy thì ông cũng không sát thương Yến Cuồng Đồ?

Thiệu Lưu Lệ oán hận đáp:

- Yến Cuồng Đồ sở dĩ không giết ta, cũng là vì biết ta hận Chu đại thiên vương thấu xương, tuyệt đối không làm việc Chu đại thiên vương, mà võ công của ta, hắn cũng không để vào mắt... Vì thế hắn dùng một viên Dương Cực tiên đan bảo tồn hư nguyên của ta, giữ lại cho ta một mạng.

Sắc mặt lão ta chợt biến đổi, nói:

- Nhưng ta vẫn phải giết hắn! Hắn là người thứ hai ta muốn giết!

Tiêu Thu Thủy một lần nữa kinh ngạc, hắn không ngờ Thiệu Lưu Lệ lại là người tuyệt tình đến vậy, ngoan độc đến như vậy!

Thiệu Lưu Lệ phảng phất như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Tiêu Thu Thủy, lập tức lạnh giọng nói:

- Ta phải giết hắn! Người có biết mười lăm năm nay ta sống những ngày như thế nào không?! Làm nô lệ cho hắn! Mà hắn chỉ cho ta uống có Dương Cực tiên đan! Không có Âm Cực tiên đan phối hợp, người biết ta chịu đựng khổ sở đến mức nào không?! Người biết khi khí thuần dương của Dương Cực tiên đan phát

tác, ta làm thế nào tiêu giải không?! Ta biết làm thế nào?! Hắn vẫn không cho ta uống Âm Cực tiên đan! Chỉ điểm có mấy huyết đạo của ta để khống chế! Người biết ta phải chịu đựng đau khổ đến mức nào!

Tiêu Thu Thủy nhìn vẻ kích động của Thiệu Lưu Lệ, bất giác cảm thấy mê mang.

Một hồi lâu sau, Thiệu Lưu Lệ mới bình tĩnh lại, hỏi:

- Người biết sự đau khổ đó là như thế nào không?

Lão chậm rãi đưa hai tay ra, ấn vào một thân cây đại thụ.

Đó vốn là một gốc cây xanh đang bừng bừng sức sống, hai chưởng Thiệu Lưu Lệ ấn xuống, cũng không dùng lực, gốc cây đột nhiên khô héo đi, lá khô rụng xuống lá tả.

Thiệu Lưu Lệ cười lạnh:

- Ta vì Chu đại thiên vương mà khổ chiến Yến Cuồng Đồ, thế nhưng Chu đại thiên vương lại vì muốn giết hắn, đoạt lấy tiên đan và thiên thư mà hy sinh ta.... Mười lăm năm sau, ta tự xưng đã lấy được tiên đan, lão liên phái người tới cứu. Chờ khi ta giao hết tiên đan cho Nhu Thủy thần quân, bọn chúng liền vất chân lên cổ mà chạy, ha ha... Cũng may ta đưa ra tiên đan giả, tiên đan có thể giúp Chu đại thiên vương thực sự vũ hóa đẳng tiên... Đám người bọn chúng còn không bằng anh bạn trẻ nhà ngươi, còn thay ta đào một nấm mộ, không để chó hoang, lang sói ăn xác....

Giọng nói không giấu nổi sự thương cảm.

Tiêu Thu Thủy cười khổ:

- Ta... Ta tưởng ông thật sự đã chết...

Bỗng nhiên vài chiếc lá rơi xuống, không ngờ đã khô vàng, giống như đã héo rụng nhiều ngày, Tiêu Thu Thủy vụt ngẩng đầu lên, chỉ thấy gốc cây đã khô héo mà chết, giống như bị hạn hán lâu ngày.

Thiệu Lưu Lệ nhìn Tiêu Thu Thủy giật mình kinh hãi, cười lạnh nói:

- Người nghĩ thử xem, mỗi ngày trong cơ thể ta đều có loại khí cực dương này hành hạ. Không có Âm Cực tiên đan điều hòa, Dương Cực tiên đan tuy có thể thúc đẩy ta tăng một giáp công lực, nhưng cũng khiến ta muốn sống không được, muốn chết không xong. Tinh lực, dục vọng, nóng bỏng trong cơ thể đều phải phát tiết, Yến Cuồng Đồ mỗi lần thấy ta sắp phát điên, sắp tự hủy, mất đi khống chế, hắn lại dùng thủ pháp mạnh mẽ hết yếu huyết toàn thân ta, khiến ta nằm đó chịu hết dày vò trong cơ thể...

Thiệu Lưu Lệ kể chuyện, ánh mắt oán độc khiến cho Tiêu Thu Thủy không rét mà run.

Thiệu Lưu Lệ lại nói:

- Sau khi ta ám toán hắn, đoạt được năm viên tiên đan liền bỏ chạy, ta biết không thể giết được hắn lúc đó, hắn nhất định sẽ tìm được ta, cũng không biết sẽ dùng phương pháp nào để hành hạ ta nữa... Vì thế trước tiên ta phải giết hắn, trước tiên phải trừ hết những kẻ mà ta thống hận. Do đó ta báo với Trường Giang tứ côn, để Chu đại thiên vương phái người tới tìm ta, cũng kêu lên tranh đấu giữa Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương...

Tiêu Thu Thủy chợt hỏi:

- Ông đã lấy được tiên đan, tại sao không uống Âm Cực tiên đan để giải trừ nhiệt độc của Dương Cực tiên đan?

Thiệu Lưu Lệ lắc đầu cười khổ:

- Âm Cực tiên đan nhất định phải uống vào trong vòng ba ngày, nếu vượt quá thời hạn đó, chia ra uống vào, âm hàn và dương cương hỗn tạp sẽ càng đau khổ, chắc chắn trí mạng. Ta uống Dương Cực tiên đan đã hơn mười năm, tuy nó hành hạ ta chết đi sống lại, nhưng cũng chính nó giữ lại cho ta một hơi thở. Ta đương nhiên là phải uống, phải uống hết cả năm viên tiên đan trải hết gian nan vất vả mới đoạt được này vào... Ha ha ha....

Thiệu Lưu Lệ càng nói càng đắc ý, nhưng cười được một nửa, hai vai đau đớn, sắc mặt lập tức trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng.

- Mẹ nó... Kim châm của con yêu nữ đó... Nhận huyết đâm vào... Thật lợi hại....

Bồng hít sâu một hơi, trên mặt lập tức hồi phục một chút hồng nhuận, hỏi:

- Người biết tại sao ta không đi chỗ khác mà lại phải tới Đan Hà?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, mờ mịt:

- Không biết.

Thiệu Lưu Lệ cười hắc hắc:

- Đan Hà có địa hình đặc thù, ta nghe được trong u cốc Đan Hà có sinh sản một loại thảo trùng cực kỳ âm hàn, người Trung Nguyên còn gọi là Thiên tâm. Đây không phải loại trùng thảo trong Trung dược, mà là côn trùng thật sự. Ta chỉ cần lấy được chất dịch của chúng nó uống vào là sẽ có thể giải được khí nóng bức của Dương Cực tiên đan trong cơ thể, sau đó lại uống Âm Cực tiên đan là có thể hồi phục như cũ, ha ha ha...

Thiệu Lưu Lệ ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Còn hai cặp Vô Cực tiên đan nữa, ta lại uống vào, công lực sẽ tăng gấp hai ba lần hiện tại, đến lúc đó còn sợ a?! Cho dù không đánh được Yến Cuồng đồ thì đối phó với Chu đại thiên vương và Lý Trầm Châu cũng không còn là vấn đề với ta nữa!

Tiêu Thu Thủy thấy lão ta điên khùng như vậy, trong lòng thật sự có chút ẹ sợ, lập tức hỏi:

- Nếu là ông dẫn mọi người tới chùa Biệt Truyện, tại sao lại bị nhốt trong tượng phật, huyết đạo bị phong hết? Phải chăng là Yến Cuồng Đồ đuổi kịp ông...

Thiệu Lưu Lệ thoáng biến sắc:

- Nếu là Yến Cuồng Đồ đuổi kịp ta thì ta còn mạng nữa sao?! Ta để lại manh mối ở tháp cổ Nam Hoa, Lục Dung Quảng Châu là muốn hấn đuổi sai hướng! ... Huyết đạo của ta là tự phong!

Tiêu Thu Thủy lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả, nói:

- Người đương nhiên là không hiểu rồi! Mỗi lần Dương Cực tiên đan phát tác, ta đều giống như điên cuồng, Yến Cuồng Đồ vừa không muốn giết ta, lại vừa không muốn thấy ta chết, vì thế mỗi lần đều phong bế huyết đạo ta... Mỗi lần ta bị khóa huyết đạo, đúng là sẽ dễ chịu hơn một chút, nhưng lâu dần, mỗi lần phát tác, cho dù không có người khóa huyết đạo ta thì yếu huyết của ta cũng sẽ tự phong lại để giảm bớt đau khổ. Nếu không có ai giúp ta giải huyết thì sẽ phải đợi một hai ngày, thậm chí ba năm ngày không chừng, sự khổ sở đó, người cứ nghĩ mà xem, đến mức... Hôm nay được tính của ta lại phát tác, vì sợ người của Chu đại thiên vương và Quyền Lực bang tìm tới cửa chỗ nên mới trốn vào trong bụng phật. Sau khi huyết đạo bị phong bế, ta vốn không thể động đậy nổi, may mà người nhìn ra được, đá đổ tượng phật, lại đánh huyết Bách Hội của ta, giải nguy bị khóa huyết đạo... Chỉ không biết làm sao người nhìn ra được là ta đang ở trong tượng phật?

Tiêu Thu Thủy ngưng ngáp nói:

- Ta trông thấy tượng phật có hai dòng nước mắt, đúng lúc buồn bực, nghĩ tới... Đại danh của ông, vì thế liền đoán ông ở bên trong.

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả một tràng, giống như chấn động đến vết thương bên sườn, khẽ nhú mày, cười khổ nói:

- Trước khi ta giết người sẽ luôn rơi nước mắt. Thấy Nhu Thủy thân quân, ta lại nhớ tới thù với Chu đại thiên vương, thấy Hỏa vương, ta lại nhớ tới thù với Lý Trầm Chu... Lúc ấy khí lệ nghịch trong người ta đã nhập vào đường chính, đang muốn chém giết một phen, thì lại tới một ả Tổng Minh Châu, đấu với ả ta lưỡng bại câu thương, con mụ đó... Thật lợi hại, ta uống được Dương Cực tiên đan, nếu không chưa chắc đã

là đối thủ của ả. Vì thế ta cũng nổi máu lên, đuổi được Tống Minh Châu đi liền dứt khoát giả chết, để Nhu Thủy thần quân trúng kế, độc chết Chu đại tiên vương, người của Chu đại tiên vương tất cũng sẽ giết Nhu Thủy thần quân báo thù, ha ha ha! Như vậy mới là mượn đao giết người, một đá hai chim!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Quyền Lực bang thì có thù oán gì với ông?

Thiệu Lưu Lệ trừng mắt nhìn hắn, tức giận đáp:

- Đương nhiên là có thù! Ta trước kia là người của Chu đại tiên vương, sớm đã có thù không đội trời chung với bọn chúng! Sau trận trận vây giết Yến Cuồng Đồ...

Tiêu Thu Thủy thất thanh:

- Trận vây giết Yến Cuồng Đồ, Quyền Lực bang cũng tham dự?!

Thiệu Lưu Lệ cau kinh nói:

- Đương nhiên! Người nghĩ Yến Cuồng Đồ dễ đối phó như vậy sao? Trận đánh hôm đó, chỉ bằng bảy trưởng lão của Chu đại tiên vương, há lại là địch thủ của hắn?! Quyền Lực bang tự nhiên là cũng xuất động toàn lực, Tứ đại hộ pháp sau trận đánh đó, Cửu Thủ thần ma Tôn Kim Viên bị đánh nát hết xương sườn, miệng phun máu tươi, Phiên thiên văn Trầm Tiềm Long đầu mình lìa nhau, máu nhuộm Vũ Di, hai người Đông nhất kiếm, Tây nhất kiếm còn sống tới giờ cũng không dám đặt chân vào giang hồ nữa. Người tưởng tượng chút là biết, trận chiến Vũ Di ngày đó thảm khốc tới mức nào...

Tiêu Thu Thủy thật sự ngây ngốc rồi. Trước mắt hắn không khỏi hiện lên hình ảnh Yến Cuồng Đồ vạn người khôn địch, ngạo thị thiên hạ, trên núi Vũ Di đại chiến quần hào.

Thiệu Lưu Lệ thấy hắn ngẩn ra không nói:

- Người nhất định là không biết vây giết Yến Cuồng Đồ và thù oán giữa ta với Quyền Lực bang thì có quan hệ gì với nhau? Kỳ thực quan hệ rất lớn nhé! Lần đó không chỉ là vây giết Yến Cuồng Đồ, một khi Yến Cuồng Đồ bị đánh trọng thương, mọi người đều nhất định phải... Đừng quên, trên người hắn có bảo vật nha, vì thế mọi người lại xúm vào hỗn chiến, bang chúng Quyền Lực bang đại chiến người của Quyền Lực bang, mười sáu môn phái lớn cũng đánh người người chết ta sống...

Tiêu Thu Thủy kêu lên thất thanh:

- Ngay cả mười sáu phái lớn cũng tới nữa?!

... Đối phó với một mình Yến Cuồng Đồ?

Thiệu Lưu Lệ cười khẩy nói:

- Giết người, bọn chúng chưa chắc đã tới, đoạt bảo, bọn chúng sao có thể chậm hơn người khác! Ngay cả Tam sơn Ngũ nhạc trong lục lâm cũng đều đến, Hoa Sơn, Côn Luân, Nga Mi sao có thể không tới?!

Tiêu Thu Thủy quát:

- Nói bừa! Mười sáu môn phái lớn đều là người trong chính đạo...

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả:

- Người trong chính đạo! Ha ha! Người trong chính đạo...?!

Thiệu Lưu Lệ cười đến nghiêng nghiêng ngả ngả, cười đến nước mắt chảy ra đầm đìa.

Thiệu Lưu Lệ không nhịn được phải khom người xuống, ôm bụng cười điên cuồng.

Trước mặt lão là cây cối.

Lão đột nhiên phóng tới trước như một mũi tên.

Khi lão phóng ra thì đồng thời hai tay cũng vỗ tới.

Cùng lúc đó, ánh hồng chợt lóe lên.

Tay phải Thiệu Lưu Lệ nắm một hòn đá, hòn đá vỡ nát.

Tay trái Thiệu Lưu Lệ nắm một chiếc giày.

Giày thon bằng vải đen.

Chủ nghe một tiếng cười trong như chuông bạc vang lên, nững nịu nói:

- Lão tự đứng xô ra giật giày của người ta, muốn làm cái gì thế!

Thiệu Lưu Lệ thậm chí không cần quay đầu lại nhìn, đã biết người tới chính là Tổng Minh Châu áo hồng.

Tổng Minh Châu ung dung đứng đó, đôi mắt sáng như minh châu, giống như một con búp bê, hai má trắng muốt ửng hồng, giữa đỉnh núi Đan Hà, quả thực là tuyệt sắc.

Ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng nhìn để có chút ngơ ngẩn.

... Cô gái này lạnh lợi, đáng yêu như vậy, thế mà thủ đoạn lại vô cùng độc ác!

Cô ta vừa ra tay đã giết Lao Cửu, phế Ngô Tài, Tiêu Thu Thủy nghĩ tới điểm ấy, trong lòng liền phát lạnh.

Ánh mắt Thiệu Lưu Lệ co rút lại:

- Người biết ta không chết?

Tổng Minh Châu cười khanh khách, đáp:

- Lực đạo hai chưởng lão dùng để đánh ta đó, chuẩn xác vừa đủ, người sắp chết sao có thể phát ra chưởng lực như vậy được?

Thiệu Lưu Lệ nheo mắt nói:

- Ồ?

Tổng Minh Châu lại cười nói:

- Cho nên ta chẳng những quay lại, hơn nữa còn.

Nàng ta cười trông thật khả ái:

- Còn nghe hết những gì lão nói, quả thực là đặc sắc.

Thiệu Lưu Lệ không rơi lệ, mà lại cười âm tà, hỏi:

- Người nghe hết cả rồi?

Tổng Minh Châu nghiêm túc đáp:

- Đúng.

Thiệu Lưu Lệ đưa mắt nhìn cô ta một cách kỳ lạ:

- Người biết ta đã uống Dương Cực tiên đan?

Tổng Minh Châu ung dung đáp:

- Ta còn biết trong tay lão còn có năm viên chưa uống.

Thiệu Lưu Lệ bật cười quái dị:

- Người biết hậu quả sau khi ta uống Dương Cực tiên đan?

Sắc mặt Tổng Minh Châu bắt đầu có chút mất tự nhiên:

- Lão nói cái gì?

Thiệu Lưu Lệ cười dâm đãng đáp:

- Ta nói là, ta chỉ uống có Dương Cực tiên đan, cần có âm tính điều hòa, cần phải phát tiết!

Tổng Minh Châu đã dần biến sắc.

Thiệu Lưu Lệ cười hắc hắc.

Tiêu Thu Thủy thức cảm thấy không nghe lọt tai nổi, vừa muốn bỏ đi, bởi vì bản thân cũng không có bản sự hòa giải hai người, nhưng cũng lại không muốn rời đi, muốn xem kết quả thế nào.

Thiệu Lưu Lệ dương dương hỏi:

- Thế nào? Đã cân nhắc qua chưa?

Sắc mặt Tống Minh Châu trắng bệch, nàng ta cũng không trầm tĩnh được như tưởng tượng.

Thiệu Lưu Lệ cười ha ha, nói:

- Khi người tức giận lại càng dễ coi, ta thật muốn...

Tống Minh Châu đột nhiên hỏi:

- Lão biết ta là ai không?

Thiệu Lưu Lệ ngẩn ra:

- Hồng phượng hoàng, hai kiếm, hai câu, hai châm, phượng hoàng giày đen áo hồng, Tống Minh Châu nha.

Tống Minh Châu lạnh lùng hỏi:

- Lão biết ta là người của ai không?

Thiệu Lưu Lệ cười lạnh:

- Ta không chê hàng qua tay.

Vẻ mặt Tống Minh Châu vụt hiện sát khí:

- Ta là người của Liễu Tuyền Phong.

Thiệu Lưu Lệ hừ một tiếng, nói:

- Liễu Tuyền Phong thì làm sao?!

Tống Minh Châu nói:

- Liễu Ngũ công tử là nhân kiệt, đời nay đệ nhất kiêu hùng là Lý bang chủ, nhưng đệ nhất nhân kiệt chính là Liễu Ngũ.

Tống Minh Châu giọng căm hận nói:

- Có kẻ nhìn ta nhiều một chút, Liễu công tử không thích, kẻ đó cả đời cũng không còn là đàn ông nữa. Lão đương nhiên là biết ta đang nói cái gì....

Thiệu Lưu Lệ dương dương là biết.

Chỉ có một loại đàn ông không phải là đàn ông.

Tống Minh Châu cười lạnh, tiếp:

- Lê đó là Tống tiêu đầu Cửu Kích tướng quân Bành Trúc Thành của bảy mươi ba tiêu cục Tây Bắc, kẻ đó lão biết chứ....

Thiệu Lưu Lệ dương dương là biết

Hai mươi năm trước, võ công Bành Trúc Thành có cao hơn lão hay không thì không biết, nhưng thành danh thì nổi hơn lão nhiều.

Hơn nữa trong lòng Thiệu Lưu Lệ cũng thừa nhận, Liễu Ngũ quả thực là nhân kiệt.

... Nếu không phải nhân kiệt thì làm sao ngay cả một vị khinh công chỉ vương mà năm đó Thiệu Lưu Lệ trong lòng ngưỡng mộ nhất, tuyệt đại cao thủ khinh công Quý Phi Thảo, cũng chịu quy phục bên người.

Nghĩ tới đây, Thiệu Lưu Lệ không phải cảm thấy hơi phát lạnh.

... Trong trận đại chiến núi Vũ Di, lãnh tụ các môn các phái đều xuất động, nhưng Quyền Lực bang không những bang chủ vạn chúng chỉ tôn không xuất hiện, mà đến cả tổng quản trong bang, nắm đại quyền sinh sát, Liễu Ngũ công tử cũng chưa từng hiện thân.

.... Ngoài hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm, ai có định lực, khí phái cỡ đó?

Tổng Minh Châu lạnh lùng nói:

- Hôm nay lão nói những lời đó, lão sẽ phải hối hận cả đời.

Thiệu Lưu Lệ biến sắc, rồi bỗng cười lớn:

- Ta làm việc xong thì giết người, không phải chẳng có ai biết sao?

Tiêu Thu Thủy thật sự không thể chịu đựng được hơn nữa, nhảy ra quát:

- Còn có ta ở đây!

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả:

- Vậy ta giết luôn cả người, lột quần áo người xuống, coi như là người làm!

Lần này, Tiêu Thu Thủy không thể kiềm chế được nữa, hét lên một tiếng, xông tới!

... Cho dù là thiên vương lão tử, hắn cũng phải liều một phen!

Đáng tiếc võ công của hắn so với Thiệu Lưu Lệ thì chênh lệch quá xa.

Hắn vừa tiến lên đã bị một luồng sức mạnh cực lớn, cuốn bay lên trên.

Sau đó hắn không có chỗ nào mượn lực, lại nhìn thấy bàn tay Thiệu Lưu Lệ.

Bàn tay cách ngực hắn chưa tới hai tấc.

Tiêu Thu Thủy nghĩ tới gốc cây khô héo kia.

Đúng lúc này, bỗng có thêm một bàn tay.

Một bàn tay nhỏ bé như ngọc đeo thành, búp một tiếng, va chạm một chưởng.

Sau đó hai bàn tay vụt biến mất, Tiêu Thu Thủy rơi bịch xuống đất.

Tiêu Thu Thủy ngã xuống đất, eo lưng tuy đau đớn nhưng ưỡn người một cái, đã lại xông lên.

Hắn thấy Tổng Minh Châu áo hồng hơi hơi thở dốc, trên trán Thiệu Lưu Lệ rỉ đầy mồ hôi to như hạt đậu.

Tổng Minh Châu thoáng thở dốc, mái tóc đen hơi rối, phủ xuống vàng trán thanh tú, đáng vẻ cực kỳ quyến rũ, nói:

- Lão nội thương không nhẹ, khí huyết lại bị ta đâm trúng, không duy trì được lâu đâu.

Sắc mặt Thiệu Lưu Lệ cực kỳ khó coi, vậy mà vẫn cười nói;

- Đáng tiếc, nói về nội lực thì người vẫn không phải là đối thủ của ta.

Trong tay Tổng Minh Châu bỗng lóe lên ánh lạnh, sử dụng hai cây dao lập lòe ánh bạc.

Hai lưỡi đao lá liễu tung bay.

Thân hình Thiệu Lưu Lệ cũng tung bay.

Sau đó chỉ thấy ánh đao, không thấy Thiệu Lưu Lệ.

Lúc này, Thiệu Lưu Lệ đã phóng lên cao.

Đôi đao của Tổng Minh Châu cũng phóng lên cao.

Thân ảnh Thiệu Lưu Lệ lập tức lại biến mất.

Thân ảnh lão đã chìm vào trong một mảng ánh đao màu bạc.

Tiêu Thu Thủy chưa từng thấy qua loại võ công, đao pháp này.

Loại đao pháp này quả thực là như thủy ngân chảy xuống đất, không đâu không lọt.

Tổng Minh Châu áo hồng ở giữa mai mảnh đao quang, uyển chuyển như một con chuồn chuồn ớt mang đôi cánh bạc, bay, lượn, điểm, hạ, khinh diêu vô cùng.

Nhưng Thiệu Lưu Lệ lại phá lưới đao mà ra, hạ xuống đất.

Đao như cánh bạc, thu lại rồi biến, lập tức như bay ngang, đã bổ xuống đất, đao quang một lần nữa quần lấy Thiệu Lưu Lệ.

Thiệu Lưu Lệ lần thứ ba chìm vào trong ánh đao.

Đúng lúc đó, cát bụi bắn tung, có vẻ như Thiệu Lưu Lệ liên tục dùng nội lực đánh xuống đất.

Cát bụi bắn lên, Thiệu Lưu Lệ lại phá lưới đao mà ra.

Đây là lần thứ ba Thiệu Lưu Lệ phá đao thoát ra.

Trong lòng Tổng Minh Châu thoáng trầm xuống, nàng biết song đao đã không khống chế nổi lão ta nữa.

Thiệu Lưu Lệ lập tức phản kích, chưởng phong như gió xoáy đánh ra điên cuồng.

Tổng Minh Châu hạ quyết tâm, hai đao rời tay bắn ra.

Ánh sáng lấp lánh từ hai lưới đao trong khoảnh khắc che lấp vẻ lẫm liệt trong mắt Thiệu Lưu Lệ.

Phập, phập, hai đao đâm vào hai vai Thiệu Lưu Lệ, đồng thời, hai chưởng Thiệu Lưu Lệ cũng đánh trúng Tổng Minh Châu

Tổng Minh Châu bay lên, rồi lại hạ xuống.

Bóng hình áo hồng xinh đẹp trong gió, không ngờ lại mang theo một vẻ mảnh mai, yếu đuối chưa từng có. Tiêu Thu Thủy chấn động, cũng không hiểu tại sao, trong lòng biết rõ cô ta là người của Quyền Lực bang, nhưng lại không muốn cô ta chết, không muốn cô ta bị giết chết.

Thiệu Lưu Lệ lão đảo vài bước, trong mắt có lệ.

Thiệu Lưu Lệ rơi nước mắt là phải giết người.

Tiêu Thu Thủy cản lại, đánh tới một chưởng.

Thiệu Lưu Lệ hừ lên một tiếng, đưa tay đỡ lấy một chưởng, sắc mặt như tro tãi, vẻ mặt dữ tợn, vung tay lên, đã bắt được Tiêu Thu Thủy.

Đúng lúc này, đột nhiên có hai luồng sáng vàng lóe lên.

Hai chiếc móc câu đã cắm vào bụng Thiệu Lưu Lệ.

Thiệu Lưu Lệ hét lớn, nước mắt đầm đìa, vung tay đánh văng Tiêu Thu Thủy ra ngoài.

Tổng Minh Châu nhân khoảnh khắc Tiêu Thu Thủy ngăn cản Thiệu Lưu Lệ để ra đòn ám sát.

Nàng ta trước sau bị Thiệu Lưu Lệ đánh trúng bốn chưởng, kỳ kinh bách mạch như muốn đứt hết, đã mất năng lực chiến đấu.

Nàng biết nếu không nắm chắc thừa cơ, một đòn giết chết Thiệu Lưu Lệ thì sẽ không còn năng lực kháng cự nữa. Giờ ngay cả Tiêu Thu Thủy nàng ta cũng chưa chắc đã địch nổi, càng huống hồ là Thiệu Lưu Lệ!

Vì thế nàng bắn ra song câu.

Thiệu Lưu Lệ trúng câu, vậy mà vẫn không chết.

Một khi Tiêu Thu Thủy bị đánh ra, nàng liền phải đối thẳng mặt với Thiệu Lưu Lệ.

Nàng muốn tránh lui, nhưng chợt cảm thấy choáng váng, Thiệu Lưu Lệ đã xuất chưởng.

Thiệu Lưu Lệ bị thương nặng sáu chỗ, chưởng lực vẫn cực mạnh!

Tổng Minh Châu như điều đất dầy, bay ra ngoài.

Thoáng cái nàng không còn chỗ dựa, không còn sức lực, giống như một thiếu nữ bình thường, khi ngã xuống, nàng ngã xuống người một nam tử, chính là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy đỡ được Tổng Minh Châu. Lúc này mặt trời rất sáng, trên núi rất lạnh, lá khô, cây cối ở cách đó không xa, Tiêu Thu Thủy nhìn khuôn mặt trắng nõn như ngọc, làn lông mi đen dài, đôi môi rỏ máu yếu ớt, tấm áo đỏ hồng như máu, hẳn biết mình nhất định phải cứu cô ta, cô ta chỉ là một thiếu nữ yếu ớt.

Nhưng hắn vừa ngẩng đầu lên, ánh mặt trời vụt u ám, kẻ xuất hiện trước mặt hắn chính là Thiệu Lưu Lệ toàn thân đầy máu, nghiêng nghiêng ngã ngã, hung ác đáng sợ.

Thiệu Lưu Lệ bỗng cười rộ lên, cười vang trời, cười quái dị.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Người cười cái gì?

Thiệu Lưu Lệ máu chảy không ngừng, nước mắt rơi không ngừng:

- Ta người người.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta có cái gì mà buồn cười?

Thiệu Lưu Lệ nhìn Tiêu Thu Thủy vẻ kỳ lạ:

- Người biết mình đang ôm ai không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Hồng phượng hoàng.

Thiệu Lưu Lệ đầy hứng thú nhìn Tiêu Thu Thủy:

- Người biết người tình của ả ta là ai không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Liễu Tuyền Phong?

Thiệu Lưu Lệ vừa cười, vừa đổ máu, vừa rơi lệ:

- Người biết Liễu Ngưu là ái? Hắn là kẻ đáng sợ nhất, tàn độc nhất đương thời! Nếu là người làm vậy bản người tình của hắn, vậy sẽ có trò hay để xem rồi, cả đời người sẽ có ý nghĩa rồi...

Tiêu Thu Thủy cả giận quát:

- Nói bừa!

Thiệu Lưu Lệ giống như cười đến đứt cả hơi:

- Không phải nói bừa, mà là thật!

Người theo tiếng mà tới, vung chưởng đánh vào Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vội vàng đặt Tổng Minh Châu, tránh nê đã muộn, chỉ có thể đón đỡ một chưởng.

Thiệu Lưu Lệ tuy thân bị trọng thương nhưng nội lực vẫn cực kỳ mạng mẽ, trúng phải một đòn, Tiêu Thu Thủy liên tiếp lùi lại bảy tám bước, thân hình lắc lư không ngớt. Thiệu Lưu Lệ phóng tới như tia chớp, không chế huyết đạo của hắn.

Tiêu Thu Thủy ngã xuống, ngã xuống cạnh Tổng Minh Châu đang hôn mê.

Tiêu Thu Thủy chưa bị điểm Á huyết, giận giữ quát:

- Người...

Thiệu Lưu Lệ cười ha hả, tiếng cười đột nhiên ngừng lại, miệng phun ra máu tươi.

Tiêu Thu Thủy tức giận nói:

- Người sắp chết rồi, còn không tự trọng...!

Thiệu Lưu Lệ lại rơi lệ:

- Tự trọng? Bản thân ra đã trọng thương, lại thêm lần này, không có một hơi nguyên khí của Vô Cực tiên đan, ta đã sớm chết rồi.

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Vậy thì người có thể uống hết cả năm viên tiên đan, cầu giữ mạng.

Thiệu Lưu Lệ cười đáp:

- Ta uống Dương Cực tiên đan đã lâu, đầu tiên phải có chí âm thảo trùng mới khắc chế được, sau khi áp chế mới có thể uống các đan dược khác, nếu không cực âm thịnh dương, chắc chắn phải chết.

Lại nghiêng đầu nhìn Tiêu Thu Thủy, cười cười ác độc:

- Người cũng tốt bụng đấy, vậy ta cho người hưởng phúc nhé, ha ha ha...

Tiêu Thu Thủy trong lòng biết có chuyện không ổn, hỏi:

- Người muốn làm gì?!

Thiệu Lưu Lệ hứng thú nhìn hắn, đáp:

- Con nhóc này cũng xinh xắn, lại làm ta bị thương nặng như vậy, ta phải hủy nó đi, cho nó ở trước mặt Liễu Ngũ không thể làm người được nữa... Ta bị thương ở bụng, không làm được, người làm...

Tiêu Thu Thủy lần này kinh hãi không phải là thường, vội nói:

- Người... Đại trượng phu có thể chết không thể chịu....

Thiệu Lưu Lệ cười lớn:

- Người muốn chết? Không dễ dàng như vậy được đâu? Ta còn muốn ả ta muốn sống không được, muốn chết không xong, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện theo người... Ha ha ha, ta chỉ cần cho người uống một viên Dương Cực tiên đan, cho ả ta uống một viên Âm Cực tiên đan, hai người các người sẽ thành củi khô lửa nóng, chỉ có an ủi lẫn nhau mới có thể giữ được tính mạng... Xong việc tất sẽ mệt mỏi hết sức, ta lại điểm huyết đạo các người, ném các người ra đường, trần trần trường trường, không thành chuyện mới là lạ...!

Tiêu Thu Thủy giận đến ứa gan, mặt mũi đỏ bừng:

- Người...!

Thiệu Lưu Lệ rơi nước mắt, nói:

- Người không thể trách ta được. Con nhóc này không tệ, nếu không bị thương thì ta cũng là cầu mà không được, cho người hưởng hết điểm phúc đã là phải cảm ơn ta rồi, cũng coi như ta báo đáp ơn cứu giúp của người. Tục ngữ có câu: “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, không thể oán ta được... Ha ha ha....

Tiêu Thu Thủy bỗng nhiên bình tĩnh lại, nắm dưới đất nhìn lên, đỉnh núi Đan Hà, trời xanh mây trắng, đằng xa có một làn khói bốc lên, trên núi cô tuyết, dưới núi mây khói nhân gian.

Trời đất phải chăng là vô tình?

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng nói:

- Người là tiền bối võ lâm, không ngờ lại vô sỉ tới mức ấy!

Thiệu Lưu Lệ cũng thoáng ngẩn ra vì ngữ khí lạnh lẽo của Tiêu Thu Thủy, lập tức cười ha hả, đáp:

- Ta vốn kẻ dưới tay Chu đại thiên vương, người có từng nghe thấy người của Chu đại thiên vương có ai không vô sỉ không?

Thiệu Lưu Lệ cười thâm nói:

- Ta cho các người uống tiên đan, chính là tăng cường công lực cho các người, nhưng cũng để các người nếm thử nỗi khổ mà ta phải chịu suốt mười mấy năm qua... Sau lần này, nếu ta còn có thể sống sót, tìm được thảo trùng, tự có thể uống ba viên đan còn lại, tất không cần phải ngại vị Hồng phượng hoàng này nữa.... Mà lúc ấy sợ là các người đã sớm phải ứng phó với việc bị Liễu Ngũ truy sát rồi.

Tiêu Thu Thủy không nói gì nữa.

Ngọn núi đằng xa dần dần hiện rõ, ánh mặt trời chắc đã chiếu sang bên đó rồi, ở bên này thì dần dần lạnh đi.

Hắn bỗng cảm thấy miệng bị mở ra, một viên thuốc tròn bắn vào bên trong, khoang miệng nóng lên, không ngờ loáng cái đã tan ra trôi xuống.

Sau đó hắn nhìn thấy Thiệu Lưu Lệ cười tà ác, vạch đôi môi đỏ của Tống Minh Châu ra.

Đúng lúc đó, hắn chỉ cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên, tiềm lực cực lớn, hậu kinh cực mạnh, không gì ngăn cản nổi, thoáng cái, toàn thân hắn đã không thể động đậy nổi.

Hắn nghiêng chặt răng, không rên lên.

Thiệu Lưu Lệ cho Tống Minh Châu uống thuốc, máu trên người lão nhỏ xuống người cô ta.

Tống Minh Châu đẹp như một đóa mẫu đơn, vết máu vương trên làn da trắng nõn lại càng diễm lệ.

Thiệu Lưu Lệ kéo mạnh hai cây đao nhỏ ra, toàn thân chấn động, vung tay ném xuống đất, nhin đau ôm vết thương ngồi phục xuống, một hồi lâu sau mới thở dốc nói:

- Con nhóc này đẹp như vậy... Để ta tự hưởng thụ cũng được....

Lại muốn dùng sức kéo móc câu đang cắm vào bụng.

Lúc này, Tiêu Thu Thủy đang nằm dưới đất chợt cảm thấy chân khí trong cơ thể chuyển động, một luồng sức mạnh cực lớn lan tràn toàn thân, cơ hồ muốn biến thành máu tươi bắn vọt ra, huyết đạo trên người đều được giải hết. Tiêu Thu Thủy nhảy bật dậy.

Thiệu Lưu Lệ vốn đang quay lưng về phía Tiêu Thu Thủy.

Lão không biết uy lực của Dương Cực tiên đan còn mạnh hơn lão tưởng tượng.

Năm đó sau khi lão uống Dương Cực tiên đan cũng từng bị người ta khống chế huyết đạo, nhưng người điểm huyết lúc ấy là vô lâm đệ nhất kỳ nhân Yến Cuồng Đồ.

Công lực của Yến Cuồng Đồ, Thiệu Lưu Lệ sao có thể so bì!

Dương Cực tiên đan đã xung phá huyết đạo Tiêu Thu Thủy, hắn nhảy vọt lên, kỳ kinh bách mạch căng đầy máu huyết!

Tiêu Thu Thủy hét lên một tiếng, vang như sấm sét!

Hắn không thể để Thiệu Lưu Lệ làm hại Tống Minh Châu!

Nhưng hắn cũng không thể ám sát Thiệu Lưu Lệ từ sau lưng!

Vì thế hắn hét lớn một tiếng, tiếng hét vừa ra, hắn đã trở tay nhặt lấy hai cây đao dưới đất.

Thiệu Lưu Lệ cả kinh, lão lập tức quay người lại.

Lão vừa quay người, móc câu mới rút ra được một nửa, lưỡi câu liền đâm ngược lại, đau thấu tim gan. Vết thương hai bên sườn lại trào máu, toàn thân phát run, chỗ bị kim châm đâm trúng trên hai vai nhói lạnh, đầu óc tối sầm, trong khoảnh khắc đó đã chậm mất một chút.

Sau đó lão liền trông thấy hai luồng sáng trắng vọt tới trước mắt.

Đột nhiên ánh trắng biến mất.

Sau đó liền trông thấy hai chuôi đao trước ngực.

Hai tay Thiệu Lưu Lệ nắm lấy chuôi đao, hai mắt trợn trừng, không khỏi rơi lệ.

Đến chết lão vẫn không thể tin nổi, lão lại chết dưới tay một gã thanh niên xuất đao muộn hơn mình mấy chục năm, võ công kém lão không biết tới tận mức nào.

Thiệu Lưu Lệ cứ rơi lệ mà chết.

Ngay cả bản thân Tiêu Thu Thủy cũng không tin.

Không tin rằng mình xuất đao lại nhanh như vậy, xuống tay lại mạnh mẽ như vậy, động tác lại hoàn mỹ như vậy!

Nhưng hắn đã không thể tiếp tục kinh ngạc được nữa. Hắn cảm thấy toàn bộ cơ thể đột nhiên nóng rực, một cơn bức bối trào lên từ đan điền, đầu óc choáng váng, mặt trời thật lớn, giống như trút xuống từng đợt từng đợt sáng vàng xuống đỉnh đầu.

Hắn cố sức cắn môi, hy vọng lấy đau đớn át chế dục niệm của mình, nhưng tinh thần hắn không biết đã trống rỗng tới tận đâu rồi, tâm niệm cũng không biết đã rơi rụng ở tận đâu rồi.

Nhưng hắn bỗng nhìn thấy Tống Minh Châu. Tống Minh Châu mặc áo hồng tươi.

Tống Minh Châu nằm dưới đất khe khẽ động dậy, từ từ tỉnh lại.

Nội kinh Âm Cực tiên đan cũng nhập vào trong máu nàng, khiến cho nàng vừa tỉnh dậy lập tức cảm thấy lạnh lẽo, cần có hơi ấm.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, da mặt nóng rực, Tống Minh Châu đã đẹp như minh châu, giờ phút này lại càng có vẻ mỹ lệ không thể tả xiết.

Hắn không thể lảm chuyện đó vào lúc này! Hắn không thể vô liêm sỉ!

Hắn tự đánh mạnh vào đầu mình!

Hắn không thể như thế! Hắn không thể như thế!

Nhưng dục niệm trong lòng dữ dội khó kiềm!

Trời đất như một tấm lưới, xám xịt, vô tình, bóng hình hồng tươi diễm lệ đó là niềm an ủi duy nhất.

Tiêu Thu Thủy cắn môi đến bật cả máu. Hắn không biết, lần này hắn giết Thiệu Lưu Lệ, đến cả người khổng chế huyết đạo cho bọn hắn cũng không còn, nam nữ túng tình, túng dục đến cực độ, bọn hắn sẽ vui vẻ không ngớt, cho đến khi thoát tình mà chết.

Đổi là là người bình thường, bị tình dục xung kích như vậy đã sớm không chịu nổi, làm ra chuyện hoang đường rồi, thế nhưng định lực của Tiêu Thu Thủy lại cực kỳ kinh người. Hắn liều chết chịu đựng, nhưng kích động trong cơ thể lại như sóng triều từ bốn phương tám hướng tràn tới điên cuồng, càng lúc càng khiến hắn không thể yên ổn, không thể tránh né.

Hắn toàn lực ức chế bản thân, nhưng trong ý niệm không biết đã có bao nhiêu ảo tưởng, bao nhiêu dục vọng, mà hắn lại là người tình cảm cực kỳ phong phú, mạnh mẽ cường tráng, nên càng khiến hắn muốn chết cũng không xong!

Cùng lúc đó, khuôn mặt vì bị thương mà trắng bệch của Tống Minh Châu bỗng hiện vẻ ửng hồng, bờ tóc mây rối bù, một tay ôm sườn, “ưm” một tiếng đứng dậy, vất vả bước tới vài bước rồi chột loạng choạng, ngã vào người Tiêu Thu Thủy,

Tiêu Thu Thủy mới bị Tống Minh Châu chạm vào vạt áo thôi đã nhảy dựng lên như dựng phải rân rết, vội vã lùi về sau, kêu lên:

- Cô đừng có lại đây, đừng có lại đây...

Âm thanh phát ra nửa chừng liền nghẹn lại. Phải biết rằng Tống Minh Châu diễm lệ rực rỡ, trong vô lâm, trên giang hồ không biết có bao nhiêu người ngày đêm nhung nhốt, khao khát được thành khách kết duyên, nhưng cô ta võ công cao tuyệt, hơn nữa còn tính tình kiêu ngạo, lại thêm kẻ thủ đoạn độc ác, khó dây bậc nhất hắc đạo Liễu Tuyền Phong trông giữ, ai mà dám trêu vào?

Tống Minh Châu tuy không phải người trong chính phái, nhưng cũng phải loại con gái dễ dãi lẳng lơ, trong hắc đạo thanh danh cực lớn, bản lĩnh lại cực cao, bình thường khó mà đánh giá cao người đàn ông nào, hôm nay gặp mặt Tiêu Thu Thủy, cũng có chút hảo cảm với gã hán tử dám nói dám làm, anh minh chân thành này, hiện tại bị nhu kinh không thể kiềm chế nổi của Âm Cực tiên đan thúc đẩy, lập tức mất hết rụt rè.

Tiêu Thu Thủy lại càng là loại người phóng khoáng, bình thường hần phong lưu đa tình, cũng quyết không câu nệ tục lễ, nhưng lúc này lửa dục thiêu đốt, chỉ cần không giữ được một chút thôi, dục vọng sẽ như sóng vỡ òa tràn ra cuồng cuộn, cho nên vẫn còn được một tia tỉnh táo, hần cố hết sức tự khống chế, kềm nén lòng hươu dạ vượn.

Vốn người uống một trong hai loại Âm Cực tiên đan hay Dương Cực tiên đan, đều phải thông qua phương pháp tống dục mới có thể áp chế nội kinh gia tăng đột ngột. Nếu không có được lực điều hòa thì khó tránh khỏi phải dùng nhục dục, nếu không được tiết dục thì sẽ nội thương tự hại bản thân, hoặc là chân khí chạy loạn không chỗ thoát mà chết.

Nếu muốn duy trì tính mạng thì ít nhất cũng phải có công lực như Thiệu Lưu Lệ năm đó, cộng thêm có sự chỉ dẫn của Yến Cuồng Đồ, may ra mới có thể thoát được cảnh thân vong hư thoát.

Nay Tiêu Thu Thủy, Tống Minh Châu đang ở tuyệt cảnh Đan Hà, có thể nói là không còn con đường thứ hai để đi nữa!

Ta không thể làm hại cô gái này! Ta không thể làm hại cô gái này!

Nhưng lại lập tức nhớ tới lúc Tống Minh Châu chạm vào cơ thể mình, làn da mềm mại đó, thân thể nóng bỏng đó, trang phục rực rỡ đó...

Tiêu Thu Thủy càng lúc càng không thể khống chế bản thân.

Đã không thể khống chế nữa, chẳng bằng chết đi...

Tống Minh Châu giống như say rượu, loạng choạng bước tới, gió mạnh trên núi thổi tới làm quần áo nàng ta dính sát vào thân thể, lộ rõ vóc dáng động lòng người!

Tiêu Thu Thủy đang muốn lùi về nhưng lại tiến lên một bước.

Tống Minh Châu ôm chặt lấy Tiêu Thu Thủy, chúi mặt vào lòng hần.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn, toàn thân nóng rực, huyết mạch dồn dập đến cực điểm. Hần cố sức đẩy ra, nhưng lại đẩy trúng chỗ không nên đẩy nhất.

Nếu Tiêu Thu Thủy còn tiếp tục không thể khống chế được bản thân nữa thì hần chỉ còn cách tự hủy diệt chính mình.

Hần không đẩy Tống Minh Châu ra được. Vốn công lực của hần hiện tại đã tăng lên tận một giáp nhưng chân lực trong người Tống Minh Châu cũng tiến nhanh, vì thế Tiêu Thu Thủy căn bản không thể giẫy thoát ra nổi.

Tiêu Thu Thủy hét lớn, nhảy ngược ra sau.

Phía sau là vách đá cao vạn trượng.

Dưới vách đá không còn là nước sông cuộn cuộn nữa.

Tiêu Thu Thủy vốn muốn lấy cái chết để tránh làm bại hoại đức hạnh, nhưng không ngờ Tống Minh Châu vẫn ôm chặt lấy hần.

Hai người cùng nhau rơi xuống vách đá...

12. Chương 12: Một Trăm Ba Mươi Tư Vị Hảo Hán.

Lại nói về trận chiến trên vách đá bên Cổ Nghiêm quan, gần Tương Giang, sau khi Tiêu Thu Thủy rơi xuống dưới sông, các cao thủ Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Khai Nhạn, Đường Mạnh tới nơi, cứu được Đường Phương, Đường Bằng, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi, Khâu Nam Cố, mọi người cuối cùng cũng quay về phân cục Hoán Hoa kiểm Phái ở Quế Lâm.

Hoán Hoa Quế Lâm, khí thế hùng vĩ, không chút tầm thường, nhân thủ đông đảo, thậm chí còn hơn cả Hoán Hoa Thành Đô. Trên thực tế, mấy năm gần đây, chương môn Hoán Hoa kiểm phái Tiêu Tây Lâu quả thực đã cho chuyển cả chủ lực lẫn thực lực đến phân cục Quế Lâm, cũng tức là dần dần biến phân cục thành tổng cục. Mà bản thân Tiêu Tây Lâu cũng cảm thấy mình già rồi, sắp phải rút lui rồi, sắp phải phong kiểm quy ẩn rồi, cho nên mới sắp xếp người kế nghiệp cùng đường lùi.

Mặt khác, Tiêu Tây Lâu cũng không có gì phải sợ hãi. Tổng bộ Thành Đô có các cao thủ Tiêu phu nhân Tôn Tuệ San, Tiêu Đông Quảng, ông cũng yên tâm để Tiêu Dịch Nhân, về kiểm thuật đã là “trò vượt hơn thầy”, tới Quảng Tây. Luôn cả Tiêu Tuyết Ngư, Tiêu Khai Nhạn cũng được phó thác cho sư đệ Mạnh Tương Phùng, đi mở mang cục diện Quảng Tây.

Nhóm Tiêu Dịch Nhân vừa tới Quế Lâm liền lập tức báo cáo sự tình với Mạnh Tương Phùng.

Mạnh Tương Phùng tức khắc quyết định phương sách ứng phó.

Thứ nhất, ông cùng Đặng Ngọc Bình tới ngay Võ Đang, Thiếu Lâm cầu viện, nếu như tình nhuệ hai phái xuất động thì Quyền Lực bang quyết không dám lỗ mãng.

Thứ hai, sai hai anh em Tiêu Dịch Nhân, Tiêu Tuyết Ngư tới mười sáu môn phái lớn. Với địa vị cùng quan hệ của Tiêu Dịch Nhân trong võ lâm, đại khái cũng có thể liên hợp cao thủ bạch đạo, công khai chỉ trích Quyền Lực bang.

Thứ ba, Đường Mạnh dẫn Đường Phương, Đường Bằng, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung, tổng cộng tám người, gấp rút trở về Thành Đô cứu viện, hợp lực chống đỡ, chờ tới khi viện quân đến.

Thứ tư, Đường Cương cùng Tiêu Khai Nhạn chỉ huy Hoán Hoa Quế Lâm. Nếu như có kẻ địch xâm phạm thì phải tránh đối đầu trực diện, cố gắng phân tán áp lực của Quyền Lực bang với tổng cục, cũng như triển khai tiêu hao chiến, đánh giằng co với Quyền Lực bang, cho tới khi hai nhóm Tiêu Dịch Nhân, Mạnh Tương Phùng quay về hồi viện.

Sau khi xác định bốn lộ nhân mã, Mạnh Tương Phùng lại nhận được bồ câu đưa thư, có một người tới nơi.

Người này ở xa tận Quan Đông, nhưng chỉ cần Mạnh Tương Phùng gặp khó khăn là sẽ không quản ngày đêm chạy tới, cũng như Mạnh Tương Phùng cũng sẽ đối đãi với ông ta như vậy. Người đó không phải ai khác mà chính là “Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao” Khổng Biệt Ly, cùng tề danh “Đông đao, Tây kiếm” với Mạnh Tương Phùng.

Do vậy Khổng Biệt Ly liền gia nhập đội thứ hai, thay đổi vị trí với Tiêu Dịch Nhân, hơn nữa, với võ công, kinh nghiệm, nhân tình của Khổng Biệt Ly đều đủ sức kêu gọi đồng đạo võ lâm hưởng ứng, ủng hộ.

Bọn họ quyết định mọi chuyện chỉ trong một buổi sáng, đến trưa lập tức xuất phát.

Tiêu Dịch Nhân chuyển sang đội thứ ba, cũng có nghĩa là thành lãnh đạo của đại đội trở về Tứ Xuyên cứu viện.

Thành phần chủ yếu của đội này gồm có chín người.

Ngoài ra còn có những người khác.

Một trăm ba mươi tư người.

Một trăm ba mươi tư tinh nhuệ của Hoán Hoa kiếm phái. Một trăm ba mươi tư trợ thủ của Tiêu Dịch Nhân. Một trăm ba mươi tư hảo hán. Một trăm ba mươi tư đệ tử của Quế Lâm kiếm môn phân cục Hoán Hoa.

Một trăm ba mươi tư người này gần như là toàn bộ tâm huyết của Hoán Hoa kiếm phái mấy chục năm nay.

Có một bài ca, trong đó có một đoạn như thế này:

Tình và nghĩa, đáng ngàn vàng.

Lên núi đao, xuống địa ngục.

Có tiếc chi! Vì tri tâm.

Dù hy sinh, có tiếc chi?! (*)

Một trăm ba mươi tư đệ tử Hoán Hoa này chính là những người như vậy.

Bọn họ có thể vì Hoán Hoa kiếm phái mà chết, vì Tiêu Dịch Nhân mà chiến.

Chính vì có họ cho nên thanh danh của Tiêu Dịch Nhân trên giang hồ càng ngày càng vang dội.

Nhưng cũng khiến cho tâm trạng Tiêu Dịch Nhân trở nên nặng nề, lòng bàn tay đổ mồ hôi!

Một trăm ba mươi tư người này là gánh nặng của hắn.

Không nghĩ ngờ gì, đội ngũ mà hắn đang dẫn đầu này chính là tinh anh của Hoán Hoa kiếm phái, cũng là hy vọng của kiếm phái. Hắn không thể có sơ suất gì.

Bề ngoài hắn vẫn trầm tĩnh, trấn định, khí độ ung dung như cũ, kỳ thực trong lòng hắn còn căng thẳng hơn bất kỳ ai.

Nếu Quyền Lực bang muốn diệt Hoán Hoa kiếm phái, sợ rằng mục tiêu hủy diệt đầu tiên sẽ chính là một trăm ba mươi tư hảo hán này.

Mà nay hắn phải dẫn một trăm ba mươi tư người này, rời xa Quảng Tây, xuất chinh Tứ Xuyên, chẳng may trên đường có chuyện gì...

Nhưng hắn cũng biết, nếu không mang theo một trăm ba mươi tư hảo hán này, cuộc cứu viện lần này sẽ khó tạo thành hiệu quả gì.

Hắn thực hy vọng có Tiêu Thu Thủy ở đây, bởi vì Thu Thủy tuy trông có vẻ không hiểu chuyện, nôn nóng dễ mất bình tĩnh, nhưng cậu ta lại tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh. Không chỉ như thế, cậu ta còn hoàn thành mệnh lệnh tốt hơn bất kỳ ai khác!

Hơn nữa, có mặt cậu ta, mọi người cùng nhau vui đùa, cười nói với nhau, một khi gặp chuyện lại tỉnh táo hơn người, phản ứng mau lẹ dị thường.

Tóm lại có cậu ta ở đây sẽ có không khí tươi mới, chắc chắn không tẻ nhạt.

Lúc trước khi Tiêu Thu Thủy có mặt, Tiêu Dịch Nhân rất ít khi có cảm giác như vậy, bây giờ, cảm giác đó lại vô cùng mãnh liệt.

... Chẳng lẽ là vì Tiêu Thu Thủy đã vĩnh viễn không còn nữa?

... Nhưng cho dù thế nào thì trách nhiệm này cũng đã đè xuống rồi.

Tiêu Dịch Nhân biết trận chiến này có thể sẽ là trận chiến quan trọng nhất trong đời hắn.

Không cần biết là ai, có năng lực, hoặc có cơ hội đấu một trận tử chiến với Quyền Lực bang là đã đủ để rạng rỡ tổ tông rồi.

Tiêu Dịch Nhân biết muốn từ Quảng Tây tới Tứ Xuyên, trên đường chắc chắn sẽ gặp phục kích. Mấy người Thiết Tinh Nguyệt lúc ở Tứ Xuyên, Quý Châu, Quảng Tây đều gặp phục binh của Quyền Lực bang.

Vì thế Tiêu Dịch Nhân quyết định chọn đường vòng qua Vân Nam!

Đi vòng đường xa, bảo tồn thực lực, cũng tiện quyết một trận tử chiến với Quyền Lực bang. Một trăm ba mươi tư vị hảo hán này đều nhanh nhẹn, dũng cảm, chỉ cần không gặp phải phục kích, cước trình gấp rút, quyết không để chút đường đi này lọt vào mắt.

Tiêu Dịch Nhân quyết định vòng đường xa, chọn lối mà thế lực Quyền Lực bang không ngăn cản được.

Hắn muốn theo lối Nghi Sơn, qua sông Hồng Thủy, sang hướng tây tới Bách Sắc, vào rừng đá Lộ Nam tỉnh Vân Nam, vượt hồ Điền, tiến Nhị Hải, từ Hạ Quan qua Nộ Giang lên Thượng Quan, lại chuyển sang Tây Khang, qua Độ Hà tới Hồ Định rồi mới đến Nga Mi.

Bọn họ cũng thật sự làm được.

Bọn họ chỉ mất vài ngày đã từ Quế Lâm tới Bách Sắc.

Trần Bạch Sắc có người Sung và bộ lạc Dao, là phân trạm cuối cùng của Hoán Hoa kiếm phái tại Quảng Tây, biệt danh là “Lục đảo”.

Ở đây chỉ có mười một đệ tử Hoán Hoa kiếm phái.

Ngày mùng một tháng sáu.

Đoàn người Tiêu Dịch Nhân đi qua Bách Sắc.

Mười một đệ tử trong trấn Bách Sắc đã bao giờ được thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời cuống tay cuống chân, rối lên một chập mới cố gắng tiếp đãi nổi.

Ngày mùng hai tháng sáu.

Đoàn người Tiêu Dịch Nhân đã tiến vào Vân Nam, tới Quảng Nam vào buổi tối.

Quảng Nam là trạm đầu tiên của phân chi Hoán Hoa kiếm phái tại Vân Nam, biệt danh “Lục hồ”.

Chỗ này không thuộc phạm vi thế lực của Hoán Hoa kiếm phái, cho nên trong trạm không những ít người mà còn là trạm duy nhất của Hoán Hoa kiếm phái tại Vân Nam.

Trạm nhỏ này vốn có bốn đệ tử người tộc Di, cùng một người Hán tên Trần Định Khang là đầu lĩnh.

Tiêu Dịch Nhân tới Quảng Nam, đệ tử Quảng Nam không hề tới tiếp đón.

Tiêu Dịch Nhân giở về khổng chế chặt chẽ, phát hiện mấy người Trần Định Khang không tới, lập tức theo dấu tới tận trạm Lục hồ. Gõ cửa, không có người đáp, đá cửa ra, bên trong cả Trần Định Khang lẫn ba nam một nữ đệ tử người Di đều đã bị giết.

Tiêu Dịch Nhân sắc mặt không đổi, lập tức đứng tại trước trạm liên lạc, vung tay lên, mười đệ tử Hoán Hoa rút đi vô thanh vô tức.

Bọn họ nhanh chóng đi tới Bách Sắc, thông báo với mười một đệ tử cùng đầu lĩnh Hà Sư Quang, Lục hồ đã gặp nạn, phải cẩn thận hơn.

Họ hành động mau lẹ, không chút dấu vết, chỉ trong hai canh giờ đã bí mật tới trạm Lục đảo ở Bách Sắc.

Họ gõ cửa, không có ai đáp, đá cửa ra, mọi người đã chết hết.

Những người chết đều giống hệt Quảng Nam: Giữa trán có một chấm đỏ, mặt mỉm cười quỷ dị, toàn thân không một vết thương.

Mười đệ tử Hoán Hoa lập tức trở về Quảng Nam, báo cáo với Tiêu Dịch Nhân.

Lúc này sắc mặt Tiêu Dịch Nhân mới thoáng biến đổi.

Nhưng cũng chỉ trong một chớp mắt, trên giang hồ, Tiêu Dịch Nhân nổi tiếng vì trầm tĩnh, khó dò.

Hắn lập tức dẫn mọi người rời khỏi Quảng Nam.

Tới khi sắc trời hửng sáng đã đến Sư Tông, sắp sửa tiến vào Lộ Nam

Rừng đá Vân Nam muôn hình vạn trạng!

Khi rời Sư Tông, một trăm ba mươi tư đệ tử đều quần ống tay áo trái lên, lộ ra cánh tay cơ bắp cuộn cuộn. Sau đó dùng dao găm sắc nhọn rạch xuống.

Rạch xuống một chữ!

Giết!

Máu tươi đầm đìa, chảy tràn cánh tay.

Một trăm ba mươi tư hảo hán lại chẳng hề đổi sắc, phảng phất như máu đỏ chẳng phải là của họ.

Máu không phải của họ, mà là của Hoán Hoa kiếm phái.

Máu tươi chảy ra vì chính nghĩa.

Cũng chảy ra vì những anh em đã chết.

Bọn họ thấy huynh đệ ở Bách Sắc, Quảng Nam bị giết, họ đã không chuẩn bị sống tiếp nữa.

Nếu còn sống, thì là để báo thù.

Hoán Hoa kiếm phái có thể trở thành một trong ba đại kiếm phái đứng đầu võ lâm, chính là vì có hào tình như vậy!

Vân Nam có rừng đá!

Địa chất nơi này bị nước chảy từ hai trăm tám mươi triệu năm trước bào mòn liên tục, hình thành kỳ quan, đá tảng lớn nhỏ đủ mọi hình dạng, tạo nên phong cảnh tuyệt đẹp.

Đá lên thành rừng, giữa đá và đá, giữa rừng và rừng, kỳ nam tuần cương, rất dễ một bước sa chân thành hận ngàn thu.

Một trăm ba mươi tư hảo hán, cùng với mấy người Tiêu Dịch Nhân, Đường Phương, Đường Bằng, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung tới nơi này liền gặp phải cường địch.

Tại nơi hiểm yếu, tuyệt địa này, bọn họ nhanh chóng bị người của Quyền Lực bang bao vây.

Cũng không biết Quyền Lực bang đã phái bao nhiêu nhân thủ, trong rừng đá, mỗi ngã rẽ, mỗi chỗ khuất đều có người và binh khí.

Tiêu Dịch Nhân phát hiện có mai phục liền đứng yên bất động.

Hắn bất động, một trăm ba mươi tư hảo hán cũng bất động.

Có kẻ nhảy lên trên ngọn rừng đá, nói:

- Ta là Phi Thoái thiên ma Cổ Hoàn Thanh, muốn sống thì quỳ xuống, muốn chết thì cứ chống cự.

Thiết Tinh Nguyệt phun phì phì, muốn đáp lại, Tiêu Dịch Nhân đưa tay ngăn hẳn lại.

Cổ Hoàn Thanh rít lên một tiếng, có ít nhất một trăm bang chúng Quyền Lực bang từ chỗ nấp xông ra, tay cầm binh khí, bao vây họ lại.

Cổ Hoàn Thanh quát lớn:

- Các ngươi muốn hàng hay muốn chiến, mau trả lời đi.

Không ai trả lời.

Một trăm ba mươi tư hảo hán ống tay áo trái quần lên, không chút động đậy.

Không khí hoàn toàn đông đặc lại.

Mặt trời nóng bỏng, mồ hôi như mưa.

... Lát nữa thôi, thứ chảy ra sẽ là mồ hôi, hay là máu?

Chợt lại có người đứng dưới hai chữ “Thạch Lâm”, vung tay hét lên:

- Ta là Trường Dao nhân ma Tôn Nhân Đồ, các người cầm hết rồi hay sao?

Một trăm ba mươi tư hảo hán vẫn không hề lên tiếng.

Ngay cả một chút động đậy, một hơi thở mạnh cũng không có.

Bọn họ phẳng phất như đã hóa đá dưới ánh mặt trời.

Tôn Nhân Đồ bật cười quái dị:

- Các người không lên tiếng, ta sẽ giết người đây!

Phía trước mặt bốn đệ tử Hoán Hoa kiếm phái đột nhiên có người của Quyền Lực bang vọt ra. Dao nhanh, kiếm gấp, binh khí lóe lên, bốn đệ tử Hoán Hoa phun máu tươi, ngã xuống đất, đến chết vẫn không kêu lên một tiếng.

Ánh mắt một trăm ba mươi hảo hán đều đỏ ngầu, trợn trừng như chuông đồng.

Tôn Nhân Đồ cười sảng sặc, vung tay. Từ chỗ nấp lại có hơn mười bang chúng Quyền Lực bang xông ra, giết chết năm đệ tử Hoán Hoa như cắt rau bổ dưa.

Đệ tử Hoán Hoa vẫn không hề động.

Thiết Tinh Nguyệt cơ hồ không nhận được nữa, muốn chửi thẳng vào mặt Tiêu Dịch Nhân, Âu Dương San Nhi chỉ muốn nôn mửa.

Hơn một trăm hảo hán, trán đổ mồ hôi, cánh tay đổ máu.

Tiêu Dịch Nhân lại chẳng hề chớp mắt lấy một lần.

Cổ Hoàn Thanh nhìn đã cả mắt, cười hắc hắc, khẽ vung tay, lại xuất hiện hiện mấy chục bang chúng Quyền Lực bang.

Ba đệ tử Hoán Hoa đứng hơi gần lập tức bị giết,

Máu tươi bắn tung, thi thể ngã xuống đất, đến chết vẫn không rên một tiếng.

Mấy người Đường Phương không đành lòng nhìn nữa.

Tôn Nhân Đồ cười lớn:

- Hóa ra là đều tới chịu chết.

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Không sai, bọn ta tới để chịu chết.

Tôn Nhân Đồ nói:

- Ra hết cả đi.

Chớp mắt lại có gần trăm bang chúng Quyền Lực bang tràn hết ra, muốn hủy diệt chủ lực Hoán Hoa kiếm phái.

Hơn trăm hảo hán, hơi thở dồn dập, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Cổ Hoàn Thanh cười lên điên loạn:

- Chết hết cả đi cho ta!

Tiêu Dịch Nhân bỗng thấp giọng nói một tiếng:

- Giết.

Tiếng này vừa vang lên, hơn trăm hảo hán đồng loạt xông tới.

Nhanh, mà yên lặng, mạnh mẽ, ra tay ngoan độc.

Hơn nữa còn dứt khoát lưu loát, phối hợp chặt chẽ.

Hơn trăm hảo hán lạng lẽ giết tới, không có ai lùi lại.

Dù bị thương, dù lấy một địch nhiều, đều tiến lên trước.

Tiêu Dịch Nhân cũng đồng thời phóng tới.

Hắn tung người lên rồi hạ xuống, mũi chân điểm lên đá, lại nhảy tới một nhịp, đã đến trước mặt Tôn Nhân Đồ đang trợn mắt há mồm.

Tôn Nhân Đồ vội rút đao.

Đao dài bảy thước ba tấc.

Đao phong tỏa thể công của Tiêu Dịch Nhân, nhưng Tiêu Dịch Nhân đã biến mất.

Tả Khâu Siêu Nhiên lại tới nơi.

Đôi tay hắn quán lấy trường đao.

Thiết Tinh Nguyệt xông vào, hắn vẫn luôn là người dũng cảm nhất.

Nhưng Tôn Nhân Đồ vẫn còn đoản đao.

Đoản đao là quân bài sát thủ của Trường Đao nhân ma Tôn Nhân Đồ.

Nhưng đoản đao bị Khâu Nam Cố đưa tay bắt được.

Khâu Nam Cố vẫn luôn cơ cảnh, xảo quyết nhất.

Thiết Tinh Nguyệt liền đánh tới một quyền.

Tôn Nhân Đồ đau đến cong người lại, nước miếng, nước mũi, nước mắt trào hết ra.

Hắn trước nay giết người, lần này lại bị người giết.

Hắn giãy giụa nói:

- Các người... Các người làm vậy với ta... Xà vương... Xà vương sẽ báo thù.... cho.....

Thiết Tinh Nguyệt cúi kính đáp:

- Xà vương cái gì, chẳng bằng một phát rắm của ta!

Khâu Nam Cố cũng gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Thần Châu kết nghĩa bọn ta cũng có Bát đại thiên vương, Vua rắm Triều Châu là đệ nhất thiên vương.

Tôn Nhân Đồ đang muốn lên tiếng thì đã nghe thấy tiếng Cổ Hoàn Thanh kêu thảm.

Thứ lợi hại nhất của Phi Thoái thiên ma Cổ Hoàn Thanh, đương nhiên là đôi chân.

Đường Bằng, Đường Mãnh, Đường Phương lại nhắm chuẩn đôi chân hắn để ra tay.

Cổ Hoàn Thanh cật lực tránh né, nhưng đối mặt hai ba phát, chân hắn đã trúng ba châm, bốn tiêu, năm đạn.

Đáng sợ nhất là gối trái bị Đường Mãnh dùng một chùy đá nặng đánh nát.

Sau đó Tiêu Dịch Nhân đã tới.

Tiêu Dịch Nhân không cho hắn mở miệng, cũng không cho hắn lấy hơi, một kiếm kết liễu tính mạng hắn.

Cổ Hoàn Thanh kêu thảm một tiếng, thi thể từ trên rừng đá rơi xuống nước, nhưng nước đã sớm đỏ ngầu.

Không có tiếng giao đấu, kẻ địch đều ở trong nước, cho nên trong rừng đá cũng không còn người của Quyền Lực bang.

Hơn trăm đệ tử Hoán Hoa, ngoài những hảo hán bó tay chịu chết ban đầu thì không hề tổn thất một người.

Bang chúng Quyền Lực bang thì lại tử vong toàn bộ.

Đệ tử Hoán Hoa kiếm phái chết được nhắm mắt, bởi vì họ đều biết, những huynh đệ khắc chữ “giết” lên cánh tay nhất định sẽ báo thù cho họ.

Bây giờ họ quả nhiên đã báo thù.

Nhanh chóng, chuẩn xác, hơn nữa còn không lưu lại kẻ sống.

Sau đó tất cả họ đều quỳ xuống, tế bái những anh em đã chết.

Tôn Nhân Đồ chịu đau nhìn cảnh tượng này, mới biết đã tuyệt vọng rồi.

Hắn cố sức chống chọi, tung cước đá văng Thiết Tinh Nguyệt, song đao huy vũ, ép lùi Tả Khâu Siêu Nhiên và Khâu Nam Cổ. Mới chạy được vài bước, Mả Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi đã chặn lại.

Hắn thở dài một tiếng, trở tay đâm cả trường đao bảy thước ba tắc cùng đoản đao một thước hai tắc vào người mình, mất mạng đương trường.

Tiêu Dịch Nhân điểm lại nhân số, còn một trăm mười tám người.

Tiêu Dịch Nhân rất hài lòng.

Hắn cảm thấy hắn đang kéo cung, dây cung căng tròn rồi, nhắm chuẩn mục tiêu rồi, vận đủ kinh lực rồi, mới bắn, bắn ra, là trúng.

Lần này hắn giương một cây cung thật hài lòng, bắn một phát tên thật hoàn hảo.

Nhưng Đường Phương không hề lên tiếng.

Nàng biết, nếu Tiêu Thu Thủy ở đây, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Tiêu Thu thủy sẽ không coi anh em là bia ngắm, tùy tiện hi sinh.

Tiêu Dịch Nhân dẫn người rời khỏi rừng đá. Trận chiến trong rừng đá sẽ khiến Hoán Hoa kiếm phái và hắn danh chấn võ lâm.

Hắn dẫn người vào sâu trong lòng dịch, nhưng lại không có ai dám đánh lén nữa.

.... Có lẽ là vì trận chiến rừng đá quá nổi tiếng chăng?

Ngày mừng bốn tháng sáu

Bọn họ đã tới vùng hồ Điền.

Bả trăm dặm quanh hồ Điền Trì, hoa tươi đầy rẫy, cảnh sắc tuyệt đẹp. Lâu Đại Quan đối mặt với hồ Điền, có thể tận hưởng hết thắng cảnh của hồ.

Hồ Điền được hai danh sơn Bích Nan, Kim Mã vây quanh, có câu “Điền trì tam bách lý phù dung”, kỳ thực đâu chỉ có có phù dung, quả thật là hoa gì cũng có, chỉ riêng hoa trà thôi đã có tới hơn bảy trăm loại.

Huyện Đại Lý trong một dải Nhị Hải lại có núi Điểm Thương khí thế hùng vĩ.

Núi Điểm Thương ở phía tây huyện Đại Lý, trải dài hơn ba trăm dặm, tổng cộng mười chín đỉnh.

Phía nam núi Điểm Thương có tháp cổ được xây đời Đường, bốn góc, mười sáu tầng, cao hai trăm ba mươi thước.

Đá Đại Lý xuất xứ từ Điểm Thương nổi tiếng trên đời, còn có tên khác là đá Điểm Thương, có thể dùng để chế tạo binh phong đá cùng quân cờ đá. Điểm Thương vốn đã khí thế trầm hùng, lại có các loại đá Đại Lý màu sắc rực rỡ, càng thêm vẻ huyền ảo, kỳ bí.

Võ lâm đương thời, trong mười sáu môn phái lớn, ngoại trừ Thiếu Lâm, Võ Đang, một trong mười bốn phái còn lại chính là Điểm Thương.

Chưởng môn phái Điểm Thương Lâm Sinh Phu, một ngọn phán quan bút chuyên đánh ba mươi sáu tử huyết, bảy mươi hai yếu huyết, một trăm linh tám tiểu huyết trên người, ở tái ngoại được tôn là “Điểm Thương nhất bút”, đệ tử tuy không nhiều nhưng đều là loại không tầm thường.

Phái Điểm Thương vốn có gần trăm đệ tử, quá nửa phân tán ở khắp Vân Nam, trong Trung Nguyên cũng có dấu tích, sống trong tổng đàn phái Điểm Thương chỉ được hơn ba mươi người.

Hơn ba mươi người này đều là nhân vật rất khó dây.

Ví dụ một người trong số đó tên là Thang Cẩm Thường, ngoại hiệu của hắn chỉ có một chữ:

Tử.

Hắn giết người không chớp mắt.

Hắn giết người không cần đao kiếm.

Hắn giết người thậm chí không cần nhìn người.

Phái Điểm Thương chẳng phải danh môn chính phái, hắn, Thang Cẩm Thường cũng chẳng phải người tốt.

Hắn muốn một người “chết”, người đó cũng chỉ có thể “chết” cho hắn xem.

Hắn chính là một trong những học trò yêu mà Lâm Sinh Phu đặc ý nhất.

Lâm Sinh Phu tuy không khuyến khích hắn giết người nhưng cũng không phản đối hắn giết người.

Thang Cẩm Thường cũng hiểu rất rõ ý tứ sư phụ mình.

Lâm Sinh Phu là chưởng môn Điểm Thương, giết người có chút bất tiện.

Đệ tử của lão ta giết thì khác rồi.

Người khác trách tội, lão cũng ra vẻ mắng mỏ một chút. Người khác giơ ngón cái tán thưởng, lão mỉm cười khiêm tốn, giống như đang nói: Hắn giỏi, sư phụ hắn, đương nhiên là càng giỏi rồi.

Khi Thang Cẩm Thường giết những kẻ xấu xa, tiếng ác đồn vang, sắc mặt Lâm Sinh Phu lại càng đặc ý.

Giết kẻ xấu để dương danh lập vạn, lại được cái tiếng là danh môn chính phái, chủ trì chính nghĩa, sao không vui vẻ mà làm?

Cho nên Thang Cẩm Thường cũng rất đặc ý.

Hắn lập chí phải cưới con ngựa nhanh nhất, tìm người phụ nữ xinh đẹp nhất, giết kẻ khó giết nhất.

Đương nhiên, hắn chưa từng gặp phải kẻ “khó giết”.

Lại càng chưa từng gặp kẻ nào có thể “giết hắn”.

Cả đời hắn chỉ có giết người, không sợ bị người giết.

Ngày mùng bốn tháng sáu, giữa trưa.

Hắn lê bước chân mệt mỏi tới cửa nam Điểm Thương.

Tháp cổ ở cửa nam chính là trọng địa của phái Điểm Thương.

Mỗi ngày hắn đều phải tới bái phỏng Lâm Sinh Phu một lần, thỉnh an lão một cái, hoặc là lắng nghe dạy dỗ một chặp, nói chung hôm nào cũng phải khúm na khúm nếm một phen.

Trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, nếu không có Lâm Sinh Phu che chở, hắn chẳng thể tung hoành dễ dàng như vậy trong võ lâm.

Muốn Lâm Sinh Phu ủng hộ hắn, trước tiên phải biết cách làm sư phụ “vui lòng”.

Cho nên dù hôm qua hắn tửu sắc quá độ vẫn chạy tới tháp cổ một chuyến.

Nhưng lúc này ánh mắt hắn liền sáng lên.

Một cô gái bán hoa.

Một giỏ đầy hoa, màu lam, màu vàng, màu đỏ, thậm chí có cả màu tím, màu hồng, không loại nào là không phải màu sắc rực rỡ nhất.

Hoa đẹp, còn không bằng người đẹp.

Hoa yêu kiều, người căng mọng.

Cô gái đó cười thật ngào, yếu điệu hỏi hân:

- Công tử, có muốn mua hoa không?

Thang Cẩm Thường nhìn đông một cái, nhìn tây một chớp, trong lòng như được chí bảo, không thể để sư huynh đệ phát hiện, cướp mất điểm phúc từ trên trời rơi xuống này.

Trong lòng hân cũng có chút buồn bực, tại sao có một tiểu mỹ nhân tuyệt vời như vậy mà đám sư huynh đệ háo sắc của hân lại không phát hiện ra?

Hân quyết phải vui vẻ với nàng một phen, dù sao tới chỗ này bán hoa cũng chẳng phải là loại con gái tốt lành gì rồi. Hân quyết định phải mang nàng ta đi trước đã.

Cô gái lại dịu dàng nói:

- Rút cuộc là công tử có mua không?

Thang Cẩm Thường nở một nụ cười mà hân nghĩ là rất phong lưu phóng khoáng:

- Mua hoa, mua luôn cả người.

Hân một tay lấy ra một thỏi bạc, một tay đặt lên bờ vai thon của cô gái.

Cô gái nghiêng người, tiện tay rút ra một đóa hoa lam, nhét vào tay hân, nói:

- Hoa bán rồi, đưa tiền đây!

Đoạn trở tay, kéo lấy thỏi bạc.

Thang Cẩm Thường cảm thấy tức cười, thầm nghĩ cô gái này thật là tham lam, một đóa hoa mà đòi tới hai thỏi bạc? Lập tức tiện tay vứt đóa hoa đang cầm sang bên cạnh, cười nói:

- Bạc là mua người...

Đang muốn ôm tới thì bỗng cảm thấy lòng bàn tay đau nhói.

Đau xong là tê dại.

Thang Cẩm Thường há miệng muốn hô, không ngờ lại không thể phát ra nổi một âm thanh.

Từ đóa hoa lam hân ném đi có một con rắn cực nhỏ, cực mảnh, cực bé, cực ảo bò ra.

Rắn cong người, chui vào ống tay áo cô gái, biến mất không thấy đâu nữa.

Thang Cẩm Thường trợn trừng khóe mắt, kêu lên “ặc ặc” không thành tiếng, toàn thân tê dại, không còn hơi thở nữa. Chỉ thấy cô gái hơi le lưỡi, khẽ liếm đôi môi đỏ hồng, ẩm ướt, mỉm cười quyến rũ:

- Người yêu hoa, thì không nên vứt hoa. Vứt hoa, hoa lại có gai.

Sau đó cô ta bỗng làm một việc.

Một việc tàn nhẫn.

Cô ta móc mắt Thang Cẩm Thường, cầm lên trên tay.

Sau đó bàn tay thon dài, móng tay bôi đầy nhựa hoa phượng tiên đỏ rực, của cô ta đưa hai tròng mắt lên mồm, nuốt chửng xuống.

Thang Cẩm Thường không thể gào thét, nếu không, chỉ có gào thét mới có thể diễn tả sự sợ hãi trong lòng hân lúc này.

Lâm Sinh Phu ở trên tầng mười sáu.

Lão đang cùng sư đệ Kim Duy Đa thương lượng chuyện tài vụ của phái Điểm Thương.

Thủ ở cửa tầng mười sáu là hai hộ pháp phái Điểm Thương.

Hai hộ pháp trước nay chưa từng rời khỏi Lâm Sinh Phu nửa bước.

Lâm Sinh Phu muốn họ trông giữ một thứ, nếu không có mệnh lệnh của Lâm Sinh Phu, cho dù là lửa đốt vào tận bên trong, hai người cũng sẽ không rời khỏi phòng nửa bước.

Lâm Sinh Phu lại cảm thấy mình thật là vĩ đại, tới tận bây giờ lão cũng chưa từng để họ bị lửa đốt chết. Chỉ là có một lần, cũng là một lần duy nhất cách đây mười mấy lần, trong lúc đang trông giữ, một hộ pháp không nhịn được bỏ đi tiểu, khi hắn trở về, Lâm Sinh Phu đâm hắn một bút, đến bây giờ, một chân của hộ pháp đó vẫn còn lết.

Sau đó hai hộ pháp liền không dám rời đi nửa bước nữa.

Vì điểm ấy, Lâm Sinh Phu càng nghĩ lại càng đắc ý.

Ánh mặt trời ban trưa chiếu vào, ngay cả sư đệ lão Kim Duy Đa cũng cảm nhận được vẻ đắc ý của chưởng môn sư huynh.

Ngoại hiệu của Kim Duy Đa là “Quỷ phủ thần công”, tay trái lão cầm đục, tay phải cầm chùy, cũng không biết đã đánh vỡ đầu bao nhiêu địch thủ.

Cho nên khi người trong võ lâm cho rằng lão chỉ có thể thay Lâm Sinh Phu tính toán sổ sách, trong lòng lão không biết là bất mãn tới mức nào.

Lão thật sự không hiểu tại sao sư huynh lão lại cười đắc ý như vậy.

Lão đang nghĩ thì đột nhiên, bên ngoài vang lên hai tiếng “bịch, bịch”.

Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa lão luyện giang hồ, vừa nghe đã biết đó là tiếng thân người ngã xuống đất.

Hai người nhanh chóng đưa mắt trao đổi rồi lập tức chia hai đường trái phải, phóng ra ngoài.

Sau đó tung cước đá vỡ cửa, thoáng chờ một chút rồi mới lao ra.

Bên ngoài không có người.

Hai hộ pháp đã biến mất.

Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa trở mắt nhìn nhau, không khỏi kinh ngạc.

Sau đó bọn lão phóng xuống tầng mười lăm.

Tiếp đó cả hai đều kinh hoàng.

Trong tầng tháp mười lăm có ba người chết.

Ba người đều là cao thủ phái Điểm Thương, nhưng lại chết không một tiếng động.

Ba người mỉm cười mà chết, mi tâm có một chấm đỏ, toàn thân không một vết thương.

Tầng tháp mười bốn có hai người chết.

Không những cách chết giống nhau mà đến cả dáng chết cũng giống hệt nhau.

Mười hai tầng tháp phía dưới cũng đều như vậy.

Tổng cộng mười lăm tầng tháp, có hai mươi sáu cao thủ phái Điểm Thương mất mạng.

Sau đó Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa liền trông thấy hai người nằm chết trên sàn đá cứng rắn bên ngoài tầng tháp dưới cùng, chính là hai vị hộ pháp.

Hai người này rõ ràng đã bị giết rồi mới bị ném xuống.

Lâm Sinh Phu và Kim Duy Đa cùng biến sắc: Hai người lao ra cửa tháp, chỉ thấy trên thảm có phía xa, Thang Cẩm Thường đã chết, tròng mắt bị người ta móc ra, máu chảy đầy mặt.

Có hai người, đứng cách thi thể không xa.

Hai người một già một trẻ.

Trẻ là một thiếu nữ, già là một ông lão hiền từ.

Cô gái cầm một rổ hoa tươi, duyên dáng, yêu kiều.

Ông lão xách một sọt cá, trông thấy Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa, sắc mặt liền hiền hòa giống như thấy con cháu mình vậy.

13. Chương 13: Ông Già Và Thiếu Nữ.

Về mặt Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa không chút biến đổi. Mấy chục năm kinh nghiệm đối địch cho bọn lão biết, khi ở vào thế yếu, càng hoảng loạn thì càng không có đường sống.

Không cần biết một già một trẻ trước mặt này là ai, có thể trong thời gian ngắn giết chết nhiều hảo thủ của phái Điểm Thương như vậy, tuyệt đối không phải loại dễ trêu!

Kim Duy Đa bỗng nhiên cảm thấy đáng ra mình nên thoái ẩn rồi. Trong phái Điểm Thương, lão tự nhận mình chỉ là kẻ phụ thuộc vào Lâm Sinh Phu, trong võ lâm lại gây ra không ít sát nghiệt, thật sự nên thoái ẩn rồi.

Chỉ cần lão có thể sống qua được hôm nay.

Chỉ cần lão có thể sống qua được trận này.

Vì thế lão lập tức xông tới, thậm chí còn không muốn nói một lời nào.

... Trên giang hồ chính là như vậy, không phải người chết, thì là ta vong.

Nếu đối phương đã tìm tới lão thì đương nhiên là không thể nói một hai câu là có thể dàn hòa, cho nên chỉ còn có đổ máu.

Đổ máu là cái giá lớn nhất, nhưng thu hoạch cũng nhanh nhất.

Lão xông lên trước, tay trái đục, tay phải chùy, “coong” một tiếng, giống như lời công giáng sét, đánh tới.

Lão xông tới phía ông già.

Lão vừa nhìn đã thấy, ông già này khó ứng phó hơn thiếu nữ nhiều.

Lão đánh tới một chiêu, ông già khẽ lắc mình tránh qua.

Hai mắt ông già vẫn hiền hòa nhìn hẩn.

Giống như là đang nhìn con cháu mình.

Kim Duy Đa khẽ rung mình, lại đánh tới một đục, ông già lại chuyển người, Kim Duy Đa lại đánh trượt.

Cùng lúc đó, Kim Duy Đa liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy Lâm Sinh Phu đã lên tới sau lưng ông già.

“Đối phó với người trong hắc đạo, không cần phải giảng đạo nghĩa giang hồ, quy củ võ lâm gì!”

... Đây là lời của Lâm Sinh Phu. Cho nên phái Điểm Thương thường xuyên có chuyện quần ẩu, không cần biết đối phương có phải là “người trong hắc đạo” hay không.

Bản thân Lâm Sinh Phu tất nhiên là cũng không phải ngoại lệ.

Cây Điểm Thương nhất bút của lão đại khai đại hợp, ẩn ước khí thế tung hoành như tranh sơn thủy bắc phái, khóa chết đường lùi của ông già.

Kim Duy Đa lập tức ra tay... Ra tay toàn lực.

Một đực này bắt buộc phải đánh, nếu như đòn này mà vẫn không thể đắc thủ thì cũng có nghĩa là rắc rối lớn quá tầm tay, hai sư huynh đệ lão chỉ có đường “đánh bài chuồn”.

Một kích của Kim Duy Đa mạnh như sấm sét, nhưng đột nhiên lão cảm thấy bên hông tê dại, chiêu thức không thể phát tiếp được nữa.

Cô gái trẻ xinh đẹp, trong mắt lộ vẻ tò mò quyến rũ, nhìn lão cười, hỏi:

- Sao lão không đánh ta?

Kim Duy Đa muốn trả lời, nhưng lại phát hiện mình không thể phát ra một âm thanh nào.

Thiếu nữ thân hình nở nang, da dẻ trắng hồng.

- Những kẻ này đều do ta giết, lão muốn tìm phải tới tìm ta.

Kim Duy Đa há miệng muốn hô, thiếu nữ lại tựa như biết suy nghĩ trong đầu lão:

- Lão muốn hỏi ta là ai có đúng không?

Kim Duy Đa liệu mạng gật đầu, cô gái hồn nhiên cười đáp:

- Nơi đây là Vân Nam, ta chính là Xà vương Vân Nam.

Thiếu nữ vừa nói dứt lời, Lâm Sinh Phu đã ra tay.

Lão vung bút đánh nát thiên linh cái Kim Duy Đa.

Ngòi bút thì mềm, xương đầu người thì cứng, Lâm Sinh Phu lại dùng một bút đánh nát xương đầu Kim Duy Đa.

Cô gái “ồ” một tiếng, hỏi:

- Lão không báo thù cho sư đệ mình mà lại giết hấn ta, thế là làm sao?

Lâm Sinh Phu quỳ phịch xuống đất, bút cầm một bên, cười nịnh bợ:

- Tại hạ chưởng môn Điểm Thương Lâm Sinh Phu, sớm đã có lòng hiệu trung với Quyền Lực bang, chỉ vì tề phái người đông thế tạp, rất nhiều cản trở, tại hạ tuy có tâm mà không cách nào được như nguyện. Giờ may nhờ thần uy Xà vương, trừ bỏ chướng ngại, đệ tử giết chết Kim Duy Đa trước, lấy đó để thể hiện lòng hiệu trung.

Thiếu nữ phì cười, đáp:

- À.

Lâm Sinh Phu quỳ dưới đất nói:

- Chỉ cần Quyền Lực bang chịu thu nạp, tề phái xin dốc toàn lực phục vụ.

Cô gái tươi cười như hoa, ngọt ngào nói:

- Được, vậy làm như vậy, người đứng lên trước đi.

Lâm Sinh Phu dập đầu cảm tạ:

- Cảm tạ thịnh tình của Xà vương, cảm tạ thịnh tình của Xà vương...

Đột nhiên thân thể bắn vọt lên, bút trong tay điểm vào mười hai yếu huyệt lớn trên người cô gái.

Tình huống biến chuyển cực nhanh, Lâm Sinh Phu tung người nhảy lên, nhưng ở giữa không trung lại bỗng giật mình, rơi thẳng xuống đất. Sau đó lão dùng bút chống đỡ, cố sức quay đầu, nhìn trừng trừng vào ông lão hiền lành, nói:

- Người... Người...

Ông già hiền từ nói:

- Người không cần phải nói nữa, làm vậy sẽ rất khổ sở. Ta cho răn cắn một nhát vào sau lưng người, răn đó gọi là Thanh long tử. Người cũng biết, tại Vân Nam bị Thanh long tử cắn phải, không có thuốc nào cứu được.

Lâm Sinh Phu hòng phát ra tiếng ặc ặc, sắc mặt chuyển đen:

- Ta.. Ta... Thuốc giải...

Thiếu nữ duyên dáng cười nói:

- Người nhất định là đang rất khó hiểu, đúng không? Ta là Xà vương, ông ta cũng là Xà vương. Xà vương vốn đã có hai người.

Ông già mỉm cười:

- Khi người tấn công cô ta thì ta là Xà vương. Khi người tấn công ta thì cô ta là Xà vương.

Lâm Sinh Phu toàn thân run lên bần bật, cuối cùng vung bút đánh vào thiên linh cái mình, tự sát.

Dưới ánh chiều tà bên mười sáu tầng tháp cổ, bóng hình một già một trẻ kéo ra thật dài, lộ vẻ quỷ dị khôn tả.

.....

Phù dung ba trăm dặm hồ Điền tuy đẹp, nhóm Tiêu Dịch Nhân lại chẳng có tâm trí để ở lâu.

Một dải hồ Điền, chỉ tính các loại được liệt kê tên đã có hơn bốn trăm loài, riêng hoa đỗ quyên đã có hơn ba trăm giống, cảnh đẹp như tranh vẽ.

Người dân ở đây lại càng thích mặc quần áo sắc sỡ đủ màu như hoa tươi, “Cắn nhai tử”, “Khiếu an”, “Thích loa”.

Phong tục mỹ lệ, con gái kiều mị, hoa cỏ sắc sỡ, sông núi hài hòa... Hồ Điền phong cảnh mỹ lệ như thơ, Tiêu Dịch Nhân dẫn một trăm mười tám người lên thẳng lầu Đại Quan.

Lầu Đại Quan được xếp ngang hàng với lầu Nhạc Dương, lầu Tích Tiên, đáng vẻ hùng vĩ, là đệ nhất lầu Điền cảnh. Thế nhưng Tiêu Dịch Nhân đến đây lại không phải là để ngắm lầu.

Hắn muốn mượn lầu để xem người.

Lầu Đại Quan có thể quan sát toàn cảnh hồ Điền.

Từ hôm trước Tiêu Dịch Nhân đã cảm giác được bị người theo dõi, nhưng hắn vẫn không tìm ra được kẻ theo dõi là ai, thậm chí còn chẳng biết có mấy người đang theo dõi.

Cho nên hắn phải tới hồ Điền, lên lầu Đại Quan, tìm ra kẻ địch.

Hắn bước chân lên lầu Đại Quan, ba trăm dặm hoa phù dung tuy đẹp như tiên cảnh, nhưng hắn lại hít vào một hơi lạnh.

Đều là kẻ địch.

Ba trăm dặm hồ Điền đều là kẻ địch, giả trang thành du khách, thương nhân, ngư phủ, hoặc là cư dân, gia đình. Bọn chúng tuy giả dạng xảo diệu nhưng Tiêu Dịch Nhân chỉ liếc mắt qua là phát hiện được ngay.

Tiêu Dịch Nhân dù sao cũng là Tiêu Dịch Nhân, hắn có thể nhận được danh hiệu linh tụ của tầng lớp hậu bối võ lâm, tuyệt không phải chỉ có hư danh.

Hắn nhanh chóng liếc nhìn một vòng, Đường Phương đột nhiên đưa tay chỉ sang một phía, nói:

- Anh xem.

Một đám lửa tiến tới gần, phía sau có ba người đi theo.

Ba người tay cầm côn.

.....

Bóng tháp Diêm Thương ngã về tây, nhận bay lẻ bóng giữa trời cao mà khóc.

Sơn ý thâm lương, vách núi huy hoàng dần dần chìm vào bóng tối.

Ông lão chấp tay nhìn bóng núi, nói:

- Cô có biết giờ Lý bang chủ đang ở đâu không?

Thiếu nữ đáp:

- Không biết.

Ông lão nheo mắt nhìn ánh chiều tà. Xà vương chẳng hề nháy mắt, phẳng phất như chỉ trong khoảnh khắc, ách tịch dương sẽ giống như sinh mệnh lão, biến mất vô tung.

Thiếu nữ ngẩng đầu hỏi:

- Lý bang chủ giờ đang ở đâu?

Ông lão lắc đầu đáp:

- Lão nhân gia người thần long thấy đầu không thấy đuôi... Nghe nói Yến Cuồng Đồ chưa chết, bang chủ đang đi tìm lão ta.

Thiếu nữ thất thanh:

- Yến Cuồng Đồ vốn là ân sư thụ nghiệp của Lý bang chủ. Yến Cuồng Đồ lại hận Lý bang chủ thấu xương, Lý bang chủ đi tìm lão ta, chẳng phải...

Ông lão cười khà khà, nói:

- Cô đã bao giờ nghe thấy bang chủ sợ ai chưa?

Thiếu nữ bật cười:

- Có điều, tôi đoán bang chủ cũng không phải là muốn tìm Yến Cuồng Đồ.

Ông lão đáp:

- Ồ?

Thiếu nữ nói:

- Ngài bày ra kế hủy diệt Hoán Hoa kiếm phái, dụ người trong võ lâm tập trung vào Thành Đô phong vân biến sắc, chắc chắn không thể chỉ vì một phái Hoán Hoa.

Ông lão đáp:

- Đó là đương nhiên.

Thiếu nữ nói:

- Nếu vì Yến Cuồng Đồ, bang chủ tất sẽ dĩ dật đãi lao, không cần tự thân xuất động.

Ông lão hỏi:

- Vậy thì là vì ai?

Cô gái đáp:

- Ông nói đi?

Ông lão trầm ngâm nói:

- Nga Mi, Võ Đang, Hoa Sơn, Thiếu Lâm. Diệt bốn phái lớn này cùng Cái Bang, thiên hạ sẽ là thiên hạ của Quyền Lực bang. Dẫn dụ kẻ địch dốc toàn bộ thực lực, sau đó thừa hư mà nhập, tiến thẳng yếu hại, chính là tác phong của bang chủ khi diệt phái Hoàng Sơn năm xưa.

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Tôi cho rằng, ngài muốn tới đối phó Chu đại thiên vương.

Ông lão giật mình, nói:

- Chu đại thiên vương?!

Thiếu nữ nghiêm mặt đáp:

- Lý Chu lưỡng lập, Quyền Lực đấu Thiên Vương. Trong võ lâm, trận chiến này không thể tránh khỏi.

Ông lão suy nghĩ một hồi rồi bật cười nói:

- Không cần biết bang chủ như thế nào, chuyện của chúng ta bây giờ phải giải quyết người nhà họ Tiêu.

Thiếu nữ mỉm cười yêu kiều:

- Vậy chúng ta ở đây chờ Tiêu Dịch Nhân.

Ánh chiều tà đã sắp sửa chìm xuống, quanh hai người khí núi mông lung mờ mịt, phẳng phất như thái dương không phải bây giờ mới lặn xuống, mà chỉ là dư quang của mấy trăm, mấy ngàn năm trước còn vương lại, làm khung trời ánh lên một màu thê lương.

.....

Người đi đầu giống như một đoàn lửa.

Áo bào như lửa, chòm râu như lửa, đầu trọc như lửa, dung mạo như lửa.

Người đó đi tới, quả thực là một ngọn lửa đang di động.

Ánh mắt Tiêu Dịch Nhân co rút lại, hắn không nhận ra người này.

Nhưng hắn nhìn qua một cái là biết người này tuyệt đối không dễ đối phó hơn Khuất Hàn Sơn.

Mà hắn cũng nhận ra ba người phía sau.

Ba người đang cầm côn.

Ba trong Trường Giang tứ côn.

Người như ngọn lửa kia bước lên mười bước, Thiết Tinh Nguyệt cảm thấy giống như một lưỡi lửa thiêu đốt lên mười bước.

Thiết Tinh Nguyệt vẫn một bộ dạng không sợ trời, không sợ đất. Hắn vừa cảm thấy có chút đáng sợ đã bước lên trước một bước:

- Ngươi là ai?

Người đó trừng mắt nhìn hắn:

- Còn ngươi là ai?

Thiết Tinh Nguyệt chỉ cảm thấy trên mặt, trên cổ đau đớn nóng bỏng. Người đó nói chuyện trước mặt hắn, hơi thở phả ra bóng rầy như luồng hơi của một ngọn lửa khổng lồ.

Thiết Tinh Nguyệt đang muốn nói, Khâu Nam Cổ đã len vào trước:

- Hắn là Thiết Tinh Nguyệt. Thiết trong đồng nát sắt vụn, Tinh thiếu mất bên trái trong đại tinh tinh rùng rậm, Nguyệt trong trăng đen gió dữ, Thiết Tinh Nguyệt, ha!

“Đoàn lửa” kia trừng mắt quát:

- Cút ra!

Hai lưỡi lửa dài đột ngột bùng lên, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ tránh sang hai bên, nhảy lên bậc đá. Hai người Thiết, Khâu đưa mắt trao đổi, đang muốn động thủ, Tiêu Dịch Nhân đã phóng mình lên trước, tới trước mặt người kia, vãi dài nói:

- Văn bối Tiêu Dịch Nhân, bái kiến tiền bối.

Người đó hừ lạnh:

- Người là Tiêu Dịch Nhân?

Tiêu Dịch Nhân cung kính đáp:

- Chính là tại hạ.

Tiếng người đó nói chuyện giống như lửa reo:

- Người bị bao vây rồi.

Tiêu Dịch Nhân cúi người đáp:

- Tại hạ biết.

Tiếng người đó cười lạnh cũng giống như lửa thiêu củi nổ:

- Người biết?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Thuộc hạ của lão tiền bối bao vây có một trăm ba mươi bảy vị cải trang, bảy mươi ba vị không dịch dung.

Người đó hơi ngừng một chút, đưa mắt đánh giá lại Tiêu Dịch Nhân, hơi thở nặng nề như lửa rung:

- Tiêu Dịch Nhân quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiêu Dịch Nhân cúi đầu đáp:

- Tiền bối quá khen.

Người đó hừ lạnh hỏi:

- Người có biết sau lưng ta là ai?

Tiêu Dịch Nhân ôm quyền nói:

- Ba trong Trường Giang tứ côn.

Người đó lại hừ một tiếng:

- Người có biết Trường Giang tứ côn là ai?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Thủ lĩnh của Trường Giang thất thập nhị thủy đạo, Chu đại thiên vương có các ái tướng đặc lực, Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân, bọn họ chính là Tứ côn trong đó.

Người đó miệng phun hơi lửa, lạnh lùng hỏi:

- Người có biết vì sao lão phu tới đây?!

Tiêu Dịch Nhân thấp giọng đáp:

- Tại hạ không biết.

Người đó miệng như châu than:

- Lão phu tới chính là vì bọn chúng!

Tiêu Dịch Nhân nói:

- Mong tiền bối chỉ rõ.

Người đó lạnh lẽo hỏi:

- Tiêu Thu Thủy ở đâu?

Tiêu Dịch Nhân giật mình, đáp:

- Xá đệ không ở đây.

Người đó truy hỏi:

- Hắn đang ở đâu?!

Tiêu Dịch Nhân thở dài:

- Đã bị Khuất Hàn Sơn giết ở Cổ Nghiêm quan, trước dòng Ly Giang.

Người đó lại ngẩn ra, hơi lửa trong miệng thu lại, hỏi:

- Em trai ngươi cùng mấy tên nhãi giết chết Tam anh, bên cửa sông Cao Yếu lại xúi bẩy Khuất Hàn Sơn sát thương Tứ côn. Khuất Hàn Sơn sao lại giết Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Bởi vì Khuất Hàn Sơn chính là Kiếm vương của Quyền Lực bang.

Người đó giật mình, lẩm bẩm một hồi, khi hắn cúi đầu lẩm bẩm, hoa cỏ trên đường đều bị thiêu rụi:

- Tiêu Thu Thủy cũng từng giết đám Phó Thiên Nghĩa trong mười chín lão quỷ của Quyền Lực bang. Chuyện này lão phu quả thật có nghe qua.

Tiêu Dịch Nhân lập tức nói:

- Tại hạ lần này tới Điền, là muốn vòng đường Tứ Xuyên, quyết một trận tử chiến với Quyền Lực bang.

Người đó không nói gì nữa, một hồi lâu, giống như một ngọn núi lửa đã ngừng phun, nhưng một khi phun trào thì không gì ngăn cản nổi.

Tiêu Dịch Nhân nói:

- Những gì văn bối nói đều là sự thực.

Người đó vụt ngẩng đầu, ngọn lửa trong mắt bùng cháy:

- Ngươi biết ta là ai?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Tại hạ không dám đoán bừa, nhưng luận phong phạm, võ công cùng khí thế của tiền bối, phải chăng là người xếp đầu tiên trong hai trọng tướng dưới trướng Chu đại thiên vương, Liệt Hỏa thần quân danh chấn võ lâm, Thái Khấp Thần, Thái lão tiền bối.

“Trăm thứ vô công, nịnh bợ qua tất”, nộ ý trong mắt Liệt Hỏa thần quân không còn tràn ngập như trước nữa, đột nhiên hỏi:

- Các ngươi muốn đối phó với Quyền Lực bang?

Tiêu Dịch Nhân bình tĩnh đáp:

- Đúng.

Đối phó với Quyền Lực bang vốn là chuyện không thể, nhưng Tiêu Dịch Nhân lại trả lời dứt khoát, giống như kết cục đã định sẵn vậy.

Liệt Hỏa thần quân gật gật đầu:

- Có chí khí, nhưng các ngươi không đủ.

Tiêu Dịch Nhân thần nhiên đáp:

- Trước mắt thì không đủ, nhưng chúng tôi trước tiên cứu người, chờ kết hợp đồng đạo võ lâm rồi mới đồng loạt công sát Quyền Lực bang.

Liệt Hỏa thần quân nheo mắt, ngọn lửa như bắn ra từ khe hẹp đó:

- Có ngày cái lũ gọi là người trong bạch đạo các ngươi cũng sẽ đối phó với bọn ta như vậy phải không?

Tiêu Dịch Nhân cười cười, không trả lời.

Liệt Hỏa thần quân vẫn lắc đầu:

- Các người không đủ.

Tiêu Dịch Nhân hỏi:

- Tại sao?

Liệt Hỏa thần quân cười lạnh:

- Cho dù các người đi cứu người, dựa vào các người cũng không địch nổi Quỷ vương.

Tiêu Dịch Nhân biến sắc, hỏi:

- Quỷ vương ở Tứ Xuyên?

Liệt Hỏa thần quân đảo mắt quái dị:

- Hơn nữa còn ở Thành Đô.

Tiêu Dịch nhân chỉ cảm thấy lòng bàn tay tướt lạnh, Liệt Hỏa thần quân nói:

- Nếu Tiêu Thu Thủy bị Kiếm vương giết, các người lại muốn tìm Quyền Lực bang liều mạng, ta cũng không làm khó các người nữa. Nhưng các người tới Hoán Hoa lần này chẳng có chút hy vọng nào! Quay về vẫn là hơn.

Tiêu Dịch Nhân trầm mặc.

Liệt Hỏa thần quân quan sát một hồi, nói:

- Võ công Quỷ vương tuyệt không dưới lão phu, các người không phải đối thủ của lão.

Tiêu Dịch Nhân ngẩng đầu đáp:

- Tôi biết lão tiền bối ngăn cản chúng tôi đi chuyến này là có ý tốt.

Liệt Hỏa thần quân chờ hần nói tiếp.

Tiêu Dịch Nhân đã nói tiếp:

- Nhưng chúng tôi không quay về.

Liệt Hỏa thần quân nhướng đôi lông mày như lửa thiêu:

- Ồ?

Tiêu Dịch Nhân gần từng tiếng một:

- Bởi vì chúng tôi không phải tới để đánh nhau, cũng không phải tới để đối phó với người khác.

Khẽ dừng một chút, Tiêu Dịch Nhân lại thêm một câu:

- Chúng tôi tới để liều mạng.

Hồ Diên đã vào giữa hoàng hôn.

.....

Thương sơn nhận lạc.

Trời đất phẳng phất như đã bị cả dãy núi hùng vĩ trấn trụ, ánh tịch dương quanh quất ở đó hồi lâu không tắt.

Ông lão lại khẽ thở dài một tiếng:

- Bọn chúng tới để liều mạng.

Thiếu nữ khẽ “ừm” một tiếng:

- Ông đang nói đám Tiêu Dịch Nhân?

Ông lão đáp:

- Đúng vậy.

Thiếu nữ hỏi:

- Vậy thì có gì khác nhau?

Ông lão trả lời chắc nịch:

- Khác nhau.

Tiếp đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngắm ánh tà phủ lên khung trời những đốm màu kỳ dị.

- Kẻ tới liều mạng không có bản thân, chỉ có kẻ địch. Hắn không cần mạng, kẻ địch sẽ không còn mạng.

Cô gái ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi:

- Không còn Tiêu Thu Thủy, huynh đệ của hắn không còn hắn, sẽ còn có người liều mạng vì nhà họ Tiêu sao?

Ông lão trầm ngâm đáp:

- Không còn Tiêu Thu Thủy, bọn chúng thiếu đi một sức mạnh hứng khởi, nhưng bọn chúng có “Thập niên hội”.(*)

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Thập niên hội?

Ông lão nhìn tàn dương, tựa như xuất thần:

- Đúng thế, Thập niên, có điều, cho dù thế nào, chúng ta cũng, sẽ, ở, đây, chờ, chúng, tới.

Hồ Điền đã vào cuối hoàng hôn.

Hoa cỏ đầy núi đầy cây, cũng đã suy tàn.

Liệt Hỏa thần quân trông lại càng giống một đám hoa lửa bùng lên giữa đêm đen.

- Liều mạng thì đã sao?

Liệt Hỏa thần quân trầm giọng hỏi.

Đối với ông ta mà nói, người khác liều mạng hay không liều mạng cũng chẳng khác nhau mấy, Một đám lửa là có thể thiêu chết những kẻ dù có liều mạng hay là không.

Tiêu Dịch Nhân bỗng bình tĩnh hơ:

- Thập niên.

Khi hắn lên tiếng, sắc trời đã tối, đó là:

Một tối không trăng, không sao.

Tiêu Dịch Nhân nói dứt lời, Liệt Hỏa thần quân đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Ông ta cảm nhận được trong bóng tối có mười người đã lặng lẽ không một tiếng động bao vây mình.

Ông ta biết ở đây có một trăm mười tám đại hán áo trắng, mười người này chính là bước ra từ một trăm mười tám người đó.

Nhưng chỉ vừa xuất hiện, đã hình thành bao vây, hình thành vòng vây, sát khí lập tức ngập tràn, khi ông ta phát hiện ra sát khí bùng nổ thì đã không xông ra được nữa.

Trừ phi là giết người.

Liệt Hỏa thần quân ánh mắt như lửa, trợn mắt hỏi:

- Người muốn ta giết người?

Ông ta nói, lông mày nhướng lên, chòm râu tự lay động giống như ngọn lửa đang bốc cháy.

Tiêu Dịch Nhân bình tĩnh đáp:

- Không phải.

Liệt Hỏa thần quân neho mắt lại, giống như bếp đã đóng cửa lò, lửa đỏ vẫn sáng:

- Vậy người muốn ta ra tay thử với bọn chúng?

Tiêu Dịch Nhân lắc đầu bình tĩnh:

- Cũng không phải.

Hắn nói xong liền lập tức hô tên của mười người đó: “Thụ lâm.” “Trận phong.” “Hải thần.” “Xuyên tâm.” “Bạch vân.” “Bì phần.” “Thải y.” “Thu nguyệt.” “Quy nguyên.” “Yến quân.”

Hắn hô rất chậm, nhưng hắn hô đến tên người nào, người đó liền động, động cực nhanh.

Thoáng cái cả mười người đều động.

Toàn thân Liệt Hỏa thần quân đột nhiên biến thành một đoàn lửa.

Thật sự biến thành một đoàn lửa.

Y phục ông ta đều bốc cháy.

.....

Núi Đỉnh Thương cuối cùng cũng không thể níu giữ ánh dương.

Khung trời tối đen, trong núi sâu khe suối chảy róc rách, chim kêu vượn hót phía chân trời.

Nhưng một già một trẻ vẫn ở trên tháp.

Trẻ hỏi:

- Thập niên là cái gì?

Già đáp:

- Thập niên là mười người.

Trẻ lại hỏi:

- Mười người như thế nào?

Lão lại đáp:

- Mười người được Tiêu Dịch Nhân cơ trí, lãnh khốc huấn luyện ra, lại được Tiêu Khai Nhận trầm tĩnh lão luyện cùng Tiêu Thu Thủy sôi nổi trác tuyệt chỉ dạy.

Trẻ cười khúc khích nói:

- Đám người huấn luyện cũng chẳng có gì quá xuất sắc cả.

Già nhẹ nhàng đáp:

- Người được huấn luyện lại càng không nổi danh, nổi tiếng.

Thiếu nữ hỏi tiếp:

- Vậy Thập niên có gì đáng sợ?

Ông lão đáp:

- Tiêu Dịch Nhân chỉ là một nhân vật mà thôi, không có gì đáng sợ. Tiêu Khai Nhận ỗn mà không công, Tiêu Thu Thủy võ công không cao.

Ông lão bỗng ngừng một chút, neho mắt hỏi:

- Cô có biết ba người đó cộng lại thì sẽ thế nào không?

Thiếu nữ lắc đầu.

Ông lão thở ra một hơi, nói:

- Tính cách, võ công, trí tuệ ba người này cộng lại sẽ không thể coi thường, nhất là sự thâm trầm của con cả nhà họ Tiêu phối hợp với sự ổn trọng của con thứ hai. Lại thêm con thứ ba nhà họ Tiêu càng có sức mạnh khiến người ta quên mình phục vụ, người bọn họ huấn luyện đặc biệt ra chỉ có mười người, nhưng lại huấn luyện suốt mười năm, được gọi là Thập niên.

Thiếu nữ lắp bắp hỏi:

- Con thứ ba nhà họ Tiêu bao nhiêu tuổi rồi?

Ông lão cười a a, đáp:

- Hẳn lớn hơn cô có một hai tuổi thôi.

Thiếu nữ “ồ” lên một tiếng. Trên trời không trăng sao, ánh mắt thiếu nữ lại như sao sáng:

- Nếu có cơ hội, tôi cũng muốn gặp một lần.

.....

Mười người càng động càng nhanh, ngọn lửa trên người Liệt Hỏa thần quân càng lúc càng sáng.

Cảnh tượng thoảng chốc trở nên vô cùng quỷ dị, giống như một đám người vây quanh một đám lửa, không ngừng di chuyển.

Nhưng không ai cười nổi, ngay cả Thiết Tinh Nguyệt cũng không cười nổi, tất cả đều đổ mồ hôi, nhịp tim cũng như muốn ngừng lại.

Đỉnh đầu Liệt Hỏa thần quân trọc lốc như trung tâm của ngọn lửa.

Ngọn lửa càng lúc càng mở rộng, bóng người càng lúc càng nhanh.

Đúng lúc này, Tiêu Dịch nhân bỗng vùng tay lên.

Những người đang chuyển động đột nhiên dừng lại, ngọn lửa ở trung tâm đột nhiên bắn vọt lên trời, ánh lửa bốc cao, lan tràn ra xung quanh.

Đoàn lửa tan đi, chỉ còn lại ánh lục.

Ánh lục thu hồi, chính là Liệt Hỏa thần quân.

Trên trán Liệt Hỏa thần quân có mồ hôi, vị Chúc Dung chi năng, Diễm trung chi quân, Hỏa trung chi thần(**) này không ngờ cũng đã đổ mồ hôi.

Tiêu Dịch Nhân trấn tĩnh nói:

- Tôi chưa bảo họ ra tay. Bọn họ sẽ không ra tay.

Liệt Hỏa thần quân đưa tay áo lau mồ hôi:

- Nhưng ta cũng chưa ra tay.

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Đúng vậy.

Liệt Hỏa thần quân uy phong không giảm:

- Nếu như ta ra tay toàn lực, mười người bọn chúng không ai có thể sống sót.

Tiêu Dịch Nhân bình tĩnh đáp:

- Đúng.

Liệt Hỏa thần quân nhìn Tiêu Dịch Nhân, bỗng thở dài một tiếng, nói:

- Nhưng nếu ta dốc toàn lực ra tay, giết chết mười người này, dư lực cũng không phải là đối thủ của một trăm linh tám người còn lại nữa.

Tiêu Dịch Nhân không trả lời.

Liệt Hỏa thần quân cười cười, lại nói:

- Không cần biết là ai, có thực lực như thế này cũng đều có tư cách đối kháng với Quyền Lực bang, khiêu chiến với Quỷ vương.

Tiêu Dịch Nhân lạnh lùng nhìn Liệt Hỏa thần quân.

Liệt Hỏa thần quân quệt mồ hôi, lại cười khổ nói:

- Thiên vương từng nói với ta, trên giang hồ có vài thế thực không thể coi thường, nhìn qua có vẻ không mạnh, nhưng rất có tiềm lực, đại trí giả ngu. Một là Cái Bang, một là Đường môn, một phe khác là Mộ Dung thế gia, thêm nữa là Hoán Hoa kiếm phái.

Liệt Hỏa thần quân cười cười, giống như ngọn lửa bập bùng, nói tiếp:

- Đến nay lão phu đã được chứng kiến rồi.

- Hóa ra thực lực của Hoán Hoa kiếm phái không phải ở Hoán Hoa Thành Đô, không phải ở phân cục, mà là ở đời sau của Tiêu lão đầu tử.

Nói dứt lời, Thái Khấp Thần liền quay người bỏ đi, không hề quay đầu lại. Trước khi đi còn bỏ lại một câu:

- Ta không muốn giết các ngươi. Nếu không, một mình ta ít nhất cũng có thể giết được một nửa trong một trăm linh tám người. Ngoài ra đừng quên phục binh bốn phía xung quanh đây đều là người của ta, còn thêm cả Trường Giang tứ côn. Ta không muốn giết các ngươi, cho nên ta đi.

Tiêu Dịch Nhân lạnh lùng nhìn bóng dáng như ma trời của Thái Khấp Thần dần dần rời xa trong bóng tối.

Sau đó phục binh xung quanh cũng đều biến mất.

Tiêu Dịch Nhân cười lạnh nói:

- Không phải lão không giết chúng ta, mà là cho dù lão giết được chúng ta, cái giá phải trả cũng quá lớn.

Hắn ngừng một chút rồi tiếp:

- Người của Chu đại thiên vương trước nay không làm chuyện vốn nhiều, lãi ít.

Đường Phương cười lạnh hỏi:

- Vậy lão tới đây làm gì?

Tiêu Dịch Nhân đáp:

- Lão muốn đo thử sức nặng của chúng ta, đứng ngoài xem trò, xem xem Quyền Lực bang thu thập chúng ta như thế nào.

Thiệt Tinh Nguyệt bỗng hỏi:

- Đây là Thập niên mà lão đại huấn luyện à?

Ý tưởng về Thập niên xuất phát từ Tiêu Thu Thủy, ngay lúc hắn chưa tròn mười lăm tuổi đã bắt tay vào sắp xếp. “Mười người” trong kế hoạch “Thập niên” đều là anh em cũ, bạn bè tốt của Tiêu Thu Thủy, hơn nữa còn đều trải qua lựa chọn đặc biệt, huấn luyện bí mật, mới vừa rồi được điều về bộ thuộc dưới tay Tiêu Dịch Nhân.

Khâu Nam Cổ nhìn một người trẻ tuổi cao gầy, nhanh nhẹn, nói:

- Cậu là Trần phong mà lão đại thường nhắc tới à?

Lại quay sang một người trẻ tuổi kiêu ngạo, tinh minh, hỏi:

- Vậy thì cậu là Thụ lâm đa mưu túc trí?

Chuyển sang một đại hán trắng trẻo, văn nhã, hỏi:

- Anh là Quy nguyên?

Ba người kia ôm quyền, không lên tiếng.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Nghe kể Trần phong lúc mới gặp lão đại đã từng giao đấu, sau này tuân phục lão đại, lại từng hai vào ba ra, đi rồi lại về, nhưng lão đại nhắc đến cậu vẫn nhớ mãi không quên, đủ thấy cậu cũng đủ trọng lượng. Thụ lâm lại càng được lão đại nhắc tới nhiều, nhiệt tình, nhẫn nại, cơ trí đều thuộc hạng thượng tuyển. Quy nguyên nguyên khí dồi dào, làm người ổn trọng, xuất đạo sớm hơn hết những người khác. Mọi người... Người người có biết lão đại của mọi người làm sao rồi không?

Mã Cảnh Chung thấy ba người vẫn không có thái độ gì, không khỏi thêm vào một câu:

- Lời vừa rồi bọn họ chính ta nghe được, Tiêu thiếu chủ bị Kiếm vương Quyền Lực bang giết.

Ba người trong mắt thoáng ánh lệ, nhưng vẫn không có ai lên tiếng.

Tiêu Dịch Nhân bỗng nói:

- Sau này tam đệ giao bọn họ cho rồi, tôi muốn huấn luyện họ thành sát thủ không dễ động tâm, cho nên họ sẽ không nghe lời các vị...

Tiêu Dịch Nhân lại bổ sung một câu:

- Trên giang hồ sóng gió hiểm ác này, nếu dễ kích động, dùng tình cảm giống như tam đệ sẽ rất khó sống lâu.

Tiêu Dịch Nhân nói xong, Đường Phương liền quay mặt đi.

Nàng không muốn nhìn thấy ba người đó nữa.

Nàng hy vọng có thể mãi mãi duy trì hình tượng ba người theo lời Tiêu Thu Thủy.

“Chúng ta gặp nạn, Thụ lâm nhất định sẽ tới cứu. Không cần biết là đi đâu, Trần phong cũng sẽ ở bên cạnh tôi, toàn lực ứng phó. Chuyện gì Quy nguyên cũng sẽ hoàn thành ổn thỏa, mà không làm dao động trung tâm. Võ công Hải thần là do tôi dạy, sau này tôi muốn cậu ta phải mạnh hơn tôi. Thu Nguyệt....”

Nàng không trông thấy họ.

Giữa mảnh đất tối đen, nàng chỉ thấy Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy xông pha giết địch ở Ô Giang.

Tiêu Thu Thủy quyết chiến ở Quảng Tây.

Tiêu Thu Thủy vĩnh viễn không khuất phục.

.....

Sắc trời dần sáng.

Núi hoang chìm vắng.

Ông lão nói:

- Bọn chúng sắp tới rồi.

Thiếu nữ nói:

- Đến rồi là sắp đi rồi.

Đến đi giống như cảnh tượng bốn mùa.

Mặt trời lên rồi lại lặn.

(*) Thập niên là mười năm, “Thập niên hội” cũng có ý là “sau mười năm sẽ”, thật ko biết làm thế nào tả hết ý tác giả đc

(**) Có tài của Chúc Dung (thần lửa), quân vương của lửa, thần của lửa.

14. Chương 14: Mỹ Nhân Rắn Rét.

Tuyết Thương Sơn, trăng Nhị Hải, hoa Thượng Quan, gió Hạ Quan.

Nơi đây là thành Hạ Quan.

Hạ Quan là trọng trấn của đất Diên, chặn cuối hai vùng Thương, Nhị. Thương Sơn chạy tới đây, thế núi đảo ngược, giống như du long quẫy đuôi, nên còn có tên khác là “Long Vĩ quan.”

Nhị Hải kéo tới đây, chỉ có một sông thoát, núi bao quanh ngăn nước, là nơi năm xưa Gia Cát Võ Hầu bắt Mạnh Hoạch, “Ngài thực có oai trời, người Nam không dám phản nữa”, thế nên có tên địa phương là “Thiên Uy tao”(*).

Ngày: Mừng sáu tháng sáu.

(Ngày này cũng là ngày sinh của Tiêu Dịch nhân)

Đất: Gần Thiên Sinh Kiêu, Hạ Quan.

(Huyện chí Đại Lý có chép: “Khí nóng từ đất bằng bốc lên, mười tám tầng khí lạnh bù xuống. Lại có không khí lạnh từ bốn mươi dặm hướng Tây Nam, tới Hạ Quan bị Đông Sơn ngăn cản, theo khe hở đổ vào đất trống.”)

Người: Tiêu Dịch Nhân, Đường Bằng, Đường Phương, Đường Mãnh, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung, cùng Thập niên và một trăm linh tám đệ tử Hoán Hoa khác.

(Lòng người như một: Đi qua Hạ Quan, vượt sông Nộ Giang, tiến qua Nộ Sơn, tới Tuyên Uy là có thể vào Xuyên, trở về quê nhà.)

Gió Hạ Quan, đặc biệt ở chỗ sức gió mạnh mà phạm vi nhỏ, quanh năm thổi từ tây sang đông, thổi qua Hạ Quan, biến mất trên tầng trời Nhị Hải. Mỗi lúc giao mùa đông, xuân, gió mạnh rung động cả núi non, âm thanh vang dội trời đất, âm ầm bên tai, giống như trăm vạn đại quân gầm vang thét gào, kinh tâm động phách.

Phải ở Thiên Sinh Kiêu, cách Hạ Quan năm dặm về hướng Tây Nam mới có thể cảm nhận được gió Hạ Quan thực sự. Thương Sơn cách mặt nước biển bốn nghìn hai trăm thước, tận cùng phía nam có đỉnh Tà Dương, vách núi đứt ngang, tạo thành một lỗ hổng thiên nhiên.

Gió Hạ Quan điên cuồng gầm thét, đỉnh tai nhức óng, mạnh mẽ vô cùng, nhưng lại không mang một hạt bụi, sức gió lúc bình thường có thể khiến người bình thường ngã rạp.

Thiên Sinh Kiêu mặt nước rộng năm sáu trượng, hai núi giáp hai bên, giữa có khe sâu, có vòm đá vắt ngang giúp người đi qua, là kiệt tác của thiên nhiên, vì thế có tên “Thiên Sinh”.

Thiên Sinh Kiêu đã nằm trong phạm vi Thương Sơn.

Yếu đạo Điểm Thương, có một già, một trẻ.

Gió Hạ Quan có thể người ta đứng không vững, thăng không xong, nhưng không thể khiến cho Tiêu Dịch Nhân và một trăm mười tám vị hảo hán không đứng thẳng người.

Họ vung tà áo, ngẩng đầu ưỡn ngực, mạnh mẽ bước tới.

Mặc gió, mặc mưa, chẳng gì đẩy lùi được họ nửa bước.

Trên vách đá có rất nhiều người.

Người bán vải, người bán đồ vật, du khách, người đi đường, đủ mọi loại người.

Gió tuy mạnh, mạnh đến mức khiến người ta không mở nổi mắt, nghe không nổi tiếng kêu gọi, nhưng người đi chợ vẫn rất đông, trong đó đương nhiên là có cả ăn mày cầu xin.

Gió quá lớn, vì thế người đi đường đều phải bám vào xích sắt bên rìa đá để tiến lên, có căn cơ võ công thì cũng phải hút dính bàn chân vào nền đá Đại Lý, từ từ bước đi.

Đúng lúc đó, một cỗ xe lừa vừa rách vừa nát của người bán mộc qua thủy (**), có lẽ là vì sức gió quá mạnh, đột nhiên mất phương hướng, đâm vào mấy gian hàng bán đồ tạp hóa. Tượng đá, hộp phấn, kim chỉ, bánh kẹo, trái cây... đủ mọi thứ vương vãi đầy ra đất.

Người đánh xe rên rỉ, người đi chợ chửi bới, người qua đường tránh né, vô cùng hỗn loạn.

Một trăm mười tám hảo hán không hề loạn.

Nhưng nền đá Điểm Thương dưới chân họ bỗng dưng sụp xuống.

Phía dưới không phải mặt đất; Mà là núi, núi đao.

Mũi đao sáng quắc dựng thẳng đứng, muốn uống cạn dòng máu trong cơ thể người.

Đám xe cộ chợt đồng loạt bật mở, trong những chiếc xe vừa bắn vừa cũ không ngờ mỗi xe lại có tám người, mỗi tên cầm một cây cung, mỗi cây cung kéo ba mũi tên. Chỉ nghe một tiếng quát ngắn, ba mũi cùng phát, rồi lại ba mũi lên dây.

Trong đám người bán hàng, mười người thì có sáu kẻ đột nhiên thay đổi.

Trong tay chúng đều là binh khí vừa nhanh vừa độc, tập kích một trăm mười tám vị hảo hán.

Số người đi đường “hàng thật giá đúng” còn lại đều kêu la, chạy trốn, loạn hết cả lên. Vốn sự chú ý của họ đều tập trung vào người đánh xe la, loáng cái họ lại rơi vào chuyện ngoài ý muốn này.

Một trăm mười tám vị hảo hán không có ai ngã xuống.

Ván xe vừa bật ra, các hảo hán đã cùng nhảy lên.

Khi họ nhảy lên đã cùng rút đao, đánh rơi tên, sau đó có một phần ba số người xông đến trước đám cung thủ, vung đao chém xuống.

Cho nên cung thủ đều không kịp bắn ra loạt tên thứ hai.

Khi “người đi đường” cầm vũ khí xông tới, một phần ba hảo hán khác lập tức ngăn chặn, tiếng hô giết vang dội.

Một phần ba hảo hán còn lại không hề động đậy.

Họ cùng nhóm Tiêu Dịch Nhân lùi sang một bên, bình tĩnh chờ đợi, không hề nhúng tay.

Họ tin tưởng đồng đội của mình có thể ổn định cục diện rất nhanh chóng.

Đồng đội của họ quả nhiên là đã ổn định cục diện cực nhanh.

Có điều cũng có người rất thảm, nhất là những người qua đường vô tội, không ít người rơi xuống cảm bầy hoặc bị thương mất mạng.

Bọn họ sợ hãi, đau đớn, tức giận, hoặc là than khóc.

Trong đó có một người mẹ trẻ tuổi, gầy nhỏ, gò má cao, vốn đang mở áo cho con bú sữa, bây giờ đứa bé đã biến mất, cô ta vạt áo mở rộng, đã quên cả che đậy.

Cô ta cứ ngẩn ra như vậy, sau đó xông tới, kéo chân một đại hán, gào khóc:

- Các người trả mạng con ta lại đây, trả mạng con ta lại đây...

Đại hán kia không thể ứng phó, chỉ biết thuận tay đẩy sang một bên, cô ta loạng choạng ngã tới chỗ mấy người Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân không hề động dậy.

Người phụ đó khóc lóc, kêu gào, cầu xé, lộ ra bộ ngực trắng ngần:

- Trả mạng con ta lại đây, trả mạng con ta lại đây...

Đột nhiên, trên tay người phụ nữ bỗng có thêm một thanh đao.

Một thanh đao cong như vầng trăng.

Một vầng trăng rằm, mà lại đột ngột như chớp nhóa.

Cũng nhanh như chớp giật.

Người phụ nữ đó vừa ra tay, Tiêu Dịch Nhân đã bắt được cổ tay cô ta.

Tiêu Dịch Nhân ra tay như sắt, một trảo đã bắt trúng chỗ bẫy tặc trên tay cô ta.

Người phụ nữ cả kinh, tay phải lỏng ra, loan đao rơi xuống.

Đao quang lại bùng lên, đao rơi xuống tay trái người phụ nữ.

Tay trái cô ta sử đao còn nhanh hơn tay phải.

Đao chém vào ngang hông Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân chỉ có thể buông tay, lùi lại nửa bước, quát lên:

- Trung nguyên Loan nguyệt đao Tẩy Thủy Thanh là gì của người?!

Người phụ nữ kia vẻ mặt hung ác, đột nhiên lùi lại, lùi qua một đoàn xe lừa, Thiết Tinh Nguyệt cùng Khâu Nam Cổ đã trước sau chặn cô ta lại, Đường Phương hô lên:

- Không cần đoán nữa, ả ta chính là sư muội của Tẩy Thủy Thanh, Thích Thường Thích.

Sắc mặt Tả Khâu Siêu Nhiên vụt trầm xuống, một trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu nhân ma, “Ám Sát nhân ma” Thích Thường Thích!

Thân hình hần khê động, phóng nhanh tới.

... Tả Khâu Siêu Nhiên có hai vị sư phụ, một là Ứng trảo vương Lôi Phong, hai là Đệ nhất cầm nã thủ, Hạng Thích Nho.

Lôi Phong lạnh lùng, Hạng Thích Nho thuần hậu.

Hạng Thích Nho chính vì tính tình phúc hậu cho nên từng bị Thích Thường Thích ám toán làm bị thương.

Vì thế tay trái ông ta chỉ còn lại ba ngón tay.

Tả Khâu Siêu Nhiên tôn kính sư phụ mình, cũng cực hận Thích Thường Thích.

Hắn đang muốn tìm Thích Thường Thích báo thù, một trận gió mạnh thổi tới, làm hắn phải đưa tay che trước mắt, khi gió thổi qua, Thích Thường Thích đã biến mất.

Cô ta biến mất giữa đám xe la.

Dưới sàn đá Điểm Thương này chẳng khác gì hang ổ của chuột chũi, rối rắm phức tạp, mà Thích Thường Thích thì giống như chuột chũi, lúc nào cũng có thể biết mất tăm.

Tiêu Dịch Nhân bình thần nói:

- Thủ đoạn ám sát của ả ta cao, kỹ thuật lại không cao.

Thiết Tinh Nguyệt chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì:

- Tại sao thế?

Tiêu Dịch Nhân lạnh lùng đáp:

- Một người mẹ mất con, chẳng có lý gì để không đi tìm con trước mà lại tìm người ta liều mạng. Hơn nữa ả ta còn luôn miệng nói con mình đã mất mạng, không giống người làm mẹ.

Âu Dương San Nhi nhú mày:

- Vậy nhất định là vì ả chưa từng làm mẹ, không biết tâm tình của người làm mẹ.

Thiệt Tinh Nguyệt lại vô cùng khâm phục Tiêu Dịch Nhân:

- Nếu là tôi, tôi cũng không biết.

Khâu Nam Cổ cười lạnh châm chọc:

- Nếu là cậu, cậu chỉ có chết thôi.

Thiệt Tinh Nguyệt quát trả lại:

- Cậu cũng có nhìn ra được cái quái gì đâu.

Khâu Nam Cổ cười nhạt:

- Vẫn hơn cậu cái mắt cứ nhìn chăm chăm vào ngực người ta!

Thiệt Tinh Nguyệt túm cổ Khâu Nam Cổ:

- Cậu nói! Cậu nói! Cái đồ bảy năm, tám năm, trên mặt không mọc nổi một sợi lông, tôi đánh chết cậu! Tôi đánh chết cậu!

Khâu Nam Cổ cười khắc khắc, bật lại:

- Muốn đánh à? Cậu cũng đánh nổi tôi chắc? Đánh thì đánh, sợ nhau chắc?!

Hai người lại làm rộn lên, chẳng ai k khuyên bảo được hai tên tính tình nóng nảy này.

... Nếu có Tiêu Thu Thủy ở đây thì tốt quá.

Thiệt Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ đều phục Tiêu Thu Thủy, hẳn chắc chắn sẽ khuyên bảo được.

Đường Phương nghĩ, Đường Phương ngấn nước mắt.

Nước mắt không dễ rơi.

Tiêu Dịch Nhân bỗng nói:

- Tháo la kéo ra, chúng ta cưỡi la đến Nộ Sơn.

Tháo la ra, tổng cộng có mười lăm con.

Tiêu Dịch Nhân quay người, chuẩn bị ngồi lên, bỗng nhiên có người quát:

- Không được ngồi!

Một người phóng vút tới, tay vung lên như ánh chớp, đặt lên vai Tiêu Dịch Nhân.

Tiêu Dịch Nhân khẽ trầm vai, trở tay bắt ngược lại tay người kia.

Người tới cười hì hì, coi như không có việc gì, hóa ra một người ăn mày trông cực kỳ bình thường.

Không bình thường chính là bên hông người ăn mày đó có bảy cái túi rách.

Tiêu Dịch Nhân tất nhiên là biết, trước khi Quyền Lực bang quật khởi, trong võ lâm, Cái Bang chính là bang phái lớn nhất thiên hạ, cho dù là sau khi Quyền Lực bang nổi lên, Vái Bang vẫn là bang hội người đông thể mạnh nhất trong bạch đạo.

Mà đệ tử Cái Bang, hông đeo một cái túi là đã thuộc vào đệ tử nội vi rồi, nếu đeo bảy túi thì thân phận trong bang là rất cao, đương kim chủ môn cũng chỉ đến mười túi mà thôi, trưởng lão có hai vị, đều là chín túi.

Tiêu Dịch Nhân lập tức ôm quyền:

- Cái Bang?

Người ăn mày cũng ôm quyền, nói:

- Xin chào Tiêu đại hiệp.

Tiêu Dịch Nhân hỏi:

- Không biết các hạ có gì chỉ giáo?

Người ăn mày nghiêm mặt đáp:

- La này không thể cười được?

Tiêu Dịch Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Người ăn mày nói:

- Vừa rồi Ám Sát nhân ma Thích Thường Thích ẩn vào giữa xe la, đã bố trí châm độc trên yên ngồi.

Người ăn mày cẩn thận đưa tay kẹp tới, thu vào trong lòng bàn tay, mở ra dưới ánh nắng, quả nhiên có một cây kim nhỏ như lông trâu, lấp lánh ánh lam, nói:

- Nếu vừa rồi huynh đài ngồi xuống, sợ rằng sẽ không đứng dậy nổi nữa.

Tiêu Dịch Nhân cười đáp:

- Vậy phải cảm tạ ơn cứu mạng của huynh rồi.

Người ăn mày vỗ vỗ cái Tiêu Dịch Nhân, cười nói:

- Trong bốn biển đều là anh em. Càng hướng hồ kiến nghĩa dũng vi, chính là việc nên làm trong võ lâm, nhất là Hoán Hoa kiếm phái cũng là người đồng đạo.

Tiêu Dịch Nhân cười cười, bỗng nhiên vụt biến sắc, thét lên một tiếng, ngã vật xuống.

Tả Khâu Siêu Nhiên bước dài lên trước, bắt lấy tay tên ăn mày, vặn mạnh một cái, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có một cây gai nhỏ còn bé hơn cả mũi châm kia.

Tả Khâu Siêu Nhiên trợn muốn rách cả khóe mắt, giận giữ quát:

- Người là ai?

Kẻ đó hai tay một đẩy một chặn, đã rút được tay về, lùi lại ba bước, bày thế phòng ngự, cười lạnh đáp:

- Ta tên Lương Tiêu Thử, ngoại hiệu là “Phật Khẩu thần ma”.

.....

Mặt trời lên cao giữa đầu.

Tháp Điểm Thương, ông lão và thiếu nữ vẫn đang ở đó.

Ông lão đột nhiên hỏi:

- Chẳng biết con cả nhà họ Tiêu có vượt qua được ải của Thích Thường Thích, Lương Tiêu Thử không nữa?

Cô gái dẩu miệng cười đáp:

- Nếu như Tiêu Dịch Nhân có thực lực nhất, Tiêu Thu Thủy có tiềm lực nhất của Hoán Hoa kiếm phái, cùng với một trăm ba mươi tư người quên thân phục vụ mà bang chủ chú ý tới cũng không vượt qua được cửa của Lương, Thích thì đúng là bang chủ đã quá đề cao bọn chúng rồi.

Thiếu nữ lại cười duyên, hỏi:

- Ông đã bao giờ thấy bang chủ nhìn nhầm người chưa?

Ông lão cười đáp:

- Nếu bang chủ nhìn nhầm thì cũng không cần phải lao sư động chúng bố trí như vậy, có điều công tử Liễu Ngũ vẫn muốn hai người Thích, Lương đi thử.

Cô gái vẫn cười hì hì:

- Cũng giống như chúng ta thôi, nếu để bọn chúng vừa qua cửa này thì còn tính là người trong Bát đại thiên vương của Quyền Lực bang nữa sao?

Ông lão cười khà khà:

- Xà vương há lại chỉ có hư danh?

Vừa dứt lời, tiếng cung bật đột nhiên vang lên không ngớt.

Bảy tám chục mũi tên, lực bắn cự mạnh, lao về phía ông lão và thiếu nữ.

Nhưng ông lão và thiếu nữ chợt biến mất.

Sau đó xung quanh tháp không ngừng vang lên tiếng kêu thảm.

Tiếng kêu thảm vang lên giữa chừng thì bị cắt đứt, hai ba mươi đại hán lao ra khỏi gốc cây, bụi cỏ, được nửa đường thì ngã xuống, đợt tên thứ hai bấy giờ mới bắn pháp pháp xuống đất.

Những người này chết toàn thân đều không một vết thương, giữa trán có một chấm đỏ, nếu kiểm tra cẩn thận thì có thể phát hiện, tại những điểm rất ít được chú ý trên thân thể có hai vết răng mờ nhạt.

Sau đó, ông lão và thiếu nữ lại ung dung xuất hiện trên tháp đá.

Thiếu nữ cúi nhìn xuống dưới, đã không còn một người sống.

- Dư nghiệt Điểm Thương?

- Hai mươi tư người.

- Tôi giết mười ba người.

- Tôi giết mười một người, nhưng trong đó có Đông Chấn Bắc.

- Đông Chấn Bắc là ai?

- Sư thúc Lâm Sinh Phu.

Cô gái mỉm cười đáp:

- Vậy tôi chẳng có gì để nói.

Ông lão cũng cười:

- Chúng ta cũng có thể so đấu lần nữa, chờ lúc người nhà họ Tiêu tới.

Thiếu nữ cười cười:

- Chỉ cần người Hoán Hoa có thể tới.

.....

Đường Mãnh gầm lên một tiếng, chuẩn bị ra tay.

Lương Tiêu Thử cười cười quái dị:

- Người đừng ra tay, người mà ra tay, ta lập tức chạy.

Hắn chỉ chỉ xuống đất, cười nói:

- Chỉ cần ta giậm chân một cái, rơi xuống đất lập tức bỏ chạy, giống như Thích Thường Thích vậy, các người chẳng làm gì được ta cả.

Thiệt Tình Nguyệt rõ ràng là đã sắp sửa xông lên, lúc này cũng chỉ có thể đứng lại.

Chỉ nghe lục cục mấy tiếng, trên sàn đá gần đó bỗng có một cái đầu trời lên.

Đầu một người phụ nữ.

Thích Thường Thích.

Thích Thường Thích, nói:

- Bọn ta có hai nhóm nhân mã chặt giết các người ở Hạ Quan. Nhóm thứ nhất bại rồi, bọn ta còn có nhóm thứ hai.

Lương Tiêu Thử cười lạnh, xòe hai tay ra:

- Chúng ta vẫn có thể đấu tiếp.

Chỉ cần hai tay hãn hợp lại sẽ lập tức phát ra một tiếng vỗ sắc gọn.

Âm thanh đó vang lên, từ bốn phía, bên tường, trên nhà, dưới đất sẽ có hơn trăm cao thủ Quyền Lực bang xông ra, quyết một trận sinh tử với tinh nhuệ Quyền Lực bang.

Tiêu Dịch Nhân đã chết, rắn không đầu chẳng thể bò, vì thế Thích Thường Thích, Lương Tiêu Thử rất tự tin.

Nhưng hai tay Lương Tiêu Thử còn chưa hợp lại, Tiêu Dịch Nhân vốn đã chết lại bắn lên như một mũi tên, vừa ra tay đã khống chế tám huyết đạo trên người Lương Tiêu Thử.

Tiêu Dịch Nhân võ công cao, ra tay nhanh, lại nằm ngoài ý liệu của mọi người, cự ly cực gần, Lương Tiêu Thử đương nhiên là không kịp tránh né.

Thích Thường Thích vừa thấy tình thế không ổn liền lập tức chui xuống hang.

“Bụp, bụp, bụp, bụp”, âm khí của Đường Bằng đánh lên mặt đất.

Tấm che đã đóng lại, Thích Thường Thích đã biến mất.

Mã Cảnh Chung bỗng xông ra, khẽ nhíu mày, nhắm chuẩn một chỗ, đánh xuống thật mạnh.

“Chát!”. Ván gỗ vỡ nát, một tiếng kêu thảm.

Khâu Nam Cổ quơ tay hai ba cái, quét sạch gỗ vụn, dưới đất có một đường hầm hẹp dài, phức tạp.

Dưới đường hầm không có một bóng người, nhưng có một vũng máu.

Ngoại hiệu của Mã Cảnh Chung là Lạc địa sinh căn, từng một quyền đánh chết Thiên Thủ nhân ma đồ cổn, danh hiệu Âm thung tam thập lục lộ, những kẻ độn thổ chạy trốn gặp phải anh ta cũng chẳng khác nào gặp Diêm Vương.

Tiêu Dịch Nhân chợt lên tiếng:

- Không cần đuổi theo.

Âu Dương San Nhi cũng nói:

- Chúng ta đã bắt được Lương Tiêu Thử, giáo huấn Thích Thường Thích....

... Hơn nữa, nhóm binh mã thứ hai của Quyền Lực bang ẩn nấp ở đây cũng không thể phát động nữa.

Chủ soái kẻ bị bắt, kẻ chạy trốn, bị thương, đám phục binh này cũng chỉ có thể “phục”, chứ không thể làm “binh” đánh ra nữa.

Tiêu Dịch Nhân nhìn Lương Tiêu Thử đang tròn tròn mắt căm hận nhìn mình, hỏi:

- Người muốn biết tại sao ta trúng Phật thủ ngư mao thứ của người mà lại không chết?

Lương Tiêu Thử đã không thể nói năng nữa, nhưng hãn quả thực muốn hỏi như vậy.

Tiêu Dịch Nhân bỗng kéo một góc áo, bên trong lộ ra một mảnh kim loại màu vàng rực:

- Người đã từng nghe nói nhà họ Tiêu Hoán Hoa có ba bảo bối chưa?

Lương Tiêu Thử muốn gật đầu, nhưng ngay cả đầu cũng không thể gật. Kinh lực điểm huyết của Tiêu Dịch Nhân xâm nhập vào tận gân cốt, Lương Tiêu Thử thật sự không có cách nào bày tỏ bằng hành động được.

Hắn biết ba bảo bối của nhà họ Tiêu:

... Cổ kiếm được thờ phụng trong từ đường nhà họ Tiêu.

... “Kim giáp thiết y” đao thương bất nhập.

.... Ba viên “Tiêu dao hoàn” có thể khiến người sống rơi vào trạng thái chết giả.

Trên người Tiêu Dịch Nhân đang mặc Kim giáp thiết y.

... Nhưng Tiêu Dịch Nhân làm sao dám chắc Lương Tiêu Thử sẽ đâm Phạt thủ ngư mao thứ vào vai hắn chứ không phải đâm vào bộ phận khác như là đầu, tay, hoặc chân?

Lời nói của Tiêu Dịch Nhân đã giải đáp nghi vấn đó:

- Bởi vì ta chỉ cho người đâm vào áo giáp của ta.

... Nếu ta không để người đâm, người căn bản không thể đâm nổi.

Nhưng Lương Tiêu Thử không phục, cũng không hiểu được.

... Làm sao Tiêu Dịch Nhân biết được Lương Tiêu Thử muốn đánh lên hắn.

Lời của Tiêu Dịch Nhân lại giải đáp câu hỏi của Lương Tiêu Thử.

- Bởi vì quy củ của Cái Bang, đệ tử năm tuổi trở lên không được xin tiền, người giả trang thành ăn mày, để cho giống thật, vừa van vãn, vừa cầu xin, vừa khóc lóc, cho nên Cái Bang không có loại đệ tử như người.

Ánh mắt Tiêu Dịch Nhân sắc bén như đao:

- Châm độc trên yên ngựa vốn nằm trong kế tay người. Thích Thường Thích thất bại chạy trốn, căn bản không có thời gian bố trí độc vật, người giả làm người tốt, tất có mưu đồ, ta đã sớm đề phòng rồi.

Lương Tiêu Thử không nói gì, cho hắn không bị khống chế huyết đạo thì cũng chẳng thể nói được gì.

Đối mặt với loại người như Tiêu Dịch Nhân, có lúc thật sự không thể nói nên nổi một câu.

Đám Khâu Nam Cổ, Thiết Tinh Nguyệt, Tả Khâu Siêu Nhiên lại càng bội phục Tiêu Dịch Nhân, quả thực là phục đến sát đất.

.....

Ông lão thần nhiên nói:

- Bọn chúng muốn tới Tứ Xuyên, nhất định phải vòng qua nơi này, nơi này cũng là nơi chúng bỏ mạng.

Thiếu nữ hỏi:

- Bố trí của bang chủ sao? Người đó có tới không?

Ông lão đáp:

- Người bang chủ phái đi, nhất định sẽ tới vào lúc hắn cần phải tới.

Cô gái bỗng biến sắc:

- Hôm nay là ngày bao nhiêu?

Ông lão đáp:

- Mừng sáu tháng sáu.

Thiếu nữ nói nhanh:

- Chúng ta dự đoán bọn chúng sẽ tới vào ngày bao nhiêu?

Ông lão đáp:

- Nhanh nhất là mừng tám tháng sáu, cho dù là thần binh thì cũng phải tới ngày mừng bảy tháng sáu.

Cô gái nói:

- Nhưng hôm nay bọn chúng đã tới rồi.

Ông lão trầm giọng, từ từ nói:

- Đúng thế, bây giờ đã tới rồi.

Thanh âm thiếu nữ cũng trở nên nghiêm nghị:

- Không những tới rồi mà còn đã ở dưới tháp rồi.

.....

Người phái Điểm Thương đã gặp nạn.

Người Hoán Hoa kiểm phái vốn phải đi qua tháp đá, vừa nghe thấy lời đồn đó, Tiêu Dịch Nhân ngay tức khắc ra lệnh.

- Tới tháp đá xem!

Quyền Lực bang chờ hấn ở đâu, hấn sẽ tới đó trước phá hủy Quyền Lực bang!

So với bị truy sát, không bằng nhân lúc quân khí như cầu vồng, phong tỏa hùng binh của kẻ địch trước!

Vì thế nhóm Tiêu Dịch Nhân đã tới chân núi Điểm Thương.

Trước tháp đá.

Kẻ địch là ai?

Tiêu Dịch Nhân không biết.

Hắn chỉ có cảm giác, kẻ địch này không dễ trêu, có thể là kinh địch đầu tiên mà hấn gặp trong lần xuất chinh này.

Lâm Sinh Phu, Kim Duy Đa, Đông Chấn Bắc của phái Điểm Thương vốn không dễ đối phó, cũng không dễ chọc vào, nhưng bọn họ đều đã chết.

Chết dưới tay một kẻ trong tháp.

Kẻ trong tháp là ai?

Giờ đã hoàng hôn.

Nhạn bắc bay về nam.

Mặt trời đã dần lặn.

Đỉnh tháp cao vút, chân tháp có hai con trâu đang gặm cỏ.

Bóng tháp đổ nghiêng, có bóng dáng một người phụ nữ.

Người trong tháp là phụ nữ.

Tiêu Dịch Nhân căng mắt nhìn lại mới phát hiện có chút sai lầm:

Là một thiếu nữ, không phải phụ nữ.

Tiêu Dịch Nhân có chút tức cười vì sự khấn trương của mình.

Thiếu nữ kia từ trong tháp thò đầu ra hỏi:

- Người tới có phải Tiêu Dịch Nhân Tiêu đại hiệp danh chấn giang hồ, cùng với các anh hùng hảo hán môn hạ Bắc đầu võ lâm Hoán Hoa kiểm phái?

Tiêu Dịch Nhân trầm giọng đáp:

- Ta là Tiêu Dịch Nhân.

Thiếu nữ reo lên một tiếng:

- Hóa ra là anh.

Giọng nói vô cùng vui sướng:

- Anh chờ chút, tôi lập tức xuống ngay.

Chỉ nghe tiếng cầu thang trong tháp vang lên giòn giã, hiển nhiên là thiếu nữ đang chạy nhanh xuống.

Thiết Tinh Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Cô ta là ai?

Tiêu Dịch Nhân lắc đầu:

- Không biết.

Bọn họ mới chỉ nói với nhau có hai câu, tổng cộng sáu chữ, thiếu nữ đã cười khanh khách bước ra, từ đỉnh tháp cao mười sáu tầng xuống dưới đất, hơn nữa còn ung dung bước ra.

Ngay cả hơi thở cũng không gấp gáp, đầu tóc cũng không rối loạn.

Cô gái cười hỏi:

- Khinh công của tôi có giỏi không?

Tiêu Dịch Nhân nghiêm mặt hỏi:

- Cô là ai?

Thiếu nữ, nheo mắt nhìn Tiêu Dịch Nhân, cười duyên nói:

- Anh thực phải biết tôi là ai?

Tiêu Dịch Nhân vẫn trơ mặt:

- Cô là ai?

Cô gái vui vẻ cười nói:

- Được, tôi nói cho anh biết...

Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Dịch Nhân đột nhiên cảm thấy một cảm giác đáng sợ trước nay chưa từng gặp. Thiếu nữ nhẹ nhàng vung tay áo lên, một thứ gì đó bắn vọt ra ngoài, còn chưa kịp nhìn rõ, thứ đó đã bắn vọt về, tay áo vẫn là tay áo, thiếu nữ vẫn là thiếu nữ, giống như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Dịch Nhân lại vụt rùng mình sởn gai ốc, bay ra xa bảy tám trượng, lảng không lộn người ba vòng, khi rơi xuống đã toàn thân giới bị, nghiêm sắc mặt, trầm giọng hỏi:

- Người là Xà vương?

Sắc mặt thiếu nữ cũng thoáng biến đổi, lập tức mỉm cười đáp:

- Tiêu Dịch Nhân quả nhiên là Tiêu Dịch Nhân, người có thể tránh được Linh xà của ta thật sự quá ít.

Mọi người không khỏi lùi lại mấy bước, thực chẳng ai ngờ một thiếu nữ xinh xắn, trẻ trung như vậy lại là Xà vương độc thủ vô tình, danh chấn thiên hạ.

Lúc này, từ trong tháp lại có một ông lão bước ra, một ông lão vẻ mặt hiền từ.

Đường Mãnh đột nhiên như sét đánh giữa trời quang, quát lên một tiếng:

- Còn lão ta là ai?!

Thiếu nữ quay đầu lại, thấy Đường Mãnh uy vũ như vậy, cũng tựa như kinh hãi:

- Còn người thì là ai?

Đường Mãnh giận giữ đáp:

- Ta là Đường Mãnh, Đường môn Đường Mãnh!

Thiếu nữ cười lạnh đáp:

- Hóa ra là cao thủ của Đường môn đất Thục!

Đường Mãnh giọng như sấm nổ:

- Người muốn thế nào?!

Thiếu nữ đáp:

- Nghe nói ám khí Đường môn thiên hạ vô địch, không biết có sánh được với linh xà nhanh, độc của ta không?

Đường Mãnh quát:

- Rắn của ngươi ở đâu?!

Cô gái cười, chỉ vào tay áo:

- Ngay trong tay áo.

Đường Mãnh trợn mắt nói:

- Rắn của Xà vương chỉ có một con!

Thiếu nữ cười lạnh đáp:

- Xà trung chi vương chân chính chỉ có một con.

Đường Mãnh gầm lên vang dội:

- Vậy thì ta chuyên giết một con đó!

Đường Mãnh đột ngột ra tay, một con trâu nước bay thẳng tới!

Trâu vốn đang ăn cỏ bên tháp, Đường Mãnh vung tay, nhắc bổng nó lên, ném mạnh tới.

Đường Mãnh tuy mạnh, nhưng cũng không ngốc, hắn không dám khinh địch trước Xà vương danh chấn thiên hạ.

Vì thế hắn vừa lên đã dùng “ám khí” cực kỳ khổng lồ, đánh thẳng vào khuyết điểm của thiếu nữ mảnh mai.

Thiếu nữ quả thực chưa bao giờ gặp phải ám khí nào “to lớn” đến thế.

Cô ta thật sự hoa dung thất sắc, nhưng ngay lúc hoa dung thất sắc đó đã tránh qua trong đường tơ kẽ tóc, không lùi mà tiến, tới thẳng trước mặt Đường Mãnh.

Cô ta tới trước mặt Đường Mãnh liền vung tay áo lên, “roạt” một tiếng, một vật bắn ra như tia chớp.

Đường Mãnh quát lên một tiếng, vung tay bắt trúng.

Bàn tay to lớn của hắn không sai không lệch bắt trúng chỗ bẫy tặc của rắn.

Đường môn vốn là cao thủ phóng ám khí, người biết phóng ám khí đương nhiên là biết thu ám khí, Đường Mãnh coi linh xà cũng như ám khí để bắt lấy.

Đường Mãnh bắt trúng điểm bẫy tặc của rắn, nhưng con rắn nhỏ bé như chỉ, toàn thân như mực này lại nhanh như chớp cắn trúng nắm tay Đường Mãnh.

Đường Mãnh hét lớn, dùng sức bóp mạnh, linh xà tuy nhỏ, không ngờ vẫn còn cố giãy giụa.

Tay kia của Đường Mãnh cũng phóng ra như chớp, toàn lực kéo mạnh, thân rắn lập tức đứt làm mấy đoạn.

Thiếu nữ đã biến sắc: độc của linh xà vậy mà lại không làm bị thương được Đường Mãnh.

Cô ta không biết Đường Mãnh có đeo găng tay làm bằng kén tầm băng, ám khí đường môn cũng có một số thứ ẩn chứa kịch độc, Đường Mãnh tuy tính tình thô kệch nhưng vẫn luôn đeo theo găng tay.

... Độc của Đường gia, đến cả đệ tử độc môn cũng không chạm vào được.

Nhưng đúng vào lúc này, hay mắt Đường Mãnh bỗng trợn trừng, miệng há hốc, gào lên khàn đặc, xương cốt toàn thân rung động lớp lớp, cuối cùng ngã xuống đất.

Khi ngã xuống sắc mặt Đường Mãnh đã đen xì, bấy giờ mọi người mới phát hiện, ống tay áo của ông lão sau lưng hắn kêu “roạt” một tiếng, có một vật nhanh chóng chui vào.

Đường Bằng phóng tới, ôm lấy Đường Mãnh.

Đường Mãnh đã chết, sau gáy có hai vết răng màu đỏ nhạt.

Đường Phương bước lên, khàn giọng quát:

- Lão ta là ai?!

Thiếu nữ lại cười nũng nịu, nói:

- Tỷ tỷ, chị thật đẹp!

Tiêu Dịch Nhân sợ Đường Phương sẽ gặp độc thủ, cũng bước lên trước, quát hỏi:

- Lão ta là ai?!

Ông lão cười hắc hắc, nói:

- Nói cho chúng biết ta là ai.

Cô gái cười nói:

- Ông ta là Xà vương.

Tiêu Dịch Nhân nhíu mày:

- Lão ta lại là Xà vương.

Ông lão không ngờ vẫn giữ vẻ hiền hòa, nói;

- Xà vương vốn đã có hai con.

Thiếu nữ tiếp lời:

- Xà vương vốn đã đủ “xà”, Đường Mãnh đi tin lời của Xà vương, đó là Xà vương “xà” rồi. Ta nói Xà vương chỉ có một con, hắn liên tin, chỉ một lòng đối phó với ta, có chết cũng đáng kiếp.

Đường Phương cảm hận nói:

- Vậy các ngươi chết cũng đáng kiếp.

Đang định ra tay, thiếu nữ bỗng lấy ra một cây tiêu trúc, thổi lên ba tiếng, rồi lại thổi tiếp ba tiếng.

Tiếp đó, đâu đâu cũng có tiếng sột soạt, âm thanh giống như có cả nghìn con rắn độc đang bò tới, hơn nữa còn vang lên từ khắp bốn phương tám hướng, khiến người ta không rét mà run.

Mọi người quay đầu lại, thật sự có rắn, mà lại không chỉ nghìn con, quả thực là đến cả vạn con, trong đó phần lớn rắn khi chuyển động còn không phát ra âm thanh.

Rắn không phát ra tiếng động là độc nhất.

Đám rắn này có con xanh, con hoa, con khoang, con vàng, khiến cho người ta ghê tởm, muốn nôn mửa, có con to như cổ tay, cũng có con thân nhỏ như chỉ... Có con treo mình trên bụi cây, cũng có con uốn lượn trong đám cỏ, có con ẩn nấp giữa những khối đá, có con giấu mình trong tán lá rậm...

Âu Dương San Nhi cũng không phải thiếu nữ chưa từng thấy qua mưa to gió lớn, nhưng nàng cũng không nhìn được muốn nôn.

Tiêu Dịch Nhân nhú mày, nhưng hần nói một câu:

- Đi!

Người hành động chỉ có chín mươi người.

Chín mươi người tạo thành một vòng tròn lớn bên ngoài, mấy người Tiêu Dịch Nhân và Xà vương thì ở bên trong.

Sau đó chín mươi đệ tử Hoán Hoa kiếm phái liền ra tay, con rắn nào tới gần đường phong tỏa này, bọn họ liền lập tức giết chết.

Bởi vì mọi người đều một lòng không loạn, bọn họ liền có thể tập trung tâm thần đối phó, bởi vì có thể tập trung tinh thần giết rắn, cho nên không một con rắn nào vượt qua được.

Ngàn vạn con rắn này tuyệt không thể linh hoạt, nhanh chóng như con rắn trong tay áo ông lão và thiếu nữ lúc này, các hảo hán Hoán Hoa kiếm phái vẫn có thể ứng phó nổi.

Sắc mặt thiếu nữ bắt đầu biến đổi: Rắn trong tay áo cô ta đã bị Đường Mạnh tiêu diệt, số rắn còn lại thì không đến được.

Tiêu Dịch Nhân bước lên một bước, thiếu nữ lùi lại một bước, ông lão lại bước lên một bước.

Tiêu Dịch Nhân không hề ra tay, hần lạnh lùng thốt lên hai chữ:

Thập niên.

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang.

Bất tư lượng, tự nan vong.

Thiên lí cô phần, vô xử thoại thê lương. (***)

Thập niên ra tay rồi.

Mười người bọn họ, vây quanh ông lão và thiếu nữ, cũng giống như họ ở bên bờ hồ Điền, vây quanh Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần vậy.

Sắc mặt ông lão và thiếu nữ không còn trấn định được như trước nữa, họ phát động công kích, nhưng khiến cho họ kinh ngạc là, mười người này là một thể, người tấn công một người, chín người còn lại sẽ phân thân người.

Cho dù dùng biện pháp nào đi chăng nữa cũng không thể tách rời họ.

Chỉ cần không thể đánh bại từng người một, sức mạnh của mười người hợp lại là cứng rắn không gì phá nổi.

Đây là kết quả của huấn luyện “Thập niên”.

Tiếng thổ dốc của ông lão và thiếu nữ đã dần vang lên bên tai.

Bọn họ chẳng những phải ứng phó với binh khí kỳ lạ của mười người này mà còn phải đề phòng ám khí của Đường Bằng, Đường Phương, hơn nữa kể cả bọn họ xông ra khỏi vòng vây, đám Tiêu Dịch Nhân, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung cũng sẽ không tha cho họ.

Bóng tháp âm trầm, ông lão và thiếu nữ ở dưới bóng tháp, tâm tình u ám như bóng tối.

Tâm trạng Tiêu Dịch Nhân cũng rất nặng nề.

Hần biết Thập niên dù giết hai tên Xà vương này cũng buộc phải trả giá đắt

Tiêu Dịch Nhân luôn dùng cảm trả giá đắt, nhưng cái giá Thập niên, hần không trả nổi.

Thập niên là tinh binh của hần, hơn nữa còn là một đội hùng binh Tiêu Thu Thủy để lại, hy sinh Thập niên, hần sẽ không còn khoản tiền vốn dồi dào nhất để ngày sau xưng hùng võ lâm nữa.

Nhưng đến lúc tất yếu, Tiêu Dịch Nhân vẫn sẽ có thể hy sinh.

Hắn tận mắt chứng kiến Đường Mạnh chết, có thể giết được Xà vương, hy sinh lớn hơn cũng đáng giá.

Nhưng Thập niên vẫn chưa thể tan, chỉ cần chết một người, Thập niên sẽ liền có lỗ hổng.

Đúng lúc đó, chợt có một giọng nói như lửa nóng thiêu đốt, quát:

- Dừng tay, để lão phu tới đối phó với chúng.

(*) Thiên uy tao: gặp oai trời. (Công, thiên uy đã, nam nhân bất phục phản hĩ)

(**) Mộc qua thủy: bánh lọc đủ đủ, chưa ăn thử nhưng nghe ông bạn phòng bên bảo ngon lắm

(***) Bài “Giang thành tử - Ất Mão chính nguyệt nhị thập nhật dạ ký mộng” của Tô Thức (Tô Đông Pha).
Bài từ điệu vong đầu tiên của Trung Quốc, Tô Đông Pha viết sau khi mơ về người vợ đã khuất của mình

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang

Bất tư lượng

Tự nan vong

Thiên li cô phần, vô xứ thoại thê lương

Túng sử tương phùng ưng bất thức

Trần mẫn diện, mẫn như sương.

Dạ lai u mộng hốt hoàn hương

Tiểu hiên song

Chạnh sơ trang

Tương cổ vô ngôn

Duy hữu lệ thiên hàng

Liêu đắc niên niên trường đoạn xứ

Minh nguyệt dạ, đoản tòng cang.

Mười năm sống thác đôi nơi

Nghĩ mà chi, vẫn khôn nguôi nhớ nàng.

Cô đơn phần mộ dặm ngàn,

Nói làm sao xiết muôn vàn thê lương.

Gặp nhau còn nhận ra chẳng

Mặt bụi nhuốm, tóc pha sương ngõ ngang.

Đêm qua trong mộng về làng,

Nàng ngồi bên cửa chải làn tóc mây.

Nhìn nhau chẳng nói một lời

Nghẹn ngào, chỉ thấy lệ rơi muôn hàng.

Bao năm chốn ấy đoạn trường,

Nắm mờ côi quạnh trăng vàng đôi thông.

Bản dịch của Nguyễn Thị Bích Hải

15. Chương 15: Mười Năm Sống Chết Mịt Mùng.

Người tới không hề quá “già”, đầu trọc, mặc một tấm áo cà sa đỏ rực, toàn thân như lửa, bước nhanh đến.

Khi Tiêu Dịch Nhân quay đầu lại, chỉ thấy ông ta ở ngoài vòng, rần trên mặt đất tới gần ông ta đều bốc cháy, giãy giụa, nhảy lên rồi lại rơi xuống.

Tiêu Dịch Nhân vô cùng mừng rỡ, vung tay lên, đệ tử Hoán Hoa lập tức mở ra một con đường. Người đó bình tĩnh bước tới, đã đến trước mặt Tiêu Dịch Nhân.

Người này không phải ai khác mà chính là Liệt Hỏa thần quân Thái Khấp Thần, Tiêu Dịch Nhân đã từng gặp tại lầu Đại Quan.

Thái Khấp Thần phát tay, nói:

- Xà vương, bọn ta đã bao vây ngươi rồi.

Ông lão cười lạnh, thiếu nữ giận giữ quát:

- Chớ sẵn của Chu đại thiên vương, ngươi muốn thế nào?

Liệt Hỏa thần quân không trả lời cô ta mà quay sang phía Tiêu Dịch Nhân, nói:

- Đồi Xà vương này giao cho ta, các ngươi đi tiếp, không được chậm trễ.

Người của Chu đại thiên vương vốn là tử địch của Quyền Lực bang.

Liệt Hỏa thần quân đấu với Xà vương, tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

Tận đáy lòng, Tiêu Dịch Nhân cũng hy vọng Thập niên không phải hy sinh, mà có thể mượn tay kẻ khác, trừ khử kình địch.

Tiêu Dịch Nhân gạt đầu, Thập niên dành ra một lỗ hổng.

Tròng mắt ông lão co rút lại, hai mắt thiếu nữ đầy oán độc.

Y phục Liệt Hỏa thần quân lại tự bốc cháy, chậm rãi bước tới.

Ông lão nói:

- Ngươi tới chịu chết, thật chẳng gì tốt hơn.

Liệt Hỏa thần quân đáp:

- Ngươi chuẩn bị chết đi.

Thiếu nữ nói:

- Bây giờ ngươi chết đi.

Vừa nói dứt lời, ba người đồng loạt ra tay.

Hai chưởng Liệt Hỏa thần quân phóng ra hai luồng lửa mạnh, hai người Thái Y và Bi Phần lập tức biến thành hai cây đuốc, tiếng kêu thét vang vọng.

Ổng tay áo ông lão phát lên, “roạt” một tiếng, Yển Quân kêu thảm, ngã xuống.

Mười ngón tay thon thả của thiếu nữ vung lên, bắt trúng yết hầu Bạch Vân, tiếp đó sắc mặt Bạch Vân liền biến đổi, biến thành màu xanh lục.

Độc trên ngón tay thiếu nữ không ngờ còn độc hơn cả rắn độc.

Trong thoáng chốc Thập niên đã chết mất bốn người.

Khi những người khác phát hiện ra thì bốn người đã tắt thở.

Lúc này Liệt Hỏa thần quân lại nói một câu.

Câu nói với Tiêu Dịch Nhân.

- Thập niên của người đã bị ta phá rồi.

Sắc mặt Tiêu Dịch Nhân giống như một khối thép, người cũng trấn tĩnh như một khối thép, ánh mắt lại đầy bi phẫn:

- Người không phải Liệt Hỏa thần quân?

Người giống như ngọn lửa kia nhếch miệng cười, đáp:

- Ta không phải Thái Khấp Thần.

Thiếu nữ cười:

- Xà vương vốn đã đủ “xà”. Cho dù là người thông minh như quỷ thì vẫn bị Xà vương đùa bỡn.

Ông lão cũng hiền hậu nói:

- Kỳ thực, trận đánh giữa bọn ta và các người đã bắt đầu ngay từ bên bờ hồ Điền.

“Ngọn lửa” kia nói:

- Trận đó là ta khiến cho người tin rằng ta chính là “Liệt Hỏa thần quân”, người của Chu đại thiên vương, người mới không đề phòng ta, để ta phá hủy đại trận Thập niên của người.

Tiêu Dịch Nhân nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng tiếng một:

- Rút, cuộc, người, là, ai?

“Ngọn lửa” đó cười đáp:

- Đừng quên rằng Quyền Lực bang cũng có một Hỏa trung chi vương.

Ánh mắt Tiêu Dịch Nhân lạnh lẽo như dao nhọn:

- Người là Hỏa vương Tổ Kim Điện?!

Tổ Kim Điện cười lớn như lửa reo:

- Chính là tại hạ.

Tiêu Dịch Nhân không nói gì nữa.

Hắn chỉ cảm thấy sự sỉ nhục của kẻ bị lừa gạt, sự nhục nhã của kẻ thất bại.

Tổ Kim Điện lại tiếp:

- Người nhà họ Tiêu các người đều kẻ có tài, ngay cả với võ công như của Tiêu Thu Thủy mà cũng có thể thoát được sự truy sát của bọn ta ở núi Đan Hà, rất khá!

Ông lão cười khà khà:

- Đáng tiếc, hôm nay người đã đi tới đường cùng rồi.

Thiếu nữ cười duyên:

- Người của bọn ta đã chặn hết đường lui của các người.

Tiêu Dịch Nhân đang giận giữ, hắn không ngừng nhắc nhở mình phải bình tĩnh, phải cẩn thận. Đối phó với đám người độc như rắn rết này, chỉ thoáng sơ hở, thoáng mất lý trí thôi là sẽ chết không chỗ chôn cất.

Tổ Kim Điện cùng Tiêu Dịch Nhân đối thoại, với Đường Phương lại chẳng khác nào tiếng sấm giữa trời quang.

... Tiêu Thu Thủy từng qua Đan Hà?!

... Tiêu Thu Thủy từng đấu với Hỏa vương?!

... Tiêu Thu Thủy chưa chết?!

Đường Phương biết trước khi quen nàng, Tiêu Thu Thủy chưa từng đi qua Đan Hà, cũng chưa hề gặp qua Hỏa vương, Tổ Kim Điện nói như vậy, chẳng lẽ, chẳng lẽ....

... Tiêu Thu Thủy vẫn chưa chết?!

Đường Phương nghĩ vậy, đang muốn hỏi thì bên kia đã động thủ rồi.

Trước khi ra tay, Tiêu Dịch Nhân còn hỏi một câu:

- Tại sao Trường Giang tứ côn lại đi theo ngươi?

Bởi vì Tiêu Dịch Nhân biết mặt Trường Giang tứ côn, cho nên mới lầm tưởng Tổ Kim Điện là Thái Khấp Thần.

Hắn bị lừa thật sự không phục, vì thế hắn bỏ qua mất tin tức về Tiêu Thu Thủy.

- Tại Cao Yếu, Trường Giang tứ côn đã sớm bị Kiếm vương giết mất một tên, ba tên còn lại được giao cho ta, đều bị ta khống chế không thể không đi theo, cũng không thể lên tiếng nói chuyện, bây giờ thì ngươi đã hiểu chưa?

Tiêu Dịch Nhân rút lên ba chữ qua kẽ răng:

- Đã hiểu rồi.

Toàn thân Tổ Kim Điện lại bùng cháy lên:

- Vậy thì ngươi có thể chết được rồi.

Trên giang hồ, Hoán Hoa kiếm phái vì trận này mà tiêu tan.

Trong võ lâm, Hoán Hoa kiếm phái vì trận này mà danh chấn thiên hạ.

.....

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy sau gáy phát nóng, toàn thân lạnh lẽo, mới biết hắn vẫn còn đang rơi xuống vách đá

Vách núi tối đen, rơi xuống như thế thì sao còn mạng nữa?

Hắn cảm thấy bên hông còn có một người ôm lấy... Đúng lúc này, “phụp” một tiếng, lưng hắn đã chạm đất.

Nếu đã chạm đất, lưng eo hắn đáng lý ra phải gãy vụn, tan xương nát thịt rồi mới đúng, nhưng Tiêu Thu Thủy lại cảm thấy lưng, hông chẳng những không bị thương mà còn rất thoải mái.

Nhưng tiếp theo thì lại rất không thoải mái.

Tống Minh Châu cũng rơi xuống theo, rơi “bình” vào lòng Tiêu Thu Thủy.

Cho dù là Tống Minh Châu thon thả nhỏ bé, cho dù là sau lưng Tiêu Thu Thủy mềm mại như thảm nệm thì lực đạo cú rơi này cũng không hề tầm thường.

Tiêu Thu Thủy đau đến há hốc mồm, trào cả nước mắt.

Dược lực của Dương Cực tiên đan vẫn cực mạnh, cực nóng, Tiêu Thu Thủy há hốc mồm, đầu óc choáng váng hỗn loạn, mũi ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy cơn đau hơi giảm đi, khép miệng lại, bỗng cần phải một thứ mềm mềm, vẫn còn đang ngơ ngậy, nhưng sau khi chất dịch dính nhót từ vật đó truyền vào miệng, xung động mãnh liệt trong cơ thể hắn lại giảm đi rất nhiều.

Công lực Tiêu Thu Thủy còn không bằng Thiệu Lưu Lệ bị Yến Cuồng Đồ ép dùng Dương Cực tiên đan năm xưa. Khi đó Thiệu Lưu Lệ chịu đủ khổ sở, Tiêu Thu Thủy lại càng khổ không tả xiết, ý chí của hắn mạnh, sức khổng chế cao nhưng cũng sắp sửa không chịu nổi, nay có một chất lỏng mát lạnh truyền vào miệng, hắn mơ mơ hồ hồ, cũng mặc kệ tất cả, nuốt xuống.

Trong mê loạn, hắn bắt đầu cảm thấy có chút bình ổn, tuy không biết mình đang ở đâu, cũng chẳng biết mình đang làm cái gì.

....

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang.

Khi Đường Phương xông ra được, sắc trời đã tối đen như mực, trong lòng nàng chỉ có cảm giác đó.

Chỉ có một mình nàng xông ra được sao?

.... Nàng không biết.

Nàng chỉ biết Tổ Kim Điện vừa nói xong câu đó là tiếng hô giết vang trời.

Ít nhất có hơn ba trăm bang chúng Quyền Lực bang xông tới, khi ấy nàng chỉ có một ý niệm, ý niệm đó khiến nàng giữa gió tanh mưa máu, xông ra khỏi vòng vây:

... Tiêu Thu Thủy có khả năng còn chưa chết. Tiêu Thu Thủy có thể vẫn còn trên đời!

Nàng muốn giết tới trước mặt Hỏa vương, hỏi hần, đã gặp Tiêu Thu Thủy lúc nào, nhưng nàng không giết tới trước người hần, mà giết ra khỏi vòng vây.

... Thu Thủy, Thu Thủy, anh đang ở đâu?

... Tôi ở đây.

.....

Cuối cùng Tiêu Thu Thủy cũng tỉnh lại.

Cũng không biết đã trải bao lâu, hần rút cuộc cũng tỉnh lại.

Khi tỉnh lại hần mới phát hiện luồng xung động đó vẫn còn, có điều đã tạm thời tiềm phục vào trong bụng, ít nhất là có thể áp chế xuống được.

Sau đó hần chung quy cũng biết mình đang ở chỗ nào, cũng hiểu tại sao mình ngã xuống mà không chết, lại càng rõ ràng mình làm thế nào áp chế được được lực của Dương Cực tiên đan.

Hần đã biết, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Hóa ra hần đang nằm giữa một đám sâu giống như cỏ.

Đám sâu mềm này chất đông dày tới bảy tám lớp.

Số sâu đó màu xanh lục như rêu, hình dạng giống hệt như cỏ, nếu không phải biết cử động thì Tiêu Thu Thủy còn không biết bản thân mình đang nằm giữa đám sâu.

Số sâu này đều bám vào một khoảng đất nhỏ bé, thứ hần hút vào vừa rồi chính là chất dịch của chúng.

Chất dịch của đám sâu nhỏ này lại áp chế được xung động trong cơ thể hần, chẳng lẽ đám sâu này chính là Thảo Trùng, Thiệu Lưu Lệ khổ sở đến Đan Hà mà vẫn chưa tìm được sao?

Tiêu Thu Thủy giật mình chấn động, bỗng nghe có người bật cười:

- Anh ngơ ra đó làm cái gì thế?

Người nói chính là Tống Minh Châu, da nàng vẫn trắng nõn như tuyết, môi càng đỏ hồng, nhưng hai áng hồng vụng bên má đã biến mất.

Tiêu Thu Thủy ngơ ngác hỏi:

- Không phải cô.

Tống Minh châu đỏ, mặt, khe khẽ cắn môi, trên môi thoáng hiện màu trắng ngần khiến người ta rung động:

- Có một cây lan Thiết Tâm mọc trong đồng Thảo Trùng, tôi hái nhụy hoa ăn rồi. Thảo Trùng là vật cực lạnh cực âm, hoa lan Thiết Tâm lại cực nóng cực dương, công lực tôi cao hơn anh, ngã xuống không bị ngắt, liền tới hái ăn vào, không chế được lực của Âm Cực tiên đan.

Tiêu Thu Thủy “ồ” một tiếng, cuối cùng cũng hiểu.

Tổng Minh Châu cắn cắn môi, lại nói:

- Anh còn ngần ra đây là gì! Tôi thấy anh cũng rất tốt, trong lúc đó mà cũng không làm chuyện... Tôi... Tôi rất cảm kích...

Tiêu Thu Thủy nhất thời không biết phải nói sao cho phải, Tổng Minh Châu có chút ngượng ngùng, giậm chân, phùng má:

- Anh còn không mau hút thêm chút dịch Thảo Trùng đi, nếu không lại không không chế được, được lực phát tác, như vậy.... Như vậy thì không ổn đâu.

Tiêu Thu Thủy như bưng tỉnh, vội nói:

- À, à....

Thuận tay nhặt lên mấy con Thảo Trùng to béo, trong suốt, cũng không quá khó nhìn lắm, nhắm mắt cắn mạnh xuống....

....

Đường Bằng vừa bắt đầu đã quyết định phải đi.

Có điều khi hắn đi, có vài chuyện cần làm.

Hắn muốn ôm thi thể Đường Mãnh đi, cũng muốn cứu theo cả Đường Phương đi.

Nhưng hắn lập tức phát hiện đã tuyệt vọng rồi.

Thi thể to lớn của Đường Mãnh đã bị rắn độc phủ kín, Đường Phương đã biến mất.

Đường Bằng tức khắc quyết định phải đi, hơn nữa còn tức khắc quyết định phải đi như thế nào.

Hắn xông tới chỗ nhiều rắn độc nhất.

Chỗ nhiều rắn, ngay cả người của Quyền Lực bang cũng không dám xông vào.

Độc của Xà vương, dù là Hỏa vương cũng không dám khinh thường. Nhưng Đường Bằng lại biết, hắn thà đi chọc vào rắn độc chứ không thể liều mạng với người của Quyền Lực bang.

Ở bên trong đàn rắn, ngược lại trở thành chỗ an toàn nhất, mà ông lão và thiếu nữ thì không biết đang quần lấy ai, cũng không thể chia ra đối phó với hắn được.

Hắn không ngừng phóng ám khí, cuối cùng cũng giết ra được một “đường rắn”.

Đường Bằng thân trải không ít sóng to gió lớn, nhưng sự thảm khốc của trận chiến núi Điểm Thương thì thật sự là cả đời hắn ít gặp.

Trận này đối với Đường Bằng quả thực là một cơn ác mộng, hắn chưa từng gặp đối thủ nào tàn khốc, ngoan độc như Quyền Lực bang, cũng chưa từng thấy ai dũng cảm, không sợ hãi hơn đệ tử Hoán Hoa, lại càng chưa từng thấy trận chiến nào khốc liệt như thế này.

Ngay cả kẻ can đảm hơn người như Đường Bằng, vừa bắt đầu không ngờ cũng chỉ có: Trốn!

Trốn!

Đây là nỗi nhục nhã vô cùng của Đường Bằng, vì thế Đường Bằng lại quay về.

Khi sắc trời dần sáng, hắn quay trở lại tháp đá Điểm Thương.

Trận chiến này quá thảm khốc, ngay cả Đường Bằng cũng không muốn phải nhắc tới, không muốn phải nhìn thấy nữa, nhưng trước tháp đá chất đầy thi thể cao như núi, hắn lại trông thấy một người.

Đường Phương!

Trái tim Đường Bằng cơ hồ nhảy ra cả bên ngoài.

Đường Phương, Đường Phương, Đường Phương...

... Đường Phương chưa chết!

Đường môn thanh quy cực nghiêm, mà Đường Phương với Đường Bằng chỉ là chị em họ, Đường Bằng vẫn luôn thích người chị họ xinh đẹp, thanh tú mà bằng tuyệt thông minh này.

Hắn quay trở lại, kỳ thực, quan trọng nhất chính là vì Đường Phương.

Đường Phương thật sự chưa chết.

Hắn thực muốn hét lên mừng rỡ.

Hắn trông thấy Đường Phương, đồng thời Đường Phương cũng trông thấy hắn.

Tay hai người cùng lúc ấn lên túi đeo nhưng đều lập tức nhận ra đối phương; người của Đường gia chung quy vẫn phải dùng ám khí để phân biệt!

Hai người đều vô cùng mừng rỡ, Đường Phương chạy tới, ôm lấy tay Đường Phương, Đường Bằng cũng hưng phấn đến không nói nên lời. Sau đó Đường Phương liền nói một câu, câu nói mang theo chút kích động, là câu đầu tiên và hai chị em Đường Phương Đường Bằng nói khi trùng phùng sau kiếp nạn:

- Tiêu Thu Thủy có khả năng vẫn chưa chết, hắn vẫn còn sống...

Trái tim Đường Bằng vụt lạnh ngắt, nụ cười cứng lại trên môi.

.....

Tiêu Thu Thủy không biết đã ăn mấy con sâu nhỏ, Tống Minh Châu lại bật cười:

- Anh cũng không thể ăn mãi thế, nếu đã áp chế được rồi... Thì có thể ngừng ăn nữa...

Nói đến đây, Tống Minh Châu cũng không khỏi hơi đỏ mặt.

Tống Minh Châu từ nhỏ đã lang bạt giang hồ, bao nhiêu sóng gió đều từng gặp hết, nhưng lại chưa bao giờ xao xuyến bối rối trước một người đàn ông như thế.

“Đã áp chế được rồi...” Áp chế cái gì?

Nghĩ tới đây, hai má Tống Minh Châu không khỏi nóng lên.

Tuy nàng ta sắc khoái, lạnh lợi nhưng từ sau khi hiến thân cho Liễu Tùy Phòng, chưa từng động tâm trước một chàng trai khác, mà nay... Chẳng lẽ vì chuyện hôm nay: Tiêu Thu Thủy vậy mà lại không nhân lúc người ta gặp nạn...

Ở bên kia, Tiêu Thu Thủy cũng ngừng hút dịch từ Thảo Trùng, thử đề khí, quả nhiên phát hiện luồng khí nóng trong cơ thể đã không còn tồn tại. Tiêu Thu Thủy hút dịch từ sâu, sớm đã cảm thấy ghê miệng, liền vội vàng ngồi dậy.

Lần này động thân dùng sức quá mạnh, không ngờ lại nhảy lên cao chín thước, Tiêu Thu Thủy thấy sắp sửa rơi xuống vách đá, chuyện này không thể coi thường được, cuống quýt đề khí ngưng thần, lại nhẹ nhàng đáp xuống, thân pháp khổng lồ cực kỳ ổn định, ngay cả bản thân hắn cũng phải kinh ngạc.

Tại sao công lực mình lại tăng lên tới hơn ba lần?!

Hắn lập tức hiểu ra, đây đều là nhờ được lực của một viên tiên đan, sau khi ăn Thảo Trùng, nội công tiên đan đã được tận dụng hết, truyền vào đan điền, chuyển qua bách huyệt, khiến cho Tiêu Thu Thủy tăng lên đến một giáp công lực mà người trong võ lâm nằm mơ cũng muốn có được.

Tiêu Thu Thủy nhất thời vừa mừng vừa sợ, Tống Minh châu không nhịn được phải phì cười.

- Đồ ngốc, anh nghĩ cách gì đi?

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Nghĩ cách gì?

Tống Minh Châu dẫu môi chỉ chỉ lên trời, lại chỉ xuống vách đá, cười nói:

- Bây giờ chúng ta đâu không đến trời, chân không tới đất, chỉ là một khối lồm bên lưng núi, không trên không dưới, anh phải nghĩ cách leo lên hoặc là nghĩ cách đi xuống chứ.

Bây giờ Tiêu Thu Thủy mới nhớ ra, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vách đá cao ngút mắt, kéo chìm vào chân mây, vách núi sắc nhọn, bóng loáng không chỗ bám, cúi đầu xuống dưới vẫn là mây mù mờ mịt, sâu không thấy đáy.

Lúc này Tiêu Thu Thủy mới hiểu tại sao Thiệu Lưu Lệ đã tới Đan Hà mà vẫn không tìm được Thảo Trùng. Nếu không nhảy xống dưới vách đá thì chắc chắn sẽ không tới được chỗ này, mà nếu không tới chỗ này thì cũng không tìm được Thảo Trùng và lan Thiết Tâm, đây thật sự là một kỳ ngộ.

Nhưng kỳ ngộ là kỳ ngộ, ở vách đá trơn bóng không chỗ bám tay này, lên cũng không được, xuống cũng không xong, già chết ở đây, công lực có cao cũng thành vô dụng.

....

Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ không ngờ lại đều không chết.

Có điều họ cũng phải bò ra từ trong đồng người chết.

Khi bò ra được, trên trời đầy sao, hai người trông thấy nhau đều tưởng đối phương là người chết.

Sau khi biết chưa chết, lại phát hiện đối phương là một người máu.

Kỳ thực cũng chẳng nghiêm trọng như vậy, máu trên người bọn họ phần lớn đều là của kẻ khác, dính hết lên thân, lên mặt, lên áo, lên tay hai người.

Cũng có một phần nhỏ là máu của chính mình: Thiết Tinh Nguyệt bị đánh bẹp mũi, mắt bị đập sưng húp, môi miệng bị giã toét, chía hết cả răng ra ngoài.

Khâu Nam Cổ cũng chẳng khá hơn, răng cửa gãy mất hai cái, mắt bị đánh thâm quầng, xương gãy mất một chiếc, móng cũng bị đốt đen.

Kẻ đốt cháy móng hấn chính là Hỏa vương Tổ Kim Điện.

Nếu không phải hấn lập tức giết người, dùng máu tươi của kẻ địch dập tắt ngọn lửa sau móng thì hấn đã sớm bị đốt chết rồi.

Hai người bọn họ đều không ngờ đối phương còn sống, càng không nghĩ rằng mình cũng còn sống, cho nên khi thấy đối phương đều sợ giật cả mình.

Sau đó hai người tên này chỉ vào tên kia, ôm bụng cười bò, cao hứng đến quên cả đau đớn, mừng rỡ đến hoa tay múa chân:

- Lão Thiết, cậu còn chưa chết à?!

- Mịa nó tên nhóc, cậu còn trù tôi chết nữa à!

Hai người hưng phấn đâm vai nhau, lại nắm tay nhau, tới khi cả bên đều đau đến không chịu nổi mới thả ra, yên lặng một chút rồi lại nôn nóng hỏi:

- Có thấy Tả Khâu đâu không?

- Không thấy! Mả mọc rễ đâu?

- Cũng không thấy, bà vợ anh ta...

- Đường Phương đâu?

- ...

- Chúng ta có lỗi...

- Có lỗi với lão đại...

Sau đó mặt trăng dần hiện lên, vàng trắng cong vút, thể nhưng Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ đều cúi đầu, trầm mặc, không ai lên tiếng.

Hồi lâu sau, Thiết Tinh Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt sáng bừng lên trong bóng đêm:

- Không cần biết thế nào, chúng ta vẫn phải tới Hoán Hoa Khê... Dù là súc bộ ngựa cũng phải đứng chống xe!

Khâu Nam Cổ cũng dứt khoát:

- Lão đại không còn, chúng ta lại càng liều mạng cũng phải đi một chuyến.

Sắc trời lại u ám đi, một vầng trăng cong treo lơ lửng giữa bầu trời, làm khung trời càng thêm cao vợi....

.....

Tiêu Thu Thủy và Tống Minh Châu lại đang ở dưới khe núi.

Ở nơi đầu không tới trời, chân không chạm đất này, võ công hai người Tiêu, Tống có cao cũng không thể trèo lên được.

Tống Minh Châu lên tiếng. Trong ánh trời nhập nhoạng, Tiêu Thu Thủy ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy sương khói lượn lờ, bên lưng núi sương mù rất đậm, đôi mắt trong như nước thu của Tống Minh Châu nhìn thẳng vào hắn, chậm rãi nói:

- Anh là người của Hoán Hoa kiếm phái đúng không?

Nàng phát hiện mình còn chưa hiểu gì nhiều về chàng trai vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mắt.

- Đúng vậy.

Tống Minh Châu cười cười:

- Tiêu Dịch Nhân xưng hô với anh thế nào?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Anh ấy là anh trai tôi.

Tống Minh Châu “à” một tiếng, lại không khỏi bật cười:

- Anh trai anh rất có danh tiếng trong võ lâm, không ngờ em trai hắn lại gốc gác thế này.

Tiêu Thu Thủy thoáng đỏ mặt, bỗng chợt nhớ tới Đường Phương, hít sau một hơi, lại nhớ tới người thân cùng các anh em đang không rõ sống chết, tâm trạng không khỏi trở nên nặng nề.

Tống Minh Châu cũng phát hiện vẻ mặt kỳ lạ của Tiêu Thu Thủy, hỏi:

- Sao vậy?

Tiêu Thu Thủy bỗng trầm giọng nói:

- Tống cô nương.

Tống Minh Châu hai mắt như mòng:

- Ủm?

Tiêu Thu Thủy khẽ hắng giọng:

- Tôi là người nhà họ Tiêu Hoán Hoa, mà Hoán Hoa kiếm phái gặp phải nguy nan như ngày hôm nay, đều là do một tay quý bang ban cho...

Tiêu Thu Thủy nói tới đây, lời lẽ như kiếm sắc:

- Càng huống hồ cô giết Lao Cửu, lại đả thương Ngô Tài, bọn họ đều là bạn bè tốt của tôi... Chuyện ngày hôm nay, tại hạ rất có lỗi với cô, nhưng chung quy cũng không làm hại danh tiết của cô nương... Sau chuyện này, chúng ta ân oán phân minh, cô nương nếu giết được tại hạ thì cứ việc giết không phải ngần ngại, tại hạ cũng chẳng có gì để oán hận...

Tổng Minh Châu nghe vậy, sắc mặt hơi tối lại, sương mù từ từ lan toàn, tràn ngập mặt đất, Tiêu Thu Thủy cũng không thấy rõ nàng ta nữa:

- Dựa vào công lực của ngươi mà cũng dám nói với ta như vậy. Ta muốn giết ngươi, thật dễ như trở bàn tay...

Qua một lúc, chỉ nghe Tổng Minh Châu nhẹ nhàng nói:

- Hơn mười năm nay, ngoài anh ra, không có người thứ hai dám ăn nói với tôi như vậy...

Tổng Minh Châu kính sợ Liễu Ngũ, nhưng Liễu Tùy Phong trước nay chưa bao giờ lạnh lùng dữ tợn với phụ nữ, nếu bắt buộc, hẳn thà giết chết người phụ nữ đó chứ không chịu thay đổi sự ôn nhu tiêu sái của mình.

Còn về Lý Châm Chu, là “bang chủ” của Tổng Minh Châu, như cha mà cũng như anh, nàng căn bản không hề có cảm giác như đối với Tiêu Thu Thủy.

Trong đám sương mù, Tổng Minh Châu vốn đã từ từ rút châm vàng cài trên tóc ra... Cuối cùng lại thông thả cài lại lên tóc.

Nàng không giết Tiêu Thu Thủy, chính bản thân cũng không biết tại sao.

Nàng bỗng nói một câu mà chính bản thân mình cũng không ngờ tới:

- Nếu công tử Liễu Ngũ trông thấy tôi và anh cùng ở trong đây, cả đời này anh đừng mơ được sống yên lành nữa.

Liễu Tùy Phong lạnh lùng tàn độc, tiếng vang khắp vô lâm, những người biết tới Quyền Lực bang, không ai là không biết trong Quyền Lực bang có một nhân vật thủ đoạn độc ác như vậy, vừa là túi khôn, vừa là sát thủ, lại càng là nhân tài tổ chức. Trên giang hồ không có ai không sợ hắn.

Tiêu Thu Thủy lại đáp lại một câu mà ngay cả Tổng Minh Châu cũng không dám nói:

- Sẽ có một ngày tôi phải cho Liễu Ngũ biết, cho dù đó có là sự thật đi chăng nữa thì hắn cũng chỉ có thể chấp nhận thôi!

Sắc mặt Tổng Minh Châu vụt trắng bệch, không ngờ lại có ba phần giống như Đường Phương khi đang tức giận:

- Ai nói vậy!?

Tiêu Thu thủy nhìn Thăng vào nàng:

- Tôi, Tiêu Thu Thủy nói.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Thu Thủy như tìm lại đường hùng phong cùng khí khái giết địch ở Ô Giang. Tổng Minh Châu dụi dụi mắt, chỉ mới qua một chớp mắt, khuôn mặt Tiêu Thu Thủy chợt bừng bừng chính khí, lại giống như sương mù huyền ảo, hoàn toàn đối lập với hình tượng ngơ ngơ ngác ngác vừa nãy.

Tổng Minh Châu phẳng phất như không còn nhận ra người này nữa.

Đúng lúc đó, chợt có một sợi dây dài thả ròng xuống.

Vào lúc này, ở nơi này, vậy mà cũng có người thả dây thừng xuống, chẳng lẽ là ông trời thả xuống sao?

Tiêu, Tổng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy dây thừng kéo dài, nhìn không thấy tận cùng, quả thực là giống như từ trên trời rủ xuống.

16. Chương 16: Đường Phì Và Lâm Công Tử.

Từ Ngưu Nhai, Kiếm Hồ vào Xuyên, có thể đi thẳng theo đường Bạch Thủy, Thắng Cảnh quan, không cần phải qua Giới Đầu, Đăng Trùng, còn nếu đi bằng đường này thì sẽ phải qua Nộ Sơn, Nộ Giang.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố lại đi qua Nộ Sơn, Nộ Giang rồi theo đường núi Cẩm Miên tới Phổ Nhị để vào Xuyên, đó là do hai người không biết đường cho nên đi vòng lối xa.

Đi vòng lối xa cũng có một điểm tốt, hai người Thiết, Khâu trên đường hoàn toàn bình an vô sự, cũng vì Quyền Lực bang không ngờ là họ sẽ đi đường này.

Đường này không phải là đường tắt vào Xuyên cứu viện, ngược lại còn cùng hướng với lối sông Lan Thương mà đám Xà vương, Hỏa vương chọn để tập hợp tại Tây Khang.

Hỏa vương Tổ Kim Điện vốn quê ở Tây Khang.

Lúc này Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố đã tới Nộ Sơn, Nộ Giang.

Có một bài hát, nam nữ song ca, tên là “Nộ Sơn Nộ Giang”:

“Nộ Sơn cao cao vòm tuyết lạnh,
Nộ Giang cuộn cuộn dòng nước xanh,
Nộ Sơn a, Nộ Giang a,
Núi hướng núi, sông hướng sông...”

Một nhóm thanh thiếu niên bản địa, có nam có nữ, cười nói vui vẻ, hát hò đối đáp, quả là cảnh tượng thanh bình, bưng bưng nhựa sống. Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố nhìn thấy, nghe thấy, mà trong lòng chua xót.

Nếu như các anh em Thần Châu kết nghĩa đều ở đây thì ít nhất cũng có thể hát đối một phen, được vậy thì tốt biết bao!

Nộ Sơn, Nộ Giang không chỉ có tên hay mà khí thế cũng không hề tầm thường, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố cuối cùng cũng đi qua núi Cẩm Miên, tới khu vực núi Kê Túc.

Núi Kê Túc nằm cách huyện Quý châu một trăm dặm về phía tây bắc, một dải ba nhánh, từ đó mà thành tên, ngoài ra còn nổi tiếng với thác nước Ngọc Long.

Trên đỉnh núi Kê Túc có cửa đá động tiên Già Diệp, tương truyền là nơi đệ tử Đức Phật, Ẩm Quang Già Diệp, trông giữ phật y để chờ Đức Di Lặc. Bên núi là thác Ngọc Long cao hơn hai trăm thước, giống như một con rồng bằng ngọc từ trên trời lao xuống, khí thế hùng tráng.

Núi Kê Túc có có chùa Chúc Thánh khung cảnh u tuyệt cùng tháp Lăng Nghiêm được xây dựng trên đỉnh núi.

Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố muốn vượt qua núi Kê Túc nhưng sắc trời đã tối bèn ngủ lại trong chùa Chúc Thánh.

Quanh chùa Chúc Thánh cũng có nhà dân sinh sống, phần lớn là tiểu phu, thợ săn, hai ba nhà thức ăn, cũng bán luôn cả rượu thịt, hai người Thiết, Khâu lại trong túi rỗng tuếch, chỉ có thể ở nhờ lại chùa, không có tiền ra ngoài.

Nơi nghỉ chân của chùa Chúc Thánh được lát sàn gỗ, ngăn nắp sạch sẽ, song cửa đóng mở bằng ròng rọc, giấy dán cửa trong suốt, rất có phong thái đời Đường.

Thiết Tinh Nguyệt ngồi phịch xuống, chẳng cảm nhận được tí tẹo cổ ý nào cả.

Chỉ cảm thấy đói bụng muốn chết.

Đói chết thì đã tốt, đây lại đói không chết được.

Thiết Tinh Nguyệt cảm thấy khó chịu hết sức, hần cổ sức mót, liều mạng lục, ngoài ráy tai, rỉ mũi thì chẳng đào ra nổi một đồng trinh nào cả.

- Mẹ ơi!

Thiết Tinh Nguyệt gào lên:

- Đói bụng đếm thắm rồi!

- Kêu ít thôi!

Khâu Nam Cổ Nhíu mày, quát lại một câu.

Thiết Tinh Nguyệt nhảy dựng dậy:

- Tên nhóc thói tha nhà cậu không đói bụng có phải không!

- Không đói!

Khâu Nam Cổ bình tĩnh nói:

- Không đói cũng bị cậu kêu cho thành đói rồi.

Dứt lời, lập tức ôm bụng, mặt ửng mầu chau, gào lên.

Hai người lại cãi cọ một trận, hồi lâu sau, Khâu Nam Cổ mặt mũi méo xệch, nói:

- Mẹ nó, đại anh hùng, đại hiệp sỹ trong truyện của người ta ai cũng có vàng, có bạc, lại còn cả ngựa tốt, mỹ nhân, tại sao chúng ta lại phải khổ như vậy! Nhìn chúng ta cũng đâu có phải loại cẩu hùng, sao đến một đồng sứt cũng chẳng có!

Thiết Tinh Nguyệt căm tức nói:

- Mẹ nó! Giờ phải làm thế nào, chẳng ngờ hảo hán không bị người ta đánh chết mà là bị đói chết!

Khâu Nam Cổ bỗng bật dậy:

- A, tôi có diệu kế!

Thiết Tinh Nguyệt sán lại gần, hỏi:

- Diệu kế gì?

Khâu Nam Cổ “suyt” một tiếng, hạ giọng nói:

- Chúng ta đi ăn cướp!

Thiết Tinh Nguyệt giật mình kêu lên:

- Ăn cướp!

Khâu Nam Cổ vội vàng bịt miệng Thiết Tinh Nguyệt lại, thấp giọng gắt:

- Cậu muốn chết à, hòa thượng trong chùa này thấy chúng ta xin tá túc, không có tiền hương đèn đã sớm lườm nguyệt đến rách cả áo rồi, bây giờ lại kêu gào như thế, nếu không tống chúng ta tới chỗ quan phủ thì cũng bỏ chạy mất rồi!

Hai người vốn không sợ trời, không sợ đất, lại gan to trùm đời, đến cả đại quan nhất phẩm cũng từng đánh, bây giờ lại vì tâm niệm bất chính, vừa nhắc đến quan phủ đã mềm nhũn cả chân.

Thiết Tinh Nguyệt dãi mặt ra, nói:

- Không được, không được đâu.

Khâu Nam Cổ trừng mắt:

- Tại sao lại không được?

Thiết Tinh Nguyệt lắp bắp:

- Không được đâu! Sẽ chết đấy! Gậy của quan phủ lợi hại lắm! Một gậy đánh xuống, ai da... Lúc tôi còn nhỏ nhé, cái tên Trình Trắng Phong ở cách tường, chính vì ăn trộm gà mà bị đánh cho què chân đấy...

Khâu Nam Cổ Nghĩ ngợt một chút cũng nói:

- Chẳng may làm không tốt, chạy tới kinh thành bị tên thiếu niên Gia Cát thần bộ đó bắt lại, nghiêm hình trừng phạt, thật không phải là chuyện chơi!

Hai người trong lòng có quỷ, sợ hãi quan sai, không ngờ lại quên mất rằng mình cũng có một thân võ công, sợ đến hồn phi phách tán.

Thiết Tinh Nguyệt sức nẩy ra ý:

- Chờ chút!

- Lại còn gì nữa!

Khâu Nam Cố cả đầu lẫn bụng đều đau.

Thiết Tinh Nguyệt cười hềnh hếch:

- Hà hà, tôi nghĩ ra rồi, những đại hiệp đại nhân đại nghĩa đại đạo đại đức như chúng ta không thể đi ăn cướp được, nếu đã không thể đi cướp thì chúng ta có thể đi...

Khâu Nam Cố hạ giọng nói:

- Trộm!

- Hầy!

Thiết Tinh Nguyệt bộ dạng bưng bưng chính khí:

- Ai nói đi trộm, Thiết Tinh Nguyệt tôi đường đường là Vua rầm Triều Châu, sao có thể đi ăn trộm được!

- Thế thì....

Khâu Nam Cố gắng sức vặn vẹo đầu óc:

- Đi mượn!

- Mượn!

Hai mắt Thiết Tinh Nguyệt trợn trừng như chuông đồng.

- Tìm ai mà mượn?

Khâu Nam Cố gãi gãi mấy sợi râu lún phún chưa kịp dài dưới cằm:

- Đi hỏi thằng em vợ nhà cậu.

Thiết Tinh Nguyệt nổi giận chửi:

- Biến mịa nhà cậu đi! Miệng chó không mọc được ngà voi!

- Ha!

Khâu Nam Cố không giận mà lại cười:

- Cậu thì ngon rồi, cậu đã giỏi vậy thì cái miệng chó của cậu mọc thử một cây ngà voi ra xem nào!

Thiết Tinh Nguyệt nghĩ ngợi rồi cũng u ám đáp:

- Nếu miệng chó của tôi thật sự mọc được một cây ngà voi thì bây giờ đã không phải nghèo thế này rồi.

Khâu Nam Cố lại thấy tò mò:

- Vậy cậu vừa nghĩ ra cái cách ngu ngốc gì vậy?

- Không ngu, không ngu.

Thiết Tinh Nguyệt vô cùng đắc ý, đáp:

- Chúng ta không trộm, không cướp, mà là đi...

Hắn cười đến híp tịt cả mắt lại, chẳng khác gì con hà mã:

- Chúng ta đi “cướp giàu, giúp nghèo”!

- Cướp, giàu, giúp, nghèo?

Khâu Nam Cố không hiểu.

- Đúng, cướp giàu giúp nghèo!

Thiết Tinh Nguyệt hưng phấn nói:

- Lấy hết tiền của đám thổ hào xấu xa, sau đó giao lại cho người nghèo, không phải là được sao.

Hắn nói đến mức nước bọt bắn tung tóe, phun phèo phèo vào mặt Khâu Nam Cố đang ngơ ra:

- Trong rất nhiều truyện kể, đại hiệp khách đều là anh hùng hảo hán cướp giàu giúp nghèo, vì thế bọn họ có tiêu tiêu không hết, người đẹp nhìn không chán, ngựa tốt cưỡi không mỏi, còn cả... Cơm cũng ăn không hết, hi hi...

- Cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Khâu Nam Cố cũng thấy có chút hứng thú:

- Vậy thì ai là kẻ “giàu”?

- Cái đó mà cậu cũng không biết!

Thiết Tinh Nguyệt ra vẻ “anh đây rất hiểu biết”:

- Tôi già đời giang hồ rồi, muốn cướp là phải tìm những kẻ vì “giàu” mà bất nhân.

Khâu Nam Cố nhìn đông ngó tây:

- Vậy thì ai mới là loại vì giàu mà bất nhân?

- Àch, cái này...

Thiết Tinh Nguyệt gãi đầu gãi tai một hồi rồi bỗng hạ giọng, ghé tai Khâu Nam Cố nói:

- Hòa thượng ở đây, mắt mê tài, bụng lại to như vậy, nhất định là hòa thượng rượu thịt, không phải người tốt, chúng ta đi cướp hắn.

Khâu Nam Cố cũng thấp giọng hỏi:

- Vậy xin hỏi ai là người “nghèo”?

Thiết Tinh Nguyệt “ha” một tiếng:

- Đương nhiên là chúng ta à, chúng ta đến cả cơm cũng không có mà ăn, đương nhiên là người nghèo rồi.

Khâu Nam Cố dài giọng “à” một tiếng, gật đầu nói:

- Thế gọi là “cướp giàu giúp nghèo” phải không?

Thiết Tinh Nguyệt cảm thấy mình quả thực là thần tiên hạ phàm, thông minh tuyệt đỉnh:

- Đúng rồi, bao nhiêu đại anh hùng, đại hào kiệt trong truyện kể đều như vậy hết!

Khâu Nam Cố lại nổi câu:

- Thế gọi là “cướp giàu giúp nghèo”! Ha! Hừ! Hừ! Lấy tiền người ta vất vả hóa duyên, dâng tặng cho cái bụng mình, thế gọi là “Cướp, giàu, giúp, nghèo”?!

Khâu Nam Cố cố ý tách rời từng chữ một ra, nói:

- Cậu ở không chỗ người ta, người ta đã không thu tiền của cậu rồi, lại còn muốn cướp của người giàu chia cho người nghèo nữa, hừ! Cái mịa nhà cậu, so với cướp, so với trộm còn hèn hạ hơn, không bằng cả phường đạo tặc! Vậy gọi là “cướp giàu giúp nghèo”!

Thiết Tinh Nguyệt nhất thời hai tai lúc đỏ lúc xanh, da mặt nóng bừng, không nói nên lời, lắp ba lắp bắp:

- Vậy cậu có biện pháp gì không, bây giờ bụng kêu rồn rột rồi, không làm thế thì làm thế nào?

Khâu Nam Cố nghe vậy, vốn đang oai phong lẫm liệt, nhưng bụng thật sự quá đói, lập tức bả hoải ủ rũ:

- Tôi sắp chết rồi, tôi sắp chết rồi, tôi chấp chết rồi, tôi sắp chết rồi...

Một hơi lăm bầm đến mấy chục tiếng.

Thiết Tinh Nguyệt thở dài:

- Thôi chúng ta dứt khoát qua đó ăn một bữa sau đó xin chịu vậy.

Khâu Nam Cố búng tay đánh “chóc” một cái, nói:

- Đúng rồi, cùng lắm thì ở lại làm việc, lấy công trả nợ.

Hai người nghĩ ra được cách, vui mừng hơn hở, đang định xuống lầu tìm hàng thì bỗng nghe bên ngoài có người gọi cửa.

Thiết Tinh Nguyệt cau kinh quát :

- Ai à?

Một giọng nữ ngọt ngào, giống như đang ngâm nga, nhẹ nhàng đáp lại:

- Tôi à!

Thiết Tinh Nguyệt nôn nóng bước tới, vừa mở cửa ra vừa hỏi:

- Cô là cái thứ cứt chó nào?

Hắn mở cửa ra, chỉ trông thấy một nửa người.

Thiết Tinh Nguyệt dụi dụi mắt, lại mở tiếp cách bên kia ra. Liền trông thấy một nửa người còn lại.

Bấy giờ Thiết Tinh Nguyệt mới giật mình, hốt hoảng, hắn chưa từng thấy ai béo như vậy.

Càng hướng hồ người tới lại là một cô gái.

Chỉ nghe người tới thẽ thọt nói:

- Tôi họ Đường, tên là Phì.

Khâu Nam Cố cũng không khỏi biến sắc, hỏi:

- Đường Phì?!

Cô gái nói chuyện giống như bị bóp nghẹt cổ, đáp:

- Đúng rồi, Đường Phì ăn không hết, gói lại theo, chính là tôi.

Nói xong, nàng ta đã bước vào. Song cửa hai bên đột nhiên vỡ nát, Đường Phì thông thả tiến vào phòng.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố đều tròn tròn cả mắt lên.

Thiết Tinh Nguyệt cố lấy gan, hỏi:

- Cô... Cô là người béo nhất Đường gia...

Cô gái béo kia vẫn tươi cười đáp:

- Chính là Đường Phì tôi.

Khâu Nam Cố thở dài, hắn chẳng thể nào ngờ được, trong lúc đói rét khổ cực hết sức này, lại có một nhân vật cực kỳ đau đầu như vậy tới:

- Cô tới có việc gì?

Đường Phì đáp:

- Tôi tới tìm Đường Phương.

Khâu Nam Cố thở dài:

- Đường Phương? Bọn tôi cũng không biết cô ấy đang ở đâu.

Đường Phì hỏi:

- Vậy thì còn Đường Bằng?

Thiết Tình Nguyệt lại có vẻ thấy Đường Phì rất thú vị, xen vào:

- Đường Bằng, bọn tôi cũng không biết hắn đang ở đâu.

Đường Phì hỏi:

- Còn cả Đường Mãnh...

Thiết Tình Nguyệt cười hì hì:

- Cũng không biết.

Đột nhiên nhớ lại trận chiến Điểm Thương, khổ sở nói:

- Ai, hắn chết rồi.

Sắc mặt Đường Phì biến đổi liên tiếp, cuối cùng nói:

- Ta lần theo ám ký, tín hiệu ba người bọn họ để lại trên đường tới đây, mới tìm thấy các người.

Đoạn gần từng tiếng một:

- Các người là bằng hữu của họ, trên đường ta đã nghe rất nhiều người nói. Nhưng các người thân là bằng hữu, vừa không biết Phương tử, Bằng đệ đã ra sao, lại còn để Mãnh ca phải chết, các người còn xứng gọi là bằng hữu của họ không?

Nói đến đây, sắc mặt Đường Phì xanh lè, hai mắt trợn tròn, cười lạnh:

- Rất tốt, rất tốt, loại bằng hữu như các người có thể chết được rồi.

Đường Tổng, Đường Phì, Đường Tuyết, đều là những nhân vật đáng sợ nhất của Đường gia mấy năm gần đây, cũng là cao thủ thế hệ thanh niên trên giang hồ, trong võ lâm không thể chọc vào, không thể đánh vào, không thể dây vào.

Đã sắp chết đuối đến nơi rồi, còn gặp phải nhân vật như vậy!

Thiết Tình Nguyệt, Khâu Nam Cố quả thực rất bức bối, nhưng hai người lại không dám nổi giận, bởi vì Đường Phì nói có lý.

Thiết Tình Nguyệt, Khâu Nam Cố nghe Đường Phì nói, chỉ hận không thể đập đầu mà chết. Đường Phì hai má rung rung, môi vừa đỏ vừa bóng, hai búi tóc dựng lên trời, mắt trợn trừng như chuông đồng nhìn hai người bọn hắn:

- Các người muốn tự sát, hay là muốn ta ra tay?

Thiết Tình Nguyệt thần nhiên đáp:

- Tôi không sợ cô... Nhưng bọn tôi đáng chết, cô giết bọn tôi đi.

Khâu Nam Cố cũng thở dài:

- Bọn tôi không thể tự sát, đại trượng phu chẳng thà chết trận, sao có thể tự hủy. Mạng của bọn tôi là của Tiêu Thu Thủy, còn phải hoàn thành di chí của huynh ấy, tới Hoán Hoa kiếm phái giải cứu...

Thiết Tình Nguyệt ủ rũ nói:

- Tuy vậy bọn tôi cũng có lỗi với người nhà họ Đường các cô, cô cứ ra tay đi.. Muốn bọn tôi tự sát thì vạn lần không thể.

Khâu Nam Cố đỡ đầu nói:

- Từ xưa đến nay ai mà không phải chết... Cô muốn giết bọn tôi cũng được, nhưng tốt nhất là cho bọn tôi tận hết tâm sự.

Đường Phì hỏi:

- Tâm sự gì?

Khâu Nam Cố ảm đạm:

- Trước cứu phái Hoán Hoa, tận một phần sức lực...

Đường Phì trầm mặc.

Thiết Tinh Nguyệt nhìn Đường Phì:

- Nếu như cô không muốn, bây giờ chúng tôi chết cũng được... Bọn tôi tự biết mình đuối lý, cô biết, cũng không phải là bọn tôi sợ cô.

Hai mắt Đường Phì vụt biến thành màu lục.

Khâu Nam Cố sợ đến nhảy dựng lên, nhưng vẫn kiên trì:

- Võ công của cô có cao, Tiểu Khâu mềm sắt và Vua rắn lão Thiết bọn tôi cũng chưa chắc đã không đánh lại cô... Kể cả đấu không lại cô thì luận về liều mạng, cô còn chưa tàn nhẫn bằng bọn tôi... Bọn tôi nợ mạng Đường Phương, Đường Bằng, cho nên mới không liều mạng với cô.

Đường Phì bỗng ngắt lời:

- Không cần nói nữa.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, đôi mắt mở tròn của Đường Phì bỗng trào ra hai dòng lệ, không ngờ lại chấp tay nói:

- Việc nghĩa của hai người khi tới đây, tiểu nữ cũng đã được nghe nói, đến nay thử qua, mới biết hai vị nghĩa bạc vân thiên, tận trung xả thân, quả là kỳ nam thế gian hiếm có... Đường Phì tôi hận nhân là loại bỏ bạn quên nghĩa, đối với hai vị lại càng thêm cảm phục... Vừa rồi tiểu nữ có chỗ vô lễ, mong hai vị thứ lỗi.

Khâu Nam Cố giật mình:

- Cái này...

Thiết Tinh Nguyệt ngạc nhiên:

- Vậy...

Đường Phì kiên quyết nói:

- Nếu hai vị đã có chí hướng, vậy bây giờ chúng ta đi.

- Đi?

- Đi đâu?

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố ngơ ngác nhìn nhau, đều cùng hỏi.

Đường Phì cười đáp:

- Tới Hoán Hoa Khê, giúp nhà họ Tiêu một tay!

Thiết Tinh Nguyệt nhảy lên, giọng ngon cái, nói:

- Hay, hay, có gan, có gan! Không có chút e uột nào, sảng khoái! Sảng khoái!

Khâu Nam Cố sáng bừng cả mắt lên, chỉ hỏi một câu:

- Cô có tiền không?

Đường Phì ngẩn ra, gật gật đầu.

Khâu Nam Cổ nhảy véo lên một cái, kêu la âm ỹ:

- Tốt quá, chúng ta đi ăn cơm!

- Ăn cơm?

Thiết Tinh Nguyệt mừng đến run cả người, đánh rắm cái “bùm” một cái:

- Chúng ta có cơm ăn rồi!

Còn chưa nói dứt lời, Đường Phì đã lăn xuống dưới lầu, vừa nói:

- Ăn cơm, tôi không bao giờ chậm hơn người khác.

Trong chớp mắt, nàng ta đã lăn đến trước cửa, cười toe toét:

- Tôi đói chết rồi.

Nói đoạn không ngờ lại đánh một phát rắm, so với Thiết Tinh Nguyệt còn vang hơn.

Thiết Tinh Nguyệt tròn tròn mắt, thật sự không ngờ người này còn biết đánh hơn hắc, hơn nữa còn là một cô gái, hắc lắm bầm:

- Mẹ của tôi ơi....

Khâu Nam Cổ cũng ngậy ra như phồng:

- Lão Thiết, cô nàng béo này với cậu đúng là trời sinh một....

- Cặp cái đầu nhà cậu!

Thiết Tinh Nguyệt lập tức lao bổ ra, đẩy Khâu Nam Cổ ngã lăn long lóc xuống dưới lầu.

Có điều họ vẫn ngoan ngoãn theo Đường Phì ra ngoài: Cô gái này tuy có dây, nhưng không ngại ngần gì, lấp đầy bụng vẫn quan trọng hơn.

.....

Khi mới ròng xuống, dây thừng còn hơi lay động, sau đó liền dính vào vách đá, cuối cùng thì đứng yên bất động.

Tiêu Thu Thủy muốn leo lên, Tống Minh Châu ngăn lại.

Không có gì khác, chờ một hồi lâu, dây thừng vẫn đứng yên như trước.

- Tôi cảm thấy không hợp lý:

Tống Minh Châu nói:

- Chẳng may chúng ta leo lên nửa đường bị người ta cắt đứt dây, ngã xuống....

Đột nhiên trên vách đá vang lên tiếng nói, âm như chuông đồng:

- Hai đứa nhóc nhất gan, còn không mau leo lên, thật muốn chờ chết dưới đây sao!

Nhất thời, Tiêu Thu Thủy và Tống Minh Châu đều sững sờ.

Thứ nhất, trên đỉnh núi có người, hơn nữa còn là người xa lạ.

Thứ hai, rìa núi này cách đỉnh ít nhất là mấy trăm trượng, người trên núi vậy mà lại nghe được rõ ràng những lời họ nói, đủ thấy nội lực kinh người.

Thứ ba, người trên núi nói chuyện cũng rõ rõ ràng ràng, nhưng không cảm thấy người nói phải cố sức, chứng tỏ người tới nội kinh dư thừa, quả đáng sợ.

Chợt lại có một giọng nói vang lên, âm lượng không lớn, nhưng thanh thể như bài sơn đảo hải:

- Các ngươi còn do dự cái gì, bọn ta muốn hại chết hai tên tiểu quỷ các ngươi, cứ để các ngươi lại vách đá không phải là xong sao, còn phải thả dây xuống cho các ngươi lên làm gì nữa?!

Công lực người này tuyệt không kém người trước.

Trên đỉnh núi có ít nhất là hai người.

Hai người công lực cực cao.

Tổng Minh Châu cùng Tiêu Thu Thủy đưa mắt nhìn nhau, không cần biết phía trên là cái gì, họ đều quyết định lên xem thử.

Vách núi cao, khe núi lạnh, sương núi đậm, khí núi nồng.

Thieu Thu Thủy và Tổng Minh Châu leo lên từng chút một.

Sở dĩ Tiêu Thu Thủy và Tổng Minh Châu có thể leo lên liên tục là do đã hấp thu được lực, một hơi chân khí dùng mãi không hết, từ từ tiếp cận đỉnh núi.

Dần dần trông thấy hai người, hai người áo trắng.

....

Đồ ăn ngon!

Một bát vịt tiềm hạt sen, hạt sen vàng rộm, thịt vịt mỡ màng, mùi thơm ngan ngát phả lên mũi làm say lòng người.

Một đĩa đậu tứ quý xào, mùi đậu thịt hòa với tôm non, chưa ăn đã thêm nhỏ dãi.

Một đĩa gà non xào lạc, cái mềm của thịt gà hòa với mùi hạt tiêu kích thích, Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cổ thật sự không đợi được món canh lên đã động thủ rồi.

Họ thực không ngờ được ở đất nhỏ, quán nhỏ này mà cũng có thể gọi được món ngon như vậy, khiến cho họ nhớ lại mấy tháng trước, họ từng đến làm khách Hoán Hoan kiếm phách, được ăn những món ăn mang đầy mùi vị do chính tay Tiêu phu nhân làm!

Nhưng họ cũng mặc kệ, cho dù là thức ăn hạng bét thì họ cũng đã sắp đói đến chết rồi, vì thế họ liều mạng ăn. Loáng cái, canh còn chưa được bưng lên, Thiết Tinh Nguyệt đã ăn đến tám bát cơm, Khâu Nam Cổ cũng ăn bảy bát đầy, quay đầu nhìn Đường Phì: chỉ thấy nàng ta đã ăn xong bát thứ mười bốn.

Mẹ của tôi ơi!

Thiết Tinh Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn cái bụng căng tròn của Đường Phì, nuốt nước bọt, khó nhọc hỏi:

- Đây...

Đường Phì ngừng và cơm:

- Sao?

Thiết Tinh Nguyệt chỉ chỉ người Đường Phì:

- Cô còn ăn được nữa à?

Đường Phì lại không hiểu, nhìn cái bụng căng tròn như núi của mình:

- Còn ăn được nữa!

Khâu Nam Cổ ở bên cạnh không nhịn được nói:

- Cô...

Còn chưa dứt lời, “bình” một tiếng, cửa quán ăn bị mở tung, một hòa thượng đầu trọc và một người áo trắng bước vào.

Hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ vừa thấy đầu trọc lập tức nổi cơn.

Hỏa vương Tổ Kim Điện chính là một tên trọc, hấn lừa họ đến thăm.

Huyết Ảnh đại sư cũng trọc đầu, hai người Thiết, Khâu hận lão thầu xương.

Bây giờ vừa thấy đầu trọc, Thiết Tinh Nguyệt liền nghĩ ngay tới Quyền Lực bang, hét lớn:

- Ông đây ăn no rồi, đánh thì đánh đi!

Nói đoạn nhảy vọt lên bàn, quét các thứ đang bày rơi loảng xoảng xuống đất.

Chỉ nghe Khâu Nam Cổ bẻ gãy mấy chiếc chân bàn, chân ghế kêu răng rắc, quát:

- Lợn nhát gan! Tới đi! Bọn ta đánh là đánh, Quyền Lực bang các người có quỷ kế gì thì mau dốc hết ra xem!

Thiết Tinh Nguyệt bổ sung:

- Thả lợn ra cũng được!

Hòa thượng đầu trọc kia chậm rãi nheo mắt hỏi:

- Cậu là Thiết Tinh Nguyệt?

Thiết Tinh Nguyệt hếch mũi lên tận gờ, đáp:

- Chính là Vua rắm Triều Châu Thiết đại hiệp ta!

Hòa thượng bụng tròn vo đó lại thông thả quay sang phía Khâu Nam Cổ, hỏi:

- Vậy cậu là Khâu Nam Cổ rồi?

Khâu Nam Cổ “ha” một tiếng:

- Chính là Mồm sắt Phúc Kiến Khâu thiếu gia ta.

Hòa thượng đó “à” một tiếng, nhìn Đường Phì:

- Cô là?

Đường Phì nhếch miệng cười lớn:

- Người là người của Quyền Lực bang?

Hòa thượng đó còn chưa kịp đáp, Đường Phì đã vung tay, cười nói:

- Vậy người chết đi!

Đã ra tay rồi!

Đường Phì vừa ra tay, hòa thượng đã biến mất.

Chỗ hòa thượng đứng vừa rồi có ghế, có bàn, có thảm, chỉ trong chớp mắt, trên ghế, trên bàn, trên thảm đều cắm đầy kim châm nhỏ như lông trâu.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ bắt giắc rung mình ớn lạnh, không hện mà cùng nghĩ tới Đường Bằng, chỉ có điều thân thủ Đường Phì so với Đường Bằng có vẻ còn cao hơn, còn tuyệt hơn.

Đường Phì đang định ra tay tiếp thì chợt phát hiện ra một người.

Người đó cùng bước vào với hòa thượng, luôn đứng cạnh hòa thượng.

Đến giờ hòa thượng đã động, hẳn lại không di chuyển.

Người đó một thân áo trắng, trắng tuyết như hoa.

Đường Phì bật cười quái dị:

- Người cũng đáng chết.

Đường Phì nói cười trước mặt, sau lưng người áo trắng bỗng đột ngột xuất hiện bảy mũi phi tiêu!

Thất tử cương phiêu!

Loại ám khí đánh vòng ngược từ đằng sau này là thủ pháp độc môn của cao thủ Đường môn!

Người đó lại không cử động, ánh đao chợt lóe lên.

Bảy mũi phi tiêu cùng gãy đôi, rơi rào rào xuống đất như mưa, còn người áo trắng thì trước sau vẫn đối mặt với Đường Phì, không hề quay đầu.

Đường Phì bây giờ mới khẽ biến sắc, rít giọng hỏi:

- Người là ai?

Hòa thượng kia không biết từ lúc nào lại vụt hiện ra, cười hì hì:

- Cô là Đường Phì.

Đường Phì ngạo nghễ hỏi:

- Còn ngươi thì là cái thứ quái gì?

Hòa thượng xoa xoa bụng, đáp:

- Tôi không phải thứ, hòa thượng cũng là người.

Đoạn cười cười, nói tiếp:

- Tôi pháp hiệu Liễu Liễu, Tiêu lão đại gọi tôi là hòa thượng Đại Đổ.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố nghe vậy, không khỏi nhảy tốt lên:

- Cái gì, anh là Điếu Điếu?!

- Anh là Đại Đổ, bằng hữu tốt nhất của Tiêu Thu Thủy?

Đường Phì vẫn nhìn trừng trừng vào công tử áo trắng như tuyết kia.

- Rút cuộc thì ngươi là ai.

Người áo trắng như tuyết đó vẫn ung dung thoải mái, thông thả đáp:

- Người tại Đông Hải, qua lại Trung Nguyên, Thu Thủy gặp chuyện, sống chết không từ.

Thiết Tinh Nguyệt biến sắc, hỏi:

- Đông Hải Lâm công tử?

Khâu Nam Cố cũng giật mình:

- Lâm Nhất Dao!

Hòa thượng Đại Đổ nói:

- Chính là Lâm công tử làm khách Huệ Châu.

Khâu Nam Cố mừng rỡ:

- Hay quá, mấy người chúng ta đều tụ hợp ở đây rồi.

Thiết Tinh Nguyệt lại mặt ủ mày chau nhìn đồng đồ dưới đất:

- Vậy đồ chúng ta đánh hỏng phải làm thế nào bây giờ?

Hòa thượng Đại Đổ ngạc nhiên hỏi:

- Các cậu đánh đâm âm ỷ lên để làm gì vậy?

Thiết Tinh Nguyệt thanh minh:

- Bọn tôi tưởng các anh là người của Quyền Lực bang, đang định đánh.

Hòa thượng Đại Đổ nghiêm túc nói:

- Nhưng bọn tôi không muốn đánh với các cậu nhé.

Mặt Khâu Nam Cố dài ra như trái mướp đắng:

- Đúng thế, bây giờ bọn tôi cũng không muốn đánh, nhưng đồ đã đập rồi thì phải làm sao?

Lâm công tử nhìn chén vỡ, ghé gầy dưới đất, mỉm cười nói:

- Đền thôi, đương nhiên là phải đền rồi. Chẳng lẽ các cậu muốn những người buôn bán lương thiện này phải mất vốn sao?

Khâu Nam Cố móc móc túi, khổ sở nói:

- Nhưng mà, nhưng mà...

Hòa thượng Đại Đỗ hỏi:

- Chỗ ghế này, đĩa này, đều do các cậu tự tay đập hỏng, đúng không?

Khâu Nam Cố lắp bắp “Ừ” một cái.

Hòa thượng Đại Đỗ lại hỏi:

- Bọn tôi không đánh với các cậu, đúng không?

Thiết Tinh Nguyệt như thằng cầm ăn quả đắng, “ừm” một tiếng.

Hòa thượng Đại Đỗ vỗ vỗ bụng, cười hề hề:

- Vậy là đúng rồi, các cậu quá nóng nảy, chuyện xấu tự mình gây ra thì phải tự mình đi giải quyết mới đúng. Các cậu chưa nghe câu “Hảo hán làm, hảo hán chịu” sao?

Hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố quả thật giống như nuốt phải năm chục quả trứng gà nguyên vỏ mà tắc họng. Khâu Nam Cố bỗng nhiên linh cơ máy động:

- Hì hì

Hắn đang cười, chỉ là tiếng cười nghe giả tạo thấy rõ.

Vừa cười vừa mắt to tròn, chớp chớp nhìn Đường Phì, Đường Phì lại xị mặt ra.

Khâu Nam Cố lại nháy nháy mắt với Thiết Tinh Nguyệt.

Thiết Tinh Nguyệt cũng nghĩ ra rồi, hắn cũng há miệng cười “hệch hệch” hai tiếng, giống như là vừa lấy răng cắn gãy hai khúc củi vậy.

Đường Phì lại giả như không thấy, ra vẻ thì ào ào tự nói:

- Tự mình làm hỏng đồ, tự mình đền, lão muội tôi không quản được.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố chỉ thấy chướng quỹ của khách điểm mặt mày khổ sở đi về phía mình, Thiết Tinh Nguyệt quả thực là muốn khóc rồi:

- Các anh bảo tôi phải làm thế nào đây!

Lâm công tử lạy chớp chớp đôi lông mi dài, nói:

- Các cậu có một thân khỏe mạnh, có thể đi làm khổ sai mà, chuyện xấu tự mình gây ra thì phải tự mình đi giải quyết, đây là lời Tiêu lão đại hay nói. Tiêu lão đại là đại ca tốt của các cậu, đúng không nào?

Đúng

Đúng thì thế nào?

Thì chỉ có thể làm cu li thôi.

Đây cũng là kết cục của Thiết Tinh Nguyệt và Khâu Nam Cố.

.....

Hai người áo trắng đều là đạo nhân búi tóc, đội mũ quan.

Hai người rõ ràng là đều đã rất già, già đến râu tóc bạc trắng, không còn chút màu xám nào.

Hai lão đạo đều rất khỏe mạnh, thân hình cường tráng, hai mắt lấp lánh có thần, họ đang đứng bên cạnh xác Thiệu Lưu Lệ.

Tổng Minh Châu âm thầm tính cách đề phòng, Tiêu Thu Thủy lại chẳng hiểu gì cả.

Ông lão tóc bạc, đội kim quan nhếch mép cười, nói:

- Hai người các ngươi bị người ta đánh rơi xuống phải không?

Vừa nói vừa chỉ vào Thiệu Lưu Lệ đã chết từ lâu.

Ông lão tóc bạc, ngân quan còn lại cũng khẽ cười:

- Bọn ta cứu các ngươi lên cũng không có việc gì, chỉ muốn nhờ các ngươi làm chứng.

Tiêu Thu Thủy tò mò hỏi:

- Làm chứng?

Ông lão đội kim quan gật đầu:

- Đúng, làm chứng?

Tổng Minh Châu chợt hỏi:

- Xin hỏi hai vị tiền bối, có phải là cao nhân Võ Đang, Thiết Kỵ chân nhân, Ngân Bình đạo trưởng?

Hai người ung dung cười đáp:

- Đúng vậy.

Trong đầu Tiêu Thu Thủy như nổ “ầm” một tiếng, suýt nữa ngã xuống.

Không phải Tiêu Thu Thủy nhất gan, mà là hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình thật sự quá nổi tiếng.

Các môn các phái trong thiên hạ, nổi lên rồi lại chìm xuống, có thể nói là phong tao một đời mấy chục năm, nhưng năm trăm năm nay thanh danh không giảm, thủy chung vẫn linh tụ quần luân, đệ nhân lớp lớp, đời sau tiếp đời trước, như hạc giữa bầy gà thì chỉ có hai môn phái lớn.

Một là Thiếu Lâm, hai là Võ Đang.

Thế gian đương thời, Quyền Lực bang tuy được tôn là bang phái lớn nhất hiện hạ, những người dám chống lại, trong bạch đạo chỉ có Cái Bang, giữa hai phe chính tà chỉ có Đường môn, trong hắc đạo chỉ có người của Chu Đại thiên vương, nhưng Thiếu Lâm, Võ Đang chung quy vẫn là trụ cột của võ lâm, địa vị không thể phủ nhận, cũng không thể nghi ngờ.

Hiện nay trường môn Thiếu Lâm là Thiên Chính đại sư, trường giáo Võ Đang là Thái Thiện chân nhân, hai phái trước nay sống vai cùng đứng, thực lực thâm hậu, tông phái rộng lớn, bao trùm giang hồ, đệ tử tục gia lại càng trải khắp võ lâm.

Võ Đang ngoài Thái Thiện chân nhân nổi danh ra còn có hai vị sư đệ, một là Thủ Quan chân nhân trấn sơn, một vị khác là tông sư tục gia, Trác Phi Phàm. Nhưng cùng ngang hàng với Thái Thiện chân nhân còn có hai vị cao nhân trưởng lão Võ Đang: Thiết Kỵ chân nhân, Ngân Bình đạo trưởng. Hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình từ năm mươi năm trước đã nổi tiếng khắp giang hồ, khi sư phụ của trường giáo Võ Đang đương thời Thái Thiện chân nhân, Thái Thủy chân nhân còn chưa chết đã cực kỳ có tiên tuổi, ngay cả danh tiếng của Bát đại thiên vương Quyền Lực bang cũng không thể so sánh được.

Mà nay Tiêu Thu Thủy không ngờ lại được gặp hai vị tiền bối đệ nhân này.

Hai người này có thể nói là nhân vật đỉnh cao của võ lâm, nay Tiêu Thu Thủy từ đất chết hồi sinh lại được gặp bọn họ.

Thiết Kỵ chân nhân nói:

- Hai người bọn ta ngầm giấu chưởng môn, giao đấu với nhau đã năm sáu chục năm, đều không phân được thắng bại. Đến nay khó khăn lắm mới trốn ra được, muốn đánh thật sướng một trận trên tuyệt đỉnh Đan Hà này, lại khổ không người làm chứng, không biết ai thắng ai thua, nghe thấy các người ở dưới vách núi liền cứu các người lên, vừa tiện làm chứng giúp.

Ngân Bình đạo trưởng nói:

- Các người cũng là có duyên đây, người trong võ lâm muốn xem bọn ta giao đấu, tìm mọi biện pháp mà không được mộn lần, hôm nay các người đứng một bên xem là được. Bọn ta sắp đánh đây, không để ý các người nữa.

Hai vị tiền bối võ lâm, hành vi phóng khoáng, du hí nhân gian, căn bản không bị lễ pháp trói buộc. Tiêu Thu Thủy không khỏi nhớ tới truyền thuyết lưu truyền trong võ lâm về hai vị tiền bối cao nhân này. Hai người từ nhỏ đã thích đấu, nhưng võ công lại cao, thiên hạ khó tìm địch thủ, họ cũng không dám chọc vào Thiếu Lâm, chỉ có thể đánh sống đánh chết với nhau, nhưng võ công lại tương đương, khổ chiến năm, sáu chục năm mà vẫn không phân được thắng bại.

Do võ công của họ trên đời hiếm gặp, cho nên võ lâm nhân sỹ mong được chứng kiến trận chiến của họ mỗi năm đều không ai là không cố gắng hết sức, chỉ một lần thôi là không phải hối hận gì nữa. Thiết Kỵ, Ngân Bình thì chẳng để ý, nhưng một mạch Võ Đang quy luật nghiêm khắc, Thiết Kỵ chân nhân, Ngân Bình đạo trưởng cũng không dám rêu rao quá đáng.

Ngẫu nhiên có một lần, khoảng mười sáu năm trước, họ đánh một trận trên núi Thái Bạch, trước đó đã để lộ tin tức, khiến cho hơn nghìn nhân vật võ lâm nghe tiếng mà tới xem. Những người có thể tới kịp phần nhiều là những nhân vật có danh tiếng trong võ lâm, nghe nói những người này xem xong trận đấu đó, có quá nửa là từ đó về sau không còn tập võ nữa, số còn lại tập võ thì đều gắng sức quên mình, nâng cao trình độ võ nghệ trong võ lâm lên không ít.

Nguyên nhân ở đây không có gì khác, đều là vì trong trận chiến trên núi Thái Bạch, võ nghệ kỹ thuật thi triển ra quá cao cường, võ nghệ của Thiết Kỵ, Ngân Bình làm khơi gợi nên lòng phấn đấu quyết tâm của những người đứng xem, hoặc là khiến cho họ tự ti mà quy ẩn.

Nhưng nghe nói trận chiến đó, hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình đánh mà cảm thấy rất không hài lòng.

Đến nay hai người không ngờ lại muốn đánh một trận sáng lạn cổ kim ở nơi đây.

Ngân Bình, Thiết Kỵ có ba tuyệt kỹ: Một là kiếm pháp, hai là chưởng pháp, ba là nội công.

Tiêu Thu Thủy thật đang mỗi mắt chờ mong.

Chỉ nghe Thiết Kỵ cười nói:

- Có thể bắt đầu rồi.

Ngân Bình vuốt cằm:

- Huỳnh lên trước đi.

Thiết Kỵ rút kiếm, kiếm ngân như nước thu.

Tiêu Thu Thủy buột miệng khen:

- Kiếm tốt!

Ngân Bình rút kiếm, kiếm hoa như cầu vồng.

Tống Minh Châu cũng không khỏi thất thanh:

- Kiếm hay!

Thiết Kỵ vung kiếm lên, rõ ràng có trăm nghìn luồng kiếm hoa bùng lên, nhưng lại chỉ đâm ra có một kiếm.

Ngân Bình giơ kiếm, rõ ràng chỉ đâm ra một kiếm, nhưng lại có trăm ngàn luồng kiếm hoa.

Vô cùng đẹp mắt.

Tiêu Thu Thủy đang muốn xem tiếp, đột nhiên có một bàn tay ngọc ngà như hoa thủy tiên bắt lấy hân. Tiếp đó một bàn tay khác bóp lấy cổ họng hân, Tiêu Thu Thủy không thể không há miệng ra.

“Phụp”, “phụp” hai tiếng, hai viên thuốc rơi vào miệng, gặp nước bọt lập tức tan ra chảy xuống dạ dày, trong cơ thể tức khắc bùng lên hai luồng khí lưu một nóng bỏng, một lạnh lẽo, xung đột lẫn nhau.

Sắc mặt Tiêu Thu Thủy vụt biến, há miệng muốn nói thì chỉ nghe một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Đừng sợ, tôi làm vậy chỉ lợi cho anh thôi, không hại gì.

Tiêu Thu Thủy ngược nhìn khuôn mặt non tơ của Tống Minh Châu, nhất thời không hiểu gì cả.

- Anh đã cứu tôi, lại giúp tôi giữ được thanh bạch, mà võ công anh cũng không cao, trên người Thiệu Lưu Lệ còn có ba viên tiên đan, ánh uổng thêm hai viên một âm một dương, còn một viên là của tôi, đây là tiên đan chí bảo trong mắt người võ lâm.

Tống Minh Châu khẽ cắn môi, lại nói:

- ... Đây, coi như là tôi báo đáp anh.

Đoạn cúi đầu, hồi lâu sau mới ngẩng nên, trong mắt không ngờ lại ngấn lệ:

- Tôi... Không thể ở lại lâu... Tôi phải đi đây.

Nói xong, ánh đỏ khẽ nhoáng lên, nàng ta đã đi rồi.

Tống Minh Châu đã đi thật rồi.

Thiết Kỳ, Ngân Bình còn đang giao chiến, với tu vi mấy chục năm giao đấu sống chết của họ, trong lúc giao đấu không ai dám phân tâm cả, cũng chẳng ai để ý Tống Minh Châu đi hay ở.

Tiêu Thu Thủy đang muốn hô lên, trong đầu bỗng “ầm” một tiếng, giống như có ngàn vạn cây pháo hoa nổ bung, lại chia làm hoa tuyết lạnh ngắt, hoa lửa nóng rực, trong cơ thể, hai luồng khí một âm một dương từ dưới bụng xộc thẳng lên não.

Tiêu Thu Thủy khó chịu vô cùng, vừa không thể đuổi theo, lại vừa không thể xem chiến, chỉ biết lập tức thu liễm tâm thần, ngồi phịch xuống đất, đả tọa điều tức, vận khí quy nguyên, chuyển chân khí đang chạy loạn về lại đan điền.

Trong thoáng chốc hân đã không còn biết trời đất gì nữa.

17. Chương 17: Trận Chiến Đại Độ Hà.

Cho dù Đường Phì muốn để hai người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ đi làm lao công một phen cho biết mặt, nàng ta cũng không có nhiều thời gian để mà lãng phí.

Huống hồ Lâm công tử, hòa thượng Đại Đỗ lại càng không cho phép.

Hòa thượng Đại Đỗ mời Lâm công tử tới, vốn là muốn phối hợp với Tiêu Thu Thủy, tìm cách cứu viện Hoán Hoa kiếm phái.

Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ cũng nhờ đó mà biết, Tiêu Thu Thủy còn chưa chết, hòa thượng Đại Đỗ đã chia tay hân trên đỉnh Đan Hà. Hai người tự nhiên là mừng muốn phát điên.

Đương nhiên, hòa thượng Đại Đỗ không biết chuyện sau khi hân chia tay Tiêu Thu Thủy, Thiệu Lưu Lệ chết rồi sống lại, Tiêu Thu Thủy cùng Tống Minh Châu rơi xuống vách đá.

Trên đường đi, hòa thượng Đại Đỗ đã biết tin Đường Phương, Đường Bằng chưa chết, vì thế năm người bọn họ quyết định trước tiên tìm kiếm Đường Phương, hội hợp với Đường Bằng, sau đó thăm dò tung tích của

mấy người Tả Khâu Siêu Nhiên, Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi, rồi đến Hoán Hoa, tụ hội với Tiêu Thu Thủy.

Đương nhiên là họ không biết, bây giờ Tiêu Thu Thủy vẫn còn đang ở Đan Hà, trước mặt hắn chính là cuộc quyết chiến chấn động võ lâm của Thiết Kỵ, Ngân Bình.

Ngay chính Tiêu Thu Thủy lúc này cũng không biết là mình đang làm cái gì, hắn đã tọa rất thoải mái, điều tức rất thuận lợi, chỉ cảm thấy hai luồng khí lưu vận chuyển thông suốt, không ngờ còn chạy khắp kỳ kinh bát mạch, khí tức trong bụng và sau cột sống cũng đã có thể liên thông với nhau rồi.

Thậm chí hắn còn không biết Thiết Kỵ chân nhân cùng Ngân Bình đạo trưởng ở bên ngoài đang đánh đến thế nào nữa.

Hắn cùng càng không biết, Đường Phương, Đường Bằng đã ra sao rồi. Hai người Đường Phương, Đường Bằng ra sao rồi?

.....

Đường Phương, Đường Bằng cũng không sao cả.

Chỉ có cái là họ đã gặp Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi và Tả Khâu Siêu Nhiên mà thôi.

Gặp được Mã Cảnh Chung và Âu Dương San Nhi cũng không sao, chỉ là hai người bọn họ bị ép đi về phía này.

Kể ép họ không phải ai khác mà chính là Thích Thường Thích và Lương Tiêu Thử.

Vì thế Đường Phương, Đường Bằng gặp được Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi cũng chẳng khác nào gặp phải Lương Tiêu Thử và Thích Thường Thích cả.

Cuộc đụng độ này diễn ra trong địa phận Tây Khang, tại cầu treo xích sắt trên Đại Độ Hà.

Đại Độ Hà tên cổ là Mạt Thủy, khởi nguồn từ hai con sông Đại Kim Xuyên và Tiểu Kim Xuyên, sau khi hội hợp tại phía Tây Nam huyện Đan Ba, tỉnh Tứ Xuyên thì được gọi là Đại Độ Hà, chảy vào địa phận tỉnh Tây Khang, qua Hồ Định vào Xuyên, đến Nhạc Sơn thì nhập vào Mạnh Giang.

Nước sông Đại Độ Hà chảy cuộn cuộn dưới cầu, giống như đất và người dân Tây Khang phóng khoáng, cầu treo qua Đại Độ Hà giống như một con rồng lớn, khí thế phi phàm.

Bọn họ đi đến giữa cầu thì trông thấy đối phương.

Thực là oan gia ngõ hẹp.

Trong thoáng chốc, Đường Phương, Đường Bằng đã nhìn ra đối phương chỉ có bảy người: Lương Tiêu Thử, Thích Thường Thích, bốn đại há Quyền Lực bang trẻ tuổi cùng với một người trung niên tươi cười rạng rỡ.

Hai người Âu Dương San Nhi, Mã Cảnh Chung bị trói giật cánh khuỷu, do bốn tên đại hán cầm đao áp giải, huyết đạo nhiên nhiên là đã bị khống chế, nhưng họ cũng đồng thời trông thấy Đường Phương, Đường Bằng.

Trong khoảnh khắc, bọn họ đầu tiên là mừng rỡ nhưng liền lập tức chuyển sang sợ hãi, trong mắt đầy vẻ hoảng loạn.

Đó là cổ ngấn Đường Phương, Đường Bằng có ý cứu viện.

Đường Phương, Đường Bằng hiểu rõ, nhưng họ vẫn phải cứu.

Trong lòng họ biết rõ, nếu đổi lại là đối phương, quyết định chắc chắn cũng sẽ giống như thế: Sao có thể thấy chết không cứu!

Càng hướng hồ, hai người Lương Tiêu Thử, Thích Thường Thích, Đường Phương, Đường Bằng tự tin nếu hợp sức lại có thể ứng phó được.

Mã Cảnh Chung là một trang nam nhi kiên cường, sở dĩ bó tay chịu trói, không cần nói cũng biết chắc chắn là vì Âu Dương San Nhi.

Mê thần dẫn Âu Dương San Nhi đang mang thai, võ công chiến đấu đương nhiên là bị giảm sút rất nhiều.

Đường Phương, Đường Bằng khá nắm chắc, có thể cứu được họ.

Đáng tiếc họ không biết, gã trung niên đang tươi cười rạng rỡ kia là ai.

Đường Bằng lập tức ra tay.

Nếu là Đường Mãnh, ám khí rời tay chỉ sợ là cả cầu treo cũng phải tan vỡ, nếu là Đường Phì, nàng ta ra tay, đối phương cho dù đỡ được ám khí thì cũng phải rơi xuống sông.

Nếu là Đường Tuyết, bảy kẻ này đều sẽ mất mạng trong khoảnh khắc tiếp lấy ám khí, Đường Tuyết tối tuyệt. Nếu là Đường Tống, trước nay chưa có ai đỡ được ám khí của Đường Tống, trong các cao thủ trẻ tuổi đời thứ ba của Đường môn, ám khí Đường Tống là số một.

Nhưng họ không có ở đây, chỉ có Đường Phương, Đường Bằng.

Ám khí của Đường Phương có lẽ cũng không quá lợi hại, nhưng nàng không thể để cho bằng hữu của mình bị người ta ức hiếp, bị người ta khống chế.

Ám khí của Đường Bằng cũng rất lợi hại, ngoài ra hẳn có còn một phương cách riêng.

Phương cách của hẳn có thể trong nháy mắt, biến Ôn Dịch nhân ma Dư Khốc Dư thành một kẻ toàn thân mọc đầy kim, mà đối phương không hề kịp phản kháng.

Nhưng ám khí Đường Bằng phát ra đột nhiên biến mất.

Tất cả ám khí đều rơi vào tay một người.

Người đang tươi cười đó.

Ánh mắt Đường Bằng co rút lại:

- Người là ai?

Kẻ kia cười đáp:

- Người từng nghe Độc thủ Dục vương mặt đầy bệnh tật, thế đã nghe qua Dục vương đầy vẻ tươi cười chưa?

Đường Bằng nghiêng răng hỏi:

- Dục vương Mạc Phi Oan?

Kẻ đó cười nói:

- Người đã biết đại danh của ta, vậy chết cũng không oan.

Vừa nói vừa vung tay lên, phóng trả ba mươi hai cây châm bạc về phía Đường Bằng:

- Đây là đồ của người.

Đường Bằng đưa tay định đón lấy, Đường Phương bỗng chặn lại:

- Đồ của Dục vương không thể chạm vào được!

Châm bạc nhìn như không có gì thay đổi, nhưng khi rơi xuống nước, nước Đại Độ Hà chảy gấp như vậy mà vẫn có một mảng biến thành màu xanh lam.

Dục vương cười nói:

- Cô bé này thật thông minh.

Nói đoạn lại cười âm tà:

- Ta thích nhất là loại thiếu nữ thông minh như vậy, ta thích nhất là cho loại thiếu nữ này uống thuốc của ta...

Lão còn chưa dứt lời, Đường Bằng đã lại ra tay.

Võ công Đường Bằng vốn không thua kém Khuất Hàn Sơn quá nhiều, Dục vương, Kiếm vương thì cùng tề danh trong Bát đại thiên vương.

Lúc này Đường Bằng đã ra tay toàn lực.

Sắc mặt Mạc Phi Oan cũng biến đổi, lão chỉ làm một chuyện.

Lão kéo Mã Cảnh Chung qua chắn trước mặt mình, lần này Đường Bằng quả thật là mặt mũi trắng bệch.

Hắn tung người nhảy lên, không ngờ lại đuối kịp ám khí mình phóng ra, thu hết trở về.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Dục vương đã ra tay.

Lão đẩy Mã Cảnh Chung ra, bắn về phía Đường Bằng, bản thân thì lao tới chỗ Đường Phương.

Lão tính chuẩn, Đường Phương là mất xích yếu hơn.

Nhưng lão vẫn quá coi thường Đường Phương.

Võ kỹ Đường Phương không bằng được Đường Bằng, nhưng khinh công của nàng lại là hạng nhất.

Dục vương vừa tới, chưa kịp ra tay, Đường Phương đã phóng lên.

Ngay lúc mũi chân Dục vương điểm xuống, cầu treo lay động, đứng chưa ổn thân, Đường Phương đã phóng qua đầu Mạc Phi Oan, bắn ra ba mũi phi tiêu liên tiếp!

Dục vương không ngờ được kỹ thuật ám khí của Đường Phương lại cao như vậy, gần như không thể tránh được nữa.

Đáng tiếc vẫn còn Thích Thường Thích, ả ta vừa ra tay đã đỡ được ba phi tiêu của Đường Phương.

Đường Phương hạ xuống liền trông thấy một đám bụi.

Không phải ám khí Vũ vụ của nhà họ Đường, mà là bụi độc.

Bụi độc của Mạc Phi Oan.

Đường Phương bật mũi nhảy tránh, cây loan đao của Thích Thường Thích đã chém tới sau lưng nàng.

Đường Phương tránh qua, vẫn bị cắt trúng một đường.

Cùng lúc đó, Đường Bằng đánh ra ít nhất là hai mươi loại ám khí.

Hai mươi loại ám khí này một nửa bị Dục vương tiếp được, một nửa còn lại khiến Thích Thường Thích vô cùng chật vật.

Ngay lúc đó, Đường Bằng chột bật ra ba nước, phun ra một ngụm máu.

Lương Tiêu Thử đánh lén sau lưng hắn.

Đường Bằng, Đường Phương đã bị thương, ba tên Lương Tiêu Thử, Thích Thường Thích, Mạc Phi oán đã triển khai bao vây.

Đúng lúc này, một nắm đấm to bằng miệng bát đột ngột xuất hiện, đánh thẳng vào giữa mặt Thích Thường Thích.

“Chát” một tiếng, Thích Thường Thích bị trúng một quyền, đang muốn vung đao, tay đã bị khóa chặt, một cây sáo vung lên, mũi nhọn dài bảy tấc ở đầu mũi sáo đâm thẳng vào bụng ả.

Thích Thường Thích lập tức trào hết nước mắt nước mũi, ngã vật xuống cầu.

Lương Tiêu Thử muốn tới cứu trợ, Đường Phương đã cản hắn lại.

Dục Vương cũng đồng dạng muốn tới cứu viện, Đường Bằng đã phóng ám khí.

Đường Bằng, Đường Phương đầy vẻ vui mừng, bọn họ vốn đối mặt với bốn tên đại hán cầm đao của Quyền Lực bang, cho nên họ cố ý thu hút sự chú ý của đám Dục vương.

Bởi vì ngay từ lúc đối mặt, họ đã phát hiện ở đầu cầu bên kia có một người đang lén lén lút lút, lén tới gần.

Người này không phải ai khác, chính là Tả Khâu Siêu Nhiên đã mất tích một thời gian.

Võ công Tả Khâu Siêu Nhiên tuy không cao, nhưng muốn đối phó với mấy bang chúng Quyền Lực bang thì vẫn có thừa.

Hắn lên tới, trước tiên vô thanh vô tức bóp chết một tên, lại dùng cánh tay cứng như sắt kẹp chết một tên, đến khi hắn không chế tên thứ ba thì tên thứ tư đã phát hiện, hắn liền nhanh như chớp bóp lấy cổ họng đối phương, khiến đối phương nghẹt thở.

Hắn giải quyết xong bốn người liền lập tức cưỡi trời giải huyết cho Mã Cảnh Chung, Âu Dương San Nhi. Âu Dương San Nhi đoạt ngay lấy sáo nhọn giắt bên hông một bang chúng, ba người phối hợp, trước tiên vây giết Thích Thường Thích quý kế vô thường nhưng công lực hơi yếu.

Kế này quả nhiên thành công.

Thích Thường Thích có ngoại hiệu Âm Sát nhân ma, hôm nay lại chết do bị người ta ám sát, thực là mỉa mai.

Thích Thường Thích chết, cục thế có biến đổi, nhưng vẫn chưa thể chiếm được thượng phong.

Mã Cảnh Chung thương tích đầy mình, tinh thần, khí kinh suy giảm rất nhiều.

Âu Dương San Nhi đang mang thai, trong trận chiến ở Điền đã động tới thai khí, càng không thể đánh lâu.

Đường Phương bị thương, loan đao của Thích Thường Thích sắc bén dị thường.

Đường Bằng cùng Tả Khâu Siêu Nhiên thành chủ tướng, họ cũng không hề lạng lạng. Dựa vào năm người bọn họ, muốn chiến thắng Dục vương Mạc Phi Oan đã không dễ dàng gì, càng huống hồ còn có Phật Khẩu thần ma Lương Tiêu Thử.

Dục vương bỗng nói:

- Chúng ta gặp nhau trên cầu Đại Độ Hà, tại sao lại trùng hợp như vậy? Các người có biết không?

Tả Khâu Siêu Nhiên cười lạnh:

- Ta bám theo các người đã lâu, luôn tìm cách cứu viện Mã huynh tẩu, hôm nay mới đợi được cơ hội.

Mạc Phi Oan cười ha ha:

- Đâu có dễ dàng như vậy! Sở dĩ bọn ta đưa hai tên này tới đây, là muốn dụ con cá lọt lưới nhà người ra chịu chết!

Tả Khâu Siêu Nhiên vụt biến sắc, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Có điều bây giờ không phải vấn đề bọn ta cứu ra được, còn giết năm người các người nữa!

Dục vương đầy vẻ tươi cười:

- Không sai, đó là vì bọn ta không ngờ lại gặp chị em họ Đường ở đây, chỉ là...

Mạc Phi Oan cười vô cùng tự tin:

- Các người cũng không địch lại ta.

Mã Cảnh Chung trầm giọng nói:

- Vậy phải đánh mới biết.

Dục vương cười nói:

- Đúng là như vậy:

Tả Khâu Siêu Nhiên cười lạnh:

- Người ra tay đi.

Dục vương cười cực kỳ đắc ý:

- Ta đã ra tay rồi.

Âu Dương San Nhi hỏi:

- Lúc nào?

Dược vương cười cười:

- Vừa rồi

Lại ra vẻ thần bí, hạ giọng nói:

- Chính là lúc ta nói xong với các người.

Sắc mặt Đường Phương vụt trắng bệch, giận giữ quát:

- Cẩu tặc, chúng ta tới phân thắng bại.

Dược vương cười hề hề, đáp:

- Không cần phân nữa, các người đã bại.

Lão nói dứt lời, Âu Dương San Nhi liền ngã xuống.

Mã Cảnh Chung muốn tới đỡ, cũng cảm thấy trời đất xoay tròn, vội bắt lấy xích sắt, cắn hận nói:

- Người... hạ độc...

Dược vương cười đáp:

- Trong lúc nói chuyện ta đã sớm hạ “Vô hình chi độc”, các người trúng độc rồi.

Mã Cảnh Chung nắc lên một tiếng, ngã ngửa ra sau.

Tả Khâu Siêu Nhiên cũng cảm thấy quay cuồng choáng váng, nghiến răng hỏi:

- Người... hạ độc... như thế nào?

Dược vương nháy nháy mắt:

- Trong lúc ta nói chuyện, độc đã phóng ra... Rồi trong lúc các người nói chuyện, độc đã tới lưỡi các người.

Lương Tiêu Thử cũng cười hắc hắc:

- Dược vương của bọn ta danh động thiên hạ, muốn độc mấy tên tiểu tử các người còn không dễ như trở bàn tay sao?

Đường Phương cố sức nhảy lên, đi được nửa đường liền thoát lực ngã xuống. Đường Phương ngất xỉu.

Đường Bằng sắc mặt trắng bệch, cũng nghiêng ngã sắp ngã.

Lương Tiêu Thử cười cợt nói:

- Ngã rồi, ngã rồi, cho dù là người ác như quỷ cũng phải uống nước rửa chân của lão đây...

Đường Bằng đột nhiên xuất thủ.

Tử mẫu ly hôn phiêu.

Hai luồng sáng màu trắng giống như ánh chớp, xoay vòng bắn ra!

Dược vương biến sắc, lão biết mình không tiếp nổi hai phiêu này.

Tử phiêu vừa tới, Dược vương đã biến mất.

Lão lập tức nhảy xuống dưới sống, tránh qua phiêu này.

Mẫu phiêu đánh về phía Lương Tiêu Thử, Lương Tiêu Thử còn đang đắc ý, bỗng nhiên đầu mình hai nơi.

Sau đó Đường Bằng cũng ngã xuống, hắc cười khổ, lẩm bẩm:

- ... Bọn ta dù sao cũng giết đôi gian phu ác phụ các người.

Tiếp theo hẳn cũng bất tỉnh nhân sự.

.....

Khi Tiêu Thu Thủy tỉnh lại, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, tinh lực vô cùng, mở mắt nhìn, chỉ thấy mặt trời đã ngả về tây, hai người Thiết Kỳ, Ngân Bình vẫn còn đang quyết đấu.

Khi hẳn uống thuốc trời còn đang tối, bây giờ mở mắt đã là hoàng hôn, chẳng lẽ hẳn hôn mê suốt một ngày một đêm?

Chỉ thấy Thiết Kỳ, Ngân Bình còn đang ác chiến, đã sớm không so kiếm nữa, mà lấy chưởng đối chưởng, thân hình chậm như ốc sên, du tẩu bất định, đang so đấu đến lượt thứ hai, tỷ thí chưởng lực.

Tiêu Thu Thủy mới tỉnh lại, thấy hai người đầu tóc rối tung, ngoài ra y phục toàn thân ướt đầm, cùng “hừ” một tiếng, chưởng lực phân khai, “ầm” một tiếng, khoảng đất ở trung tâm bắn lên một suối bùn cao tới cả trượng, hai người cùng lùi bảy tám bước, ngồi phịch xuống đất.

Có vẻ trận này công lực tương đương, chưa phân thắng bại.

Chỉ Thiết Kỳ chân nhân “ai” một tiếng, mệ mệ nói:

- Vẫn chưa phân được thắng bại.

Ngân Bình đạo trưởng cũng thở dài sườn sượt, ảm đạm nói:

- Còn trận thứ ba nữa.

Thiết Kỳ chân nhân than:

- Trận thứ nhất kiếm pháp của lão thực cao.

Ngân Bình đạo nhân cảm khái:

- Cũng vẫn chưa phân cao thấp.

Thiết Kỳ lại có chút đắc ý, nói:

- Có điều luận chưởng lực thâm hậu, ta cao hơn lão nửa bậc.

Ngân Bình lại xụ mặt đáp:

- Nhưng chưởng pháp ta phức tạp hơn chút, kết quả vẫn ngang tài ngang sức.

Thiết Kỳ hơi lên giọng:

- Dù sao vẫn còn trận thứ ba.

Ngân Bình ung dung nói:

- Trận thứ ba là trận quyết định thắng bại.

Hai người lại trầm ngâm không nói, hồi lâu sau, Ngân Bình quay sang phía Tiêu Thu Thủy, bật cười nói:

- Ha, tên nhóc này còn ở đây.

- Trận tiếp theo là đấu nội công, vừa khéo có thể bảo tên nhóc này làm chứng.

- Hắc, coi như mắt hẳn có phúc lớn rồi.

- Đâu chỉ là có phúc, phải gọi là mở rộng tầm mắt.

Ngân Bình lại gọi:

- Đây, nhóc con.

Tiêu Thu Thủy ứng tiếng đáp, Ngân Bình chân nhân nói:

- Nội công của bọn ta đã tới đỉnh cao, khi mười ba tuổi đã luyện thành “Thập tam thái bảo hoành luyện”, khi hai mươi tuổi đã học xong “Đồng tử công”.

Thiết Kỵ tiếp lời:

- Sáu mươi năm trước học được “Kim chung tráo”, năm mươi năm trước đã thông kỳ kinh bách mạch, bốn mươi năm trước cả “Thiết bố sam” cũng luyện xong rồi...

Tiêu Thu Thủy nghe đến xanh cả mắt, Kim chung tráo, Thiết bố sam, Thập tam thái bảo hoành luyện, Đồng tử công đều là đỉnh cao nội ngoại gia công lực trong võ lâm, đến khi luyện thành, công lực đã đạt tới lô hỏa thuần thanh. Trong trận đánh ở cầu Vạn Lý, Khang Xuất Ngư nghe Thiếu Lâm Hồng học được Đồng tử công và Thập tam thái bảo hoành luyện đã phải kinh hãi biến sắc rồi, hai người này lại nói môn nào cũng tinh thông, hơn nữa đều là chuyện từ mấy chục năm trước.

Thiết Kỵ chân nhân lại thần nhiên nói:

- ... Nhớ ba mươi năm trước, bọn ta đã thông hết kinh mạch toàn thân, khí huyết trên cơ thể có thể tùy ý di chuyển không trở ngại, hai mươi năm trước càng có tiến cảnh, luyện thành “Kim cương bất hoại thần công”...

Tiêu Thu Thủy quả thực là nghe đến hoa cả mắt rồi. Kinh mạch huyết khí toàn thân tương thông là chuyện mà nhân sĩ võ lâm ước mơ tha thiết, ngàn vạn người học võ, cuối cùng có thể chuyển huyết, dời khiếu, vạn người không được một, hơn nữa người có thể toàn thân đao thương bất nhập, trong võ lâm tuyệt không quá năm người, hai vị lão đạo này vậy mà lại đều biết.

Càng đáng ngạc nhiên hơn là, Kim cương bất hoại thần công, một trong mười loại tuyệt học khó luyện nhất của bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, không ngờ lại để cho hai vị danh đồ Võ Đang này học được, chẳng lẽ võ học đến đỉnh cao, kỹ nghệ các môn các phái đều có thể tương thông sao?

Ngân Bình cũng ung dung nói:

- Gần mười năm trước, bọn ta đã học được “Tiên thiên vô thượng cương khí”, mấy năm gần đây, cũng không còn nội công tu vi nào đáng để bọn ta học tập nữa.

Nói đến đây, trong mắt Ngân bình chân nhân lại xuất hiện vẻ lạc lõng không tả, Thiết Kỵ cũng mỉm cười ảm đạm:

- ... Hai ba năm nay, bọn ta đi kiếm “Vô cực thần công”, “Quy nguyên đại pháp”, “Đại ban nhược thiên công” về học chơi cho hết ngày hết tháng...

Về tịch mạch trong mắt hai người giống như ánh chiều tà phủ xuống.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy càng có một sự kính trọng nghiêm trang.

Phàm là đỉnh cao của một môn nghệ thuật nào, đều tịch mạch không người

Lúc còn niên thiếu, Tiêu Thu Thủy có học làm thơ, hần hiểu rõ bí quyết của thi nhân.

Hần tôn trọng tất cả những ai dốc tận một đời cho chí nghiệp.

Tiên thiên vô thượng cương khí là nội công Võ Đang chính tông, nghe đồn ba trăm năm nay, trong Võ Đang cũng đã thất truyền. Vô cực thần công là tuyệt học tiên gia Đạo giáo, Quy nguyên đại pháp là pháp nội nội ngoại gia, hồn nguyên cương khí duy nhất, Đại ban nhược thiên công là nội công cao thâm của một mạch Thiếu Lâm nam bắc.

Mà nay hai người này không ngờ lại thông hiểu hết, chẳng trách họ lại cảm thấy cô tịch, chẳng trách họ lại cao ngạo, tự tin như thế.

Lại càng chẳng trách họ phải nhất quyết sống mái, phân chia cao thấp.

Mãi không địch thủ, là một chuyện vô cùng bi ai.

Thiết Kỵ cũng có chút cảm xúc:

- Ngoài Thiên Diệt đại sư Thiếu Lâm, luyện Đại ban nhược thiên công tới cảnh giới “Long Tượng bàn nhược thiên công”, cùng với Yến Cuồng Đồ một thân ma công kỳ lực nội ngoại cuồng dã, trên đời này thực khó được mấy người có thể giao đấu với bọn ta nữa rồi...

Ngân Bình “a” một tiếng, ngắt lời:

- Đường nhiên “Cửu thiên hồn nguyên chính khí” của Thái Thiện chương môn sư chất cũng là nhất tuyệt... Còn cả nghe nói gần đây trên giang hồ có cái bang chủ Lý Trầm Chu gì đó, nội công tâm pháp xuất nhập kim cổ, gần như không gì không biết, lại thâm sâu khôn lường, phải phải đến gặp một lần.

Chương giáo Võ Đang Thái Thiện chân nhân vốn là sư chất của Thiết Kỵ, Ngân Bình, nhưng thanh danh, đức vọng, võ công đủ được chức chương môn, Võ Đang tôn ti chặt chẽ, lễ giáo thâm nghiêm, Thái Thiện thân làm chương môn, Thiết Kỵ, Ngân Bình nhắc tới cũng rất tôn trọng.

Ngân Bình khẽ nói:

- Người khác còn có tử huyết, tuyết mạch, bọn ta...

Thiết Kỵ kiêu ngạo nói:

- Ngay cả “tráo môn” cũng không còn nữa.

Tiêu Thu Thủy không khỏi cương khổ, loại võ công này hẳn thậm chí còn chưa từng nghe qua.

- Hôm nay bọn ta đấu nội công, là một người đánh một người chịu, chịu không nổi tính như thua, người là trọng tài.

Thiết Kỵ tiếp tục nói.

Ngân Bình tiếp lời:

- Như vậy là tốt nhất, đánh nhiều cũng vô vị, nếu như bản thân cảm thấy không thể làm đối phương bị thương thì dừng tay nhận thua.

Thiết Kỵ nói:

- Tốt, cứ làm như thế.

Ngân Bình vẫn lại búi tóc, đề khí ngưng thần:

- Lão đánh trước, ta chịu.

Thiết Kỵ phật ý nói:

- Nếu đã vậy thì không được oán ta.

Lập tức súc lực muốn đánh, lại quên bém mắt luôn Tiêu Thu Thủy có chịu làm trọng tài hay không.

.....

Khi Đường Phương, Đường Bằng tỉnh lại, thân không thể động, miệng không thể nói, ngay cả mắt cũng không thể tổ thái độ.

Hơn nữa họ còn không nhận ra khuôn mặt đối phương.

Đầu tiên mọi người đều giật mình hoảng hốt, sau đó mới biết tất cả đều đã được “cải trang”

Thay đổi thành dung mạo hoàn toàn khác biệt với bản thân, Đường Phương bằng thuyết thông mình, không ngờ lại trở thành một thương nhân đầy mùi tiền, Đường Bằng thì biến thành một bà lão lớn tuổi.

Đầu tiên bọn họ nghĩ đến Tả Khâu Siêu Nhiên, Âu Dương San Nhi làm ra, sau đó mới biết một tên đồ tể gây gò cũng một vị lang trung râu ba chòm bên cạnh chính là Tả Khâu và Âu Dương.

Thế nhưng Mã Cảnh Chung đâu?

Mã Cảnh Chung không có mặt.

Mã Cảnh Chung đang ở đâu?

Mấy người Đường Bằng, Đường Phương được người ta đỡ đi, kỳ thực là bị ép kéo đi, đi qua đường lớn, đi qua ngõ nhỏ, từ sa mạc hoang vu, khỉ ho cò gáy, đi tới nơi dần có nhiều bóng người.

Bọn họ không biết mình sẽ lưu lạc tới nơi nào.

.....

Mã Cảnh Chung đang ở đâu?

Hắn cũng giống như những người khác, hút phải độc của Dược vương.

Nhưng công lực của hắn lại cao nhất trong mấy người, ngoại hiệu cũng là Lạc địa sinh căn.

Trước khi hắn ngã xuống đã bắt lấy xích sắt, khi sắp ngã xỉu liền dốc toàn lực lắc người, cuối cùng lại rơi xuống sông.

Dưới sông có nước sông, nước sông khiến hắn tỉnh táo.

Hắn uống bào mấy ngụm nước, cảm thấy thần trí khôi phục, liền lập tức rửa sạch, bức hết độc dính trên lưỡi ra.

Độc đó cũng không quá độc, Dược vương có vẻ không muốn giết họ, mục đích chỉ là muốn họ bó tay chịu trói.

Đợi đến khi Mã Cảnh Chung có lại sức leo lên cầu treo Đại Độ Hà thì đã không còn ai ở đó nữa.

Dược vương đã nhảy lên khỏi sông, dẫn bang chúng Quyển Lực bang đến bắt mọi người đi.

Dược vương cũng biết là thiếu một người, nhưng lão nghĩ Mã Cảnh Chung đã chết đuối rồi.

Không phải là Mạc Phi Oan không gian trá, nhưng lúc đó lão phải toàn lực tránh né Tử mẫu ly hồn phiêu của Đường Bằng, hơn nữa tự đứng rơi xuống sông vào giữa ngày tháng bảy, cảm giác đó cũng không dễ chịu gì.

Mã Cảnh Chung bắt đầu theo dấu đám Dược vương.

Vợ hắn đang ở đó, con hắn cũng đang ở đó, bằng hữu của hắn lại càng ở đó, hắn không thể không bám theo.

Công lực của hắn vẫn chưa khôi phục, độc tính vẫn còn, cho nên hắn không dám vọng động.

Hắn phát hiện Dược vương muốn đưa họ đến một nơi.

Nơi nào?

Hắn trông thấy Dược vương và Hỏa vương gặp nhau tại Định Khang, sau đó đổi thành Hỏa vương Tổ Kim Điện áp giải bốn người, trong đó còn có Nhất Động thân ma Tả Thường Sinh cùng Khang Kiếp Sinh hộ tống.

Đám người cải trang giả dạng này qua cầu lớn Hồ Định, không ngờ lại vào Xuyên, tới một dải Thanh Thủy Hà.

Đám người này mang theo con tin, vào Xuyên làm cái gì.

Mã Cảnh Chung không hiểu.

Hắn chỉ biết âm thầm bám theo bọn chúng, đi qua con đường này tới con đường khác, đi qua con ngõ này tới con ngõ khác, leo qua ngọn núi này tới ngọn núi khác, vượt qua con sông này tới con sông khác.

Hắn không biết bọn chúng sẽ dừng lại ở con ngõ nào.

Nhưng mà con ngõ cụt sắp kết thúc trước mặt lại là nơi vận mệnh đang chờ hắn.

.....

Thiết Kỵ ra tay, hai chỉ khép lại, điểm vào huyết oa tâm của Ngân Bình.

Ngân Bình vẫn đứng sừng sững.

Thiết Kỵ lật tay, lại đánh ra bảy tám chưởng, trong khoảnh khắc, bảy tám tiếng chưởng vang lên, chưởng xuất trước mặt, chỗ phát ra tiếng lại ở sau lưng Ngân Bình.

Thế nhưng Ngân Bình vẫn đứng yên bất động.

Thiết Kỵ biến sắc, tay cong thày chùy, đánh vào hai bên huyệt thái dương Ngân Bình.

“Phụp! Phụp!” hai tiếng, thần sắc Ngân Bình vẫn không chút biến đổi.

Về mặt Thiết Kỵ hơi trầm xuống, hai chỉ chĩa ra, đâm thẳng vào đôi mắt Ngân Bình.

Tiêu Thu Thủy cũng sợ đến nhảy dựng lên. Thủ pháp tàn nhẫn như vậy, không phải là muốn phế đi hai mắt đối phương sao?

Tiêu Thu Thủy đang muốn ngăn cản, nhưng Thiết Kỵ ra tay nhanh đến mức nào, đã đánh tới trước mắt Ngân Bình rồi. Ngân Bình cũng lập tức nhắm mắt lại, hai chỉ Thiết Kỵ đâm vào mi mắt Ngân Bình, không ngờ lại không có việc gì xảy ra.

Thiết Kỵ khẽ thở dài, u ám thu tay lại, lúc thu tay còn cấu kính phát óng tay áo một cái. Tay áo chạm vào một gốc tùng nhỏ lớn bằng miệng bát bên vách đá, “rắc” một tiếng, cây tùng như bị dao cắt, gãy rời ra.

Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới biết, Thiết Kỵ ra tay lợi hại đến mức nào, mà công lực hộ thể của Ngân Bình thì quả thực là khó mà tưởng tượng nổi.

Sau đó đến lượt Thiết Kỵ nhắm mắt lại, ngưng thần vắn tóc.

Ngân Bình từ từ mở mắt, đứng dậy hấp khí, một lúc sau sắc mặt mới từ trắng xanh chuyển thành hồng nhuận, vuốt râu cười lớn:

- Thế nào, Tiên thiên vô thượng cương khí của ta ra sao?

Sắc mặt Thiết Kỵ xanh lè, không thềm ngược mắt lên, đáp:

- Lão cũng ném thử Kim cương bát hoại thần công của ta đi!

Ngân Bình quát lớn một tiếng, đột ngột ra tay!

Ông ta quát lớn, “ầm” một tiếng, một gốc cây tùng ở chính trước mặt Ngân Bình không ngờ liền bị cương khí chặt gãy.

Chỉ trong chớp mắt đó, không biết Ngân Bình đã đánh ra bao nhiêu quyền, bao nhiêu cước, đánh vào những tử huyệt quan trọng của Thiết Kỵ: huyệt bách hội, huyệt thiên môn, huyệt thử khê, huyệt ấn đường, huyệt nhân trung, huyệt hầu kết, huyệt mệnh môn.

Nhưng Thiết Kỵ không những không ngã, ngược lại, sắc mặt, thần thái còn phát ra một luồng sáng vàng nhàn nhạt, mơ hồ.

Tuyệt học Phật môn trứ danh” Kim cương bát hoại thần công!

Sau đó Ngân Bình cũng thở dài, dừng tay lại.

- Nội công lão rất khá.

Thiết Kỵ mỉm, chậm rãi thu tay.

- Công lực lão cũng lợi hại.

Ngân Bình chán nản đáp:

- Vậy lần so đấu năm nay lại ngang bằng à?

Thiết Kỵ cười khỏ:

- Chúng ta đã đánh hòa năm sáu chục năm rồi.

Ngân Bình bỗng nói:

- Chờ chút.

Thiết Kỵ ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì.

Ngân Bình nhìn Tiêu Thu Thủy, như cười mà không phải cười, Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

Ngân Bình nói:

- Vừa rồi ta hét lớn một tiếng, tên nhóc này cũng có mặt, vậy mà lại không bị chấn ngã, có thể thấy nội công cũng không tệ...

Một tiếng quát lúc nãy, cây cứng cũng không chịu nổi mà gãy, thế mà Tiêu Thu Thủy nghe qua lại không cảm thấy có việc

Thiết Kỵ cũng đã hiểu ra:

- Tên nhóc nhà ngươi rất không tệ, không bằng lấy kiếm đâm bọn ta, ai không chịu được coi như kẻ đó thua...

Tiêu Thu Thủy cũng đã hiểu, hóa ra Thiết Kỵ, Ngân Bình muốn hắn dùng binh khí đâm bọn họ, so xem ai mạnh hơn. Ai không chịu được coi như người đó thua.

Vốn cao thủ võ lâm, không cần biết là nội công đã tới cảnh giới nào, lấy chưởng đánh vào còn có thể chịu được, nhưng không chắc có thể chịu được lợi khí đâm cắt.

Đạo lý này cũng giống như da thuộc vậy, nếu lấy chưởng đánh trống, mặt trống tự có thể tiêu giải lực đạo, nhưng lấy một mũi kim đâm vào thì kết quả sẽ hoàn toàn khác.

Đương nhiên với thần công đã nhập hóa cảnh của hai người Thiết Kỵ, Ngân Bình, đao thương bình thường đâm vào căn bản không thể làm tổn thương chút nào, cho dù là cao thủ hạng nhất dùng đao kiếm đâm tới cũng có thể chịu đựng được, nhưng nếu là cao thủ hạng nhất cộng thêm lợi khí hạng nhất thì sao?

Tiêu Thu Thủy vốn không phải là cao thủ hạng nhất, thậm chí cũng không phải là hạng hai, hạng ba, hạng bốn, hạng năm, dù là muốn tiến vào hạng sáu cũng cực kỳ khó, tính ra có thể coi là hảo thủ hạng bảy, hạng tám trong võ lâm.

Nhưng vừa rồi hắn lại chịu được một tiếng hét của Ngân Bình, việc này khiến hai người Thiết Kỵ cũng cảm thấy kỳ quái, có thể chịu được tiếng hét của Ngân Bình, ít ra cũng có thể xếp vào cao thủ hạng ba trong võ lâm.

Ngân Bình rút kiếm, kiếm hóa bùng lên như cầu vồng, Ngân bình đưa kiếm cho Tiêu Thu Thủy.

- Người dùng thanh kiếm này đâm vào yếu huyệt của bọn ta. Nhớ kỹ, phải đâm mạnh xuống, nếu không thì vô dụng với bọn ta.

Thiết Kỵ cũng rút trường kiếm, làm phát ra một luồng lệ mang kịch liệt, đưa kiếm cho Tiêu Thu Thủy:

- Để cho công bằng, người dùng hai kiếm cùng đâm.

Vì thế Tiêu Thu Thủy cầm hai thanh kiếm, ngăn người ra đó.

Ngân Bình, Thiết Kỵ đều giục giã:

- Đâm đi, mau đâm đi!

- Đâm tới đây! Mạnh vào nhé!

Tiêu Thu Thủy vẫn do dự không quyết.

- Chần chừ gì nữa?! Mau lên!

- Do dự cái gì?! Mạnh vào!

Tiêu Thu Thủy ngẫm nghĩ một thoáng, khê thở dài, thu kiếm lại, đánh ra hai chưởng.

Hắn vẫn không thể yên tâm, không nỡ đã thương người, quyết định dùng chưởng lực của mình thử xem.

Hắn đương nhiên là biết chưởng lực bản thân yếu ớt, kém cỏi đến thế nào, nhưng hắn vẫn kiên trì phải thử trước, đảm bảo an toàn.

Ai ngờ quyết định này lại cứu được hai tính mạng.

Hai chưởng đánh ra, Tiêu Thu Thủy đột nhiên bị một luồng sức mạnh cực lớn quán lên phản chấn, sau đó là một tiếng rít kỳ dị.

Tiêu Thu Thủy giật mình chấn động, sau đó mới biết tiếng rít tới từ chưởng lực của hắn, mà chưởng lực của hắn thì như bài sơn đảo hải, ngăn cũng không ngăn được, thu cũng không thu kịp.

Hắn không dám khinh thường Thiết Kỵ và Ngân Bình, vì thế hai chưởng này đã dùng đến chín thành công lực.

Hắn muốn thu chưởng thì đã không còn kịp nữa.

Thiết Kỵ, Ngân Bình thấy Tiêu Thu Thủy xuất chưởng, lập tức biến sắc!

Nhưng họ không thể tránh né, “ai không chịu được, coi như người đó thua”.

Hai ông lão quật cường, ai cũng không muốn thua.

Chưởng kinh của Tiêu Thu Thủy đánh ra như một con trâu điên xông tới, mà Thiết Kỵ, Ngân Bình thì lại chỉ có thể đứng chịu.

Chưởng đánh trúng thân thể, không có tiếng động vang lên.

Công lực thật thâm hậu.

Sau đó sắc mặt đen sạm của Thiết Kỵ biến thành trắng bệch, nghiêng ngã, rồi lại nghiêng ngã, nhưng không di động.

Ngân Bình trúng chưởng, sắc mặt không thay đổi, nhưng lùi lại ba bước, mỗi bước đạp thành một hố sâu trên đất.

Chỉ nghe Thiết Kỵ cười thảm, gật đầu:

- Chưởng lực, chưởng lực mạnh...

Ngân Bình cũng cười khổ:

- Nội công, nội công cao...

Vừa nói dứt lời, hai người đột nhiên cùng phun ra một ngụm máu tươi, tia máu bắn xuống đất không ngờ còn tạo thành một lỗ máu, một rãnh máu.

Tiêu Thu Thủy hốt hoảng nói:

- Hai vị tiền bối...

Thiết Kỵ cắn môi nói:

- Ta biết, không thể trách cậu, là bọn ta muốn cậu đánh, cậu đã thu tay, không dùng toàn lực...

Ngân Bình vuốt ngực, nói:

- Cậu không lấy kiếm đâm bọn ta, là ơn không giết, là bọn ta mất kém, không có gì để nói:

Nói đoạn, hai người đưa mắt nhìn nhau, Ngân Bình chắp tay nói:

- Vị tiểu hữu này, ít nhất có công lực một trăm năm mươi năm trở lên, nhưng tuổi cậu lại trẻ như vậy....

Ông thở dài một tiếng, cũng không nói nữa.

Thiết Kỵ tiếp lời:

- Cậu mi vũ hiên ngang, thần quan nội liễm, là tuấn kiệt võ lâm sau này, nhưng võ kỹ lại không cao như nội lực... Ôi, những cái đó cũng không cần nói nữa.

Đoạn phát tay, nói nhanh:

- Bọn ta thương nặng, phải cáo từ rồi.

Ngân Bình nhú mày nói:

- Có dịp sẽ gặp lại.

Sắc mặt Thiết Kỵ, Ngân Bình càng lúc càng trắng bệch, khễ lác mình, đã phóng xuống núi. Tiêu Thu Thủy đang muốn kêu gọi nhưng hai vị lão nhân khinh công cao minh đến mức nào, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bản thân Tiêu Thu Thủy cũng không hiểu thế hiểu nổi.

Nhưng hắn không biết, võ công mình chỉ vào hạng bảy tám, nội công đã thuộc hạng nhất rồi.

Nội công này đều là nhờ liên tiếp uống ba viên tiên đan cùng Thảo trùng.

Vô Cực tiên đan là chí bảo vô lâm, tương truyền phương thuốc là bí phương từ thời Tần Thủy Hoàng cầu thuật trường sinh bất lão, tiên khách nghiên cứu ra, cho đến triều Đường hoàng gia cho luyện, sau tạo được mười bốn viên tiên đan. Thái tử uống hai viên liền nổ xác mà chết, để quân phần nộ, bắt giết mười hai vị được sự nổi tiếng thiên hạ đương thời, tru di cử tộc.

Chỉ có mười hai viên tiên đan lại bị trộm ra khỏi hoàng cung, truyền tay vô số dị nhân vô lâm, cuối cùng phối hợp phương pháp giải độc vào trong đan, tuy không thể trường sinh bất tử như ý người sáng tạo nhưng mỗi viên có thể khiến cho công lực tăng trưởng một giáp.

Tu vi nội công sáu mươi năm, trên đời còn có thể cầu được gì hơn nữa? Chẳng trách có không ít cao thủ vô lâm liều chết tranh đoạt, cuối cùng rơi vào tay dị nhân Yến Cuồng Đồ.

Yến Cuồng Đồ cũng phải trả giá cực lớn mới có thể lấy được chúng.

Nhưng tính cách ông ta lại cực kỳ quái dị, chỉ uống bốn viên, do coi trọng Lý Trầm Chu nên giao cho hai viên, một viên thì ép Thiệu Lưu Lệ uống bào để giữ mạng. Thiệu Lưu Lệ đánh cắp năm viên còn lại, hy vọng sau khi tìm được Thảo Trùng, giải trừ nhiệt độc sẽ uống vào. Nhưng ý trời xếp đặt, khiến cho Tiêu Thu Thủy, Tổng Minh Châu mỗi người uống một viên, sau khi trở lại đỉnh Đan Hà, Tổng Minh Châu lại ép Tiêu Thu Thủy uống hai viên, vì thế Tiêu Thu Thủy uống tổng cộng ba viên, còn lại một viên bị Tổng Minh Châu mang đi.

Lần này công lực tăng trưởng, thực sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Cho dù Thiết Kỵ, Ngân Bình công lực cái thế, chịu của hắn một chưởng cũng bị thương không nhẹ, nếu đổi là người khác thì đã sớm máu thịt đầy đất rồi.

Tiêu Thu Thủy nhìn Thiết Kỵ chân nhân, Ngân Bình đạo trưởng bỏ đi, trong lòng buồn bã.

Thoáng cái trên đỉnh Đan Hà chỉ còn lại một mình hắn.

Từ trên Đan Hà nhìn xuống, chỉ thấy núi tiếp núi, biển tiếp biển, sơn cốc ở đằng xa, phong cảnh tuy đẹp, giang sơn như họa, nhưng lại cảm thấy giữa trời đất rộng lớn, chẳng có nơi nào để đi.

18. Chương 18: Đường Cùng.

Địa phận Tứ Xuyên, núi Nga Mi.

Theo đường Vân Nam hay đường Tây Khang tới Thành Đô thì đều phải đi qua Nga Biên.

Từ Nga Biên đi lên sẽ đến núi Nga Mi.

Nga Mi thiên hạ tú.

Từ núi Nga Mi đi xuống chính là Hoa Dương, từ Hoa Dương có thể tới thẳng Thành Đô.

Núi Nga Mi nằm ở khu vực rìa phía tây bồn địa Tứ Xuyên, cách mặt nước biển ba ngàn một trăm ba mươi bảy mét, khí thế hùng vĩ. Đại thi nhân thời Đường, Lý Bạch đã có một câu thơ miêu tả núi Nga Mi: “Nga Mi cao xuất Tây cực thiên”

Vân Hải Nga Mi như một tấm thảm hoa rực rỡ, khi lại thanh lãng như tranh vẽ.

Từ trên đỉnh Vạn Phật nhìn sang Nhật Xuất, cảnh vật Nga Mi rực rỡ, trắng lẹ.

Trông về dải núi đằng xa, trên đỉnh Hoa Nghiêm, băng giá đóng đầy, tuyết đọng chưa tan, cỏ cây phủ trắng... Tất cả đều là thắng cảnh Nga Mi.

Nga Mi Kim Đỉnh, vĩnh viễn là vùng đất thần bí mà tao nhân mặc khách, dị sĩ võ lâm hướng về.

Thế nhưng con đường thông tới Kim Đỉnh Nga Mi, ngày thường vốn tràn ngập du khách tha nhân, qua lại không dứt, hôm nay lại đột nhiên bị chặn.

Không cần biết là ai, đều không được lên Kim Đỉnh.

“Chiến sư” Cổ Hạ Ba danh chấn Hà Nam, lại còn dẫn theo bảy tám nhân vật tiếng tăm vang dội một dải Lương Hà, thấy đường bị phong tỏa, không phục, cố xông qua, nhưng rồi chẳng còn một ai sống sót.

Có người trông thấy khi đám người Chiến sư nghênh ngang vào núi, có một thiếu nho nhã, điềm đạm đi theo sau lưng họ, lặng lẽ theo lên núi.

Vợ của Chiến sư đang ngồi tán chuyện với mấy người phụ nữ quê mùa cách đó hai trăm dặm, trong cùng ngày liền nhận được thi thể của chồng mình, một thi thể không đầu.

Còn cả những người cùng đi với Chiến sư, khi những người này chết, hai mắt trợn trừng, té đái vãi phân, không ngờ lại là bị dọa chết.

Tiêu Thu Thủy đi qua Nga Biên liền nghe tới chuyện này, nhưng hắn cũng không quan tâm.

Bởi vì hắn đang vội quay về Thành Đô, người thân đang chờ hắn về bảo vệ.

Nhưng hắn không biết rằng, chuyện trên Kim Đỉnh Nga Mi, cũng có liên quan tới hắn.

.....

Mã Cảnh Chung một mực bám theo. Đám Hỏa vương giải mấy người Đường Bằng đi càng lúc càng nhanh.

Rút cuộc là bọn chúng muốn đi đâu?

Đường Phương bị giải đi, chỉ biết rằng đã đi đến một nơi xa, rất xa, nàng cũng không biết là phải đi đâu nữa.

Mãi tới khi đến nơi, Đường Phương mới biết nguyên nhân tại sao đến bây giờ bọn nàng vẫn còn chưa bị giết.

Nơi này địa thế dựa vào bên núi, liên miên trải dài, địa hình trời lên sục xuống, cũng chẳng biết là kéo tới tận đâu.

Đường Phương biết kẻ áp giải bọn nàng chính là kẻ đã khiến Tiêu Dịch Nhân cùng một trăm ba mươi tư vị tử sĩ thất bại thảm, Hỏa vương Tổ Kim Điện.

Ngoài Tổ Kim Điện ra, những tên áp giải còn có hơn ba mươi cao thủ Quyền Lực bang, cùng với Tả Thường Sinh và Huyết Ảnh đại sư trong Thập cửu nhân ma, còn cả con trai của Khang Xuất Ngự, Khang Kiếp Sinh.

Hôm nay bọn họ tới một khách điểm, nhìn từ bên ngoài, khách điểm này cũng không khác gì những khách điểm bình thường, cũng chiếm địa thế thuận lợi, hiển nhiên là điểm nút bắt buộc phải đi qua trước khi tiến vào hoặc đi qua một nơi quan trọng nào đó.

Nhưng Đường Phương lại cảm nhận được: Khách điểm này nhất định là một trong những phân bộ của Quyền Lực bang, bởi vì nàng trông thấy Tổ Kim Điện vừa tiến vào liền đưa ra ba ngón tay, là ba ngón cái, giữa, út, chưởng quỹ cũng vội vàng giơ lên hai ngón tay, là ngón trỏ và áp út.

Tiếp đó Khang Kiếp Sinh lướt tới, hạ giọng nói một câu:

- Thiên hạ một hoàng hôn.

Chưởng quỹ già nua lại trả lời một câu kỳ lạ:

- Hoàng hôn một con heo.

Sau khi ngồi xuống, Tổ Kim Điện đầu trục có vẻ như rất cao hứng, uống mấy chén rượu liền quay sang phía Đường Phương, Đường Bằng, nói:

- Các người biết tại sao ta không giết các người không? Lại còn phải hộ tống các người như đưa bà già tới tận chỗ này, hắc!

Tổ Kim Điện nháy nháy mắt, thấp giọng nói với họ:

- Các người vẫn còn chưa chết, chính là vì họ hàng nhà các người tốt.

Mấy người Đường Phương, Đường Bằng, Tả Khâu, Âu Dương đều bị cải trang thành hình dạng khác, ngoài chân tay không thể cử động ra thì nhìn qua chẳng có gì khác thường, Tổ Kim Điện rì rầm nói chuyện với họ, người ngoài nhìn vào tự nhiên là không tìm ra manh mối gì, còn tưởng đây là bạn bè tri giao đang tâm sự.

- Đường môn đất Thực là tâm phúc đại họa mà Lý bang chủ muốn tiêu diệt hàng đầu. Bất cứ hai người, ít nhất cũng khiến Đường Bồn Bồn và Đường Thổ Thổ phải kiêng dè. Nghe nói nhân vật sắc sảo nhất Đường môn, Đường lão thái thái còn vô cùng yêu quý người, lần này đúng là có đại dụng.

Đường Nghiêu Thuần là cha của Đường Đại, Đường Quân Thu là cha của Đường Bằng. Các cao thủ trung niên, trưởng thành đời thứ hai của Đường môn có tổng cộng năm người, bốn nam một nữ, trong đó Đường Nghiêu Thuần là lớn nhất, những người còn lại là Đường Quân Thu, Đường Mục Mục, Đường Đăng Chi, Đường Quân Thương. Đường Tuyệt, Đường Tổng, Đường Phì, Đường Mạnh, Đường Nhu, Đường Cương đều là đời thứ ba do họ sinh ra.

Trưởng lão đời thứ nhất của Đường môn đến nay chỉ còn lại một mình Đường lão thái thái, nghe nói bà ta là người phụ nữ có quyền lực nhất trên giang hồ.

Nghe đồn trên tầng tổ Đường môn còn có một người, được xưng là “Đường lão thái gia tử”, tổng cộng năm chữ, là nhân vật phong vân xây dựng Đường môn từ trăm năm trước, nhưng đã bốn năm chục năm nay không nhúng tay vào giang hồ, ngay cả con cháu họ Đường cũng chưa từng trông thấy ông ta, càng không biết ông ta có còn ở trên đời hay không nữa.

Không tính Đường lão thái gia tử, đương nhiên là Đường lão thái thái có uy quyền thực lực nhất. Trong giang hồ đồn đại, chỉ riêng nô bộc thân cận của Đường lão thái thái, “Đường lão áp”, thủ pháp ám khí đã cao hơn cả “Vạn thủ vương” Tả Thiên Đức ở Miêu Cương.

Mà Đường lão thái thái tính tình nghiêm khắc, không dễ thân cận, trở mặt vô thường, nhưng bà ta lại rất thương yêu cô cháu gái nhỏ Đường Phương, thông minh, ngoan ngoãn, đa cảm, quật cường này.

Tổ Kim Điện muốn lấy Đường Phương, Đường Bằng uy hiếp Đường môn, chính là nắm trúng nhược điểm của Đường lão thái thái.

Chẳng lẽ Quyền Lực bang đã sớm có ý tiêu diệt Đường môn Tứ Xuyên.

Tổ Kim Điện ngồi cười lạnh, chỉ sang phía hai người Tả Khâu, Âu Dương, nói:

- Hai tên này thì để lại làm gì? Ha! Tên nhóc Tả Khâu này, cha hắn là Tả Khâu Đạo Đình, sư phụ là Đệ nhất Cẩm nã thủ Hạng Thích Nho, lại có quan hệ với Ứng trảo vương Lôi Phong, cũng coi như có giá trị. Còn về...

- ...Còn về ả họ Âu Dương này, bụng trương to rồi, bọn ta bắt ả là để làm mồi nhử, câu lấy con cá lọt lưới. Chông ả ở ngay ngoài cửa, lát nữa là bọn ta thu lưới rồi, các người có tin không?

Âu Dương San Nhi vô cùng sợ hãi.

Đúng lúc này, nàng trông thấy một người xuất hiện.

Người này tuy đã cải trang thành một người bán hàng rong, nhưng Âu Dương San Nhi chỉ liếc nhìn đã nhận ra ngay.

Người đó dù sao cũng là chồng của nàng!

Trái tim Âu Dương San Nhi cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thế nhưng hô không lên tiếng, gọi không thành lời.

Mã Cảnh Chung vừa bước vào khách điếm liền nhận ra người cải trang thành lang trung hành tẩu giang hồ đó chính là vợ mình.

Mã Cảnh Chung vừa thấy vợ mình liền lập tức quay đầu bỏ đi.

Vợ hắn không nói một câu nào, nhưng Mã Cảnh Chung vừa trông thấy ánh mắt vợ mình liền biết tai họa sắp ập xuống rồi.

Hắn phải lập tức rời khỏi đây.

Hắn cúi đầu đi ra, sau đó bỏ chạy như điên.

Hắn nhất định phải nhân lúc người của Quyền Lực bang chưa kịp phát hiện, rời khỏi chỗ này.

Rời khỏi chỗ này, có thể đi được sao?

Mã Cảnh Chung không thể suy tính thêm được nữa, cũng không kịp suy tính nữa, hắn liều mạng bỏ chạy, chạy qua con đường này tới con đường khác, chạy qua con ngõ này tới con ngõ khác rồi đột ngột dừng bước, trước mặt hắn sừng sững một bức tường.

Không có đường ra.

Ngõ cụt.

Đường, đến ngõ cụt, là không còn đường nữa.

Người, nếu đến đường cùng, thì sẽ thế nào.

Mã Cảnh Chung còn chưa quay đầu, đã nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân thả chậm lại.

Sau đó hắn liền quay đầu.

Hắn trông thấy một người mặc áo xám tro, ống tay rộng, mặt sừng vêu, mắt nhỏ, mỉm cười âm trầm, lại làm bộ rất nhã nhặn.

- Ngoại hiệu của ngươi là Lạc địa sinh căn?

Mã Cảnh Chung gật gật đầu, hắn biết người này không dễ trêu.

- Ta tên Tả Thường Sinh, ngoại hiệu Nhất Động thần ma, ngươi đã nghe qua chưa?

Trên trán Mã Cảnh Chung tóe mồ hôi, hắn đương nhiên là đã nghe qua Nhất Động thần ma là một kẻ như thế nào.

- Ta đào một cái hố (nhất động), vừa tiện để chôn cái rễ của ngươi (căn).

Tiếp theo, người đó thông thả rút từ trong ống tay áo ra hai chiếc bịch đồng.

Bịch sắc lấp lánh sáng dưới ánh mặt trời, cũng loáng lên từng chớp trước mắt Mã Cảnh Chung.

Mã Cảnh Chung bị từng đợt sáng phản xạ từ đôi bịch chiếu đến hoa cả mắt, hắn lập tức dựa lưng vào tường, trước cậu không lo lắng phía sau rồi sẽ tìm cách phản kích Tả Thường Sinh.

Nhưng sau lưng hắn vụt đau nhức, trước ngực “xoẹt” một tiếng, lộ ra một mũi kiếm sắc lấp lánh.

Mã Cảnh Chung khóe mắt trợn trừng, gầm lên một tiếng, như cá quẫy nước, nhảy vọt lên, máu bắn tung, kiếm rút ra, tường cũng đổ xuống.

Tường đổ ầm xuống, sau tường xuất hiện một người.

Hóa ra tường là giả, giống như phong màn được dựng lên.

Đường vốn là có, nhưng đã bị bức tường giả này chặn kín.

Kẻ đứng sau tường cầm kiếm, mũi kiếm dính máu.

Kiếm là kiếm tốt, sáng như mặt trời, người là người trẻ tuổi.

Người đang mỉm cười.

- Ta tên Khang Kiếp Sinh, vốn là bạn của Tiêu Thu Thủy, kỳ thực là người của Quyền Lực bang.

Mã Cảnh Chung quát lên giận giữ, vung quyền đánh tới.

Hắn vất vả khổ luyện nội lực ngành công mấy chục năm, cố éo một ngụm chân khí, vậy mà lại không chết.

Nhưng hắn bỗng nhiên cảm thấy hai sườn như bị hai lưỡi cưa sắc nhọn cắt vào.

Đôi bạt của Tả Thường Sinh.

.....

Tiêu Thu Thủy bỗng gặp một người trong trần nhỏ tại Tứ Xuyên.

Vốn hắn muốn vào cửa thành, đột nhiên thấy trên thành lâu có bóng người lóe lên.

Giữa ban ngày ban mặt, không ngờ lại có người vượt qua thành lâu hạ xuống, ung dung nhẹ nhàng không mang theo một tiếng gió, kinh công quả thực hơn người.

Tiêu Thu Thủy vốn cũng chẳng lưu ý gì, nhưng cảm thấy giữa ba ngày như vậy lại có người thi triển kinh công cao đến thứ, không khỏi hơi chú ý thêm.

Đó là một người ăn mặc xa hoa, hiển nhiên là đang trên đường chạy trốn nhưng thần thái vẫn rất ung dung, rõ vẻ con cháu thế gia.

Tiêu Thu Thủy quan sát, cũng không biết người này bao nhiêu tuổi rồi.

Người áo gấm đó hạ xuống dưới, bên thành tường lập tức vang lên tiếng huýt gió.

Sau đó có bốn năm người xông tới, bao vây lấy người áo gấm.

Người áo gấm thấy không thể phá vây, cũng đứng yên bất động.

- Ta và đám Lương Tiêu Thử, Thích Thường Thích vốn không ân oán, mấy vị cứ cố bức ép, là có ý gì!

Người áo gấm tuy bị bao vây nhưng dáng vẻ khi nói chuyện vẫn vô cùng cao quý.

Năm người áo đen bị người áo gấm nói toạc danh tính, có vẻ vô cùng kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, đại hán dùng gậy trái để chống, gậy phải làm côn quát lên:

- Vậy còn ông đây?! Người thấy ông đây là ai?!

Người áo gấm chăm chú nhìn đại hán cầm côn chống đó một thoáng, lập tức đáp:

- Ta với Bành Cửu cũng không quen biết, không thù không oán.

Lúc này trên đầu tường lại có một người hạ xuống, tay cầm roi sắt, trên thành lâu cũng có một người phóng xuống, tay cầm yên da, cả hai người đều cực kỳ cao lớn.

Bốn gã đại hán ban đầu cũng lên tiếng, trong đó hai thiếu niên cầm ngân nguyệt loan đao âm u nói:

- Không sai, bọn ta đúng là thủ hạ đắc lực của Thích đại cô.

- Hắn là Cao Trung, ta là Tăng Sâm.

Hai đại hán giống như là anh em song sinh cũng tiếp lời:

- Người nhìn cũng đúng, bọn ta là đệ tử của Lương phân đà chủ.

- Ta là Hà Sư, hần là Khang Đình. Bọn ta sử dụng Tang môn bổng, loại binh khí này, nhà Mộ Dung các người tuy có học vấn cũng chưa chắc đã biết dùng.

Tiêu Thu Thủy giật mình cả kinh: Người áo gấm này hóa ra là người của Mộ Dung thế gia.

Tiêu Thu Thủy lại nhìn hai người từ trên tường thành hạ xuống, không ngờ lại là kẻ chạy trốn trong trận Ô Giang thiên hiểm, Thần Châu kết nghĩa tiêu diệt Thiết Kỵ thần ma Diêm Quỷ Quỷ, An phán quan và Thiết phán quan!

Vì thế Tiêu Thu Thủy lại càng muốn ở lại xem kết cục.

Chỉ nghe An phán quan quát lên:

- Mộ Dung Anh, hôm nay ngươi hãy nộp mạng đi.

Mộ Dung Anh cười khỏ đáp:

- Ta và chư vị, vốn không quen biết...

An phán quan hét lớn, ngắt lời Mộ Dung Anh.

- Nếu đã không quen biết, tại sao lại thăm dò võ công của bọn ta hai năm rưỡi?

Mộ Dung Anh cười lạnh:

- Người Mộ Dung thế gia bọn ta, xưa nay tất cả võ thuật trong thiên hạ, không có gì là không biết.

Tằng Sâm cười hắc lên:

- Lời này nếu là do Mộ Dung Thế Tình, chủ nhân Mộ Dung thế gia của các người nói ra, hoặc là Mộ Dung Nhược Dung, Mộ Dung Tiểu Ý nói thì còn có thể hiểu được, do người nói ra thì phải hỏi loan đao trong tay ta trước đã.

Mộ Dung Thế Tình là chủ nhân hiện tại của Mộ Dung thế gia.

Mộ Dung Nhược Dung và Mộ Dung Tiểu Ý là hai đại cao thủ một nam một nữ chưởng quản Mộ Dung thế gia.

Mộ Dung Anh chẳng qua chỉ là người trong chi thứ của Mộ Dung thế gia.

Những chuyện này Tiêu Thu Thủy đều biết, hần quyết định không hiện thân, tạm thời ẩn nấp sau một gốc cây lớn, quan sát.

Chỉ nghe An phán quan quát:

- Mộ Dung Anh, ngươi đừng có làm bộ nữa, người họ Mộ Dung các người muốn chống đối Quyền Lực bang, đừng nghĩ bọn ta không biết.

Mộ Dung Anh cố cười biện bạch:

- Chuyện này, chuyện này từ đâu mà có...

Thiết phán quan hét lên:

- Mộ Dung Anh, ta hỏi ngươi, họ Mộ Dung các người có tên khốn nào mắt nhỏ như hạt gạo, đầu to, miệng dẩu xuống dưới, mũi ghềnh lên như móc câu, nói chuyện lúc nào cũng châm chích người khác không?

Câu hỏi này khiến cho cả Mộ dung Anh đang bị bao vây lẫn Tiêu Thu Thủy đang nấp sau gốc cây đều ngẩn ra.

Tiêu Thu Thủy nghĩ thầm: “Người Thiết phán quan miêu tả, có điểm giống Khâu Nam Cố”.

Chỉ nghe Mộ Dung Anh ngạc nhiên hỏi:

- Có người như vậy sao? Ta không biết mà... Lại nói Mộ Dung thế gia có gần năm trăm người, làm sao ta...

An phán quan quát:

- Không cần nói nữa!

Thiết phán quan cũng cười hung ác:

- Nếu ngươi đã không biết thì chịu chết thay hắn đi!

Tiêu Thu Thủy cũng thầm cảm thấy kỳ quái nhưng nhất thời cũng không biết đầu đuôi là thế nào.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên là không biết.

Ngày đó trong trận chiến của Thần Châu kết nghĩa, khi giết Diêm Quỷ Quỷ ở Ô Giang, Khâu Nam Cổ lấy sức một người chống lại hai phán quan Thiết, Mao, cảm thấy hơi cật lực, bèn giả danh mình là người của Mộ Dung thế gia, làm hai người rối loạn, còn giết được Mao phán quan, nhưng lại để Thiết phán quan nhân loạn chạy thoát mất.

Thiết phán quan lần này bỏ chạy trốn chết, lập tức báo cáo lại với Phi Thoái thiên ma Cố Hoàn Thành, Cố Hoàn Thành thấy sự tình quá nghiêm trọng, liền báo lại với Xà vương, Xà vương lập tức sai sứ giả thông báo cho công tử Liễu Ngũ.

Công tử Liễu Ngũ là nhân vật trình độ nào! Nếu đã biết Mộ Dung thế gia đứng đầu bốn thế gia võ lâm lớn nhất thiên hạ muốn đối kháng với Quyền Lực bang, không bằng Quyền Lực bang tiên hạ thủ vi cường. Gần hai tháng nay, đã có ít nhất ba mươi đệ tử Mộ Dung thế gia bị Quyền Lực bang ám sát.

Võ công của Mộ Dung Anh được chân truyền từ nhân vật số bốn của Mộ Dung thế gia đương thời, tổng quản Mộ Dung Cung, vì thế trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, không phải là loại nhân vật dễ trêu, do đó Quyền Lực bang mới huy động một lượt đệ tử của bốn nhân ma tới vây công Mộ Dung Anh.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại không biết, mọi chuyện bắt đầu chỉ vì một lời nói vô tâm của Khâu Nam Cổ trong trận chiến Ô Giang.

Mộ Dung thế gia, một thân “lấy đạo của người, trả lại cho người” nổi danh thiên hạ. Quyền Lực bang, một bang cao thủ, trải khắp thiên hạ, thanh thế võ lâm, không ai bì được. Nếu hai tông phái lớn này giao đấu với nhau, võ lâm sẽ nổi lên một trường sóng gió, càng huống hồ Quyền Lực bang còn phải chống lại Thiếu Lâm, Võ Đang cùng mười bốn môn phái lớn và các tông nhỏ, phái nhỏ trên khắp giang hồ, thêm cả người của Chu đại thiên vương trong hắc đạo, cùng với Đường môn đất Thục danh chấn bát phương và Hoán Hoa kiếm phái Tứ Xuyên tiềm lực vô tận, có thể nói là xung quanh toàn địch.

Quyền Lực bang một lượt gặp nhiều cường địch như vậy, có vẻ cực kỳ bất trí.

Tiêu Thu Thủy đang trầm nghĩ như vậy, nhưng lời Mộ Dung Anh đã như thay hấn giải đáp một phần nghi vấn:

- Người họ Mộ Dung bọn ta không có quái nhân như vậy...

Mộ Dung Anh cười lạnh một tiếng ngạo nghễ nói:

- Các ngươi bịa đặt thị phi, vu khống cho người, chẳng lẽ là do người của Nam Cung thế gia xui khiến, hoặc là quỷ kế của môn đồ Thượng Quan Vọng?

“Mộ Dung, Mặc, Nam Cung, Đường”, hợp xưng là Tứ đại thế gia, võ công, danh tiếng của bốn thế gia này chính là bốn cây cột chống trời của võ lâm. Mộ Dung thế gia lại còn được xếp vào hàng đầu trong ba thế tộc địch dung, dị thuật, kỳ công, “Mộ Dung, Thượng Quan, Phí”.

Chỉ nghe Khang Đình cười lớn:

- Nam Cung thế gia đã sớm liên hợp với Quyền Lực bang, Thượng Quan tộc đã sớm chịu Quyền Lực bang sai khiến, ngươi thì làm được gì?!

Tiêu Thu Thủy nghe mà cả kinh, tại Kiếm lục Thành Đô, hần từng thấy Nam Cung Tùng Hoàng đầu nhập làm môn hạ Bách Độc thần ma, lúc đó hần chỉ nghĩ Nam Cung Tùng Hoàng là đệ tử bại hoại của Nam Cung thế gia, chẳng ngờ Nam Cung thế gia đã liên kết với Quyền Lực bang, ngay cả gia tộc Thượng Quan cũng đã bị Quyền Lực bang thu nạp rồi!

Mộ Dung Anh cũng không kiên nhẫn được nữa, nói:

- Không có gì mà làm được với không làm được, Mộ Dung thế gia từng sống giữa giang hồ đã ba trăm năm, còn phải sợ ai!

Bên kia Hà Sư bỗng hỏi:

- Người không phải ba hoa nữa, bọn ta tới chủ yếu là để tìm Mộ Dung Anh Hùng, không phải tìm người, người còn chưa xứng để bọn ta lao sư động chúng.

Mộ Dung Anh kiêu ngạo đáp:

- Anh Hùng ca không những là nhân vật số năm của nhà Mộ Dung bọn ta mà còn là sao sáng trong võ lâm, dựa vào các người, còn chưa xứng gặp huynh ấy!

Cao Trung bật cười âm u:

- Vậy còn người? Người chỉ xứng đi gặp Diêm vương!

Mộ Dung Anh bỗng ảm đạm đáp:

- Đúng.

Cao Trung được đằng chân lại lân đằng đầu:

- Người chỉ xứng uống nước rửa chân của ta.

Mộ Dung Anh khẽ than:

- Ôi!

Đột nhiên, Mộ Dung Anh ra tay, nhanh như ánh chớp.

Cao Trung đang muốn đỡ, bỗng há hốc miệng, giữa ngực cắm một mũi châm bạc, lấp lóe sáng.

Sau đó sắc mặt Cao Trung ngược lại với châm bạc, biến thành đen kịt.

Chỉ nghe Tăng Sâm gào lên thảm thiết:

- Tiểu Cao!

Hà Sư thất thanh:

- Phát hoa phân liễu thứ huyết pháp của họ Mộ Dung!

Tiếp đó, Khang Đình, Tăng Sâm cũng ra tay, loan đao như nguyệt, ánh sáng mờ nhạt, nhưng đáng sợ nhất là đoản đao của Tăng Sâm.

Đao ngắn chỉ chưa tới ba tấc, nhưng chỉ cần trúng phải một đao, sợ rằng còn khó chịu hơn cả chết.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, đoản đao không ngờ lại rơi vào tay Mộ Dung Anh.

Đoản đao trên tay Mộ Dung Anh, đao đao phát ra lại đúng là đao pháp của Tăng Sâm.

Hà Sư vung đao, đao của hắn dài, dài tám thước năm tấc, cũng gia nhập chiến đoàn.

Chỉ thấy Mộ Dung Anh vươn người lên, bẻ xuống một cành cây, tay phải đoản đao, đao pháp đi theo đường quỷ dị, tay trái trường côn, chiêu chiêu lấy dài đánh dài, khóa chặt trường đao của Hà Sư.

Lấy cái mạnh của mình, khắc cái yếu của địch.

Nhưng Ân Phan quan và Thiết Phán quan cũng đã cùng vung roi, giơ yên đánh tới.

Chỉ thấy Mộ Dung Anh phát chiêu, mượn lực đánh lực, lấy yên đẩy ngược, loáng cái lại kéo roi ngắt lực, quật trả về phía kẻ địch, một mặt lấy đoản đao ngắn quyết chiến Khang Đình, mặt khác lại dùng trường côn đánh kích Hà Sư, thân hình bám sát vào Tăng Sâm, chuyển động không ngừng.

Hà Sư, Khang Đình thấy đánh lâu không được, chợt thu đao đổi sang Tang môn bổng, chiêu thức đi theo đường vô cùng quái dị. Mới đầu Mộ Dung Anh còn có thể chống đỡ, không lâu sau liền mồ hôi đầm đìa, còn trúng mấy vết thương, máu chảy ra không ngừng.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy mình nên ra tay rồi.

Đúng lúc đó, trên đầu tường bỗng có ánh mặt trời bùng sáng, trong ánh dương, một người đột ngột phóng xuống.

Mộ Dung Anh lập tức cảnh giác, phỏng chừng lùi lại:

- Ai?

Chỉ nghe người tới khẩu âm rất quen:

- Mộ Dung thế chất, là ta đây!

Thân hình Mộ Dung Anh vừa đứng che mắt tầm mắt Tiêu Thu Thủy, chỉ thấy Mộ Dung Anh nhìn người dưới ánh sáng, vui mừng nói:

- Hóa ra là tiền bối...

Đang muốn chấp tay làm lễ, đột nhiên sống lưng rung lên, toàn thân cứng đờ.

Tiêu Thu Thủy chợt thấy kiếm quang như mặt trời bùng lên.

Mặt trời chói chang đâm vào yết hầu Mộ Dung Anh.

“Xoẹt” một tiếng, một mũi kiếm vàng rực như lửa trời ra sau đầu Mộ Dung Anh, rồi lại “phốc” một tiếng, thu về.

Mặt trời nóng rực vụt biến mất.

Người tới quay lưng về phía ánh mặt trời, Tiêu Thu Thủy không nhìn thấy rõ.

Nhưng Tiêu Thu Thủy biết kẻ tới là ai.

Tiêu Thu Thủy cơ hồ muốn gào lên.

Kiếm sáng như mặt trời, người tới như bóng đêm.

Quan Nhật thần kiếm, Khang Xuất Ngự!

Lại là lão!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được phải gầm lên!

Tên ngụy quân tử hèn hạ, ti tiện, tàn sát trung lương!

Tiêu Thu Thủy cuối cùng cũng xông ra!

Bình thương Tiêu Thu Thủy rất lý trí, rất bình tĩnh.

Hắn giải tổ chức, ngoài ra cũng có thể quyết đoán hành sự, quan hệ nhân duyên cực tốt.

Nhưng một khi có chuyện kích nộ tình cảm của hắn, xâm phạm tới tôn nghiêm của hắn, lăng nhục nguyên tắc làm người của hắn, hắn sẽ bất chấp tất cả, bất kỳ trở ngại nào, bất kỳ khó khăn nào, cũng không ngăn nổi quyết tâm của hắn.

Nhất là không thể nhẫn nhịn được loại tiểu nhân hèn hạ như Khang Xuất Ngự.

Hắn xông ra vừa hét lớn:

- Khang Xuất Ngự, tên đốn mạt nhà ngươi....

Tiếp đó hắn đỡ lấy Mộ Dung Anh đang run rẩy sắp ngã.

Hắn phát hiện Mộ Dung Anh hai mắt trợn trừng, đã tắt thở rồi.

Bài thơ “Đương đồ Triệu Viêm thiếu phủ phần đồ sơn thủy ca” của Lý Bạch.

.

.

Ngã mi cao xuất tây cực thiên.
 La phù trực dữ nam minh liên.
 Danh công dịch tư huy thải bút.
 Khu sơn tẩu hải trí nhĩn tiền.
 Mãn đường không thúy như khả tảo.
 Xích thành hà khí thương ngô yên.
 Động đình tiêu tương ý miểu miên.
 Tam giang thất trạch tình hồi duyên.
 Kinh đào hung dũng hướng hà xử.
 Cô chu nhất khứ mê quy niên.
 Chinh phạm bất động diệc bất toàn.
 Phiêu như tùy phong lạc thiên biên.
 Tâm diêu mục đoạn hưng nan tẫn.
 Kỷ thì khả đáo tam sơn điền.
 Tây phong tranh vanh phú lưu tuyền.

19. Chương 19: Giết Và Không Giết.

Tiêu Thu Thủy hét lớn, khiến cho cả đám Khang Xuất Ngư giật mình sợ hãi.

Tiếng hét đó thật quá lớn, đến khi Khang Xuất Ngư nhìn rõ người tới là Tiêu Thu Thủy thì mới bình tĩnh lại.

Khang Xuất Ngư từng giao đấu với Tiêu Thu Thủy năm lần, mỗi lần giao đấu lại cảm thấy vô công Tiêu Thu Thủy tăng thêm một phần, làm cho áp lực lại lớn thêm một chút.

Có điều võ công Tiêu Thu Thủy vốn thua kém Khang Xuất Ngư quá xa, Quan Nhật thần kiếm của Khang Xuất Ngư xếp hàng thứ năm trong Bảy đại danh kiếm võ lâm, ngang hàng với cha Tiêu Thu Thủy, Tiêu Tây Lâu.

Tiêu Thu Thủy thông minh trời phú, chỉ là dù trí tuệ có cao thì độ tinh thuần võ công cũng không thể so sánh với Tiêu Tây Lâu, vừa là cha cũng đồng thời là sư phụ mình được.

Vì thế tuy Khang Xuất Ngư rất căm thù Tiêu Thu Thủy, chỉ hận không thể sớm cho hắn chết dưới kiếm, nhưng lại không hề sợ hãi Tiêu Thu Thủy.

Khang Xuất Ngư mỉm cười hung ác:

- Tên nhóc con nhà người tới rất hay, ta tìm người đã lâu rồi..

Tằng Sâm vung loan đao, hỏi:

- Tên nhóc con chết tiết này là ai?

An phán quan cười lạnh đáp:

- Hắn là con trai của Tiêu Tây Lâu, Hoán Hoa kiếm phái Thành Đô.

Hà Sư giơ Tang môn bổng lên, quát lớn:

- Ai cần biết hắn là con nhà ai, cứ đánh chết là xong!

Nói đoạn lập tức ra tay, bắt vào động mạch lớn sau cổ Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy đang vô cùng phẫn nộ, chưởng đánh vụt ra, chặt tới mạch môn Hà Sư!

Hà Sư không thể ngờ được đối phương lại ra tay nhanh như vậy, giật mình kinh ngạc, vội thu thảo, đánh Tang môn bổng ra!

Cùng lúc đó, Tiêu Thu Thủy đã biến chiêu.

Một cú chặt không trúng, lập tức xoay chưởng phất ra!

Một chưởng này đánh ra nhìn nhẹ nhàng vô lực, nhưng lại cực kỳ nhanh, đến chính Tiêu Thu Thủy cũng không ngờ.

Tâm niệm hắn vừa động, chưởng đã đánh ra rồi.

Chưởng vừa đánh trúng, chưởng lực liền phát, không ngờ lại nhanh hơn Tiêu Thu Thủy ra tay lúc bình thường tới bảy lần!

Hà Sư hiển nhiên là cũng không dự tính được, trúng phải một chưởng, đang muốn quát mắng:

- Tên nhóc con....!

Đột nhiên cảm thấy trong cơ thể nội lực như dồn dập như bài sơn đảo hải, hai tròng mắt bật lồi ra, miệng phun máu tươi, mũi đổ máu ròng ròng, đến cả lỗ tai cũng rỉ ra tơ máu. Hà Sư không ngờ lại bị một chưởng của Tiêu Thu Thủy đánh chết ngay lập tức.

Tất cả mọi người đều sững sờ, đến cả Khang Xuất Ngư cũng không tưởng tượng được Tiêu Thu Thủy lại có công lực như vậy.

Ngay chính Tiêu Thu Thủy cũng không nghĩ đến chuyện này.

Hắn ngẩn ra, nhìn vào hai tay mình, cơ hồ không dám tin một chưởng đó là do hắn đánh ra. Ngay lúc đó, An phán quan đã lên tới sau lưng hắn.

“Chát” một tiếng, yên ngựa đánh thẳng vào lưng Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy không kịp đề phòng, bị trúng một đòn, loạn choạng mất bốn năm bước, nhưng An phán quan thì lại cảm thấy từ xương sống Tiêu Thu Thủy truyền lực một luồng sức mạnh kỳ quái, cực kỳ mạnh mẽ, bị bắn lùi lại!

An phán quan kêu lên một tiếng, không ngờ lại bị chấn lùi tới bảy thước.

Tiêu Thu Thủy ổn định thân hình, ai bị đánh lên cũng sẽ cảm thấy tức giận, hấn lập tức lùi lại chỗ cũ, đá ngược ra một cước!

Trong câu chuyện “Kiếm Khí Trường Giang”, khi đấu với Xứng Thiên Kim tại Kim Tiền ngân trang, hấn từng lùi ngược phát kiếm, ép lui Xứng Thiên Kim, khiến đối phương chết dưới độc tạt lê của Đường Nhu.

Nhưng lần này hấn lùi lại nhanh hơn rất nhiều! An phán quan thấy mình đánh lên thành công vậy mà đối phương lại như không có việc gì, bản thân còn bị chấn bay, còn chưa kịp định thần thì Tiêu Thu Thủy đã lùi tới trước mặt!

An phán quan sợ đến vỡ mắt, đang muốn chống cự thì một chiêu Hồ vĩ cước của Tiêu Thu Thủy đã đá tới. An phán quan bị đá trúng lồng ngực, “ầm” một tiếng, bị đánh ngập cả vào trong tường thành!

Tiếng kêu thảm của An phán quan có thể nghe được rõ ràng từ cách đó tận hơn một dặm.

Tiêu Thu Thủy vừa ra tay đã giết chết hai cao thủ, không những ngoài dự đoán của người khác mà đến chính hấn cũng không ngờ tới, ngay lúc này, chân phải Tiêu Thu Thủy đã bị đánh trúng!

Roi sắt của Thiết phán quan.

Hấn vốn đang ở cạnh An phán quan, Tiêu Thu Thủy lo đối phó với An phán quan, liền để Thiết phán quan thừa cơ ra đòn.

Mỗi mắt xích trên roi sắt của Thiết phán quan to như miệng chén, được rèn bằng thép ròng, đánh lên đá tảng có thể làm đá vỡ sỏi tan, nhưng một roi đó đánh trúng chân Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy chỉ đau nhói, kêu lên, ngã phịch xuống, còn roi sắt thì gãy ra từng khúc một.

Thiết phán quan chưa bao giờ gặp ai có nội lực như vậy, sắc mặt vàng ệch như đất.

Tiêu Thu Thủy chân phải đau đớn, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, khi roi sắt gãy nát, hấn liền đánh ra một quyền.

Quyền đánh trúng đoạn roi gãy.

Đoạn roi gãy bắn ra, cắm phập vào trán Thiết phán quan.

Thiết phán quan gào thảm một tiếng, ngã xuống tắt thở.

Tiêu Thu Thủy liên tục giết ba cao thủ Hà Sư, đệ tử Lương Tiêu Thử, Thiết phán quan và An phán quan đệ tử Diêm Quy Quý, làm Khang Xuất Ngư cũng phải sững sờ. Lão nheo mắt nhìn Tiêu Thu Thủy, giống như là người đứng trước mặt lão đáng ra không phải là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy dựa vào nội lực hùng hậu giết ba người liên tiếp, nhưng hấn một là không biết bản thân có thần công như vậy, sử dụng không thuần thực, hai là võ công kỹ pháp không cao, lại không thể phối hợp với nội lực thâm hậu, cho nên hiệu quả thực dụng cũng bị suy giảm thảm hại.

Hấn trước bị An phán quan đánh trúng lưng, thật sự khí huyết đảo lộn, sau Thiết phán quan quất một roi, cũng khiến chấn phải hấn không nhắc lên nổi.

Thế nhưng Tiêu Thu Thủy trước khi công lực đại tiến, võ công chẳng qua cũng chỉ tương đương với đám An phán quan, cùng lắm là cơ cảnh, nhanh nhẹn hơn một chút, bây giờ không ngờ lại chịu thẳng hai đòn, giết chết ba người liên tiếp.

Khang Xuất Ngư lạnh lùng nói:

- Công lực người tiến bộ thật nhanh!

Tiêu Thu Thủy hừ lạnh đáp:

- Không cần giả bộ!

Tăng Sâm ở bên cạnh không nhịn được, hỏi:

- Hấn thật sự là Tiêu Thu Thủy?

Tằng Sâm thật sự không thể tin được nội công Tiêu Thu Thủy lại cao như vậy.

Khang Xuất Ngư cười lạnh:

- Vậy cũng chẳng sa.

Vụt quát lớn:

- Người thử tiếp một chưởng của ta!

Khang Xuất Ngư đánh ra một chưởng, đã vận đến mười thành công lực, quyết chỉ phải lấy mạng Tiêu Thu Thủy.

Lão đấu với Tiêu Thu Thủy năm lần, có thể chắc chắn Tiêu Thu Thủy không có thần công như vậy!

Nhưng lão đã nhầm mất rồi.

Nếu lão dùng Quan Nhật kiếm pháp, cẩn thận quyết đấu với Tiêu Thu Thủy thì vẫn có cơ hội giết chết đối phương. Lão không nên thử.

Lão đánh ra một chưởng, Tiêu Thu Thủy cũng trả lại một chưởng.

Hai chưởng chạm nhau, lão liền biết mình đã nhầm mất rồi.

Nhầm quá mức rồi.

Chưởng lực của Tiêu Thu Thủy thật sự quá lợi hại.

Chưởng của lão như đánh trúng một đoàn dung nham nóng bỏng, nhiệt lực của đối phương không ngừng tăng lên, lúc nào cũng có thể thiêu cháy bàn tay lão.

Nhưng lão cũng không thể thu tay về.

Một khi thu chưởng về, chưởng lực của đối phương sẽ tràn tới như bài sơn đảo hải, cho đến khi nuốt chưởng lão mới thôi.

Tiêu Thu Thủy cũng phải tới lúc chính thức đối chưởng với cao thủ như Khang Xuất Ngư mới biết nội lực của mình cao đến mức nào.

Chân khí đỏ trào ra từ hai huyệt Nhâm, Đốc, bốc lên từ Đan Điền, Tổng Dương, cuộn cuộn vận hành ba mươi sáu chu thiên, phát ra không ngừng. Do có chưởng lực của kẻ địch thúc đẩy, nội khí Tiêu Thu Thủy di chuyển, đả thông kỳ kinh bách mạch, trở thành chân khí của bản thân, có thể tùy ý sử dụng.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Thu Thủy cảm thấy vô cùng thoải mái, đau đớn sau lưng và trên chân cũng từ từ tiêu tan.

Nhưng Khang Xuất Ngư thì khôn khổ rồi.

Lão như đang phải đấu chưởng, đấu lực với một người đã tu luyện nội công tinh thuần suốt một trăm năm mươi năm.

Hai người Tăng Sâm và Khang Đình trước thấy Khang Xuất Ngư tự mình ra tay, tất nhiên là yên tâm, sau thấy Khang Xuất Ngư sắc mặt đỏ bừng, còn cao giọng reo hò trợ uy, nghĩ rằng tên nhóc con Tiêu Thu Thủy này chết chắc rồi, không ngờ hai chưởng càng đánh nhau lâu, sắc mặt Khang Xuất Ngư càng vàng nhợt, hơn nữa hai chân còn bắt đầu run rẩy.

Bấy giờ Khang Đình mới biết không ổn, hét lên một tiếng, vung Tang môn bổng đánh thẳng xuống đầu Tiêu Thu Thủy!

Hắn đến cứu cũng kịp thời. Kỳ thực Khang Xuất Ngư đã đến lúc đèn cạn hết dầu, nếu không được ai cứu, chân lực của đối phương cuộn cuộn kéo tới, lão sẽ không còn sức chống đỡ, bị đối phương chấn tử ngay tại chỗ!

Trong lòng lão kinh sợ không thể diễn tả nổi, chân lực của Tiêu Thu Thủy thực giống như Hấp Tinh đại pháp của vị hôn thê ma vương trong truyền thuyết, hút công lực của đối phương làm của mình, còn đối phương thì biến thành một kẻ phế nhân.

Chỉ không biết Tiêu Thu Thủy là được kỳ duyên, uống Vô Cực tiên đan và Thảo Trùng, khiến cho công lực tăng vọt, có thể nhân lúc so đấu công lực để vận dụng sức mạnh của đối phương kích phát nội kinh, chứ không phải hấp thu kinh lực của đối phương làm của mình

Khang Đình vùng Tang môn bỗng đánh tới, khi Tiêu Thu Thủy phát hiện ra thì gậy đã tới trước mặt. Trong lúc nguy cấp hần vọt sinh trí, kéo Khang Xuất Ngư lên cản lại.

Khang Đình cả kinh, vội vàng thu gậy, Tiêu Thu Thủy đẩy mạnh, đẩy Khang Xuất Ngư đâm sầm vào Khang Đình.

Khang Đình luống cuống chân tay, tránh qua Khang Xuất Ngư đang bay tới, nhưng Tiêu Thu Thủy đã dồn tất cả lực đạo đầu chưởng lúc trước, đánh ra thật mạnh. Khang Đình hét lên, một mặt tránh né, một mặt đón đỡ, “ầm” một tiếng, vẫn bị chưởng phong quét trúng, đâm thẳng vào tường thành. Tường thành đã sớm lung lay nghiêng ngả, bị Khang Đình đập vào liền đổ sập, gạch đá rơi ầm ầm xuống đầu hần, Khang Đình thảm tử đương trường.

Có thể nói Khang Đình đã chết thay cho Khang Xuất Ngư.

Ở bên kia, Tăng Sâm thấy tình thế không ổn, quay người định chạy.

Tiêu Thu Thủy nhảy vọt tới, chặn hần lại.

Tăng Sâm vùng loan đao, trợn mắt quát:

- Người muốn chết à, mau tránh đường!

Hiện tại Tiêu Thu Thủy đã rất tự tin, khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nói:

- Ta đang muốn chết, người cho ta chết đi!

Tăng Sâm thấy nói cứng không được, trong lòng hoảng hốt, ngữ khí liền mềm xuống:

- Hai ta không thù không oán, sao phải khổ sở bức ép!

Tiêu Thu Thủy nghiêm mặt đáp:

- Vừa rồi khi các người có sáu người, sao không nói câu này?

Tăng Sâm thấy Tiêu Thu Thủy liên tục giết bốn người An phán quan, Thiết phán quan, Hà Sư, Khang Đình, tự biết mình tuyệt không phải là đối thủ, trong lòng càng hoảng loạn, không ngờ lại kêu ầm lên:

- Khang lão sư... Cứu mạng....

Quay đầu nhìn lại, đâu còn bóng dáng Khang Xuất Ngư nữa?

Tiêu Thu Thủy thấy Khang Xuất Ngư biến mất cũng vô cùng tức giận, quát lớn:

- Chỗ liên lạc của các người ở đâu?!

Tăng Sâm sợ đến mất vía, vội đáp:

- Đừng ra tay, đừng ra tay, tôi dẫn ngài đi.

Tiêu Thu Thủy thoáng ngẫm nghĩ, cảm thấy thế cũng tốt, bèn nói:

- Người có biết Khang Xuất Ngư trốn đến đâu không?

Tăng Sâm sợ đến nhũn cả chân tay:

- Tôi có thể đưa ngài tới... Tại hạ cũng không biết lão, lão có tới đó hay không, nhưng chỗ đó đúng là điểm liên lạc của Quyền Lực bang tại nơi này.

Tiêu Thu Thủy trầm nghĩ, đâm rỗng hang hổ cũng phải đi một chuyến, lập tức gạt đầu:

- Bỏ loan đao của người xuống... Người dẫn ta đến đó, ta sẽ tha không giết!

.....

Lúc này trong Hoan Nhạc sạn, Hỏa vương Tổ Kim Điện đang dùng một tấm khăn ướt, lau cái đầu trọc bóng loáng của hắn.

Sau đó lão quay mặt lại, nhìn Âu Dương San Nhi đang nước mắt lưng tròng, cười hắc hắc, nói:

- Người đang mang thai, đối với ta, đến cả làm chuyện đó cũng không tiện... Chỉ là dung mạo người cũng thật là khó kiếm, đành thưởng cho đám huynh đệ có hứng thú chơi đùa một chút vậy.

Thịnh Giang Bắc ở một bên cảm thấy có chút khó chịu, cuối cùng cũng không nhịn được, lên tiếng:

- Hỏa vương.

Tổ Kim Điện quay lại:

- Hử?

Thịnh Giang Bắc chấp tay nói:

- Nếu người này đã mang thai, chồng cũng bị giết rồi, vậy không bằng tha cho cô ta đi.

Tổ Kim Điện bỗng cười khà khà, Thịnh Giang Bắc ngăn người, đột nhiên một ngọn lửa bùng lên, ập thẳng vào mặt lão!

Thịnh Giang Bắc kêu lớn, nhảy lui, nhưng lông mi vẫn bị thiêu cháy mất hơn nửa.

Thịnh Giang Bắc giận đến đỏ bừng cả mặt, Tổ Kim Điện cười lạnh:

- Người thương hương tiếc ngọc? Hử? Ta thích làm cái gì thì làm cái đó, không cần con quý già nhà người khuyên can!

Thịnh Giang Bắc cố nhẫn nhịn, đáp:

- Vâng.

Khang Kiếp Sinh bỗng sán lại gần, nói:

- Khải bẩm Hỏa vương, thuộc hạ rất có hứng thú với con ả này...

Tổ Kim Điện bật cười quái dị:

- Người giết chồng ả ta, đúng là có công, cho người hưởng thụ cũng hợp lý, ha ha ha...

Đúng lúc này, một hán tử chống hai gậy bông vội vàng chạy vào.

Tổ Kim Điện không nói nữa, gật gật đầu.

Người đó lập tức chạy lại, ghé tai nói mấy câu.

Sắc mặt Tổ Kim Điện thoáng trầm ngâm, lập tức nói:

- Kẻ này không thể lưu, người dẫn Chung Vô Ly, Liễu Hữu Không đi giải quyết hắn.

Đại hán cầm gậy chống mặt ủ mảy chau, lại không dám lên tiếng. Tổ Kim Điện không hề phát hiện, nói:

- Thịnh Giang Bắc, Tả Thường Sinh, Khang Kiếp Sinh, ba người tránh đi trước.

Ba người ứng tiếng đáp, chia ra bỏ đi.

Đường Phương và Đường Bằng bị điểm huyết cùng cải trang, cảm thấy rất kỳ lạ, rút cuộc là ai tới vậy?

Một trong hai người, Đường Phương vừa nhìn đã suýt chút nữa thì kêu lên.

Người đó không phải ai khác, chính là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy, mộng hồn khiến tác, khắc cốt ghi tâm!

Tiêu Thu Thủy chưa chết!

Nếu như Đường Phương không bị phong bế huyết cam thì đã sớm kêu lên rồi.

Đáng tiếc, Đường Phương không thể kêu lên được.

Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy!

Tiêu Thu Thủy đẩy Tăng Sâm vào trong. Còn chưa quan sát kỹ, không biết tại sao, hắn đã cảm thấy nơi này rất quen thuộc.

Nhưng hắn lại không thể xác định được, quen thuộc ở điểm nào.

Tăng Sâm sợ hãi thấp giọng nói:

- Bọn họ, bọn họ... Hắn là tập trung ở đây.

Tiêu Thu Thủy “ừm” một tiếng, chỉ cảm thấy người trong khách điểm đề tò mò nhìn hắn.

Tiêu Thu Thủy không phải ác bá, hắn đương nhiên cảm thấy hùng hổ xông vào sẽ làm quấy rầy cảm hứng uống trà, đàm đạo của người khác.

Hắn quan sát một lượt, chỉ cảm thấy không có gì khả nghi, liền dậm bước vào.

Hắn đột nhiên phát hiện vừa rồi quanh chiếc bàn ở chính giữa quán, đáng ra phải có một người đầu trọc, nhưng bây giờ lại bỗng dưng biến mất.

Có điều khi hắn tiến vào thì cũng không nhìn rõ là người nào.

Nhưng hắn trông thấy bên chiếc bàn đó còn có ba người.

Một vị lang trung, một khách thương, một bà lão.

Hắn không nhận ra ba người này, cũng không để ý nhiều.

Ba người đó cũng không kinh động.

Hắn đột nhiên lại cảm nhận được cảm giác đó.

Cảm giác đó giống như là liên kết tâm linh.

Bên ngoài mặt trời sáng sủa, soi rọi khắp nơi, hắn bỗng nhớ tới Đường Phương.

Thu Thủy, Thu Thủy, tôi đang ở đây.

Anh nhìn sang đây đi, tôi là Đường Phương mà.

Anh còn chưa chết, anh còn chưa chết!

Anh lừa được người khác, chứ không lừa được tôi!

Tôi biết anh còn chưa chết, đại chí của anh còn chưa thành, sao có thể chết trước tôi được!

Tôi đã biết là anh sẽ không chết mà!

Anh mãi mãi sẽ không chết!

Cuối cùng tôi cũng gặp lại anh... Từ một kiếm trong đêm đó, một kiếm vén sa che mặt của tôi lên...

Anh nhìn sang bên này đi, anh nhìn sang bên này đi!

Chẳng lẽ anh không nhận ra tôi nữa sao!

.... Trong lòng Đường Phương như có cả nghìn âm thanh đang gào thét.

Tiêu Thu Thủy không hề nghe thấy.

Nhưng hắn đột nhiên nhớ tới Đường Phương.

Trong lòng hắn đột ngột dâng lên một cảm giác thần thờ, trong mơ hồ phảng phất như có Đường Phương ở ngay bên cạnh.

... Nhưng không thể có chuyện đó.

Tiêu Thu Thủy khe khẽ lắc đầu.

... Sau trận chiến bên Ly Giang, chẳng biết Đường Phương đã ở nơi chân trời góc biển nào rồi?

Nhưng điểm báo ấy vẫn cứ quanh quất trong lòng hắn.

Hắn không khỏi vô thức muốn nhìn lại từng người trong khách điểm này.

... Không biết chừng Đường Phương cũng ở đây.

Đại địch đang ở trước mắt mà vẫn có cái suy nghĩ hoang đường này, bản thân hắn cũng cảm thấy có chút tức cười.

Có điều hắn vẫn muốn nhìn lại mọi thứ trong khách điểm.

Tuy biết rõ không có Đường Phương.

Anh, anh... Tôi ở đây này.

Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy, cho dù anh không nhận ra tôi thì cũng phải nhận ra ánh mắt tôi!

Tôi là Đường Phương, trên thế giới này không có ánh mắt ai nhìn anh giống như ánh mắt tôi!

Nhưng tại sao anh lại thờ dài, cười khổ, lắc đầu?

Là vì những ngày chia ly chỉ toàn trối buộc, chém giết, hay chỉ toàn là bi hoan ly hợp?

Tiêu Thu Thủy...!

- Tiêu Thu Thủy.....!

Tiêu Thu Thủy đang muốn nhìn lại từng người trong khách điểm, trên đường lớn ngoài cửa bỗng có một bóng người cao lớn lướt qua, giống như quỷ ảnh, lóe lên rồi biến mất.

Tiêu Thu Thủy mắt tinh, lập tức nhận ra kẻ đó.

Liễu Hữu Khổng, từng ra tay trên sông Nam Minh!

Liễu Hữu Khổng ở đây, chắc chắn Chung Vô Ly sẽ không xa.

Bắt được Liễu Hữu Khổng và Chung Vô Ly sẽ không khó biết được tung tích Tả Thường Sinh.

Biết được tung tích Tả Thường Sinh, có lẽ sẽ có thể thăm dò được tình hình Hoán Hoán kiếm phái Thành Đô ra sao rồi!

Vì thế Tiêu Thu Thủy mặc kệ Tăng Sâm, lập tức phóng ra.

Trong khoảnh khắc quay người phóng ra đó, trong lòng hắn đột nhiên rất loạn, người như bị hàng trăm, hàng nghìn mũi châm đâm vào, toàn thân bỏng rát, đau đớn.

Tiêu Thu Thủy không biết nguyên nhân tại sao.

Hắn đã lao ra ngoài.

Anh đi rồi.

Anh cứ như vậy mà đi rồi.

Không một câu nói, không một...

Đường Phương bỗng cảm thấy Á huyết của mình thả lỏng, hóa ra là đã có thể lên tiếng rồi.

Vốn điểm huyết chỉ có thể duy trì được một thời gian, qua thời gian đó, huyết mạch sẽ được mở ra.

Đường Phương đang muốn hô lên, một bàn tay đột nhiên vươg ra sau lưng nàng, nhanh chóng điểm lại Á huyết.

Kẻ đó đầu trọc lóc, chính là Tổ Kim Điện. Hắn cười khằng khặc nói:

- Có kêu cũng vô dụng, nếu hấn tới đây sẽ lập tức phải chết. Hấn không tới thì cũng chết ở bên ngoài, chỉ có thể mà thôi.

Đường Phương không nói gì nữa.

Nàng rơi lệ.

Tròng mắt Đường Bằng chuyển động, nhìn nàng.

Trong lòng Đường Bằng có một tâm nguyện.

Chỉ cần có thể để Đường Phương không khác, hấn dù vì kêu một tiếng mà thiên đao vạn quả, cũng chết không nuôi tiếc.

.... Chết, không, nuôi, tiếc.

.....

Tiêu Thu Thủy đuổi ra ngoài, mặt trời rực rỡ, hấn đuổi qua con đường này tới con đường khác, đuổi qua con ngõ này tới con ngõ khác.

Sau đó một bức tường đột ngột chắn trước mặt hấn.

Đường cụt.

Tiếp theo bản năng như dã thú của hấn lại xuất hiện.

Toàn thân hấn nổi da gà, không biết sợ hãi từ đâu tới.

Hấn kịp thời cúi đầu, chỉ cảm thấy sau gáy mát lạnh, một cây gậy nhọn quét trượt qua.

Tiêu Thu Thủy nhảy lên một bước, đứng dựa vào tường, hét lớn:

- Chung Vô Ly!

Chỉ thấy trên nóc nhà một người lom khom lặn xuống, tay cầm gậy sắt, cười hì hì:

- Người khỏe chứ, đây là lần thứ ba chúng ta gặp mặt rồi

Tiêu Thu Thủy tức giận quát:

- Người...!

Chợt liếc thấy trên tường có một đám máu.

Tường ngõ hai bên vừa cũ kỹ, vừa đổ nát.

Bức tường sau lưng thì lại mới.

Đám máu nằm trên tường mới, vô cùng rõ ràng.

Thứ không rõ ràng là trong đám máu có một lỗ thủng.

Lỗ kiếm!

Nếu thật sự là tường, tại sao lại có kiếm đâm xuyên qua được?

Tiêu Thu Thủy vụt nghĩ đến đây, không kịp đắn đo, hét lớn một tiếng, vận kinh lực toàn thân, đánh lên bức tường!

Chính trong khoảnh khắc đó, hấn chỉ cảm thấy hai yếu huyệt sau lưng đau nhói.

Hai mũi kim nhọn đâm trúng huyệt đạo hấn.

Đầu mũi kim chỉ đâm trúng da hấn, còn chưa xuyên vào huyệt đạo, kinh lực của hấn đã bộc phát!

Ầm!

Tường mỏng vỡ nát, gạch ngói, đá sỏi bắn hết lên người, lên đầu, lên mặt kẻ cầm châm ở đằng sau!

Kẻ đó kêu thảm, ôm mặt, gào thét, máu chảy đầy người, cuối cùng ngã xuống.

Chính là Liễu Hữu Khổng, “gắn bó keo sơn” với Chung Vô Ly!

Liễu Hữu Khổng vừa chết, sau tường lại xuất hiện một người.

Người đó cầm hai gậy chống, như che ngấp trời đất, liên hoàn tấn công Tiêu Thu Thủy.

Thân pháp Tiêu Thu Thủy nhanh như chớp giạt, kẻ đó đánh trượt.

Tiêu Thu Thủy chuyển mình lao về phía Chung Vô Ly!

Giết!

Lúc này, Tiêu Thu Thủy chỉ có một ý nghĩ, giết!

Hôm nay hắn đã giết hết bốn người, bốn nhân vật tiếng tăm vang động trên giang hồ.

Hắn lao về phía Chung Vô Ly. Chung Nhất Quạt thấy Tiêu Thu Thủy thần uy lẫm liệt, quả thực là không hề giống Tiêu Thu Thủy hắn từng gặp!

Hắn đâm tới một gậy!

“Rắc” một tiếng, gậy sắt gãy rời!

Tiêu Thu Thủy tay bắt lấy đầu gậy nhọn, đâm thẳng tới!

Chung Vô Ly muốn chạy, nhưng hai tay vẫn còn đang nắm nửa đoạn gậy gãy. Tiêu Thu Thủy giữ chặt lấy, Chung Nhất Quạt giạt người không thoát ra được, mũi nhọn đã tới, xuyên thấu ngực hắn!

Cùng lúc ấy, “chát chát” hai tiếng, lưng Tiêu Thu Thủy hứng trọn hai nhát gậy chống của người kia!

“Rắc rắc” hai tiếng, hai gậy cùng gãy!

Khóe miệng Tiêu Thu Thủy rỉ máu tươi.

Tiêu Thu Thủy quay phắt lại, hai tay bắt lấy hai vai người kia.

Người đó không giãy ra được, đau thấu tim gan, gào lên như heo bị chọc tiết.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng hỏi:

- Người tên là gì.

Người đó chưa từng thấy ai thần dũng như vậy, cố nhịn nước mắt đang sắp trào ra, đáp:

- Tôi là Ngô Minh...

Tiêu Thu Thủy nhìn trừng trừng vào hắn:

- Người là người của Bành Cửu?

Ngô Minh run rẩy đáp:

- Đúng, đúng, tôi là đệ tử của Bành Cửu.

Tiêu Thu Thủy từ từ thả lỏng tay:

- Bành Cửu có ơn với ta, ta không giết người.

Ngô Minh chỉ thấy Tiêu Thu Thủy nổi giận đáng sợ như quỷ thần, giờ biết hắn không giết mình, tuy không rõ giữa Bành Cửu và Tiêu Thu Thủy có uyên nguyên gì nhưng trong lòng vẫn thở phào một tiếng, lập tức nói:

- Đa tạ....

Tiêu Thu Thủy xua tay.

Ngô Minh ôm quyền, vượt tường mà đi.

Tiêu Thu Thủy không giết Ngô Minh.

Chờ Ngô Minh đi khỏi, Tiêu Thu Thủy mới dựa vào tường, ngồi xuống.

Thể lực hắn đã suy kiệt.

Hôm nay hắn trước sau trúng phải vô số đòn, tuy nội lực hơn người, có thể chịu đựng được nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Nhưng nhưng hắn vừa mới ngồi xuống đất, đang muốn thở dốc một chập thì lại bỗng có bóng người lóe lên!

Tiêu Thu Thủy đứng phắt dậy.

Người tới lại là Ngô Minh. Hắn chăm chú nhìn thật sâu vào Tiêu Thu Thủy.

Ngô Minh nói:

- Người thả ta đi.

Tiêu Thu Thủy lạnh lùng hỏi:

- Người còn không đi?

Ngô Minh đáp:

- Ta đi, chỉ là ta muốn nói với người một chuyện.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên nói:

- Nói đi.

Ngô Minh đáp:

- Mấy người trong khách điểm bị bọn ta bắt được, Hỏa vương áp giải, trong đó có hai ba người giống như là bằng hữu của người.

Vừa nói Ngô Minh vừa quan sát Tiêu Thu Thủy:

- Người tới tìm bọn họ đúng không?

Nói đoạn chấp tay nói:

- Lời tới đây là hết, cáo từ.

Ngô Minh tung người bỏ đi.

Bằng hữu?

Là bằng hữu nào ở đó?

Là ai thất thủ bị bắt?

Tiêu Thu Thủy rất mê hoặc, đột nhiên nhớ tới một chuyện: Ánh mắt!

Ánh mắt đó!

Ánh mắt của khách thương đó!

Ánh mắt quen thuộc! Ánh mắt kiên định!

Ánh mắt hàm tiếu! Ánh mắt muốn nói...

Đường Phương, Đường Phương đang ở đó!

Tiêu Thu Thủy muốn nhảy dựng lên!

Hắn lập tức nhớ tới vị lang trung kia.

Lang trung đó thân hình gầy gò, nhưng lại có cái bụng hơi tròn!

Lang trung đó là nam, không, không, nhất định không phải là nam!

Là nữ! Hơn nữa còn là Âu Dương San Nhi!
Mấy người Đường Phương quả nhiên là ở bên đó!
Tiêu Thu Thủy thực hận không thể móc hai mắt mình ra!
Hắn không có thời gian làm như vậy. Hắn phần chân nhảy lên, quên cả thương tích trên người.
Hắn lao như bay về phía Hoan Nhạc sạn.
Hắn lao vào Hoan Nhạc sạn, chỉ có đau thương, không có người.
Khách điểm rộng lớn, bàn đồ ghế ngã, không còn một ai.
Chỉ có một người, người chết.
Trái tim Tiêu Thu Thủy như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.
Người chết là Tăng Sâm.
Tăng Sâm bị lửa thiêu chết.
Bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới bình tĩnh lại.
Tăng Sâm bị đốt chết, nhưng một bàn một ghế bên cạnh hắn lại không hề có chút dấu vết thiêu đốt.
Loại thủ pháp này không thể là ai khác ngoài Hỏa vương.
Ở đây rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đám người Tổ Kim Điện đang ở đâu?
.... Đường Phương, Đường Phương, rút cuộc là cô ra sao rồi?
... Đường Phương, Đường Phương, cô đang ở đâu?
Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-chau-ky-hiep-4-giang-son-nhu-hoa>